

Az Európai Unió Hivatalos Lapja

L 140

Magyar nyelvű kiadás

Jogszabályok

52. évfolyam

2009. június 5.

Tartalom

I Az EK-Szerződés/Euratom-Szerződés alapján elfogadott jogi aktusok, amelyek közzététele kötelező

RENDELETEK

- ★ Az Európai Parlament és a Tanács 443/2009/EK rendelete (2009. április 23.) a könnyű haszongépjárművek szén-dioxid-kibocsátásának csökkentésére irányuló közösségi integrált megközelítés keretében az új személygépkocsikra vonatkozó kibocsátási követelmények meghatározásáról ⁽¹⁾ 1

IRÁNYELVEK

- ★ Az Európai Parlament és a Tanács 2009/28/EK irányelve (2009. április 23.) a megújuló energiaforrásból előállított energia támogatásáról, valamint a 2001/77/EK és a 2003/30/EK irányelv módosításáról és azt követő hatályon kívül helyezéséről ⁽¹⁾ 16
- ★ Az Európai Parlament és a Tanács 2009/29/EK irányelve (2009. április 23.) a 2003/87/EK irányelvnek az üvegházhatású gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerének továbbfejlesztése és kiterjesztése tekintetében történő módosításáról ⁽¹⁾ 63
- ★ Az Európai Parlament és a Tanács 2009/30/EK irányelve (2009. április 23.) a benzinre, a dízelolajra és a gázolajra vonatkozó követelmények, illetőleg az üvegházhatású kibocsátott gázok mennyiségének nyomon követését és mérséklését célzó mechanizmus bevezetése tekintetében a 98/70/EK irányelv módosításáról, a belvízi hajókban felhasznált tüzelőanyagokra vonatkozó követelmények tekintetében az 1999/32/EK irányelv módosításáról, valamint a 93/12/EGK irányelv hatályon kívül helyezéséről ⁽¹⁾ 88
- ★ Az Európai Parlament és a Tanács 2009/31/EK irányelve (2009. április 23.) a szén-dioxid geológiai tárolásáról, valamint a 85/337/EGK tanácsi irányelv, a 2000/60/EK, a 2001/80/EK, a 2004/35/EK, a 2006/12/EK és a 2008/1/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv, valamint az 1013/2006/EK rendelet módosításáról ⁽¹⁾ 114

⁽¹⁾ EGT-vonatkozású szöveg

Ár: 26 EUR

(folytatás a túloldalon)

HU

Azok a jogi aktusok, amelyek címe normál szedéssel jelenik meg, a mezőgazdasági ügyek napi intézésére vonatkoznak, és rendszerint csak korlátozott ideig maradnak hatályban.

Valamennyi más jogszabály címét vastagon szedik, és előtte csillag szerepel.

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS ÁLTAL EGYÜTTESEN ELFOGADOTT HATÁROZATOK

- ★ Az Európai Parlament és a Tanács 2009/406/EK határozata (2009. április 23.) az üvegházhatású gázok kibocsátásának a 2020-ig terjedő időszakra szóló közösségi kötelezettségvállalásoknak megfelelő szintre történő csökkentésére irányuló tagállami törekvésekről 136

I

(Az EK-Szerződés/Euratom-Szerződés alapján elfogadott jogi aktusok, amelyek közzététele kötelező)

RENDELETEK

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS 443/2009/EK RENDELETE

(2009. április 23.)

a könnyű haszongépjárművek szén-dioxid-kibocsátásának csökkentésére irányuló közösségi integrált megközelítés keretében az új személygépkocsikra vonatkozó kibocsátási követelmények meghatározásáról

(EGT-vonatkozású szöveg)

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Közösséget létrehozó szerződésre és különösen 175. cikkének (1) bekezdésére,

tekintettel a Bizottság javaslatára,

tekintettel az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére ⁽¹⁾,

a Régiók Bizottságával folytatott konzultációt követően,

a Szerződés 251. cikkében megállapított eljárásnak megfelelően ⁽²⁾,

mivel:

- (1) E rendelet célja a Közösségben nyilvántartásba vett új személygépkocsik kibocsátási teljesítményére vonatkozó követelmények meghatározása – a könnyű haszongépjárművek CO₂-kibocsátásának csökkentésére irányuló közösségi integrált megközelítés részeként és biztosítva a belső piac megfelelő működését.
- (2) Az Európai Közösség részéről a 94/69/EK tanácsi határozattal ⁽³⁾ jóváhagyott, az Egyesült Nemzetek éghajlatváltozási keretegyezménye értelmében minden félnek olyan nemzeti és – adott esetben – regionális programokat kell kidolgoznia és végrehajtania, amelyek az éghajlatváltozás enyhítését célzó intézkedéseket tartalmaznak. Ezzel összefüggésben a Bizottság 2007 januárjában javaslatot tett arra,

hogy az Európai Unió nemzetközi tárgyalások keretében törekedjen elérni, hogy az üvegházhatású gázok fejlett országok által történő kibocsátása (az 1990-es szinthez képest) 30 %-kal csökkenjen 2020-ig, továbbá hogy az Unió tegyen határozott és független kötelezettségvállalást, hogy az üvegházhatású gázok kibocsátását (az 1990-es szinthez képest) legalább 20 %-kal csökkenti 2020-ig, a más fejlett országok által elért csökkentésektől függetlenül. Ez a cél az Európai Parlament és a Tanács támogatását is elnyerte.

- (3) E kötelezettségvállalások egyik következménye a tagállamok számára, hogy jelentősen csökkenteniük kell a személygépkocsikból származó kibocsátást. A kibocsátások szükséges jelentős csökkentése érdekében szakpolitikai célokat és intézkedéseket kell végrehajtani tagállami és közösségi szinten nemcsak az ipari és energiaágazatban, hanem a Közösség gazdaságának minden ágazatában. Az üvegházhatású gázok kibocsátása tekintetében a közúti közlekedés az Unió második legjelentősebb ágazata, amelynek kibocsátása folyamatosan emelkedik. Ha a közúti közlekedés által az éghajlatváltozásra gyakorolt hatás továbbra is nő, ez jelentős mértékben aláássa az éghajlatváltozás megfékezésére egyéb területeken tett erőfeszítéseket.
- (4) A gyártók számára az új személygépkocsikkal kapcsolatos közösségi célok nagyobb biztonságot jelentenének a tervezésben és nagyobb rugalmasságot a CO₂-kibocsátás csökkentésével kapcsolatos követelmények teljesítésében, mint ha csupán egymástól független nemzeti csökkentési célok léteznének. A kibocsátási követelmények meghatározása során az innováció ösztönzése és az energiafogyasztás csökkentése mellett fontos figyelembe venni a piacokra és a gyártók versenyképességére gyakorolt hatást, a felmerülő közvetlen és közvetett üzleti költségeket, valamint az innováció ösztönzése és az energiafogyasztás csökkentése terén jelentkező előnyöket.

⁽¹⁾ HL C 77., 2009.3.31., 1. o.

⁽²⁾ Az Európai Parlament 2008. december 17-i véleménye (a Hivatalos Lapban még nem tették közzé) és a Tanács 2009. április 6-i határozata.

⁽³⁾ HL L 33., 1994.2.7., 11. o.

- (5) E rendelet alapját az új személygépkocsik átlagos fajlagos CO₂-kibocsátását ellenőrző rendszer kialakításáról szóló, 2000. június 22-i 1753/2000/EK európai parlamenti és a tanácsi határozattal ⁽¹⁾ összhangban a Közösségben nyilvántartásba vett járművek CO₂-kibocsátására vonatkozó jól bevált mérési és ellenőrzési eljárás képezi. Fontos, hogy a CO₂-kibocsátás csökkentésével kapcsolatos követelmények meghatározása továbbra is közösségszerte kiszámíthatóságot és tervezési biztonságot kínáljon a gépjárműgyártók számára az új gépkocsik tekintetében a Közösség egész területén.
- (6) A Bizottság 1995-ben közösségi stratégiát fogadott el a gépkocsik CO₂-kibocsátásának csökkentésére. E stratégia három elven nyugodott: a gépjárműipar részéről önkéntes kötelezettségvállalás a kibocsátás csökkentésére, a fogyasztók megfelelőbb tájékoztatása és az üzemanyag-takarékos járművek vásárlásának pénzügyi intézkedések általi ösztönzése volt.
- (7) 1998-ban az Európai Gépjárműgyártók Szövetsége (ACEA) kötelezettségvállalást fogadott el, amelynek értelmében 2008-ig 140 g/km-re csökkenti az eladott új autók átlagos CO₂-kibocsátását. 1999-ben a Japán Autógyártók Szövetsége (JAMA) és a Koreai Autógyártók Szövetsége (KAMA) hasonló tartalmú kötelezettségvállalást fogadott el, amelynek értelmében 2009-ig ugyancsak 140 g/km-re csökkentik az eladott új autók átlagos CO₂-kibocsátását. Ezeket a kötelezettségvállalásokat a Bizottság is elismerte a személygépkocsik szén-dioxid-kibocsátásának csökkentéséről szóló, 1999. február 5-i 1999/125/EK európai bizottsági ajánlásban ⁽²⁾ (ACEA), a személygépkocsik szén-dioxid-kibocsátásának csökkentéséről szóló, 2000. április 13-i 2000/303/EK bizottsági ajánlásban ⁽³⁾ (KAMA), valamint a személygépkocsik szén-dioxid-kibocsátásának csökkentéséről szóló, 2000. április 13-i 2000/304/EK bizottsági ajánlásban ⁽⁴⁾ (JAMA).
- (8) 2007. február 7-én a Bizottság két párhuzamos közleményt fogadott el: a személygépkocsik és a könnyű haszongépjárművek CO₂-kibocsátásának csökkentésére irányuló közösségi stratégia felülvizsgálatának eredményeiről szóló közleményt, illetve a 21. századi versenyképes autóipari szabályozási keretről („CARS 21”) szóló közleményt. A közlemények hangsúlyozták, hogy jóllehet történt elmozdulás az irányba, hogy 2008/2009-re 140 g/km-re csökkenjen a CO₂-kibocsátás, ha nem kerül sor további intézkedések bevezetésére, akkor 2012-re nem sikerül elérni az új gépkocsik esetében 120 g/km-ben meghatározott közösségi célt.
- (9) A közlemények – a 2012-re 120 g/km-ben meghatározott közösségi célérték teljesítése érdekében – integrált megközelítés alkalmazását javasolták és bejelentették, hogy a Bizottság, a közösségi cél teljesítése érdekében, olyan jogi keretszabályozásra fog javaslatot tenni, amely a járművek motortechnológiáinak fejlesztése révén az új gépkocsik átlagos CO₂-kibocsátásának 130 g/km-re való kötelező leszorítását irányozza elő. Összhangban a gyártók önkéntes kötelezettségvállalásain alapuló megközelítéssel, ez a
- keret magában foglalja azokat az elemeket, amelyeket a személygépkocsik CO₂-kibocsátásának mérése során a könnyű személygépjárművek és haszongépjárművek (Euro 5 és Euro 6) kibocsátás tekintetében történő típusjóváhagyásáról és a járműjavítási és -karbantartási információk elérhetőségéről szóló, 2007. június 20-i 715/2007/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet ⁽⁵⁾ értelmében figyelembe vesznek. Más műszaki fejlesztések és a fenntartható bioüzemanyagok használatának fokozása révén további 10 g/km-es – vagy ha műszaki szempontból szükséges, ezzel egyenértékű – CO₂-csökkentést kell elérni.
- (10) Az új autók esetében kitűzött átlagos célértéket megvalósító jogszabályi keretnek a verseny szempontjából semleges, társadalmilag méltányos és az európai gépjárműgyártók sokféleségét figyelembe vevő fenntartható csökkentési célértékeket kell kitűznie, elkerülve a közöttük lévő verseny indokolatlan torzulását. A jogi keretszabályozásnak igazodnia kell a Közösség kiotói vállalásainak teljesítésére vonatkozó átfogó célhoz, illetve ki kell egészülnie olyan egyéb, elsősorban a felhasználással kapcsolatos eszközökkel, mint a differenciált gépjármű- és energiaadók bevezetése.
- (11) Az Európai Unió általános költségvetésében megfelelő forrásokat kell elkülöníteni a közúti járművek CO₂-kibocsátásának radikális csökkentésére szolgáló technológiák fejlesztésének előmozdítására.
- (12) Annak érdekében, hogy a személygépkocsi-piac sokszínűsége megmaradjon, és hogy e piac képes legyen kielégíteni az eltérő fogyasztói igényeket, a személygépkocsik CO₂-kibocsátására vonatkozó célértékeket a személygépkocsik rendeltetésének függvényében, lineáris alapon kell meghatározni. A rendeltetés meghatározására alkalmas egyik paraméter a tömeg, amely kapcsolatban áll a jelenlegi kibocsátással és ezáltal realisabb és a verseny szempontjából semleges célértékeket eredményez. Ezen kívül a tömegre vonatkozó adatok már most rendelkezésre állnak. A rendeletetesen alapuló megközelítés hosszú távú értékelésének megkönnyítése érdekében a rendeltetés leírására szolgáló más paraméterre, például az „alapterületre” (a nyomtáv és a tengelytávolság szorzata) vonatkozóan is szükséges adatokat gyűjteni. A Bizottság 2014-ig felülvizsgálja a rendelkezésre álló adatokat, és szükség esetén javaslatot terjeszt az Európai Parlament és a Tanács elé a rendeltetés leírására szolgáló paraméter kiigazításáról.
- (13) E rendelet célja, hogy megfelelő ösztönzőket teremtsen a járműipar számára az új technológiákba való beruházásra. A rendelet közvetlenül előmozdítja az ökoinnovációt és tekintetbe veszi a jövőbeni technológiai fejlődést. Az innovatív hajtástechnológiák fejlesztését különösen elő kell segíteni, mivel azok a hagyományos személygépjárművek-nél jóval alacsonyabb kibocsátást eredményeznek. Mindez elősegíti az európai ipar hosszú távú versenyképességét és minőségi munkahelyeket teremt. A Bizottság mérlegelheti annak lehetőségét, hogy beépítse az ökoinnovációs intézkedéseket a teszteljárásoknak a 715/2007/EK rendelet 14. cikke (3) bekezdése szerinti felülvizsgálatába, figyelembe véve a beépítés technikai és környezeti hatásait.

⁽¹⁾ HL L 202., 2000.8.10., 1. o.⁽²⁾ HL L 40., 1999.2.13., 49. o.⁽³⁾ HL L 100., 2000.4.20., 55. o.⁽⁴⁾ HL L 100., 2000.4.20., 57. o.⁽⁵⁾ HL L 171., 2007.6.29., 1. o.

- (14) Elismerve az e rendelet hatálybalépését követően forgalomba kerülő rendkívül alacsony CO₂-kibocsátású járműtechnológiák korai generációinak igen magas kutatási és fejlesztési költségeit, valamint gyártási egységköltségeit, e rendelet ideiglenes alapon fel kívánja gyorsítani és elő kívánja segíteni a rendkívül alacsony CO₂-kibocsátású járművek közösségi piacra való bevezetését a forgalomba hozatal kezdeti szakaszában.
- (15) Bizonyos alternatív üzemanyagok teljes életciklusuk alapján a CO₂-kibocsátás jelentős csökkentését kínálják. E rendelet ezért bizonyos alternatív üzemanyaggal működő járműveknek a közösségi piacokon történő további terjesztését célzó egyedi rendelkezéseket tartalmaz.
- (16) A CO₂-kibocsátásra és a gépkocsikra vonatkozó bizottsági stratégia keretében alkalmazott megközelítéssel való összhang biztosítása érdekében, különösen az autógyártó-szövetségek önkéntes kötelezettségvállalásaival összefüggésben, a célértéket csak azokra az új személygépkocsikra kell alkalmazni, amelyeket a Közösségben vesznek először nyilvántartásba, és amelyeket – a visszaélések elkerülése végett egy behatárolt időtartam kivételével – korábban a Közösségen kívül nem vettek nyilvántartásba.
- (17) A gépjárművek és pótkocsijaik, valamint az ilyen járművek rendszereinek, alkatrészeinek és önálló műszaki egységeinek jóváhagyásáról szóló, 2007. szeptember 5-i 2007/46/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv⁽¹⁾ egységes keretet kínál, valamint igazgatási rendelkezéseket és általános műszaki követelményeket tartalmaz az új járművek jóváhagyásához. Az e rendelet előírásainak betartásáért felelős szervnek azonosnak kell lennie azzal a szervvel, amely az irányelv értelmében felelős a típus-jóváhagyási eljárás valamennyi mozzanatáért és a gyártás megfelelőségének biztosításáért.
- (18) A típus-jóváhagyás tekintetében a 2007/46/EK irányelv II. melléklete szerinti különleges rendeltetésű járművekre különleges előírások vonatkoznak, ezért ezeket ki kell zárni e rendelet alkalmazási köréből. A fogyasztókkal élők segítségére vonatkozó közösségi politikával összhangban ki kell zárni továbbá azokat a járműveket e rendelet hatálya alól, amelyeket e rendelet hatálybalépése előtt M₁ kategóriájú járműként hagytak jóvá és kerekesszék járművön belüli használatára gyártottak kereskedelmi célból, és amelyek a 2007/46/EK irányelv II. melléklete szerint megfelelnek különleges rendeltetésű jármű meghatározásának.
- (19) A gyártók számára rugalmasságot kell biztosítani a tekintetben, hogy miként teljesítik az e rendeletben meghatározott célértékeket, illetve lehetővé kell tenni számukra, hogy ne az egyes gépkocsikra vonatkozóan, hanem az új gépkocsi átlagára vonatkozóan érjék el a CO₂-kibocsátási célértékeket. Ezért a gyártókra háruló kötelezettség annak biztosítására vonatkozik, hogy az általuk gyártott és a Közösség területén nyilvántartásba vett új gépkocsik átlagos, fajlagos kibocsátása ne haladja meg az ezekre a gépkocsikra meghatározott átlagos kibocsátási célértékeket.
- Az átmenet megkönnyítése érdekében ezt az előírást 2012 és 2015 között fokozatosan célszerű bevezetni.
- (20) A kibocsátások csökkentésére irányuló célok meghatározása tekintetében nem célszerű ugyanazt a módszert alkalmazni a nagy mennyiségben gyártókra, mint a kis mennyiségben termelőkre, amelyek az e rendeletben rögzített kritériumok alapján függetlennek tekintendők. A kis mennyiségben termelő gyártók számára alternatív kibocsátás-csökkentési célokat kell kitűzni, amelyek összefüggenek az adott gyártó járműveinek a CO₂-kibocsátás csökkentésére irányuló műszaki kapacitásával, illetve összeegyeztethetők az érintett piaci szegmens jellemzőivel. Erre az eltérésre vonatkozni kell az I. mellékletben meghatározott fajlagos kibocsátási célok felülvizsgálatának, amit legkésőbb 2013 elejéig el kell végezni.
- (21) Lehetővé kell tenni, hogy a szakosodott gyártókra a 2007. évi átlagos fajlagos CO₂-kibocsátásuknál 25 %-kal alacsonyabb alternatív célérték vonatkozzon. Ezzel egyenlő célértéket kell rögzíteni abban az esetben, ha nem áll rendelkezésre információ az adott gyártó 2007. évi átlagos fajlagos CO₂-kibocsátásáról. Erre az eltérésre vonatkozni kell az I. mellékletben meghatározott fajlagos CO₂-kibocsátási célértékek felülvizsgálatának, amit legkésőbb 2013 elejéig el kell végezni.
- (22) A Közösség területén nyilvántartásba vett valamennyi új, a gyártók felelősségi körébe tartozó személygépkocsira vonatkozó átlagos fajlagos CO₂-kibocsátás meghatározásakor minden személygépkocsit figyelembe kell venni, függetlenül tömegüktől vagy egyéb jellemzőiktől. Bár a 715/2007/EK rendelet nem terjed ki a 2 610 kg-ot meghaladó referenciatömegű személygépkocsikra, amelyekre a 715/2007/EK rendelet 2. cikkének (2) bekezdése értelmében nem vonatkozik a típusjóváhagyás, e járművek kibocsátását a 692/2008/EK rendeletben⁽²⁾ a személygépkocsik számára rögzített mérési eljárással kell mérni. Az így kapott CO₂-kibocsátási értékeket fel kell tüntetni a jármű megfelelőségi tanúsítványában annak érdekében, hogy a járművet fel lehessen venni a nyomon követési rendszerbe.
- (23) Annak érdekében, hogy a gyártók számára az e rendeletben előírt célértékeik elérése érdekében kellő rugalmasságot lehessen biztosítani, a gyártók – nyílt, átlátható és megkülönböztetéstől mentes eljárások keretében – csoportosulásokat hozhatnak létre. A csoportosulás létrehozásáról szóló megállapodás időbeli hatálya nem terjedhet tovább öt évnél, azonban meghosszabbítható. Amennyiben több gyártó csoportosulást hoz létre, és a csoportosulás egészének átlagos kibocsátása nem haladja meg az adott csoportosulás számára előírt kibocsátási célértéket, akkor úgy kell tekinteni, hogy a gyártók teljesítették a célértékeket.

⁽¹⁾ HL L 263., 2007.10.9., 1. o.

⁽²⁾ A könnyű személygépjárművek és haszongépjárművek (Euro 5 és Euro 6) kibocsátás tekintetében történő típusjóváhagyásáról és a járműjavítási és -karbantartási információk elérhetőségéről szóló 715/2007/EK európai parlamenti és tanács rendelet módosításáról és végrehajtásáról szóló, 2008. július 18-i 692/2008/EK bizottsági rendelet (HL L 199., 2008.7.28., 1. o.).

- (24) Az e rendelet szerint meghatározott célértékek teljesülésének biztosítása érdekében megbízható előírás-teljesítési mechanizmusra van szükség.
- (25) Az új személygépkocsik fajlagos CO₂-kibocsátását a Közösségben összehangolt alapelvek alapján, a 715/2007/EK rendeletben meghatározott módszer szerint kell mérni. E rendelet adminisztrációs terheinek minimális szintre való csökkentése érdekében a rendszer előírásainak teljesítését a Közösségben nyilvántartásba vett új autókra vonatkozó, a tagállamok által összegyűjtött és a Bizottsághoz eljuttatott adatok alapján kell végezni. A teljesítés értékeléséhez használt adatok egységességének biztosítása érdekében ezen adatok összegyűjtésének és bejelentésének folyamatát a lehető legnagyobb mértékben össze kell hangolni.
- (26) A 2007/46/EK irányelv előírja, hogy a gyártóknak minden új személygépkocsihoz megfelelőségi nyilatkozatot kell kiadniuk, és hogy a tagállamok csak akkor engedélyezhetik egy új személygépkocsi nyilvántartásba vételét, illetve forgalomba helyezését, ha az rendelkezik érvényes megfelelőségi igazolással. A tagállamok által összegyűjtött adatoknak összhangban kell lenniük a gyártó által a személygépkocsihoz kiadott megfelelőségi igazolással, és csak ezen a hivatkozáson alapulhatnak. Ha a tagállamok valamely indokolt okból kifolyólag nem használják a megfelelőségi igazolást az új személygépkocsik nyilvántartásba vétele és forgalomba helyezése során, a nyomon követési eljárásban való pontosság biztosítása érdekében hatályba léptetik a szükséges intézkedéseket. Létre kell hozni egy közösségi adatbázist, amely a megfelelőségi tanúsítvány adatait tartalmazza. Ezt használják kizárólagos hivatkozásként annak érdekében, hogy az új járművek nyilvántartásba vételekor a tagállamok könnyebben megőrizhessék nyilvántartási adataikat.
- (27) Az e rendelet szerinti előírások gyártók általi teljesítését közösségi szinten kell értékelni. Az e rendelet alapján meghatározott átlagos fajlagos CO₂-kibocsátási értéket túllépő gyártóknak 2012-től kezdve minden naptári évre vonatkozóan többletkibocsátási díjat kell fizetniük. A díj összege annak arányában változik, hogy az adott gyártó milyen mértékben lépte túl a célértéket. A díj összege az idővel arányosan növekszik. A személygépkocsik fajlagos CO₂-kibocsátásának csökkentésére irányuló intézkedések ösztönzése érdekében a díjnak tükröznie kell a műszaki költségeket. A többletkibocsátási díjból befolyó összegeket az Európai Unió általános költségvetési bevételeinek kell tekinteni.
- (28) A tagállamok által a Szerződés 176. cikke értelmében fenntartott vagy bevezetett nemzeti intézkedések – e rendelet céljait és eljárásait figyelembe véve – nem állapíthatnak meg további vagy szigorúbb szankciókat azokra a gyártókra, amelyek nem teljesítik az e rendelet szerinti céljaikat.
- (29) E rendelet nem érinti a közösségi versenyszabályok teljes körű alkalmazását.
- (30) A hosszú távú cél elérése érdekében a Bizottságnak meg kell vizsgálnia az erre szolgáló új lehetőségeket, különös tekintettel a küszöbértékgörbe meredekségére, a rendeltetés leírására szolgáló paraméterre és többletkibocsátási díj rendszerére.
- (31) Az e rendelet végrehajtásához szükséges intézkedéseket a Bizottságra ruházott végrehajtási hatáskörök gyakorlására vonatkozó eljárások megállapításáról szóló, 1999. június 28-i 1999/468/EK tanácsi határozattal ⁽¹⁾ összhangban kell elfogadni.
- (32) Különösen azt a hatáskört kell a Bizottságra ráruházni, hogy módosíthassa a nyomon követési és bejelentési követelményeket az e rendelet alkalmazásával kapcsolatos tapasztalatok fényében; megállapíthassa a többletkibocsátási díj beszedésével kapcsolatos módszereket; kidolgozhassa az egyes gyártókra vonatkozó eltérés pontosabb szabályait; és hogy kiigazíthassa az I. mellékletet az alábbiak tekintetében: a Közösségben nyilvántartásba vett új személygépjárművek tömege alakulásának figyelembe vétele és a fajlagos CO₂-kibocsátás mérésére vonatkozó szabályozási vizsgálati eljárásban bekövetkező változások tükrözése. Mivel ezen intézkedések általános hatályúak és e rendelet nem alapvető fontosságú elemeinek módosítására, valamint a rendelet új, nem alapvető fontosságú elemekkel történő kiegészítésére irányulnak, azokat az 1999/468/EK határozat 5a. cikkében meghatározott, ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással kell elfogadni.
- (33) Az 1753/2000/EK határozatot az egyszerűség és a jogi egyértelműség érdekében hatályon kívül kell helyezni.
- (34) Mivel e rendelet célját, nevezetesen a belső piac megfelelő működése, valamint az Uniónak az üvegházhatású gázki-bocsátás csökkentésére irányuló általános célja érdekében az új személygépkocsikra vonatkozóan CO₂-kibocsátási követelmények megállapítását a tagállamok nem tudják kielégítően megvalósítani, és ezért a javasolt intézkedés terjedelme és hatásai miatt az közösségi szinten jobban megvalósítható, a Közösség intézkedéseket hozhat a Szerződés 5. cikkében foglalt szubszidiaritás elvének megfelelően. Az említett cikkben foglalt arányosság elvének megfelelően ez a rendelet nem lépi túl az e cél eléréséhez szükséges mértéket,

ELFOGADTA EZT A RENDELETET:

1. cikk

Tárgy és célok

Ez a rendelet CO₂-kibocsátási követelményeket állapít meg az új személygépkocsikra vonatkozóan a belső piac megfelelő működése, valamint az Európai Közösség azon általános céljának elérése érdekében, hogy az új gépjárműflotta átlagos CO₂-kibocsátása

⁽¹⁾ HL L 184., 1999.7.17., 23. o.

120 g/km legyen. E rendelet az új személygépkocsik átlagos CO₂-kibocsátását 130 g/km-ben határozza meg, amely a járműmotor-technológia terén megvalósuló – a 715/2007/EK rendelettel és a hozzá kapcsolódó végrehajtási intézkedésekkel összhangban mért – fejlődés és az innovatív technológiák segítségével érhető el.

E rendelet értelmében az új gépkocsikra 2020-tól kezdődően alkalmazandó célérték 95 g/km átlagos CO₂-kibocsátás, összhangban a 13. cikk (5) bekezdésével.

Ez a rendelet a közösségi integrált megközelítés keretében további intézkedésekkel fog kiegészülni, amelyek további 10 g/km mértékű CO₂-kibocsátás csökkentést irányoznak elő.

2. cikk

Hatály

(1) Ez a rendelet a 2007/46/EK irányelv II. mellékletének meghatározása szerinti M₁ kategóriájú gépjárművekre alkalmazandó (a továbbiakban: személygépkocsik), amennyiben e járműveket a Közösségben először veszik nyilvántartásba és korábban a Közösségen kívül nem vették nyilvántartásba őket (a továbbiakban: új személygépkocsik).

(2) Nem kell figyelembe venni a Közösségen kívüli korábbi nyilvántartásba vételt, ha az a Közösségben való nyilvántartásba vétel előtt kevesebb mint három hónappal történt.

(3) Ez a rendelet nem alkalmazandó a 2007/46/EK irányelv II. melléklete A. részének 5. pontjában meghatározott különleges rendeltetésű járművekre.

3. cikk

Meghatározások

(1) E rendelet alkalmazásában:

- a) „átlagos fajlagos CO₂-kibocsátás”: egy gyártó vonatkozásában az általa gyártott összes új személygépkocsi fajlagos CO₂-kibocsátásának átlaga;
- b) „megfelelőségi nyilatkozat”: a 2007/46/EK irányelv 18. cikke szerinti nyilatkozat;
- c) „gyártó”: az a személy vagy szervezet, aki vagy amely a jóváhagyó hatóságnak felelősséggel tartozik a 2007/46/EK irányelv szerinti EK-típusjóváhagyási eljárás minden vonatkozásáért és a gyártás megfelelőségének biztosításáért;
- d) „tömeg”: a menetkész állapotú, teljesen felszerelt személygépkocsinak a megfelelőségi nyilatkozatban szereplő, a 2007/46/EK irányelv I. mellékletének 2.6. pontjában meghatározott tömege;
- e) „alapterület”: a nyomtáv szorozva tengelytávval, a megfelelőségi nyilatkozatban foglaltak és a 2007/46/EK irányelv I. mellékletének 2.1. és 2.3. szakaszaiban meghatározottak szerint;

f) „fajlagos CO₂-kibocsátás”: a személygépkocsinak a 715/2007/EK rendelettel összhangban mért és a megfelelőségi nyilatkozatban „CO₂-kibocsátás (vegyes)” megjelöléssel feltüntetett CO₂-kibocsátása. A 715/2007/EK rendelet szerinti típusjóváhagyással nem rendelkező személygépkocsik esetében fajlagos CO₂-kibocsátás a 692/2008/EK rendeletben a személygépkocsikra vonatkozóan megállapított mérési eljárásnak, vagy pedig a Bizottság által az ilyen személygépkocsik CO₂-kibocsátásának megállapítása céljára elfogadott eljárásoknak megfelelően mért CO₂-kibocsátás;

g) „fajlagos kibocsátási célérték”: egy gyártó esetében az általa gyártott összes új személygépkocsi I. melléklet szerinti fajlagos CO₂-kibocsátásából kiszámított átlag, vagy – amennyiben a gyártó jogosult a 11. cikk szerinti mentesítésre – a mentesítés alapján meghatározott kibocsátási célérték.

(2) E rendelet alkalmazásában: „kapcsolt gyártók csoportja” a gyártót és kapcsolt vállalkozásait jelenti. A gyártók tekintetében kapcsolt vállalkozások:

- a) olyan vállalkozások, amelyekben a gyártó közvetlenül vagy közvetve:
 - rendelkezik a szavazati jogok több mint felével,
 - jogosult a felügyelő testület, az ügyvezető testület vagy a vállalkozást jogilag képviselő testületek tagjainak több mint felének kinevezésére, vagy
 - jogosult a vállalkozás ügyeinek irányítására;
- b) olyan vállalkozások, amelyek a gyártó tekintetében közvetlenül vagy közvetve az a) pontban felsorolt jogokkal vagy hatáskörökkel rendelkeznek;
- c) olyan vállalkozások, amelyekben a b) pontban említett vállalkozás közvetlenül vagy közvetve az a) pontban felsorolt jogokkal vagy hatáskörökkel rendelkezik;
- d) olyan vállalkozások, amelyekben a gyártó az a), b) vagy c) pontban említett vállalkozások egyikével vagy közülük többel együttesen rendelkezik az a) pontban felsorolt jogokkal vagy hatáskörökkel, valamint az olyan vállalkozások, amelyekben az utóbbi vállalkozások közül kettő vagy több együttesen rendelkezik az a) pontban felsorolt jogokkal vagy hatáskörökkel;
- e) olyan vállalkozások, amelyekben az a) pontban felsorolt jogokkal vagy hatáskörökkel együttesen rendelkezik a gyártó vagy az a)–d) pontban említett egy vagy több kapcsolt vállalkozás, és egy vagy több harmadik személy.

4. cikk

Fajlagos kibocsátási célértékek

A 2012. január 1-jén kezdődő naptári évben és a továbbiakban minden naptári évben minden személygépkocsi-gyártónak biztosítania kell, hogy átlagos fajlagos CO₂-kibocsátása nem haladja meg az I. melléklettel összhangban meghatározott, vagy –

amennyiben a gyártó jogosult a 11. cikk szerinti mentesítésre – a mentesítés szerint meghatározott fajlagos CO₂-kibocsátási célértéket.

Az egyes gyártók átlagos fajlagos CO₂-kibocsátásának kiszámításához az adott évben a gyártó által nyilvántartásba vett új személygépkocsik alábbi arányait kell figyelembe venni:

- 2012-ben 65 %,
- 2013-ben 75 %,
- 2014-ben 80 %,
- 2015-től kezdve 100 %.

5. cikk

Extra kibocsátási egységek

Az átlagos fajlagos CO₂-kibocsátás kiszámításakor az 50 g/km-nél kisebb fajlagos CO₂-kibocsátású új személygépkocsik

- 2012-ben 3,5 gépkocsinak,
- 2013-ben 3,5 gépkocsinak,
- 2014-ben 2,5 gépkocsinak,
- 2015-ben 1,5 gépkocsinak,
- 2016-tól kezdve 1 gépkocsinak számítanak.

6. cikk

Az alternatív üzemanyaggal működő járművekre vonatkozó fajlagos kibocsátási célérték

A gyártók által a 4. cikkben említett fajlagos kibocsátási célérték-megfelelés megállapítása céljából a benzin és 85 % etanol keverékből („E85”) álló, és a vonatkozó közösségi jogszabályoknak vagy európai műszaki szabványoknak megfelelő üzemanyaggal működni képes járművek CO₂-kibocsátását 2015. december 31-ig 5 %-kal csökkenteni kell, tekintettel a bioüzemanyag-meghajtású járművek jobb technológiai adottságaira és kibocsátás-csökkentési képességére. E csökkentés csak akkor alkalmazandó, ha a jármű nyilvántartásba vétele szerinti tagállamban található üzemanyag-töltő állomások legalább 30 %-a értékesít a bioüzemanyagokra vonatkozóan a vonatkozó közösségi jogszabályok által megállapított fenntarthatósági kritériumoknak megfelelő ilyen típusú alternatív üzemanyagot.

7. cikk

Csoportosulás

(1) A 11. cikk szerinti mentesítésre nem jogosult gyártók csoportosulást hozhatnak létre a 4. cikk szerinti kötelezettségeik teljesítése céljából.

(2) A csoportosulást létrehozó megállapodás egy vagy több naptári évre vonatkozhat, de az egyes megállapodások összesített lejáratí ideje nem haladhatja meg az öt naptári évet; a csoportosuláshoz legkésőbb a kibocsátások kívánt csoportosításának első naptári évében, december 31-ig lehet csatlakozni. A csoportosulást létrehozó gyártók az alábbiakról tájékoztatják a Bizottságot:

- a) a csoportosulásban részt vevő gyártók;
- b) csoportosulást vezető gyártót, amely a csoportosulás kapcsolattartója lesz, és amely felelni fog azon többletkibocsátási díj befizetéséért, amelyet a csoportosulásra a 9. cikk értelmében kirónak; és
- c) annak bizonyítékát, hogy a csoportosulás vezetője képes lesz a b) pontban meghatározott kötelezettségek teljesítésére.

(3) Ha a csoportosulás vezetője nem tesz eleget a csoportosulásra a 9. cikk értelmében kirótt többletkibocsátási díj befizetésére vonatkozó kötelezettségének, a Bizottság erről értesíti a gyártókat.

(4) A csoportosulásban részt vevő gyártók közösen értesítik a Bizottságot mind a csoportosulás vezetőjével vagy annak pénzügyi helyzetével kapcsolatos változásokról – amennyiben ezek befolyásolják csoportosulás vezetőjének azt a képességét, hogy eleget tegyen a csoportosulásra a 9. cikk értelmében kirótt többletkibocsátási díj befizetésére vonatkozó kötelezettségének –, mind pedig a csoportosulás tagságában bekövetkező változásokról, illetve a csoportosulás feloszlásáról.

(5) A gyártók csatlakozhatnak csoportosulásról szóló megállapodásokhoz, amennyiben ezek összhangban vannak a Szerződés 81. és 82. cikkével, és amennyiben üzletileg ésszerű feltételek mellett, nyílt, átlátható és megkülönböztetéstől mentes részvételt biztosítanak bármely csatlakozni kívánó gyártónak. A Közösség versenyszabályainak a csoportosulásra való általános alkalmazhatósága sérelme nélkül a csoportosulás tagjai biztosítják különösen azt, hogy a csoportosulásra vonatkozó megállapodás összefüggésében az alábbi információk kivételével nem kerül sor adatok vagy ismeretek cseréjére:

- a) a fajlagos CO₂-kibocsátás átlaga;
- b) a fajlagos kibocsátási célérték;
- c) az összes nyilvántartásba vett jármű száma.

(6) Az (5) bekezdés nem alkalmazandó, ha a csoportosulásban részt vevő valamennyi gyártó kapcsolt gyártók ugyanazon csoportjának a tagja.

(7) A (3) bekezdésben említett értesítés esetét kivéve azon csoportosulásban részt vevő gyártók, amelyről a Bizottsághoz tájékoztatás érkezik, a 4. cikk szerint kötelezettségeiknek való megfelelés alkalmazásában egyetlen gyártónak tekintendők. A gyártókra vonatkozó nyomon követési és bejelentési információkat rögzítik, jelentést készítenek róluk, és hozzáférhetővé teszik őket az egyes gyártók, valamint a csoportosulások számára a 8. cikk (4) bekezdésében említett központi nyilvántartásban.

8. cikk

Az átlagos kibocsátás nyomon követése és bejelentése

(1) A 2010. január 1-jén kezdődő naptári évre és minden későbbi naptári évre vonatkozóan a tagállamok nyilvántartást vezetnek a területükön nyilvántartásba vett összes új személygépkocsi adatairól a II. melléklet A. részével összhangban. Ezeket az adatokat a gyártók, illetve az egyes tagállamokban a gyártók által kijelölt importőrök vagy képviselvek rendelkezésre bocsátják. A tagállamok minden tőlük telhetőt megtesznek annak biztosítására, hogy a nyilvántartó szervek működése átlátható legyen. Minden tagállam biztosítja, hogy megmérjék a 715/2007/EK rendelet szerinti típusjóváhagyással nem rendelkező személygépkocsik fajlagos CO₂-kibocsátását, és azt rögzítsék a megfelelőségi nyilatkozatban.

(2) A tagállamok 2011-től kezdődően legkésőbb minden év február 28-ig meghatározzák és a Bizottságnak továbbítják a II. melléklet B. részében felsorolt adatokat az előző naptári év vonatkozásában. Az adatokat a II. melléklet C. részében meghatározott formátumban kell továbbítani.

(3) A Bizottság kérésére a tagállamoknak az (1) bekezdés szerint összegyűjtött teljes adathalmazt is át kell adniuk.

(4) A Bizottság központi nyilvántartást vezet a tagállamok által e cikk alapján bejelentett adatokról, és 2011-től kezdődően legkésőbb minden év június 30-ig gyártónként előzetes számítással meghatározza a következőket:

- a) átlagos fajlagos CO₂-kibocsátás az előző naptári évben;
- b) fajlagos kibocsátási célérték az előző naptári évben; és
- c) az előző évi átlagos fajlagos CO₂-kibocsátás és az ugyanazon évi fajlagos kibocsátási célérték közötti különbség.

A Bizottság minden gyártót értesít a rá vonatkozó előzetes számításról. Az értesítésben fel kell tüntetni a nyilvántartásba vett új személygépkocsik darabszáma és fajlagos CO₂-kibocsátására vonatkozó adatokat tagállamonkénti bontásban.

A nyilvántartásnak hozzáférhetőnek kell lennie a nyilvánosság számára.

(5) A (4) bekezdés szerinti előzetes számításról kapott értesítéstől számítva három hónap áll az adott gyártó rendelkezésére, hogy értesítse a Bizottságot az adatokban talált esetleges hibákról, megjelölve a tagállamot, amelyre a hiba megítélése szerint vonatkozik.

A Bizottság megvizsgálja a gyártóktól kapott összes értesítést és október 31-ig megerősíti vagy módosítja a (4) bekezdés szerinti előzetes számításokat.

(6) A Bizottság értesít minden olyan gyártót, amelyről az (5) bekezdés szerinti számítások alapján a 2010. vagy a 2011. év vonatkozásában a Bizottság azt állapítja meg, hogy átlagos fajlagos CO₂-kibocsátása abban az évben meghaladta a gyártó ugyanazon évre vonatkozó fajlagos CO₂-kibocsátási célértékét.

(7) A tagállamok kijelölik a nyomon követési adatok e rendelettel összhangban történő összegyűjtéséért és továbbításáért felelős illetékes hatóságát, és 2009. december 8. -ig értesítik a Bizottságot a kijelölt illetékes hatóságról. A Bizottság ezt követően tájékoztatja erről az Európai Parlamentet és a Tanácsot.

(8) A tagállamok minden olyan naptári évre vonatkozóan, amelyre a 6. cikk alkalmazandó, tájékoztatják a Bizottságot a megfelelő üzemanyagtöltő állomások részarányáról, valamint az E85-tel kapcsolatos fenntarthatósági kritériumairól az említett cikkel összhangban.

(9) A Bizottság az e cikkben meghatározott adatok nyomon követésére és bejelentésére, valamint a II. melléklet alkalmazására vonatkozó részletes szabályokat a 14. cikk (2) bekezdésében említett szabályozási bizottsági eljárással összhangban fogadhatja el.

A Bizottság a II. mellékletet az e rendelet alkalmazásával kapcsolatos tapasztalatok fényében módosíthatja. Az e rendelet nem alapvető fontosságú elemeinek módosítására irányuló ezen intézkedéseket a 14. cikk (3) bekezdésében említett, ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

9. cikk

Többletkibocsátási díj

(1) 2012-től kezdve minden olyan naptári évre vonatkozóan, amelyben a gyártó átlagos fajlagos CO₂-kibocsátása meghaladja a gyártó ugyanazon évi fajlagos kibocsátási célértékét, a Bizottság a szóban forgó gyártót, illetőleg csoportosulás esetében a csoportosulás vezetőjét többletkibocsátási díj megfizetésére kötelezi.

(2) Az (1) bekezdés szerinti többletkibocsátási díjat a következő képletekkel kell kiszámítani:

a) 2012 és 2018 között:

- i. Ha a gyártó átlagos fajlagos CO₂-kibocsátása több mint 3 g CO₂/km-rel haladja meg a fajlagos kibocsátási célértékét:

$$((\text{többletkibocsátás} - 3 \text{ g CO}_2/\text{km}) \times 95 \text{ EUR/g CO}_2/\text{km} + 1 \text{ g CO}_2/\text{km} \times 25 \text{ EUR/g CO}_2/\text{km} + 1 \text{ g CO}_2/\text{km} \times 15 \text{ EUR/g CO}_2/\text{km} + 1 \text{ g CO}_2/\text{km} \times 5 \text{ EUR/g CO}_2/\text{km}) \times \text{új személygépkocsik száma.}$$

- ii. Ha a gyártó átlagos fajlagos CO₂-kibocsátása több mint 2 g CO₂/km-rel, de legfeljebb 3 g CO₂/km-rel haladja meg a fajlagos kibocsátási célértéket:

$$((\text{többletkibocsátás} - 2 \text{ g CO}_2/\text{km}) \times 25 \text{ EUR/g CO}_2/\text{km} + 1 \text{ g CO}_2/\text{km} \times 15 \text{ EUR/g CO}_2/\text{km} + 1 \text{ g CO}_2/\text{km} \times 5 \text{ EUR/g CO}_2/\text{km}) \times \text{új személygépkocsik száma.}$$

- iii. Ha a gyártó átlagos fajlagos CO₂-kibocsátása több mint 1 g CO₂/km-rel, de legfeljebb 2 g CO₂/km-rel haladja meg a fajlagos kibocsátási célértéket:

$$((\text{többletkibocsátás} - 1 \text{ g CO}_2/\text{km}) \times 15 \text{ EUR/g CO}_2/\text{km} + 1 \text{ g CO}_2/\text{km} \times 5 \text{ EUR/g CO}_2/\text{km}) \times \text{új személygépkocsik száma.}$$

- iv. Ha a gyártó átlagos fajlagos CO₂-kibocsátása legfeljebb 1 g CO₂/km-rel haladja meg a fajlagos kibocsátási célértéket:

$$(\text{többletkibocsátás} \times 5 \text{ EUR/g CO}_2/\text{km}) \times \text{új személygépkocsik száma.}$$

- b) 2019-től kezdve:

$$(\text{többletkibocsátás} \times 95 \text{ EUR/g CO}_2/\text{km}) \times \text{új személygépkocsik száma.}$$

E cikk alkalmazásában a 4. cikkben szerint meghatározott „többletkibocsátás” a gyártó átlagos fajlagos kibocsátástöbblete a fajlagos kibocsátási célértékéhez képest – figyelembe véve a jóváhagyott innovatív technológiáknak köszönhető CO₂-kibocsátás csökkenését – az adott naptári évben, g/km-ben kifejezve, a harmadik tizedesjegyre kerekített pozitív számként megadva; és az „új személygépkocsik száma” azon új személygépkocsik száma, amelyeknek a szóban forgó gyártó a gyártója, és amelyeket a tárgyévben vettek nyilvántartásba a 4. cikkben említett, a fokozatos bevezetésre vonatkozó kritériumoknak megfelelően.

- (3) A Bizottság megállapítja az (1) bekezdés szerinti többletkibocsátási díj behajtására szolgáló módszereket.

Az e rendelet nem alapvető fontosságú elemeinek kiegészítéssel történő módosítására irányuló ezen intézkedéseket a 14. cikk (3) bekezdésében említett, ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

- (4) A többletkibocsátási díjból befolyó összegeket az Európai Unió általános költségvetési bevételeinek kell tekinteni.

10. cikk

A gyártók teljesítményének közzététele

- (1) A Bizottság 2011-től kezdődően legkésőbb minden év október 31-ig jegyzéket tesz közzé, amelyben gyártónként szerepelnek a következők:

- a) az előző naptári évre vonatkozó fajlagos kibocsátási célérték;

- b) átlagos fajlagos CO₂-kibocsátás az előző naptári évben;
- c) az előző évi átlagos fajlagos CO₂-kibocsátás és az ugyanazon évi fajlagos kibocsátási célérték közötti különbség;
- d) az összes új személygépkocsi előző naptári évi fajlagos CO₂-kibocsátásának átlaga a Közösségben; és
- e) az összes új személygépkocsi átlagos tömege a Közösségben az előző naptári évben.

- (2) 2013. október 31-től kezdve az (1) bekezdés értelmében közzétett jegyzékben gyártónként fel kell tüntetni azt is, hogy az adott gyártó az előző naptári év vonatkozásában teljesítette-e a 4. cikkben előírt követelményeket.

11. cikk

Mentesség bizonyos gyártók számára

- (1) Az I. melléklet szerint számított fajlagos kibocsátási célérték alóli mentesítésre irányuló kérelmet nyújthat be az a gyártó, amely naptári évenként legfeljebb 10 000 olyan személygépkocsit állít elő, amelyet a Közösségben vesznek nyilvántartásba, és:

- a) nem tagja kapcsolt gyártók csoportjának; vagy
- b) olyan kapcsolt gyártók csoportjának tagja, amely naptári évenként együttesen legfeljebb 10 000 olyan személygépkocsit állít elő, amelyet a Közösségben vesznek nyilvántartásba; vagy
- c) kapcsolt gyártók csoportjának tagja, de saját termelő létesítményt és tervezési központot üzemeltet.

- (2) Az (1) bekezdés alapján alkalmazott mentesítés legfeljebb öt naptári évre adható. A kérelmet a Bizottság részére kell benyújtani a következő adatokkal:

- a) a gyártó neve és kapcsolattartója;
- b) arra vonatkozó bizonyíték, hogy a gyártó jogosult az (1) bekezdés szerinti mentesítés igénylésére;
- c) a szóban forgó gyártó által gyártott személygépkocsik részletes adatai, beleértve a tömegüket és a CO₂-kibocsátásukat is; és
- d) a csökkentési lehetőséggel – többek között a fajlagos CO₂-kibocsátás gazdasági és technológiai csökkentési lehetőségével – arányos fajlagos kibocsátási célérték, figyelembe véve a gyártott gépkocsi piacának jellegzetességeit.

(3) Ha a Bizottság arra a megállapításra jut, hogy a gyártó jogosult az (1) bekezdés alapján alkalmazott mentesítésre, és a gyártó által ajánlott kibocsátási célérték összhangban áll kibocsátáscsökkentési lehetőségeivel – így a fajlagos CO₂-kibocsátás csökkentésére alkalmas gazdasági és technológiai lehetőségeivel is – figyelembe véve a gyártott gépkocsi piacának jellegzetességeit is, a Bizottság mentesítést ad a gyártónak. A mentesítés a megadásának napját követő év január 1-től hatályos.

(4) Az I. melléklet szerint számított fajlagos kibocsátási célérték alóli mentesítésre irányuló kérelmet nyújthat be az a gyártó, amely az összes kapcsolt vállalkozásával együttesen naptári évenként 10 000 és 300 000 közötti, a Közösségben nyilvántartásba vett új személygépkocsit állít elő.

Ilyen kérelmet a gyártó benyújthat saját magára vonatkozóan, illetve együttesen saját magára és bármely kapcsolt vállalkozására vonatkozóan. A kérelmet a Bizottság részére kell benyújtani a következő adatokkal:

- a) a (2) bekezdés a) és c) pontjában említett valamennyi adat, beleértve szükség szerint a kapcsolt vállalkozásokra vonatkozó adatokat is;
- b) olyan célérték, amely 25 %-os csökkentést jelent a 2007-es átlagos fajlagos CO₂-kibocsátáshoz képest, vagy ha több kapcsolt vállalkozásra vonatkozóan nyújtanak be egyetlen kérelmet, akkor olyan célérték, amely 25 %-os csökkentést jelent e vállalkozások 2007-es átlagos fajlagos CO₂-kibocsátásának átlagához képest.

Ha a 2007-es évre vonatkozóan nem áll rendelkezésre adat a gyártó átlagos fajlagos CO₂-kibocsátásáról, akkor a Bizottság határoz meg egy megfelelő csökkentési célértéket a hasonló tömegű személygépkocsikban alkalmazott lehető legjobb CO₂-kibocsátáscsökkentési technológiák alapján, illetve figyelembe véve a gyártott gépkocsi piacának jellegzetességeit. A kérelmezőnek ezt a célértéket kell használnia a b) pont alkalmazásában.

A Bizottság mentesítést ad a gyártónak, ha bebizonyosodik, hogy az e bekezdésben említett mentesítési feltételek teljesültek.

(5) Az e cikk értelmében mentesítésben részesülő gyártó köteles azonnal értesíteni a Bizottságot minden olyan változásról, amely kihat vagy kihathat mentesítésre való jogosultságára.

(6) Ha Bizottság – az (5) bekezdés szerinti értesítés alapján vagy más úton – arra a megállapításra jut, hogy megszűnt a gyártó mentesítésre való jogosultsága, a következő naptári év január 1-i hatállyal visszavonja a mentesítést, és erről értesíti a gyártót.

(7) Ha a gyártó nem éri el a fajlagos kibocsátási célértékét, a Bizottság a gyártóra a 9. cikkben meghatározottak szerint többletkibocsátási díjat róhat ki.

(8) A Bizottság az (1)–(7) bekezdés végrehajtására, ideértve a mentesítésre való jogosultság feltételeinek értelmezését, a kérelmek tartalmát és a fajlagos CO₂-kibocsátás csökkentésére irányuló programok tartalmára és értékelésére vonatkozó rendelkezéseket is, részletes szabályokat fogadhat el.

Az e rendelet nem alapvető fontosságú elemeinek kiegészítéssel történő módosítására vonatkozó ezen intézkedéseket a 14. cikk (3) bekezdésében említett, ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással kell elfogadni.

(9) Az alátámasztó adatokat is tartalmazó mentesítésre irányuló kérelmeket, továbbá az (5) bekezdés szerinti értesítéseket, a mentesítések (6) bekezdés szerinti visszavonásait, a többletkibocsátási díj (7) bekezdés szerinti kiróvását, és a (8) bekezdésben említett rendelkezéseket közzé kell tenni az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférésről szóló, 2001. május 30-i 1049/2001/EK európai parlamenti és tanácsi rendeletnek ⁽¹⁾ megfelelően.

12. cikk

Ökoinnováció

(1) A beszállító vagy gyártó kérésére figyelembe kell venni az innovatív technológiák alkalmazása révén elért CO₂-csökkentéseket. E technológiák az egyes gyártók átlagos fajlagos kibocsátási célértékének legfeljebb 7 g CO₂/km-rel való csökkentéséhez járulhatnak hozzá.

(2) A Bizottság az ilyen innovatív technológiák jóváhagyási eljárására vonatkozóan 2010-ig részletes szabályokat fogad el a 14. cikk (2) bekezdésében említett szabályozási bizottsági eljárással összhangban. E részletes szabályok az alábbi innovatív technológiákra vonatkozó kritériumokon alapulnak:

- a) a beszállító vagy a gyártó felel az innovatív technológiák használatával elért CO₂-csökkentésért;
- b) az innovatív technológiák igazoltan hozzájárulnak a CO₂-csökkentéshez;
- c) az innovatív technológiák nem tartozhatnak a CO₂-mérés standard vizsgálati ciklusába, nem vonatkoznak rájuk az 1. cikkben említett 10 g CO₂/km-es csökkentés teljesítését előíró további kiegészítő intézkedések, illetve nem kötelezőek a közösségi jog más rendelkezései értelmében.

(3) Annak a beszállítónak vagy gyártónak, amelyik valamilyen intézkedést innovatív technológiaként szeretne jóváhagyni, jelentést kell benyújtania a Bizottságnak, amely tartalmaz egy független és tanúsított szervezet által készített ellenőrzési jelentést is. Ha bármilyen esetleges kapcsolat áll fenn az intézkedés és egy már korábban jóváhagyott innovatív technológia között, akkor erről a jelentésnek említést kell tennie, az ellenőrzési jelentésnek pedig értékelnie kell, hogy e kapcsolat milyen mértékben módosítja az egyes intézkedések révén elért csökkentéseket.

⁽¹⁾ HL L 145., 2001.5.31., 43. o.

(4) A Bizottság jóváhagyja az elért csökkentést a (2) bekezdésben megadott kritériumok alapján.

13. cikk

Felülvizsgálat és jelentés

(1) A Bizottság 2010-ben jelent az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak a könnyű haszongépjárművek CO₂-kibocsátásának mérséklésére irányuló integrált közösségi megközelítés megvalósításában történt előrehaladásról.

(2) 2014. október 31-ig, majd azt követően háromévente az I. mellékletet módosító intézkedéseket kell elfogadni annak biztosítására, hogy az említett M₀ értéket az előző három naptári évben készült új személygépkocsik átlagos tömegéhez igazítsa.

Ezek az intézkedések először 2016. január 1-jén lépnek hatályba, majd azt követően minden harmadik évben.

Ezen intézkedéseket, melyek célja az e rendelet nem alapvető fontosságú elemeinek módosítása, a 14. cikk (3) bekezdésében említett, ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással kell elfogadni.

(3) 2012-től kezdve a Bizottság hatásvizsgálatot végez, hogy a 715/2007/EK rendelet 14. cikkének (3) bekezdése értelmében 2014-ig felülvizsgálja az említett rendeletben a CO₂-kibocsátások mérésére vonatkozóan meghatározott eljárásokat. A Bizottság többek között megfelelő javaslatokat tesz az eljárások kiigazítására vonatkozóan annak érdekében, hogy megfelelően tükrözzék a gépkocsik tényleges CO₂-kibocsátási jellemzőit, valamint a 12. cikkben foglaltak szerint jóváhagyott innovatív technológiák alkalmazására vonatkozóan, ami tükröződhet a tesztelési ciklusban. A Bizottság biztosítja, hogy ezeket az eljárásokat a későbbiekben rendszeresen felülvizsgálják.

A CO₂-kibocsátások mérésére vonatkozó felülvizsgált eljárás alkalmazásának kezdetétől a továbbiakban nem hagyhatók jóvá innovatív technológiák a 12. cikkben meghatározott eljárás szerint.

(4) A Bizottság 2010-ig felülvizsgálja a 2007/46/EK irányelvet annak biztosítása érdekében, hogy minden típus, változat és kivitell innovatív technológiák egyedi kombinációjának feleljen meg.

(5) 2013. január 1-ig a Bizottság elvégzi az I. mellékletben szereplő fajlagos kibocsátási célértékek, valamint a 11. cikk szerinti mentesítések felülvizsgálatát azzal a céllal, hogy meghatározza:

- a hosszú távú 95 g CO₂/km-es célérték 2020-ig takarékosan történő elérésére vonatkozó szabályokat, és
- a célérték megvalósításának vonatkozásait, ideértve a többletkibocsátási díjat is.

A felülvizsgálat és annak hatásvizsgálata alapján – amely magában foglalja a gépjárműiparra és az ahhoz kapcsolódó iparágakra gyakorolt hatás átfogó értékelését – a Bizottság adott esetben javaslatot tesz e rendelet olyan módosítására, amely a verseny szempontjából a lehető legsemlegesebb, társadalmi szempontból pedig méltányos és fenntartható.

(6) A Bizottság hatásvizsgálatot követően 2014-ig jelentést tesz közzé az alapterülettel – mint a fajlagos kibocsátási célértékek meghatározásához szükséges rendeltetési paraméterrel – kapcsolatos adatok rendelkezésre állásáról, és szükség szerint javaslatot nyújt be az Európai Parlamenthez és a Tanácshoz az I. melléklet módosítása céljából.

(7) Intézkedéseket kell elfogadni a fajlagos CO₂-kibocsátás mérésére vonatkozó szabályozási vizsgálati eljárásban bekövetkező változások tükrözése érdekében az I. mellékletben szereplő képletek emiatt szükségessé vált kiigazítása céljából.

Az e rendelet nem alapvető fontosságú elemeinek módosítására irányuló ezen intézkedéseket a 14. cikk (3) bekezdésében említett, ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással kell elfogadni.

14. cikk

A bizottság eljárása

(1) A Bizottságot a 280/2004/EK határozat 9. cikkével ⁽¹⁾ létrehozott bizottság segíti.

(2) Az e bekezdésre való hivatkozás esetén az 1999/468/EK határozat 5. és 7. cikkét kell alkalmazni, figyelemmel a 8. cikkére is.

Az 1999/468/EK határozat 5. cikkének (6) bekezdésében meghatározott határidő három hónap.

(3) E bekezdésre való hivatkozás esetén az 1999/468/EK határozat 5a. cikkének (1)–(4) bekezdését és 7. cikkét kell alkalmazni, figyelemmel a 8. cikkére is.

15. cikk

Hatályon kívül helyezés

Az 1753/2000/EK határozat 2010. január 1-jén hatályát veszti.

Az említett határozat 4., 9. és 10. cikkét ugyanakkor továbbra is alkalmazni kell mindaddig, amíg a Bizottság jelentést nem terjeszt az Európai Parlament elé a 2009. naptári év nyomon követési adatairól.

⁽¹⁾ Az üvegházhatást okozó gázok Közösségen belüli kibocsátásának nyomon követését szolgáló rendszerről és a Kiotói Jegyzőkönyv végrehajtásáról szóló, 2004. február 11-i 280/2004/EK európai parlamenti és tanácsi határozat (HL L 49., 2004.2.19., 1. o.).

16. cikk

Hatálybalépés

Ez a rendelet az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő harmadik napon lép hatályba.

Ez a rendelet teljes egészében kötelező és közvetlenül alkalmazandó valamennyi tagállamban.

Kelt Strasbourgban, 2009. április 23-án.

az Európai Parlament részéről

az elnök

H.-G. PÖTTERING

a Tanács részéről

az elnök

P. NEČAS

I. MELLÉKLET

FAJLAGOS KIBOCSÁTÁSI CÉLÉRTÉKEK

1. Az új személygépkocsik g/km-ben mért fajlagos CO₂-kibocsátását az e mellékletben található számítások céljából az alábbi képlettel kell kiszámítani:

- a) 2012 és 2015 között:

$$\text{fajlagos CO}_2\text{-kibocsátás} = 130 + a \times (M - M_0),$$

amelyben:

M = a jármű kilogrammban (kg) megadott tömege

M₀ = 1 372,0

a = 0,0457

- b) 2016-tól kezdve:

$$\text{fajlagos CO}_2\text{-kibocsátás} = 130 + a \times (M - M_0),$$

amelyben:

M = a jármű kilogrammban (kg) megadott tömege

M₀ = a 13. cikk (2) bekezdésének megfelelően elfogadott érték

a = 0,0457

2. A gyártónak az adott naptári évre vonatkozó fajlagos kibocsátási célértéke azon új, az adott évben nyilvántartásba vett személygépkocsik fajlagos CO₂-kibocsátásának átlaga, amelyeket az adott gyártó gyárt.

II. MELLÉKLET

KIBOCSÁTÁS NYOMON KÖVETÉSE ÉS BEJELENTÉSE

A. RÉSZ – Az új személygépkocsikra vonatkozó adatok begyűjtése és a CO₂-kibocsátás nyomon követésére szolgáló adatok meghatározása

1. A tagállamok a 2010. január 1-jén kezdődő évben, majd attól kezdve minden naptári évben nyilvántartják az alábbi adatokat a területükön nyilvántartásba vett minden új személygépkocsi vonatkozásában:
 - a) a gyártó;
 - b) a jármű típusa, kivitele és változata;
 - c) a jármű fajlagos CO₂-kibocsátása (g/km);
 - d) a jármű tömege (kg);
 - e) a jármű tengelytávolsága (mm); és
 - f) nyomtávja (mm).
2. Az 1. pontban említett adatokat a szóban forgó személygépkocsi megfelelőségi nyilatkozatából kell átvenni. Ha a megfelelőségi nyilatkozatban a jármű legkisebb és legnagyobb tömege egyaránt szerepel, a tagállamok csak a legnagyobb tömegre vonatkozó adatot használják fel e rendelet alkalmazása céljából. Azon kettős üzemű (benzin/gáz) járművek esetében, amelyek tanúsítványán mindkét üzemanyagtípus fajlagos CO₂-kibocsátását feltüntetik, a tagállamok a gáz üzem-módban mért értéket alkalmazzák.
3. A 2010. január 1-jével kezdődő naptári évben és attól kezdve minden naptári évre valamennyi tagállam meghatározza a B. részben részletezett módszerekkel összhangban gyártónként az alábbiakat:
 - a) a tagállam területén nyilvántartásba vett új személygépkocsi összdarabszáma;
 - b) az e melléklet B. részének 2. pontja szerinti átlagos fajlagos CO₂-kibocsátás;
 - c) az e melléklet B. részének 3. pontja szerinti átlagos tömeg;
 - d) új személygépkocsik esetében típusonként, változatonként és kivitenként:
 - i. a tagállam területén nyilvántartásba vett új személygépkocsiknak a B. rész 1. pontja szerinti összdarabszáma;
 - ii. fajlagos CO₂-kibocsátás, valamint a 6. cikkel összhangban az alternatív üzemanyag-felhasználású járművek esetében a 12. cikkel összhangban, innovatív technológiák révén elért kibocsátáscsökkentések részaránya;
 - iii. tömeg;
 - iv. a járműnek az e melléklet B. részének 5. pontja szerinti alapterülete.

B. RÉSZ – A szén-dioxid-kibocsátás nyomon követésére szolgáló adatok meghatározásának módszere

A tagállamok által az A. rész 3. pontjával összhangban meghatározandó nyomon követési adatokat az ebben a részben ismertetett módszerrel kell meghatározni.

1. Nyilvántartásba vett személygépkocsi száma (N)

A tagállamoknak meg kell határozniuk a vonatkozó nyomon követési évben területükön nyilvántartásba vett új személygépkocsi számát (N).

2. Az új személygépkocsik átlagos fajlagos CO₂-kibocsátása ($S_{\text{átlag}}$)

A tagállam területén a nyomon követési évben nyilvántartásba vett új személygépkocsik átlagos fajlagos CO₂-kibocsátását ($S_{\text{átlag}}$) úgy kell kiszámítani, hogy az új személygépkocsik (S) fajlagos CO₂-kibocsátásának összegét elosztjuk az új személygépkocsik számával (N).

$$S_{\text{átlag}} = (1 / N) \times \Sigma S$$

3. Az új személygépkocsik átlagos tömege

A tagállam területén a nyomon követési évben nyilvántartásba vett új személygépkocsik átlagos tömegét ($M_{\text{átlag}}$) úgy kell kiszámítani, hogy az új személygépkocsik tömegének (M) összegét elosztjuk az új személygépkocsik számával (N).

$$M_{\text{átlag}} = (1 / N) \times \Sigma M$$

4. Az új személygépkocsik kivitel szerinti megoszlása

Az újonnan nyilvántartásba vett személygépkocsik számát, tömegét, fajlagos CO₂-kibocsátását és alapterületét típusonként, változatonként és kivitelenként nyilván kell tartani.

5. Alapterület

Az alapterület a gépkocsi tengelytávolságának és nyomtávjának szorzata.

C. RÉSZ – Adattovábbítási formátum

A tagállamok az A. rész 3. pontjában leírt adatokat gyártónként és évről évre az alábbi formátum szerint jelentik be:

Összesített adatok:

Év:				
Gyártó	Nyilvántartásba vett személygépkocsik száma összesen	Átlagos fajlagos CO ₂ -kibocsátás (g/km)	Átlagos tömeg (kg)	Átlagos alapterület (m ²)
(1. gyártó)	...	...	...	...
(2. gyártó)	...	...	...	...
...	...	...	...	...
Összes gyártó együttvéve	...	...	...	...

Gyártók szerinti adatok:

Év	Gyártó	Gépkocsi típusa	Változat	Kivitel	Innovatív technológia (*) vagy innovatív technológiák vagy alternatív üzemanyag-felhasználású jármű (**)	Gyártmány	Kereskedelmi név	Új nyilvántartásba vételek száma	Fajlagos CO ₂ -kibocsátás (g/km)	Tömeg (kg)	Alapterület (m ²)	Innovatív technológiák (*) vagy alternatív üzemanyag-felhasználási képesség (**) révén elért kibocsátáscsökkentés
1. év	(1. gyártó neve)	(1. típus neve)	(1. változat neve)	(1. kivitel neve)		...	...	...	...	...	...	...
1. év	(1. gyártó neve)	(1. típus neve)	(1. változat neve)	(2. kivitel neve)		...	...	...	...	...	...	...
1. év	(1. gyártó neve)	(1. típus neve)	(2. változat neve)	(1. kivitel neve)		...	...	...	...	...	...	...
1. év	(1. gyártó neve)	(1. típus neve)	(2. változat neve)	(2. kivitel neve)		...	...	...	...	...	...	...
1. év	(1. gyártó neve)	(2. típus neve)	(1. változat neve)	(1. kivitel neve)		...	...	...	...	...	...	...
1. év	(1. gyártó neve)	(2. típus neve)	(1. változat neve)	(2. kivitel neve)		...	...	...	...	...	...	...
1. év	(1. gyártó neve)	(2. típus neve)	(2. változat neve)	(1. kivitel neve)		...	...	...	...	...	...	...
1. év	(1. gyártó neve)	(2. típus neve)	(2. változat neve)	(2. kivitel neve)		...	...	...	...	...	...	...
1. év	(1. gyártó neve)	...	...	...		...	...	...	...	...	...	...
1. év	(1. gyártó neve)			...		...	...	...	...	...	...	...
1. év	(1. gyártó neve)		...	...		...	...	...	...	...	...	...
1. év	(1. gyártó neve)			...		...	...	...	...	...	...	...
1. év	(1. gyártó neve)	...	...	...		...	...	...	...	...	...	...

(*) A 12. cikkel összhangban.

(**) A 6. cikkel összhangban.

IRÁNYELVEK

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS 2009/28/EK IRÁNYELVE

(2009. április 23.)

a megújuló energiaforrásból előállított energia támogatásáról, valamint a 2001/77/EK és a 2003/30/EK irányelv módosításáról és azt követő hatályon kívül helyezéséről

(EGT-vonatkozású szöveg)

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Közösséget létrehozó szerződésre és különösen annak 175. cikke (1) bekezdésére, valamint e rendelet 17., 18. és 19. cikke tekintetében annak 95. cikkére,

tekintettel a Bizottság javaslatára,

tekintettel az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére ⁽¹⁾,

tekintettel a Régiók Bizottságának véleményére ⁽²⁾,

a Szerződés 251. cikkében megállapított eljárásnak megfelelően ⁽³⁾,

mivel:

- (1) Az európai energiafogyasztás ellenőrzése és a megújuló energiaforrásokból előállított energia felhasználásának növelése, valamint az energiatakarékosság és fokozott energiahatékonyság fontos részét képezi az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentéséhez, illetve az Egyesült Nemzetek éghajlatváltozásról szóló keretegyezményéhez csatolt Kiotói Jegyzőkönyvben foglaltak, és a további, az üvegházhatású gázok 2012 utáni kibocsátását csökkentő közösségi és nemzetközi kötelezettségvállalások teljesítéséhez szükséges intézkedéscsomagnak. Ezek a tényezők fontos szerepet játszanak az energiaellátás biztonságának előmozdításában, a műszaki fejlődés és innováció támogatásában, foglalkoztatási lehetőségek biztosításában és a regionális fejlesztésben, különösen a vidéki és elszigetelt területeken.
- (2) Különösen a fokozódó technológiai fejlesztések, a tömegközlekedés bővítésére és használatára irányuló kezdeményezések, az energiahatékonysági technológiák használata és a megújuló energiaforrásból előállított energia közlekedésben való használata tartoznak azon eszközök közé,

amelyekkel a Közösség a leghatékonyabban mérsékelheti az ásványolaj-behozattal való függőségét a közlekedési ágazatban, amelyben a legkritikusabb az ellátásbiztonság problémája, és befolyásolhatja a közlekedési célú üzemanyagok piacát.

- (3) Elismert tény, hogy az innováció és a fenntartható energia-politika lehetőséget nyújt a gazdasági növekedés megalapozására. A megújuló energiaforrásból előállított energia termelése gyakorta függ helyi vagy regionális kis- és középvállalkozásoktól (kkv-k). Fontosak azok a növekedési és foglalkoztatási lehetőségek, amelyeket a megújuló energiaforrásokból történő regionális és helyi energiatermelésbe való beruházások nyújtanak a tagállamokban és régiókban. Ezért a Bizottságnak és a tagállamoknak támogatniuk kell a nemzeti és regionális fejlesztési intézkedéseket ezen a területen, ösztönözniük kell a megújuló energiaforrásból előállított energiatermelés bevált gyakorlatainak a helyi és regionális fejlesztési kezdeményezések közötti cseréjét, valamint elő kell mozdítaniuk a strukturális pénzeszközök e területen való felhasználását.
- (4) A megújuló energiaforrások piacának ösztönzése során figyelembe kell venni a regionális és helyi fejlesztési lehetőségekre, az exportlehetőségekre, a társadalmi kohézióra és a foglalkoztatási lehetőségekre kifejtett pozitív hatásait, különös tekintettel a kkv-kra, valamint a független energiatermelőkre.
- (5) Az üvegházhatású gázok Közösségen belüli kibocsátásának és a Közösség energiaimporttól való függésének csökkentése érdekében a megújuló energiaforrásból előállított energia fejlesztésének és az energiahatékonyság fokozásának szorosan össze kell fűggeniük egymással.
- (6) Célszerű támogatni a decentralizált megújulóenergiatechnológiák bemutatási és kereskedelmi forgalombahozatali szakaszát. A decentralizált energiatermelés felé történő elmozdulásnak számos előnye van, ideértve a helyi energiaforrások hasznosítását, a helyi energiaellátás biztonságának fokozását, a rövidebb szállítási távolságokat, valamint a csökkent energiaátviteli veszteségeket. Az ilyen decentralizáció továbbá (például bevételi források biztosításával és helyi munkahelyteremtéssel) elősegíti a közösségi fejlődést, valamint a kohéziót.

⁽¹⁾ HL C 77., 2009.3.31., 43. o.

⁽²⁾ HL C 325., 2008.12.19., 12. o.

⁽³⁾ Az Európai Parlament 2008. december 17-i véleménye (a Hivatalos Lapban még nem tették közzé) és a Tanács 2009. április 6-i határozata.

- (7) A belső villamosenergia-piacon a megújuló energiaforrásokból előállított villamos energia támogatásáról szóló, 2001. szeptember 27-i 2001/77/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ⁽¹⁾ és a közlekedési ágazatban a bioüzemanyagok, illetve más megújuló üzemanyagok használatának előmozdításáról szóló, 2003. május 8-i 2003/30/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ⁽²⁾ meghatározta a megújuló energiaforrásokból előállított energia különböző fajtáit. A villamos energia belső piacára vonatkozó közös szabályokról szóló, 2003. június 26-i 2003/54/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ⁽³⁾ megállapította a villamosenergia-ágazatra általában vonatkozó fogalommeghatározásokat. A jogbiztonság és az egyértelműség érdekében kívánatos, hogy ez az irányelv azonos, vagy hasonló fogalommeghatározásokat alkalmazzon.
- (8) A Bizottság 2007. január 10-i „Megújulóenergia-útiterv – Megújuló energiák a XXI. században: egy fenntarthatóbb jövő építése” című közleménye rámutatott, hogy a megújuló energiaforrásokból előállított energia összarányára vonatkozó 20 %-os célkitűzés és a közlekedésben használt megújuló energiaforrásokból előállított energiára vonatkozó 10 %-os célkitűzés megfelelő és megvalósítható feladat lenne, és a kötelező célkitűzéseket tartalmazó keretnek biztosítania kell az üzleti világ számára a megújulóenergia-ágazattal kapcsolatos fenntartható befektetésekhez szükséges hosszú távú kiszámíthatóságot, amelyek által csökkenthető a fosszilis üzemanyagok behozatalától való függőség, illetve fokozható az új energetikai technológiák használata. Ezeket a célokat a 2020-ig történő 20 %-os energiahatékonysági fejlesztés keretében a Bizottság „Energiahatékonysági cselekvési terv: a lehetőségek kihasználása” című közleménye határozza meg, amelyet elfogadott mind a 2007. márciusi Európai Tanács, mind 2008. január 31-i állásfoglalásában az Európai Parlament.
- (9) A 2007 márciusában tartott Európai Tanács újra megerősítette a Közösség elkötelezettségét a megújuló energiaforrásokból előállított energia 2010 utáni, a Közösség egészében való fejlesztése iránt. Jóváhagyta a 20 %-os kötelező célkitűzést a megújuló energiaforrásokból előállított energiának a Közösség összes energiafogyasztásában való részarányára vonatkozóan, és a minden tagállam által költséghatékony módon bevezetendő és elérendő kötelező minimális célkitűzést a bioüzemanyagoknak a közlekedési benzin- és dízelüzemanyag legalább 10 %-át kitevő részarányára vonatkozóan. Megállapította, hogy a bioüzemanyagokra vonatkozó kötelező jellegű célkitűzés helyes, feltéve, hogy termelésük fenntartható, a második generációs bioüzemanyagok kereskedelmi forgalmazásra alkalmassá válnak, és a benzin és a dízelüzemanyagok minőségéről szóló, 1998. október 13-i 98/70/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ⁽⁴⁾ a megfelelő arányokban való üzemanyag-keverés lehetővé tétele érdekében módosítják. Az Európai Tanács 2008. márciusi ülése megismételte, hogy alapvetően fontos célravezető fenntarthatósági kritériumokat meghatározni és teljesíteni, továbbá biztosítani, hogy a második generációs bioüzemanyagok a kereskedelemben elérhetőek legyenek. Az Európai Tanács 2008. júniusi ülése ismét utalt a fenntarthatósági kritériumokra és a második generációs bioüzemanyagok kifejlesztésére, és hangsúlyozta, hogy fel kell mérni a bioüzemanyagok előállítása által az élelmiszernek szánt mezőgazdasági termékekre gyakorolt lehetséges hatásokat és – szükség esetén – a hiányosságok pótlását célzó intézkedéseket kell hozni. Kijelentette továbbá, hogy további értékelésre van szükség a bioüzemanyagok előállításának és fogyasztásának környezetvédelmi és társadalmi következményei tekintetében.
- (10) A 2007. szeptember 25-i európai megújulóenergia-útitervről szóló állásfoglalásában ⁽⁵⁾ az Európai Parlament felhívta a Bizottságot, hogy 2007 végéig nyújtson be a megújuló energia jogi keretéről szóló javaslatot, és emlékeztetett a megújuló energiaforrásokból előállított energia közösségi és tagállami szintű részesedését illető célkitűzések meghatározásának fontosságára.
- (11) A megújuló energiaforrásokból előállított energia részarányának kiszámítására és az ilyen források meghatározására átlátható és egyértelmű szabályokat kell megállapítani. Ebben az összefüggésben az óceánokban és más víztestekben a hullámok, tengeri áramlatok, árapály, hőenergia-különbség vagy sókoncentráció-különbség formájában jelen lévő energiát is figyelembe kell venni.
- (12) A mezőgazdasági anyagok, így pl. a trágya, az iszap és egyéb állati vagy szerves hulladék biogáz előállítására történő használata az üvegházhatású gáz kibocsátásmegtakarítás lehetősége fényében a hő és villamos energia előállítása, illetve bioüzemanyagként történő felhasználása szempontjából jelentős környezeti előnyökkel jár. Decentralizált jellegűknél és a regionális befektetési szerkezetnél fogva a biogázgyártó beruházások meghatározó módon hozzájárulhatnak a fenntartható fejlődéshez a vidéki térségekben és a mezőgazdasági termelők számára új jövedelemszerzési lehetőségeket teremthetnek.
- (13) Az Európai Parlament, a Tanács, és a Bizottság álláspontjának fényében, helyénvaló kötelező nemzeti célkitűzéseket megállapítani a megújuló energiaforrásokból előállított energiának a közösségi energiafogyasztásban 2020-ra elérendő 20 %-os részarányával, a közlekedést illetően pedig 10 %-os részarányával összhangban.
- (14) A kötelező nemzeti célkitűzések fő célja a befektetési kiszámíthatóság biztosítása és a megújuló energiaforrások valamennyi fajtájából energia előállítására alkalmas technológiák folyamatos fejlesztésének ösztönzése. Ezért nem helyénvaló a célkitűzés kötelező jellegéről szóló döntést elhalasztani addig, amíg egy jövőbeni esemény bekövetkezik.

(1) HL L 283., 2001.10.27., 33. o.

(2) HL L 123., 2003.5.17., 42. o.

(3) HL L 176., 2003.7.15., 37. o.

(4) HL L 350., 1998.12.28., 58. o.

(5) HL C 219. E, 2008.8.28., 82. o.

- (15) A tagállamok kiindulópontja, megújulóenergia-adottsága és energiahordozó-összetétele különböző. A 20 %-os átfogó közösségi célkitűzést ezért az egyes tagállamok számára egyedi célkitűzésekkel kell átalakítani, kellően ügyelve az elosztás méltányosságára és – az eltérő tagállami kiindulási pontok és adottságok tekintetbevételével – megfelelőségére, a meglévő, megújuló energiaforrásokból előállított energiát és az energiahordozó-összetételt is beleértve. Ennek keretében – a tagállamok által a megújuló energiaforrásokból előállított energia használatáért a múltban tett erőfeszítések figyelembevételével – helyénvaló megosztani a tagállamok között a megújuló energiaforrásokból előállított energia használatában megkövetelt összes növekedést úgy, hogy minden egyes tagállam részaránya a GDP szerint súlyozottan, kiindulási pontjaikra tekintettel kiigazítva, és a teljes bruttó energiafogyasztás arányában számítva egyenlő mértékben megemelkedik.
- (16) Ezzel szemben helyes a közlekedésben használt megújuló energiaforrásokból előállított energia 10 %-os célkitűzését minden tagállam számára azonos szinten megállapítani, hogy a közlekedési célú üzemanyag műszaki előírásainak és hozzáférhetőségének egységessége biztosítva legyen. Mivel a közlekedési célú üzemanyagok könnyen forgalomba hozhatók, a megfelelő források terén kedvezőtlen adottságokkal bíró tagállamok könnyen beszerezhetik majd máshonnan a bioüzemanyagokat. Habár technikailag lehetséges lenne, hogy a Közösség a közlekedésben használt megújuló energiaforrásokból előállított energiára vonatkozó célkitűzését kizárólag belső termelésből teljesítse, valószínű és kívánatos is, hogy azt ténylegesen a belső termelés és import vegyítésével teljesítse. E célból a Bizottságnak felügyelnie kell a Közösség bioüzemanyag-piacát, és szükség szerint megfelelő intézkedéseket kell javasolnia, hogy a belső termelés és a behozatal között egy kiegyensúlyozott megközelítés szülessen, figyelembe véve, többek között, a többoldalú és kétoldalú kereskedelmi tárgyalásokat, a környezetvédelmi, a társadalmi és gazdasági megfontolásokat, valamint az energiaellátás biztonságát.
- (17) Az energiahatékonyság javítása a Közösség egyik kulcsfontosságú célkitűzése, amelynek értelmében 2020-ra az energiahatékonyság 20 %-os javulását kívánják elérni. Ez a célkitűzés a meglévő és jövőbeli jogszabályokkal együtt – beleértve az épületek energiateljesítményéről szóló, 2002. december 16-i 2002/91/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvet ⁽¹⁾, az energiaszolgáltatás környezeti hatásait szabályozó, 2005. július 6-i 2005/32/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvet ⁽²⁾ és az energiaszolgáltatás hatékonyságáról és az energetikai szolgáltatásokról szóló, 2006. április 5-i 2006/32/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvet ⁽³⁾ – alapvető szerepet játszik annak biztosításában, hogy az éghajlattal és az energiával kapcsolatos célkitűzéseket a legalacsonyabb költséggel valósítsák meg, és egyúttal új lehetőségeket teremthet az EU gazdasága számára. Az energiahatékonysági és energiatakarékossági politikák azon leghatékonyabb módszerek egyikei, amelyekkel egy tagállam növelheti a megújuló energiaforrásokból származó energia százalékos arányát, és ezáltal a tagállamok könnyebben megvalósíthatják az ezen irányelvben a megújuló energiaforrások tekintetében megállapított általános nemzeti és közlekedési célkitűzéseket.
- (18) A tagállamoknak valamennyi ágazatban jelentős mértékben javítaniuk kell az energiahatékonyságot a megújuló energiaforrásokból előállított energiára vonatkozó – a teljes bruttó energiafogyasztás százalékában kifejezett – célkitűzések könnyebb megvalósítása érdekében. Különösen fontos az energiahatékonyság megvalósítása a közlekedési ágazatban, mivel a megújuló energiaforrásokból előállított energiára vonatkozó kötelező célszázalék egyre nehezebben lesz fenntartható módon teljesíthető, ha a közlekedési ágazat általános energiaigénye tovább nő. A valamennyi tagállam által elérendő 10 %-os kötelező célkitűzést ezért a közlekedési ágazat teljes energiafogyasztásában a megújuló energiaforrások, nem pedig csak a bioüzemanyagok részarányaként kell meghatározni.
- (19) Kötelező átfogó nemzeti célkitűzéseik megvalósítása érdekében a tagállamoknak a kötelező végső célkitűzéseik megvalósítása irányába mutató ütemterv-előirányzatot kell követniük. El kell készíteniük a megújuló energiára vonatkozó, ágazati célkitűzésekre vonatkozó információkat is magában foglaló nemzeti cselekvési terveiket, annak szem előtt tartásával, hogy a biomasszában többféle felhasználása van, ezért alapvetően fontos az új biomassza-források mozgósítása. Ezenkívül a tagállamoknak meg kell hozniuk az e célok eléréséhez szükséges intézkedéseket. Minden tagállamnak – a megújuló energiára vonatkozó nemzeti cselekvési tervben a várható teljes bruttó energiaszolgáltatás értékelése során – fel kell mérnie, hogy az energiahatékonyság és az energiatakarékosság milyen mértékben tud hozzájárulni nemzeti célkitűzések megvalósításához. A tagállamoknak figyelembe kell venniük az energiahatékony technológiák optimális kombinációját a megújuló energiaforrásokból előállított energiával.
- (20) Annak érdekében, hogy a műszaki haladásból és a méretgazdaságosságból fakadó előnyöket ki lehessen használni, az ütemterv-előirányzatnak figyelembe kell vennie azt a lehetőséget, hogy a megújuló energiaforrásokból előállított energia felhasználása a jövőben gyorsuló ütemben fog növekedni. Ilyen módon különös figyelmet lehet fordítani a műszaki haladás és a méretgazdaságosság hiányát aránytalan mértékben elszenvedő és ezért alulfejlett ágazatokra, amelyek mindazonáltal a jövőben jelentősen hozzájárulhatnak a 2020-as célkitűzések eléréséhez.
- (21) Az ütemterv-előirányzatnak 2005-öt kell kiindulópontként megjelölnie, hiszen ez az utolsó év, amelyben a megújuló energiaforrásokból előállított energia nemzeti részarányával kapcsolatban megbízható adatok állnak rendelkezésre.

(1) HL L 1., 2003.1.4., 65. o.

(2) HL L 191., 2005.7.22., 29. o.

(3) HL L 114., 2006.4.27., 64. o.

- (22) Ezen irányelv célkitűzéseinek eléréséhez szükséges, hogy a Közösség és a tagállamok jelentős mennyiségű pénzügyi forrást fordítsanak a megújuló energia előállítására alkalmazott technológiák kutatására és fejlesztésére. Az Európai Innovációs és Technológiai Intézetnek különösen kiemelt fontosságot kell tulajdonítania a megújuló energia előállítására alkalmazott technológiák kutatásának és fejlesztésének.
- (23) A tagállamok ösztönözhetik a helyi és regionális hatóságokat a nemzeti célkitűzéseket meghaladó célok meghatározására, valamint bevonhatják a helyi és regionális hatóságokat a nemzeti cselekvési tervek kidolgozásába és a megújuló energiaforrásokból előállított energia előnyeinek tudatosításába.
- (24) A biomasszában rejlő valamennyi lehetőség kiaknázása érdekében a tagállamoknak és a Közösségnek támogatniuk kell a meglévő faanyagtartalmok erőteljesebb mozgósítását és új erdőgazdálkodási rendszerek kifejlesztését.
- (25) A megújuló energiaforrások terén az egyes tagállamok különböző adottságokkal rendelkeznek, és nemzeti szinten különböző támogatási rendszereket működtetnek a megújuló energiaforrásokból előállított energia tekintetében. A tagállamok többsége olyan támogatási rendszert alkalmaz, amely kizárólag a saját területén termelt, megújuló energiaforrásokból előállított energiát támogatja. A nemzeti támogatási rendszerek megfelelő működéséhez elengedhetetlen, hogy a tagállamok különböző adottságaiknak megfelelően ellenőrizhessék nemzeti támogatási rendszereik hatásait és költségeit. Az ezen irányelvben megfogalmazott cél elérésének egyik fontos eszköze a 2001/77/EK irányelv szerinti nemzeti támogatási rendszerek megfelelő működtetésének garantálása a befektetői bizalom megtartása, valamint annak lehetővé tétele érdekében, hogy a tagállamok a célkitűzések teljesítését célzó, hatékony nemzeti intézkedéseket dolgozhassanak ki. Ezen irányelv célja az, hogy a nemzeti támogatási rendszerek sérelme nélkül megkönnyítse a megújuló energiaforrásokból előállított energia határokon átnyúló támogatását. Olyan opcionális, tagállamok közötti együttműködési mechanizmusokat vezet be, amelyek révén lehetőségük nyílik megállapodni arról, hogy az egyik tagállam milyen mértékben támogatja a másik tagállamban folyó energiatermelést, valamint hogy a megújuló energiaforrásokból előállított energiát milyen mértékben kell beszámítani valamelyikük összesített nemzeti célértékébe. A célkitűzések teljesítésére vonatkozó mindkét intézkedés – azaz a nemzeti támogatási rendszerek és az együttműködési mechanizmusok – hatékonyságának biztosítása érdekében lényeges, hogy a tagállamok maguk dönthessék el, hogy nemzeti támogatási rendszerüket kiterjesztik-e a más tagállamokban termelt, megújuló energiaforrásokból előállított energiára, és ha igen, milyen mértékben, és erről az ezen irányelvben előírt irányított együttműködési intézkedések alkalmazásával állapodhassanak meg.
- (26) Az energiaáraknak tükrözniük kell az energia előállításának és fogyasztásának külső költségeit, ideértve a megfelelő környezeti, társadalmi és egészségügyi ellátási költségeket is.
- (27) Állami támogatás szükséges ahhoz, hogy a Közösség elérje a megújuló energiaforrásból előállított villamos energia térnyerésével kapcsolatos célkitűzéseit, különösen addig, amíg a belső piac villamosenergia-árai nem tükrözik a felhasznált energiaforrások teljes környezeti és társadalmi költségeit és hasznát.
- (28) A Közösségnek és a tagállamoknak a közlekedési ágazat teljes energiafogyasztásának csökkentésére és a közlekedés energiahatékonyságának fokozására kell törekedniük. A közlekedési ágazat energiafelhasználása csökkentésének elsődleges eszközei a közlekedési tervezés, a tömegközlekedés támogatása, az autógyártásban az elektromos autók részarányának növelése, valamint energiahatékonyabb, kisebb méretű és motorteljesítményű autók gyártása.
- (29) A tagállamoknak törekedniük kell a megújuló energiaforrásokból előállított energiák sokféleségére valamennyi közlekedési ágazatban. A Bizottságnak 2015. június 1-jéig jelentést kell benyújtania az Európai Parlament és a Tanács számára, amelyben felvázolja a megújuló energiaforrásokból előállított energia növekvő használatának lehetőségeit az egyes közlekedési ágazatokban.
- (30) Ezen irányelv alkalmazásában a vízenergia és a szélenergia részarányának kiszámításakor az éghajlati változásokból eredő hatásokat a normalizálási szabály alkalmazásával kell kiegyenlíteni. Továbbá, a korábban felszivattyúzott vizet használó duzzasztótároló-egységek által előállított villamos energia nem tekintendő megújuló energiaforrásból előállított villamos energiának.
- (31) A légtermikus, geotermikus vagy hidrotermikus hő hasznosítható hőmérsékleti szinten való használatát lehetővé tevő hőszivattyúknak a működéshez elektromos áramra, vagy egyéb kiegészítő energiára van szükségük. Ezért a hőszivattyúk működtetéséhez használt energiát le kell vonni a teljes hasznosítható hőenergiából. Csak azok a hőszivattyúk vehetők számításba, amelyek hőtermelése (output) jelentősen meghaladja a működéséhez szükséges primer energia mennyiségét.
- (32) A passzív energiarendszerek az épületszerkezetet használják fel az energia munkába állítására. Ez energiamegtakarításnak felel meg. A kétszeres beszámítás elkerülése érdekében az így hasznosított energia ezért ezen irányelv alkalmazásában nem vehető figyelembe.
- (33) Néhány tagállam teljes bruttó energiafogyasztásában nagy arányban szerepel a légi közlekedés. Tekintettel a jelenlegi technológiai és szabályozási akadályokra, amelyek nem teszik lehetővé bioüzemanyagok használatát a légi közlekedésben, helyénvaló részleges mentesítést adni ezeknek a tagállamoknak azáltal, hogy a nemzeti légi közlekedésben teljes bruttó energiafogyasztásuk felmérésénél figyelmen kívül hagyják azt a mennyiséget, amellyel túllépik az Eurostat által a légi közlekedésben felmért teljes bruttó energiafogyasztás 2005-ös közösségi átlagának másfélszeresét, azaz 6,18 %-ot. Ciprus és Málta, elszigetelt és peremterületeken lévő tagállamokként a légi közlekedésre, mint polgáraik és gazdaságuk számára létfontosságú közlekedési

eszközre támaszkodnak. Ennek eredményeképpen a nemzeti légi közlekedésben mért teljes bruttó energiafogyasztásuk aránytalanul magas – a 2005-ös közösségi átlag több mint háromszorosa –, ezért aránytalanul érintettek a jelenlegi technológiai és szabályozási kötelezettségek által. E tagállamok számára ezért biztosítható, hogy ez a mentesítés kiterjedjen arra a mennyiségre, amellyel túllépik az Eurostat által a légi közlekedésben felmért teljes bruttó energiafogyasztás 2005-ös közösségi átlagát, vagyis 4,12 %-ot.

- (34) Egy, a megújuló energiát támogató energiamodell elérése érdekében ösztönözni kell a tagállamok közötti stratégiai együttműködést, adott esetben a régiók és a helyi hatóságok bevonásával.
- (35) Az ezen irányelvben foglalt rendelkezések kellő figyelembevétele mellett a tagállamokat ösztönözni kell arra, hogy az ezen irányelvben meghatározott célkitűzésekkel kapcsolatban az együttműködés minden megfelelő formáját használják ki. Az együttműködés folyhat valamennyi szinten, két- vagy többoldalúan. A kizárólag ezen irányelvben előírt – a célkitűzés kiszámítására és a célkitűzésnek való megfelelésre kiható – mechanizmusokon, nevezetesen a tagállamok közötti statisztikai átruházásokon, közös projekteken, a közös támogatási rendszereken és az átláthatósági platformon kívül az együttműködés megvalósulhat például az információ és a legjobb gyakorlatok cseréjével is, különösen az ezen irányelvben meghatározott átláthatósági platformon, valamint a támogatási rendszerek valamennyi típusának egyéb önkéntes összehangolása formájában is.
- (36) Annak érdekében, hogy lehetőség legyen az ezen irányelvben megállapított célkitűzések teljesítésének költségeit csökkenteni, helyénvaló a tagállamokban a megújuló energiaforrásokból más tagállamban előállított energia fogyasztását mind előmozdítani, mind lehetővé tenni, hogy a tagállamok a más tagállamokban felhasznált, megújuló energiaforrásokból származó energiát saját nemzeti célkitűzéseikbe beszámítsák. Ezért rugalmassági intézkedések szükségesek, amelyek azonban a tagállamok ellenőrzése alatt maradnak annak érdekében, hogy ne akadályozzák őket céljaik elérésében. Ezek a rugalmassági intézkedések statisztikai átruházások, valamint a tagállamok közötti közös projektek és/vagy közös támogatási rendszerek formájában valósulnak meg.
- (37) Lehetővé kell tenni a megújuló energiaforrásokból a Közösségen kívül előállított importált villamos energia beszámítását a tagállami célkitűzésekbe. Mindazonáltal annak elkerülésére, hogy a meglévő megújuló energiaforrásokból előállított energia eltérítése és hagyományos energiaforrásokkal való részleges vagy teljes helyettesítése miatt az üvegházhatású gázok nettó kibocsátása megnőjön, csak az olyan villamos energia jogosult a beszámításra, amelyet az irányelv hatálybalépése után működésbe helyezett létesítményben, vagy az említett időpontot követően felújított, megnövelt kapacitású létesítményben termeltek. Annak garantálása érdekében, hogy a Közösségben és a harmadik országokban ténylegesen megújuló energiaforrásból előállított energia lépjen a hagyományos energia helyébe, célszerű biztosítani az ilyen behozatal megbízható nyomon követhetőségét és beszámíthatóságát. Mérlegelni kell harmadik országokkal a megújuló energiaforrásokból előállított villamos energia kereskedelmének szervezésére vonatkozó megállapodások megkötését. Amennyiben az

Energiaközösségről szóló szerződés ⁽¹⁾ alapján hozott ilyen értelmű határozat következtében ezen irányelv vonatkozó rendelkezései az említett szerződés szerződő feleire nézve kötelezővé válnak, a tagállamok közötti együttműködést szolgáló, ezen irányelvben előírt intézkedések rájuk nézve is alkalmazandók lesznek.

- (38) Amikor a tagállamok a villamos energia megújuló energiaforrásokból való termelésével kapcsolatos közös projekteket hajtanak végre egy vagy több harmadik országgal, célszerű, hogy ezek a projektek kizárólag újonnan épített létesítményeket vagy újonnan megnövelt kapacitású létesítményeket érintsenek. Ez segít biztosítani azt, hogy a megújuló energiaforrásokból előállított energiának az adott harmadik ország teljes energiafogyasztásában képviselt aránya ne csökkenjen a megújuló energia közösségi importja következtében. Ezenkívül az érintett tagállamoknak lehetővé kell tenniük az adott harmadik országban vagy országokban a közös projektben érintett létesítményben zajló termelés egy részének belföldi felhasználását. A közös projekteken részt vevő harmadik országokat a Bizottságnak és a tagállamoknak ösztönözniük kell továbbá arra, hogy a megújuló energiával kapcsolatos, ambiciózus célkitűzéseket tartalmazó politikát dolgozzanak ki.
- (39) Megjegyezve, hogy a harmadik országokban folytatott magas európai érdekeltségű projekteknek – mint például a földközi-tengeri napenergiaterv – hosszú időbe telhet, amíg teljesen összekapcsolódnak a Közösség területével, ezért helyénvaló elősegíteni fejlesztésüket azáltal, hogy a tagállamok számára lehetővé teszik, hogy a nemzeti célkitűzéseikben korlátozott mennyiségben figyelembe vegyék az ilyen projektek által az összekapcsolódás létrehozása során termelt energiát.
- (40) A megújuló energiaforrást hasznosító erőművek jóváhagyását, minősítését és engedélyezését felügyelő közigazgatási szervezet által alkalmazott eljárásnak a szabályok egyes projektekre történő alkalmazása során objektívnek, átláthatónak, megkülönböztetéstől mentesnek és arányosnak kell lennie. Különösen helyénvaló a felesleges akadályok kiküszöbölése, amelyek abból erednek, hogy a megújuló energiával kapcsolatos projekteket a jelentős egészségügyi kockázatot képviselő létesítmények közé sorolják.
- (41) Az átlátható szabályok és a különböző engedélyezési hatóságok közötti együttműködés hiánya bizonyítottan gátolja a megújuló energiaforrásokból előállított energia elterjedését. Ezért a nemzeti, regionális és helyi hatóságoknak figyelembe kell venniük a megújulóenergia-ágazat sajátos szerkezetét, a villamos energiát, a fűtő- és hűtőenergiát, illetve a közlekedési üzemanyagokat a megújuló energiaforrásokból előállító üzemek és a hozzájuk kapcsolódó szállítási és elosztási hálózati infrastruktúrák építésére és működésére vonatkozó közigazgatási engedélyezési eljárásaik felülvizsgálata során. A közigazgatási jóváhagyási

⁽¹⁾ HL L 198., 2006.7.20., 18. o.

- eljárásokat tehát egyszerűsíteni kell a megújuló energiaforrásokból előállított energiát felhasználó létesítmények számára megállapított átlátható menetredekkel. A tervezési szabályokat és útmutatókat módosítani kell, hogy azok tekintetbe vegyék a költséghatékony és környezetre kedvező hatású, megújuló energiaforrásokon alapuló fűtő-, hűtő- és villamosenergia-berendezéseket.
- (42) A megújuló energiaforrásokból előállított energia gyors elterjedése érdekében és annak általánosan magas fenntarthatósági és jótékony környezetvédelmi tulajdonsága tekintetében a tagállamoknak a szennyezettség csökkentését és az ipartelek ellenőrzését, a légszennyezettség elleni harcot, illetve a veszélyes anyagok környezetbe való kibocsátásának megelőzését vagy csökkentését folytató létesítmények engedélyezéséhez szükséges igazgatási szabályok, tervezési struktúrák és jogszabályok alkalmazása során figyelembe kell venniük a megújuló energiaforrásoknak a környezetvédelmi és éghajlat-változási célkitűzések teljesítéséhez való hozzájárulását, különösen a nem megújuló energia előállítására szolgáló létesítményekhez képest.
- (43) Az ebben az irányelvben meghatározott célkitűzésekhez az egyes állampolgárok részéről való hozzájárulás ösztönzése érdekében az érintett hatóságok mérlegelhetik annak lehetőségét, hogy a megújuló energiát előállító kisméretű, decentralizált egyedi eszközök telepítése tekintetében az illetékes szerv egyszerű értesítése lépjen az engedélyezés helyébe.
- (44) Biztosítani kell az ezen irányelv célkitűzései és a Közösség környezetvédelmi jogszabályai közötti koherenciát. A tagállamoknak – különösen a megújuló energia előállítására szolgáló létesítmények értékelésével, tervezésével vagy engedélyezésével kapcsolatos eljárások során – figyelembe kell venniük a közösségi környezetvédelmi jogszabályokat és a megújuló energiaforrásoknak a környezetvédelmi és éghajlat-változási célkitűzések teljesítéséhez való hozzájárulását, különösen a nem megújuló energia előállítására szolgáló létesítményekhez képest.
- (45) A műszaki szabványok és szabályok terén történő információszolgáltatási eljárás és az információs társadalom szolgáltatásaira vonatkozó szabályok megállapításáról szóló, 1998. június 22-i 98/34/EK európai parlamenti és a tanácsi irányelv⁽¹⁾ hatálya alá tartozó, többek között a minőségi szintekkel, tesztelési módszerekkel és használati feltételekkel kapcsolatos nemzeti műszaki előírások és egyéb követelmények nem akadályozhatják a megújuló energián alapuló berendezések és rendszerek kereskedelmét. A megújuló energiaforrásokból előállított energia támogatási rendszerei ezért nem írhatnak elő olyan nemzeti műszaki előírásokat, amelyek a hatályos közösségi szabványoktól eltérnek, vagy megkövetelik a támogatásban részesített berendezések vagy rendszerek egy meghatározott helyen, illetve egy meghatározott testület által való minősítését, illetve tesztelését.
- (46) Célszerű, hogy a tagállamok fontolóra vegyék a megújuló energiaforrásból előállított energiát használó távfűtés és távhűtés támogatására szolgáló mechanizmusokat.
- (47) A megújuló energiaforrásokból előállított energia felhasználásának minimumkövetelményeit az új és felújított épületek vonatkozásában megállapító szabályok és kötelezettségek nemzeti és regionális szinten a megújuló energiaforrásokból előállított energia felhasználásának jelentős emelkedéséhez vezettek. Ezeket az intézkedéseket, az energiahatékonyabb megújuló energiaforrásból előállított energia alkalmazásait előmozdító építési előírások és szabályzatok kialakításával együtt bátorítani kell a szélesebb közösségi környezetben.
- (48) A megújuló energiaforrásból előállított energia épületekben való minimálisan felhasználandó szintje előírásának elősegítése és gyorsítása érdekében helyénvaló lehet a tagállamokban előírni, hogy ezek a szintek úgy valósíthatók meg, hogy a 2002/91/EK irányelv által előírt minimális energiateljesítmény elérésében figyelembe veszik a megújuló energiaforrásokból előállított energiák tényezőjét, amely épületenként a szénkibocsátás költséghatékony csökkentését eredményezi.
- (49) A megújuló energiaforrásokból előállított energia elterjedésének bátorítása érdekében orvosolni kell a tájékoztatói és képzési hiányosságokat, különösen a fűtés és a hűtés ágazatában.
- (50) Amennyiben az üzembe helyezői szakma gyakorlásának megkezdése, illetve gyakorlása a szabályozott szakmák körébe tartozik, a szakmai képesítések elismerésének feltételeit a szakmai képesítések elismeréséről szóló, 2005. szeptember 7-i 2005/36/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv⁽²⁾ tartalmazza. Ennélfogva ezen irányelv alkalmazása nem érinti a 2005/36/EK irányelvet.
- (51) Habár a 2005/36/EK irányelv megállapítja a szakmai képesítések kölcsönös elismerésére vonatkozó követelményeket, beleértve az építészeket is, további biztosítékokra van szükség annak érdekében, hogy az építészek és tervezők a tervezés és kivitelezés során megfelelően tekintetbe vegyék a megújuló energiaforrások és a magas hatékonyságú technológiák optimális kombinációjának alkalmazását. A tagállamoknak e tekintetben világos iránymutatást kell adniuk. Ezt a 2005/36/EK irányelv és különösen annak 46. és 49. cikkének sérelme nélkül kell megtenniük.
- (52) Az ezen irányelv alkalmazása céljából kiadott származási garancia kizárólagos rendeltetése, hogy a végső fogyasztó felé bizonyítsa, hogy az energia egy meghatározott arányát vagy mennyiségét megújuló energiaforrásokból állították elő. A származási garanciát annak birtokosa átruházhatja másra, függetlenül attól az energiától, amelyre vonatkozik. Annak biztosítása érdekében azonban, hogy egy adott, megújuló energiaforrásból előállított energiával előállított villamosenergia-egységet csak egyszer lehessen egy fogyasztónak juttatni, el kell kerülni a kétszeres beszámítást és a származási garanciák kétszeres kiadását: a megújuló energiaforrásból előállított olyan energia, amelynek származási garanciáját a termelő elkülönítve értékesítette, nem juttatható vagy értékesíthető a végső fogyasztónak megújuló energiaforrásból előállított energiaként. Fontos különbséget tenni a támogatási rendszerek vonatkozásában kiadott zöld bizonyítványok és a származási garancia között.

⁽¹⁾ HL L 204., 1998.7.21., 37. o.⁽²⁾ HL L 255., 2005.9.30., 22. o.

- (53) Helyénvaló lehetővé tenni, hogy a zöld villamos energia felemelkedő fogyasztói piaca hozzájáruljon a megújuló energiaforrásból előállított energia előállítását szolgáló új létesítmények építéséhez. A tagállamok ezért a 2003/54/EK irányelv 3. cikkének (6) bekezdésével összhangban előírhatják az energiahordozókat a végső fogyasztók rendelkezésére bocsátó villamosenergia-szolgáltatók számára, hogy a származási garanciák minimális százalékban megújuló energiaforrásokból előállított energia előállítására szolgáló, újonnan épített létesítményekből származzanak.
- (54) A 2003/54/EK irányelv 3. cikke (6) bekezdésével összhangban fontos tájékoztatást nyújtani a végső fogyasztók számára arról, hogy a támogatott villamos energia hogyan oszlik meg. Ezen fogyasztói információ minőségének javítása érdekében – különösen az új létesítmények által megújuló energiaforrásokból termelt energia tekintetében – a Bizottságnak meg kell vizsgálnia a tagállami intézkedések hatékonyságát.
- (55) A hasznos hőigényen alapuló kapcsolt energiatermelés belső energiapiacra való támogatásáról szóló, 2004. február 11-i 2004/8/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv⁽¹⁾ a nagy hatékonyságú kapcsolt energiatermelő erőművek által termelt villamos energia eredetét bizonyító származási garanciákról rendelkezik. Ezeket a származási garanciákat nem lehet felhasználni a 2003/54/EK irányelv 3. cikkének (6) bekezdése szerinti, a megújuló energiaforrásból előállított energia felhasználásáról szóló tájékoztatás során, mivel ez kétszeres beszámításhoz és kétszeres tájékoztatáshoz vezetne.
- (56) A származási garanciák önmagukban nem jogosítanak fel a nemzeti támogatási rendszerek igénybevételére.
- (57) A szakaszos integrált megújulóenergia-termelés érdekében a megújuló energiaforrásokból előállított energia szállítási és elosztási hálózatra való bekapcsolásához, valamint a közbülső energiáról rendszerek használatához támogatásra van szükség.
- (58) Fel kell gyorsítani a megújuló energiával kapcsolatos projektek – többek között a transzeurópai energiahálózatokra vonatkozó (TEN-E) program keretében „a megújuló energiaforrásokkal kapcsolatos európai érdekű projektek” – kifejlesztését. E célból a Bizottságnak elemeznie kell az ilyen projektek finanszírozásának javítására szolgáló módszereket. Különös figyelmet kell fordítani a megújuló energiával kapcsolatos azon projektekre, amelyek hozzá fognak járulni a Közösség és a szomszédos országok energiaellátása biztonságának jelentős növeléséhez.
- (59) Az országok közötti rendszer-összeköttetés megkönnyíti a megújuló energiaforrásokból előállított villamos energia bekapcsolását a hálózatra. Az ingadozás kiegyenlítése mellett, a rendszer-összeköttetés csökkentheti a kiegyenlítés költségeit, előmozdítja az árak csökkentését eredményező valódi versenyt, és elősegíti a hálózatok fejlődését. A szállítási kapacitások megosztása és optimális használata elkerülhetővé teheti az új építésű vezetékek iránti túlzott igényt.
- (60) A megújuló energiaforrásokból előállított villamos energia számára biztosított elsőbbségi hozzáférés és garantált hozzáférés fontos a megújuló energiaforrásoknak a villamos energia belső piacába való integrációja szempontjából, összhangban a 2003/54/EK irányelv 11. cikkének (2) bekezdésével, továbbfejlesztve 11. cikkének (3) bekezdését. A távvezeték-hálózat megbízhatósága és biztonsága fenntartásához és a teherelosztáshoz kapcsolódó követelmények tagállamonként változhatnak a nemzeti távvezeték-hálózat sajátosságaitól és biztonságos működésétől függően. A távvezeték-hálózathoz csatlakozott, megújuló energiaforrásokból előállított villamos energiát előállító bekapcsolt termelők számára a hálózathoz való elsőbbségi hozzáférés biztosítékot nyújt arra, hogy a megújuló energiaforrásból előállított villamos energiát a csatlakozási szabályokkal összhangban a forrás rendelkezésre állásakor mindenkor képesek legyenek eladni és továbbítani. Abban az esetben, ha a megújuló energiaforrásokból előállított villamos energia integrálódott az azonnali ügyleteket bonyolító piacokba, a garantált hozzáférés biztosítja, hogy az eladott és támogatott villamos energia teljes mennyisége hozzáfér a távvezeték-hálózathoz, és ezáltal a hálózatra kapcsolt létesítmények által termelt, megújuló energiaforrásokból előállított villamos energiából a lehető legnagyobb mennyiség használható fel. Mindez ugyanakkor nem jelent semmilyen kötelezettséget a tagállamok számára arra nézve, hogy a megújuló energiát támogatásuk vagy azzal kapcsolatos vásárlási kötelezettséget írjanak elő. Más rendszerek szabott árat határoznak meg a megújuló energiaforrásokból előállított villamos energia tekintetében, amihez általában a rendszerüzemeltető vásárlási kötelezettsége párosul. Ebben az esetben az elsőbbségi hozzáférés eleve biztosított.
- (61) Bizonyos körülmények között nem lehetséges a megújuló energiaforrásokból előállított villamos energia szállítását és elosztását teljes mértékben biztosítani a távvezeték-rendszer megbízhatóságának vagy biztonságának veszélyeztetése nélkül. Ilyen körülmények között helyénvaló lehet, ha az érintett termelők részére pénzügyi kompenzációt nyújtanak. Ezen irányelv célkitűzései mindazonáltal megkövetelik, hogy a megújuló energiaforrásokból előállított villamos energia szállítása és elosztása a távvezeték-rendszer megbízhatóságának vagy biztonságának veszélyeztetése nélkül, folyamatosan növekedjen. E célból a tagállamok megkövetelik a megfelelő intézkedéseket annak érdekében, hogy a megújuló energiaforrásokból előállított villamos energia nagyobb mértékben áramoljon, többek között a változó források és a ma még nem tárolható források sajátosságainak figyelembevételével. Az irányelv célkitűzései által megkövetelt mértékig a megújuló energiát előállító új létesítményekhez történő csatlakozást a lehető leghamarabb engedélyezni kell. A hálózati csatlakozási eljárások meggyorsítására a tagállamok elsődleges, illetve fenntartott csatlakozási kapacitást biztosíthatnak a megújuló energiaforrásokból előállított villamos energiát termelő új létesítmények számára.
- (62) A megújuló energiaforrást hasznosító új villamosenergia- és gáztermelőknél a villamosenergia- és gázhálózatra való bekapcsolási költségeit objektíven, átláthatóan és megkülönböztetésmentesen kell megállapítani, továbbá megfelelően figyelembe kell venni azt a hasznót, amelyet a hálózatra bekapcsolt megújuló energiaforrásokból előállított villamosenergia-termelők és a helyi, megújuló energiaforrásokból előállított gázt termelők jelentenek a villamosenergia- és gázhálózat számára.

(1) HL L 52., 2004.2.21., 50. o.

- (63) Azon villamosenergia-termelők részére, akik a közösségi peremterületek, különösen a szigetek vagy alacsony nép-sűrűségű régiók megújuló energiaforrásokból előállított energiapotenciálját használják ki – amikor csak megvalósítható – ésszerű bekapcsolási költségeket kell biztosítani azért, hogy ne kerüljenek tisztességtelen hátrányba azokkal a termelőkkel szemben, akik központibb, jobban iparosodott és sűrűbben lakott területeken működnek.
- (64) A 2001/77/EK irányelv megállapította azt a keretet, amely a megújuló energiaforrásokból előállított villamos energiának a vezetékhálózatba történő bekapcsolását szabályozza. Mindazonáltal a bekapcsolás tényleges mértékét illetően jelentős eltérés alakult ki a tagállamok között. Ezért meg kell erősíteni a keretet, és időszakonként felül kell vizsgálni tagállami szintű alkalmazását.
- (65) A bioüzemanyagok előállításának fenntarthatónak kell lennie. Az ezen irányelvben meghatározott célkitűzéseknek való megfelelés céljára használt, illetve a nemzeti támogatási rendszerek által támogatott bioüzemanyagokkal kapcsolatban meg kell követelni a fenntarthatósági kritériumok betartását.
- (66) Ezen irányelv keretében a Közösségnek megfelelő lépéseket kell tennie, ideértve a bioüzemanyagok fenntarthatósági feltételeinek, valamint a második és harmadik generációs bioüzemanyagok kifejlesztésének előmozdítását a Közösségben és a világ minden táján, valamint a mezőgazdaság terén folytatott kutatások fokozását.
- (67) A bioüzemanyagokra alkalmazott fenntarthatósági kritériumok bevezetése a célját nem fogja elérni, ha ezek a termékek nem felelnek meg a kritériumoknak, és bioüzemanyag helyett folyékony bio-energiáhozódozóként kerülnek felhasználásra a fűtés vagy a villamos energia ágazatában. Ezért a fenntarthatósági kritériumokat általában a folyékony bio-energiáhozódozókra is alkalmazni kell.
- (68) A 2007. márciusi Európai Tanács felkérte a Bizottságot, hogy tegyen javaslatot egy, valamennyi megújuló energiaforrás felhasználásáról szóló átfogó irányelvre, amely a bioenergia fenntartható termelését és felhasználását biztosító kritériumokat és rendelkezéseket tartalmazna. Ezek a fenntarthatósági kritériumok egy szélesebb, egységes keret részét alkothatják, amely nemcsak a bioüzemanyagokra, hanem minden folyékony bio-energiáhozódozókra is vonatkozik. Ennek az irányelvnek ezért tartalmaznia kell ilyen fenntarthatósági kritériumokat. Alapvető fontosságú, hogy ugyanazok a fenntarthatósági kritériumok legyenek alkalmazandók egyrészt ezen irányelv, másrészt a 98/70/EK irányelv alkalmazásában, az energiaügyi és környezeti szakpolitikák közötti koherens megközelítés biztosítása, valamint az üzleti vállalkozásokra háruló többletköltségek és olyan ellentmondásos környezetvédelmi szabályok elkerülése érdekében, amelyek nem eredményeznének egy egységes megközelítést. Ugyanezen okból ezen a téren kerülendő a kettős jelentéstétel. A Bizottság és az illetékes nemzeti hatóságok továbbá összehangolják tevékenységüket egy fenntarthatósági szempontokért felelős külön bizottság keretében. Ezenkívül a Bizottságnak 2009-ben felül kell vizsgálnia a biomassza egyéb alkalmazásai bevonásának lehetőségét, valamint ennek módjait.
- (69) Az ezen irányelvben a bioüzemanyagok és egyéb folyékony bio-energiáhozódozók iránti kereslet, illetve az ezek használatára vonatkozó ösztönzők világméretű növekedése nem járhat a biológiai sokféleséggel rendelkező földterületek elpusztításával. Ezeket a számos nemzetközi egyezményben az egész emberiség közkincsének elismert véges erőforrásokat meg kell őrizni. A közösségi fogyasztók ráadásul erkölcsileg megengedhetetlennek tartanák, hogy a megnövekedett bioüzemanyag- és egyéb folyékony bioenergiáhozódozó-fogyasztásuk a biológiai sokféleséggel rendelkező földterületek elpusztítását eredményezheti. Ezért szükséges olyan fenntarthatósági kritériumokról rendelkezni, amelyek biztosítják, hogy a bioüzemanyagok és a folyékony bio-energiáhozódozók csak akkor jogosultak ösztönző eszközökre, ha garantálni lehet, hogy nem biológiai sokféleséggel rendelkező területekről származnak, illetve a természetvédelmi célokra kijelölt területek vagy a ritka, illetve veszélyeztetett ökoszisztémák vagy fajok védelmére kijelölt területek esetében az érintett illetékes hatóság kimutatja, hogy a nyersanyagtermelés nem ellentétes ezekkel a célokkal. A választott fenntarthatósági kritériumok szerint egy erdő biológiai sokféleséggel rendelkezik, ha az Egyesült Nemzetek Élélmezési és Mezőgazdasági Szervezetének (FAO) a globális erdészeti erőforrások felmérésében használt meghatározása szerint – amelyet az egyes országok világszerte az elsődleges erdők kiterjedésére vonatkozó jelentéseikben használnak – elsődleges erdőnek minősül, vagy ha természetvédelmi célú nemzeti törvények védik. Azok a területek is idetartoznak, amelyeken nem faeredetű erdészeti termékek begyűjtésére kerül sor, feltéve, hogy az emberi hatás nem jelentős. A FAO által meghatározott egyéb erdőfajták, mint például az átalakított természetes erdők, a féltermészetes erdők és ültetvények nem tekintendők elsődleges erdőnek. Továbbá tekintettel bizonyos mérsékelt övi és trópusi gyepterületek – többek között a magas fokú biológiai sokféleséget képviselő szavannák, sztyeppék, bozótosok és prérók – magas fokú biológiai sokféleséget képviselő jellegére, helyénvaló, hogy az ilyen területekről származó nyersanyagokból előállított bioüzemanyagok ne legyenek jogosultak az ezen irányelvben meghatározott ösztönző eszközökre. A Bizottságnak meg kell állapítania a megfelelő kritériumokat és földrajzi térségeket az ilyen magas fokú biológiai sokféleséget képviselő gyepterület meghatározásához, a rendelkezésre álló legjobb tudományos ismereteknek és a vonatkozó nemzetközi szabályoknak megfelelően.
- (70) Ha olyan földterületeket fordítanak bioüzemanyagok vagy egyéb, folyékony bio-energiáhozódozók nyersanyagainak termesztésére, amelyek talajában vagy növényzetében jelentős szénkészletek vannak, az ott tárolt szén egy része általában kiszabadul az atmoszférába, és szén-dioxiddá válik. Az ebből eredően az üvegházhatású gázokra gyakorolt negatív hatás – néhány esetben igen nagy különbözettel – semlegesítheti a bioüzemanyagok, illetve a folyékony bio-energiáhozódozók által az üvegházhatású gázokra gyakorolt pozitív hatást. A művelési ág megváltoztatásának tehát a széndioxid-kibocsátásra gyakorolt teljes hatását be

kell számítani az egyes bioüzemanyagok és egyéb folyékony bio-energiahordozók üvegházhatású gáz kibocsátás-megtakarításába. Ez szükséges ahhoz, hogy az üvegházhatású gáz kibocsátás-megtakarítás kiszámítása során a bioüzemanyagok és egyéb folyékony bio-energiahordozók használatának a szén-dioxid-kibocsátásra gyakorolt hatásainak összességét figyelembe vegyék.

- (71) A földterületek művelési ága megváltoztatásának az üvegházhatású gázokra gyakorolt hatásának számításakor a gazdasági szereplőknek a földhasználathoz és a művelési ág megváltoztatása utáni földhasználathoz kapcsolódó szénkészletek tényleges értékeit kell használniuk. Ezen kívül szabványértékeket is használniuk kell. Az éghajlatváltozással foglalkozó kormányközi munkacsoport munkája e szabványértékek megállapításához jó alapot szolgáltat. Ez a munka azonban még nem hozzáférhető a gazdasági szereplők által közvetlenül alkalmazható formában. Eppen ezért a Bizottságnak e munkával kapcsolatban iránymutatást kell adnia, amely ezen irányelv alkalmazásában alapul szolgálhat a szénkészletek megváltoztatásának kiszámításához, beleértve a 10 és 30 % közötti lombkorona-fedettségű erdőterületeket, szavannákat, bozótosokat és prériket.
- (72) Helyénvaló, hogy a Bizottság módszertanokat dolgozzon ki a tőzeges ősláp lecsapolásának az üvegházhatású gáz kibocsátásra kifejtett hatásának vizsgálatára.
- (73) Nem fordíthatók bioüzemanyagok és egyéb folyékony bio-energiahordozók termelésére a földterületeknek azok a típusai, amelyek művelési ágának megváltoztatásakor a szénkészletvesztést a bioüzemanyagok és a folyékony bio-energiahordozók termeléséből származó üvegházhatású gáz kibocsátás-megtakarítással nem lehet – a éghajlatváltozás elleni küzdelem sürgősségére tekintettel – egyszerű időn belül ellensúlyozni, hogy ezáltal elkerülhető legyen a gazdasági szereplők szükségtelenül nagy terhelése a kutatás terén, és hogy az olyan, nagy szénkészletekkel rendelkező földterületek művelési ágának megváltoztatására ne kerüljön sor, amelyek visszatekintve nem lettek volna jogosultak a bioüzemanyagok és a folyékony bio-energiahordozók termelésére. A világ szén-dioxid-készleteinek felmérései azt mutatják, hogy a vizes élőhelyeket és az összefüggő, 30 %-ot meghaladó lombkorona-fedettséggel rendelkező erdőterületeket ebbe a kategóriába kell sorolni. A 10 és 30 % közötti lombkorona-fedettséggel rendelkező erdőterületeket is ide kell sorolni, kivéve, ha bizonyított, hogy szénkészletük elég alacsony ahhoz, hogy sor kerülhessen a művelési ág ezen irányelvben meghatározott szabályok szerinti megváltoztatására. A vizes élőhelyekre való utaláskor a nemzetközi jelentőségű vizes területekről, különösen, mint a vízmadarak élőhelyeiről szóló, 1971. február 2-án Ramsariban elfogadott egyezmény fogalom meghatározását kell figyelembe venni.
- (74) Az ebben az irányelvben meghatározott ösztönző eszközök elősegítik a bioüzemanyagok és a folyékony bio-energiahordozók fokozott mértékű előállítását világszerte. A Közösségekben termesztett nyersanyagból előállított bioüzemanyagoknak és a folyékony bio-energiahordozóknak meg kell felelniük a Közösség agrár-környezetvédelmi követelményeinek is, beleértve a felszíni

vizek minőségének védelmére vonatkozó követelményeket, valamint a társadalmi követelményeknek. Ugyanakkor aggodalomra ad okot, hogy a bioüzemanyagok és a folyékony bio-energiahordozók előállítása során egyes harmadik országokban esetleg nem tartják be a minimális környezetvédelmi és szociális követelményeket. Ezért helyénvaló ösztönözni olyan két- és többoldalú megállapodásokat, valamint önkéntes alapú nemzetközi és nemzeti rendszerek kidolgozását, amelyek lefedik a legfontosabb környezetvédelmi és szociális megfontolásokat annak érdekében, hogy ezáltal világszerte elősegítsék a bioüzemanyagok és a folyékony bio-energiahordozók fenntartható előállítását. Ilyen megállapodások vagy rendszerek hiányában a tagállamok előírhatják gazdasági szereplőik számára, hogy e kérdésekről jelentésben számoljanak be.

- (75) A Bizottságnak 2009-ben elemeznie kell a biomasszában a bioüzemanyagoktól és a folyékony bio-energiahordozóktól eltérő, energiacélú felhasználására vonatkozó fenntarthatósági rendszer követelményeit, tekintetbe véve annak szükségességét, hogy a biomasszaforrásokkal való gazdálkodás fenntartható legyen.
- (76) A fenntarthatósági kritériumok csak akkor lesznek hatékonyak, ha a piaci szereplők magatartásának megváltoztatásához vezetnek. A piaci szereplők csak akkor fogják magatartásukat megváltoztatni, ha az e kritériumoknak megfelelő bioüzemanyagok és a folyékony bio-energiahordozók felár tarthatnak igényt. A megfelelőség ellenőrzésére szolgáló tömegmérleg-módszer szerint a fenntarthatósági kritériumoknak megfelelő bioüzemanyagok és a folyékony bio-energiahordozók előállítása és a bioüzemanyagok és a folyékony bio-energiahordozók Közösségen belüli fogyasztása között fizikai kapcsolat áll fenn, amely megfelelő egyensúlyt hoz létre a kereslet és kínálat között, és nagyobb felárat biztosít, mint ami az ilyen kapcsolattal nem rendelkező rendszerekben elérhető. Annak érdekében, hogy a fenntarthatósági kritériumoknak megfelelő bioüzemanyagokat és a folyékony bio-energiahordozókat magasabb áron lehessen értékesíteni, a rendszer integritásának fenntartása, ugyanakkor az ipar ésszerűtlenül nagy terhelésének elkerülése mellett ezért a tömegmérleg-rendszert kell a megfelelőség ellenőrzésére használni. Ugyanakkor egyéb ellenőrzési módszereket is mérlegelni kell.
- (77) Szükség esetén a Bizottságnak megfelelően figyelembe kell vennie a millenniumi ökoszisztéma-értékelést, amely számos adatokkal szolgál legalább azon területek megőrzéséhez, amelyek kritikus helyzetben alap-ökoszisztémáknak nyújtanak segítséget (mint például a vízgyűjtővédelem és az eróziógátás).
- (78) Indokolt figyelemmel kísérni a biomassza-előállítás hatását, amely például a földhasználat megváltozásából – többek között az áttelepítésből – vagy az invazív idegen fajok megjelenéséből ered, továbbá figyelemmel kell kísérni a biológiai sokféleségre gyakorolt egyéb hatásokat, valamint az élelmiszer-termelésre és a helyi jólétre gyakorolt hatásokat. A Bizottságnak figyelembe kell vennie minden vonatkozó információforrást, beleértve a FAO éhségtérképét. A bioüzemanyagokat oly módon kell támogatni, hogy az ösztönözze a mezőgazdasági termelékenység fokozását és a degradálódott földterületek használatát.

- (79) A Közösségnek érdekében áll, hogy előmozdítsa a többoldalú és kétoldalú megállapodásokat és a fenntartható bioüzemanyagok és a folyékony bio-energiához vezető előállítására vonatkozó normákat megállapító és azok betartását igazoló önkéntes nemzetközi és nemzeti rendszereket. Ezért rendelkezni kell az ilyen megállapodások és rendszerek megbízható bizonyítékot és adatokat szolgáltató voltával kapcsolatos határozat hozataláról, feltéve, hogy a megbízhatóság, átláthatóság és független audit megfelelő követelményeit teljesítik.
- (80) Egyértelmű szabályokat kell megállapítani a bioüzemanyagok és a folyékony bio-energiához vezető és azok fosszilis üzemanyag komparátorai által okozott üvegházhatású gázkibocsátás kiszámításához.
- (81) Az üzemanyagok előállításából és felhasználásából származó üvegházhatású gázkibocsátások kiszámításánál a társtermékeket is számításba kell venni. Szakpolitikai célra a behelyettesítési módszer megfelelő, de az egyes gazdasági szereplőket és közlekedési üzemanyag szállítványokat illető szabályozási célra nem. Ezekben az esetekben az energiaelosztásos módszer használata a legmegfelelőbb, mert könnyű alkalmazni, időben kiszámítható, a lehető legnagyobb mértékben ellensúlyozza az ellentétes hatású ösztönzőket, és eredményei általában összehasonlíthatók a behelyettesítési módszer által szolgáltatott eredmények sorával. A szakpolitikai elemzés céljaira a Bizottságnak jelentéseiben be kell számolnia a behelyettesítési módszer eredményeiről is.
- (82) Az aránytalanul nagy közgazdasági terhek elkerülése érdekében az általános bioüzemanyag-előállítási módokhoz meg kell határozni az alapértelmezett értékek jegyzékét, és ezt a későbbi megbízható adatok rendelkezésre állásakor frissíteni és bővíteni kell. A gazdasági szereplők mindig jogosultak a bioüzemanyagok és a folyékony bio-energiához vezető üvegházhatású gázkibocsátás-megtakarítások jóváírására, a jegyzékben megállapított szint szerint. Ha egy előállítási módra megállapított üvegházhatású gázkibocsátás-megtakarítás alapértelmezett értéke alacsonyabb, mint az üvegházhatású gázkibocsátás-megtakarítások megkövetelt minimális szintje, a minimumszintnek való megfelelésüket igazolni kívánó termelőknek bizonyítaniuk kell, hogy az előállítási folyamatukból eredő tényleges kibocsátások alacsonyabbak az alapértelmezett értékek kiszámításakor feltételezett értékeknél.
- (83) Az ezen alapértelmezett értékek kiszámításához használt adatokat célszerű független tudományos szakértői forrásokból begyűjteni, és azokat a források munkájából származó újabb eredményeknek megfelelően naprakésszé tenni. A Bizottságnak ösztönöznie kell e forrásokat, hogy munkájuk naprakésszé tétele során foglalkozzanak az üvegházhatású gázok növénytermesztésből származó kibocsátásával, a regionális és éghajlati feltételek hatásával, a fenntartható mezőgazdasági és biogazdálkodási módszereket alkalmazó növénytermesztés hatásával, valamint a termelők – a Közösségen belül és harmadik országokban egyaránt – és a civil társadalom tudományos hozzájárulásával.
- (84) Annak érdekében, hogy a bioüzemanyagok és a folyékony bio-energiához vezető előállítására használt nyersanyagok termesztését ne bátorítsák olyan területeken, ahol ez magas üvegházhatásúgázkibocsátásokhoz vezetne, az alapértelmezett értékek használatát olyan térségekre kell korlátozni, ahol az ilyen hatásokat megbízhatóan ki lehet zárni. Az aránytalanul nagy adminisztratív terhek elkerülése érdekében ugyanakkor indokolt, hogy a tagállamok nemzeti és regionális átlagokat határozzanak meg a növénytermesztésből – beleértve a műtrágyák használatából – eredő kibocsátások tekintetében.
- (85) Világszerte nő a mezőgazdasági nyersanyagok iránti kereslet. E növekvő kereslet kielégítésére részben a mezőgazdasági földterületek számának növelésével fog sor kerülni. A súlyosan degradálódott vagy erősen szennyezett, és mezőgazdasági célra jelenlegi állapotukban ennél fogva nem használatos földterületek helyreállítása az egyik eszköz a termelésre alkalmas földek számának növelésére. Mivel a bioüzemanyagok és a folyékony bio-energiához vezető használatának ösztönzése hozzájárul a mezőgazdasági nyersanyagok iránti kereslet növekedéséhez, a fenntarthatósági rendszernek elő kell mozdítania a helyreállított degradálódott földterületek használatát. A bioüzemanyagok előterbe helyezése következtében a termesztett növények iránt megnövekedett nettó kereslet még abban az esetben is a növénytermesztésre használt földterület nettó növekedéséhez vezethet, ha a bioüzemanyagok előállításához már szántóföldi használatban lévő földterületen termelt nyersanyagokat használnak. Ez olyan földterületeket is érinthet, amelyek talajában jelentős szén-dioxid-készletek vannak megkötve, amelyek művelés esetén kárt okozva felszabadulnának. E veszély enyhítése érdekében célszerű olyan kiegészítő intézkedéseket bevezetni, amelyek célja a már növénytermesztésre használt földterületeken a termelékenység szintjének növelése, a degradálódott földterületek használata, valamint a – közösségi bioüzemanyag-fogyasztásról szóló irányelv, valamint a bioüzemanyag-fogyasztással foglalkozó egyéb jogi eszközök által megállapítottakhoz hasonló – fenntarthatósági kritériumok elfogadása. A Bizottságnak a földhasználat közvetett megváltoztatásából eredő üvegházhatású gázkibocsátás csökkentésére konkrét módszertant kell kidolgoznia. E célból a Bizottságnak elemeznie kell különösen a rendelkezésére álló legmegbízhatóbb tudományos bizonyítékok alapján, többek között egy, a földhasználat közvetett változását jelző tényező beépítését az üvegházhatású gázkibocsátás számításakor, illetve annak szükségességét, hogy ösztönözzék azokat a fenntartható bioüzemanyagokat, amelyek minimálisra csökkentik a földhasználat megváltoztatásának hatását és javítják a bioüzemanyag fenntarthatóságát a közvetett földhasználat megváltoztatása tekintetében. E módszertan kidolgozásakor a Bizottság foglalkozik különösen a nem élelmezési célú cellulóztartalmú anyagokból és a lignocellulóz-tartalmú anyagokból előállított bioüzemanyagoknak a földhasználat közvetett megváltoztatására gyakorolt esetleges hatásával.
- (86) A megfelelő piaci bioüzemanyag-résarány elérésének lehetővé tétele érdekében szükséges az EN 590/2004 szabványnál biodízel nagyobb arányban tartalmazó dízelolaj forgalomba hozatalának biztosítása.
- (87) A felhasznált alapanyagok választékát bővítő bioüzemanyagokat a nemzeti bioüzemanyag-kötelezettségekben nagyobb arányban kell szerepeltetni annak biztosítása érdekében, hogy kereskedelmi szempontból életképessé váljanak.

- (88) Rendszeres jelentéstételre van szükség ahhoz, hogy a megújuló energiaforrásokból előállított energia fejlesztése folyamatosan a figyelem középpontjában maradjon nemzeti és közösségi szinten. Célszerű előírni a tagállamok által benyújtandó nemzeti cselekvési tervek harmonizált formátumának használatát. E cselekvési tervek tartalmazhatják az előirányzott intézkedések becsült költségeit és hasznát, a meglévő hálózati infrastruktúra szükséges bővítéséhez és/vagy megerősítéséhez kapcsolódó intézkedéseket, az előzetes ütemtervben meghatározott szintet meghaladó megújuló energiaforrásokból előállított energia előállításának becsült költségeit és hasznát, a nemzeti támogatási rendszerekre vonatkozó információkat és a megújuló energiának az új vagy felújított épületekben való felhasználására vonatkozó információkat.
- (89) Támogatási rendszereik megtervezése során a tagállamok elősegíthetik a járulékos előnyöket nyújtó bioüzemanyagok használatát, beleértve a hulladékból, a maradékanyagokból, a nem élelmezési célú cellulóztartalmú anyagokból, a lignocellulóz-tartalmú anyagokból, algákból, valamint az elszívtagosodás elleni küzdelem érdekében száraz területeken termelt, öntözést nem igénylő növényekből előállított bioüzemanyagokat, kellően tekintetbe véve egyrészt a hagyományos bioüzemanyagokból történő energiatermelés és másrészt a járulékos előnyöket szolgáltató energiatermelés eltérő költségeit. A tagállamok ösztönözhetik az ilyen és más megújuló energiatechnológiák kutatásába és fejlesztésébe történő beruházást, amelyek versenyképessé válásához időre van szükség.
- (90) Ezen irányelv végrehajtásának adott esetben tükröznie kell a környezeti ügyekben az információhoz való hozzáférésről, a nyilvánosságnak a döntéshozatalban történő részvételéről és az igazságszolgáltatáshoz való jog biztosításáról szóló egyezmény rendelkezéseit, különösen ahogy ezeket a környezeti információkhoz való nyilvános hozzáférésről szóló, 2003. január 28-i 2003/4/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ⁽¹⁾ végrehajtja.
- (91) Az ezen irányelv végrehajtásához szükséges intézkedéseket a Bizottságra ruházott végrehajtási hatáskörök gyakorlására vonatkozó eljárások megállapításáról szóló, 1999. június 28-i 1999/468/EK tanácsi határozattal ⁽²⁾ összhangban kell elfogadni.
- (92) A Bizottságot fel kell hatalmazni különösen arra, hogy kiigazítsa a bioüzemanyagokkal és a folyékony bio-energiához kapcsolatos fenntarthatósági kritériumok teljesítésének értékeléséhez szükséges módszertani elveket és értékeket, illetve hogy a tudományos és műszaki fejlődéshez igazítsa a közlekedési célú üzemanyagok energiátartalmát, hogy megállapítsa a magas biodiverzitású gyep-területek minősítéséhez szükséges feltételeket és földrajzi kiterjedést, valamint hogy részletes fogalommeghatározásokat állapítson meg a súlyosan degradálódott vagy fertőzött földekre. Mivel ezen intézkedések általános hatályúak és ezen irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek a módszertani elvek és értékek kiigazításával történő módosítására irányulnak, azokat az 1999/468/EK határozat 5a. cikkében meghatározott ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással kell elfogadni.
- (93) A 2001/77/EK és 2003/30/EK irányelvnek az ezen irányelv rendelkezéseit átfedő rendelkezéseit ezen irányelv átültetésének lehető legkésőbbi időpontjától kell elhagyni a szövegből. Azok a rendelkezések, amelyek a 2010-es célkitűzésekre és a jelentéstételre vonatkoznak, 2011 végéig hatályban maradnak. Ezért szükséges a 2001/77/EK és 2003/30/EK irányelvet ennek megfelelően módosítani.
- (94) Mivel a 17–19. cikk rendelkezései a belső piac működésére is hatással vannak azáltal, hogy a bioüzemanyagok és a folyékony bio-energiához kapcsolódó fenntarthatósági feltételeit az ezen irányelv szerinti elszámolási célkitűzések érdekében harmonizálják és ezáltal a 17. cikk (8) bekezdésével összhangban megkönnyítik az e feltételeket teljesítő bioüzemanyagok és a folyékony bio-energiához kapcsolódó tagállamok közötti kereskedelmét, jogalapjuk az EK-Szerződés 95. cikke.
- (95) A fenntarthatósági program nem akadályozza meg a tagállamokat abban, hogy nemzeti fenntarthatósági programjaikban figyelembe vegyék azon bioüzemanyagok és folyékony bio-energiához kapcsolódó magasabb termelési költségeit, amelyek használna meghaladja a fenntarthatósági programban meghatározott minimumszintet.
- (96) Mivel ezen irányelv céljait – nevezetesen a Közösség teljes bruttó energiafogyasztásában a megújuló energiaforrásból előállított energiák 20 %-os részarányának és az egyes tagállamok közlekedési ágazataiban a megújuló energiaforrásból előállított energiák 10 %-os részarányának 2020-ra való elérését – a tagállamok nem tudják kielégítően megvalósítani, és ezért a fellépés terjedelme miatt azok közösségi szinten jobban megvalósíthatók, a Közösség intézkedéseket hozhat a Szerződés 5. cikkében foglalt szubszidiaritás elvének megfelelően. Az említett cikkben foglalt arányosság elvének megfelelően ez az irányelv nem lépi túl az említett célkitűzések eléréséhez szükséges mértéket.
- (97) A jogalkotás minőségének javításáról szóló intézményközi megállapodás ⁽³⁾ 34. pontjával összhangban a tagállamokat ösztönözi arra, hogy – a maguk számára, illetve a Közösség érdekében – készítsenek táblázatokat, amelyekben a lehető legpontosabban bemutatják az irányelv és az azt átültető intézkedések közötti megfelelést, és hogy e táblázatokat tegyék közzé,

⁽¹⁾ HL L 41., 2003.2.14., 26. o.⁽²⁾ HL L 184., 1999.7.17., 23. o.⁽³⁾ HL C 321., 2003.12.31., 1. o.

ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

1. cikk

Hatály

Ez az irányelv közös keretet hoz létre a megújuló energiaforrásokból előállított energia támogatására. Kötelező nemzeti célkitűzéseket állapít meg a megújuló energiaforrásokból előállított energiának a teljes bruttó energiafogyasztásban képviselt arányára és a megújuló energiaforrásokból előállított energiának a közlekedésben felhasznált részarányára vonatkozóan. Szabályokat állapít meg a tagállamok közötti statisztikai átruházások, a tagállamok közötti, valamint a tagállamok és harmadik országok közötti közös projektek, a származási garanciák, a közigazgatási eljárások, a tájékoztatás és képzés, valamint a megújuló energiaforrásokból előállított energiának a villamosenergia-hálózatokhoz való hozzáférése tekintetében. A bioüzemanyagokra és a folyékony bio-energiahordozókra vonatkozóan fenntarthatósági kritériumokat állapít meg.

2. cikk

Foglalmmeghatározások

Ezen irányelv alkalmazásában a 2003/54/EK irányelv foglalmeghatározásait kell alkalmazni.

Ezen irányelv alkalmazásában továbbá:

- a) „megújuló energiaforrásból előállított energia”: a nem fosszilis megújuló energiaforrásokból származó energia: szél-, nap-, légtermikus, geotermikus, hidrotermikus, valamint az óceánból nyert energia, vízenergia, biomassza, hulladéklakó helyeken és szennyvíztisztító telepeken keletkező gázok és biogázok energiája;
- b) „légtermikus energia”: hő formájában a környezeti levegőben tárolt energia;
- c) „geotermikus energia”: a szilárd talaj felszíne alatt hő formájában található energia;
- d) „hidrotermikus energia”: a felszíni vizekben hő formájában tárolt energia;
- e) „biomassza”: a mezőgazdaságból (a növényi és állati eredetű anyagokat is beleértve), erdőgazdálkodásból és a kapcsolódó iparágakból – többek között a halászatból és az akvakultúrából – származó, biológiai eredetű termékek, hulladékok és maradáanyagok biológiailag lebontható része, valamint az ipari és települési hulladék biológiailag lebontható része;
- f) „teljes bruttó energiafogyasztás”: az ipar, a közlekedés, a háztartások, a közszolgáltatásokat is magukban foglaló szolgáltatások, a mezőgazdaság, az erdőgazdálkodás és halászat részére energetikai célokra szolgáltatott energiatermékek, beleértve az energiaágazat villamosenergia- és hőtermelésre fordított villamosenergia- és hőfogyasztását, valamint a villamos energia és a hő elosztásából és szállításából származó veszteségeket;
- g) „távfűtés” vagy „távhűtés”: gőz, melegvíz vagy hűtött folyadékok formájában egy központi termelési egységből hálózaton keresztül több épület vagy telephely számára szolgáltatott, helyiségek vagy folyamatok fűtésére vagy hűtésére használt hőenergia;
- h) „folyékony bio-energiahordozók”: biomasszából előállított, a közlekedéstől eltérő célokra energiaforrásként használt folyékony üzemanyag, ideértve a villamos energiát, a fűtést és a hűtést is;
- i) „bioüzemanyagok”: a biomasszából előállított folyékony vagy gáz halmazállapotú, a közlekedésben használt üzemanyagok;
- j) „származási garancia”: elektronikus dokumentum, amelynek kizárólagos rendeltetése a végső fogyasztó felé annak bizonyítása a 2003/54/EK irányelv 3. cikke (6) bekezdésének megfelelően, hogy az energia egy meghatározott részét vagy mennyiségét megújuló energiaforrásokból állították elő;
- k) „támogatási rendszer”: egy tagállam vagy tagállamok egy csoportja által alkalmazott olyan eszköz, rendszer vagy mechanizmus, amely a megújuló energiaforrásokból előállított energia felhasználására ösztönöz ezen energia költségének csökkentésével, az eladási ár emelésével, vagy a megújuló energiaforrásokból előállított energia megvásárolt mennyiségének – a megújuló energiával kapcsolatos kötelezettség bevezetése révén vagy egyéb módon való – növelésével. Magában foglalja a beruházási támogatásokat, az adómentességet vagy adókedvezményeket, az adó-visszatérítést, a megújuló energiával kapcsolatos kötelezettséghez kapcsolódó – többek között zöld bizonyítványokat alkalmazó – támogatási rendszereket, valamint a közvetlen ártámogatás rendszerét, beleértve a betáplálási tarifát és a támogatások kifizetését, de nem korlátozódik az említettekre;
- l) „megújulóenergia-kötelezettség”: a nemzeti támogatási rendszer által felállított követelmény, amely kötelezi a termelőket, ellátókat vagy fogyasztókat, hogy a termelésben, az ellátásban vagy a fogyasztásban felhasznált energia egy meghatározott részét megújuló energiaforrásokból előállított energiából fedezzék. Idetartoznak az olyan rendszerek is, amelyek lehetővé teszik az említett követelmények zöld bizonyítványok útján történő teljesítését;
- m) „tényleges érték”: az üvegházhatású gázok kibocsátásának egy adott bioüzemanyag-előállítási folyamat egyes vagy összes lépéséből eredő csökkenése, amelyet az V. melléklet C. részében meghatározott módszernek megfelelően számíthatnak ki;
- n) „jellemző érték”: az üvegházhatású gázok jellemző kibocsátásának becsült csökkenése egy adott bioüzemanyag-előállítási mód esetében;
- o) „alapértelmezett érték”: a jellemző értékből előre meghatározott tényezők alkalmazásával származtatott érték, amely az ebben az irányelvben megállapított feltételek mellett a tényleges érték helyett alkalmazható.

3. cikk

A megújuló energiaforrásokból előállított energia felhasználására vonatkozó összesített kötelező nemzeti célértékek és intézkedések

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a megújuló energiaforrásokból előállított energiának a végső fogyasztásban betöltött, az 5–11. cikknek megfelelően számított részaránya 2020-ban legalább a nemzeti átfogó célkitűzésükben erre az évre az I. melléklet A. részében szereplő táblázat harmadik oszlopa szerint megállapított részarány. Ezek az összesített kötelező nemzeti célkitűzések összhangban vannak azzal a célkitűzéssel, hogy 2020-ig megvalósuljon a megújuló energiaforrásoknak a Közösség teljes bruttó energiafogyasztásában való részarányára vonatkozóan előírt 20 %-os minimum célkitűzés. Az e cikkben szereplő célkitűzések könnyebb megvalósítása érdekében valamennyi tagállam ösztönzi és elősegíti az energiahatékonyt és az energiatakarékosságot.

(2) A tagállamok intézkedéseket vezetnek be, amelyek célja annak biztosítása, hogy a megújuló energiaforrásokból előállított energia részaránya egyenlő vagy meghaladja az I. melléklet B. részében szereplő ütemterv-előirányzatban feltüntetett részarányt.

(3) A tagállamok az e cikk (1) és (2) bekezdésében meghatározott célkitűzések elérése érdekében – többek között – az alábbi intézkedéseket alkalmazhatják:

- a) támogatási rendszerek;
- b) az együttműködés különböző formái a tagállamok, valamint a tagállamok és harmadik országok között az 5–11. cikknek megfelelő összesített nemzeti célértékek teljesítése céljából.

A Szerződés 87. és 88. cikkének sérelme nélkül, a tagállamoknak joguk van ezen irányelv 5–11. cikkének megfelelően eldönteni, hogy milyen mértékben támogatják a más tagállamban termelt, megújuló energiaforrásokból előállított energiát.

(4) A tagállamok biztosítják, hogy a megújuló energiaforrásokból előállított energiának a közlekedés valamennyi formájában felhasznált részaránya 2020-ban legalább az egyes tagállamokban közlekedési célra felhasznált végső energiafogyasztás 10 %-a legyen.

E bekezdés alkalmazásában a következő rendelkezések alkalmazandók:

- a) az első albekezdés alkalmazásában a nevező, vagyis a közlekedésben felhasznált energia teljes mennyiségének kiszámításánál kizárólag a közúti és vasúti közlekedésben felhasznált benzint, dízelolajat, bioüzemanyagokat és villamos energiát lehet beszámítani;
- b) az első albekezdés alkalmazásában a számláló kiszámításánál, vagyis a közlekedésben felhasznált, megújuló energiaforrásokból előállított energia mennyiségének kiszámításánál a közlekedés valamennyi formájában felhasznált, megújuló energiaforrásokból előállított energia minden típusát be kell számítani;
- c) az a) és b) pont alkalmazásában a megújuló energiaforrásokból előállított és bármilyen típusú elektromos közúti jármű által fogyasztott villamos energia hozzájárulásának kiszámításánál a tagállamok használhatják a megújuló energiaforrásokból előállított villamos energia részarányának a szóban forgó évnél két évvel korábbi közösségi vagy saját országbeli

átlagát. Ezenkívül az elektromos közúti járművek által fogyasztott megújuló energiaforrásokból előállított villamos energia kiszámításakor a fogyasztás a megújuló energiaforrásokból előállított villamosenergia-input energiataralma 2,5-szeresének tekintendő.

A Bizottság 2011. december 31-ig szükség esetén olyan javaslatot nyújt be, amely – bizonyos feltételek teljesülése esetén – lehetővé teszi a megújuló energiaforrásokból előállított, bármilyen típusú elektromos jármű meghajtására használt villamos energia teljes mennyiségének beszámítását.

A Bizottság – adott esetben – 2011. december 31-ig javaslatot nyújt be a megújuló energiaforrásokból származó hidrogénnek az üzemanyagok teljes összetételében képviselt aránya kiszámítására vonatkozó módszerre.

4. cikk

Megújuló energiaforrásokra vonatkozó nemzeti cselekvési tervek

(1) A tagállamok elfogadják a megújuló energiaforrásokra vonatkozó nemzeti cselekvési tervüket. A megújuló energiaforrásokra vonatkozó nemzeti cselekvési terv megállapítja a közlekedésben, a villamosenergia-fogyasztásban, a fűtésben és hűtésben felhasznált, megújuló energiaforrásokból előállított energia 2020-as részarányaira vonatkozó – az energiahatékonyt kapcsolatos egyéb politikai intézkedéseknek a végső energiafogyasztásra gyakorolt hatásait figyelembe vevő – tagállami összesített nemzeti célértékeket, és az ezen összesített nemzeti célértékek elérésére alkalmas, foganatosítandó intézkedéseket, beleértve a helyi, regionális és nemzeti hatóságok közötti együttműködést, a tervezett statisztikai átruházásokat vagy közös projekteket, a meglévő biomasszaforrások fejlesztésére és új biomasszaforrások különféle célokra való felhasználására vonatkozó nemzeti politikákat, és a 13–19. cikkben foglalt követelmények teljesítése érdekében meghozandó intézkedéseket.

A Bizottság 2009. június 30-ig elfogadja a megújuló energiaforrásokra vonatkozó nemzeti cselekvési tervek formanyomtatványát. Ez a formanyomtatvány megfelel a VI. mellékletben foglalt minimumkövetelményeknek. A tagállamok e formanyomtatványnak megfelelően nyújtják be a megújuló energiaforrásokra vonatkozó nemzeti cselekvési terveket.

(2) A tagállamok 2010. június 30-ig bejelentik a Bizottságnak a megújuló energiaforrásokra vonatkozó nemzeti cselekvési tervüket.

(3) Minden egyes tagállam hat hónappal a megújuló energiaforrásokra vonatkozó nemzeti cselekvési tervének esedékessége előtt előrejelzési dokumentumot tesz közzé és küld meg a Bizottság részére, amelyben feltünteti a következőket:

- a) a 2020-ig terjedő időszak vonatkozásában a tagállamnak a 6–11. cikkkel összhangban más tagállamokra átruházható, megújuló energiaforrásokból előállított energia-többlettermelésének becsült mértéke az ütemterv-előirányzathoz képest, valamint a közös projektekkal kapcsolatos becsült potenciálja; és
- b) a 2020-ig terjedő időszak vonatkozásában a tagállam megújuló energiaforrásokból előállított energiaszükséglete azon arányának becsült értéke, amelyet a hazai termelés nem tud kielégíteni.

Ez a tájékoztatás a költségekre és a haszonra, valamint a finanszírozásra vonatkozó adatokat is tartalmazhat. A tagállamok által készített jelentésekben szereplő ezen előrejelzést a 22. cikk (1) bekezdésének l) és m) pontjában megállapítottaknak megfelelően frissíteni kell.

(4) Az a tagállam, amelyben a megújuló energiaforrásokból előállított energia részaránya az I. melléklet B. részében lefektetett, a közvetlenül megelőző két éves időszakban az ütemterv-előirányzatban megállapított részarányánál kevesebb, legkésőbb a következő év június 30-ig módosított megújuló energiaforrásokra vonatkozó nemzeti cselekvési tervet nyújt be a Bizottsághoz, és ebben megfelelő és arányos intézkedéseket állapít, amelyeket ésszerű időn belül csatolni kell az I. melléklet B. részében szereplő ütemterv-előirányzathoz.

A Bizottság – amennyiben a tagállam kevéssel maradt el az ütemterv-előirányzat teljesítésétől, és figyelembe véve a tagállam által hozott jelenlegi és jövőbeli intézkedéseket – elfogadhat olyan határozatot, amely a tagállamot mentesíti a módosított megújuló energiaforrásokra vonatkozó cselekvési terv benyújtására vonatkozó kötelezettsége alól.

(5) A Bizottság értékeli a megújuló energiaforrásokra vonatkozó nemzeti cselekvési terveket, különösen a tagállam által a 3. cikk (2) bekezdésének értelmében tervezett intézkedések megfelelőségét. A megújuló energiaforrásokra vonatkozó nemzeti cselekvési tervek, illetve a módosított megújuló energiaforrásokra vonatkozó nemzeti cselekvési tervek reagálva a Bizottság ajánlást adhat ki.

(6) A Bizottság elküldi az Európai Parlamentnek a megújuló energiaforrásokra vonatkozó nemzeti cselekvési terveket és az előrejelzési dokumentumokat az átláthatósági platformon nyilvánosságra hozott formában a 24. cikk (2) bekezdésében említetteknek megfelelően, illetve az e cikk (5) bekezdésében említett bármely egyéb ajánlást.

5. cikk

A megújuló energiaforrásokból előállított energia részarányának kiszámítása

(1) A megújuló energiaforrásokból előállított energia teljes bruttó fogyasztását a következő elemek összeadásával kell kiszámítani:

- a) a megújuló energiaforrásokból előállított villamos energia teljes bruttó fogyasztása;
- b) a megújuló energiaforrásokból előállított energia fűtési és hűtési célú teljes bruttó fogyasztása; és
- c) a megújuló energiaforrásokból előállított energia teljes felhasználása a közlekedésben.

A megújuló energiaforrásokból előállított energiának a teljes bruttó fogyasztásban képviselt részaránya kiszámításakor a megújuló energiaforrásokból előállított gáz, villamos energia és hidrogén csak egyszer, az 1. cikknek a), b) vagy c) pontja szerint vehető számításba.

A 17. cikk (1) bekezdésének utolsó albekezdése szerint nem lehet figyelembe venni azokat a bioüzemanyagokat és folyékony bio-energiahordozókat, amelyek a 17. cikk (2)–(6) bekezdésében megállapított fenntarthatósági kritériumokat nem teljesítik.

(2) Ha egy tagállam úgy véli, hogy *vis maior* következtében nem képes a megújuló energiaforrásokból előállított energiának az I. mellékletben szereplő táblázat harmadik oszlopában a teljes bruttó energiafogyasztás tekintetében megállapított 2020-as részarányát teljesíteni, a lehető leghamarabb értesíti a Bizottságot. A Bizottság határozatot fogad el arról, hogy a *vis maior* bizonyított-e, amely esetben határoz arról is, hogy a tagállam 2020. évi teljes bruttó fogyasztását a megújuló energiaforrásból előállított energia vonatkozásában hogyan kell módosítani.

(3) Az (1) bekezdés a) pontjának alkalmazásában a megújuló energiaforrásokból előállított villamos energia teljes bruttó fogyasztását a megújuló energiaforrásokból a tagállamban előállított villamosenergia-mennyiségből a korábban felszivattyúzott vizet használó duzzasztótároló-egységek által előállított villamosenergia-mennyiség kivonásával kell kiszámítani.

A többféle üzemanyaggal működő, megújuló és hagyományos energiaforrásokat használó erőművekben csak a megújuló energiaforrásokból termelt villamos energia vehető figyelembe. E számítás céljára az egyes energiaforrások részesedését energiatartalmuk alapján kell kiszámítani.

A víz- és szélenergiával termelt villamos energiát a II. mellékletben megállapított normalizálási szabálynak megfelelően kell kiszámítani.

(4) Az (1) bekezdés b) pontjának alkalmazásában a megújuló energiaforrásokból előállított fűtő- és hűtőenergia teljes bruttó fogyasztását a tagállamokban megújuló energiaforrásokból biztosított távfűtés és távhűtés mennyiségével, valamint az ipar, a háztartások, a szolgáltatások, a mezőgazdaság, az erdőgazdálkodás és a halászat területén a fűtésben, hűtésben és feldolgozásban felhasznált, megújuló energiaforrásokból előállított egyéb energiafogyasztás hozzáadásával kell kiszámítani.

A többféle üzemanyaggal működő, megújuló és hagyományos energiaforrásokat használó erőművekben csak a megújuló energiaforrásokból biztosított fűtés és hűtés vehető figyelembe. E számítás céljára az egyes energiaforrások részesedését energiatartalmuk alapján kell kiszámítani.

Az (1) bekezdés b) pontjának alkalmazásában a hőszivattyúk által termelt légtermikus, geotermikus és hidrotermikus energiát tekintetbe kell venni, feltéve, hogy a végső energia kibocsátás (output) jelentősen meghaladja a hőszivattyú működtetéséhez szükséges elsődleges energiabevitelt (input). Az ezen irányelv alkalmazásában megújuló forrásokból előállított energiának minősülő hőenergia mennyiségét a VII. mellékletben meghatározott módszerrel összhangban kell kiszámítani.

Az (1) bekezdés b) pontjának alkalmazásában a passzív energia-rendszerek által termelt hőenergiát, amelyekben az energiafogyasztást passzív módon, az épület szerkezetén keresztül, vagy nem megújuló energiaforrásokból előállított energiával termelt hő felhasználásával csökkentik, nem vehető figyelembe.

(5) A III. mellékletben felsorolt közlekedési célú üzemanyagok energiatartalma az említett mellékletben megállapított értékekkel egyezik meg. A III. melléklet kiigazítható a műszaki vagy tudományos fejlődés figyelembevételére érdekében. Az ezen irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek módosítására irányuló ezen intézkedéseket a 25. cikk (4) bekezdésében említett ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

(6) A megújuló energiaforrásokból előállított energia részarányát a következők szerint kell kiszámítani: a megújuló energiaforrásokból előállított energia teljes bruttó fogyasztása osztva az összes energiaforrásból származó teljes bruttó energiafogyasztással, százalékban kifejezve.

Az első albekezdés alkalmazásában az (1) bekezdésben említett összeget a 6., 8., 10. és 11. cikkkel összhangban ki kell igazítani.

Egy tagállam teljes bruttó energiafogyasztásának ezen irányelvben meghatározott céloknak és időközi célkitűzésekre vonatkozó ütemtervnek való megfelelése felmérése céljából történő kiszámításakor a légi közlekedés során felhasznált energia mennyisége, az adott tagállam teljes bruttó energiafogyasztásának arányában nem tekintendő többnek, mint 6,18 %. Ciprus és Málta esetében az adott tagállam teljes bruttó energiafogyasztásának részarányaként a légi közlekedés során felhasznált energia mennyisége nem tekintendő többnek, mint 4,12 %.

(7) A megújuló energiaforrásokból előállított energia részarányának kiszámítása során az energiasztatistikáról szóló, 2008. október 22-i, 1099/2008/EK európai parlamenti és tanácsi rendeletben ⁽¹⁾ szereplő módszert és fogalommeghatározásokat kell alkalmazni.

A tagállamok gondoskodnak ezen ágazati és összarányok kiszámításához felhasznált statisztikai adatok, valamint az energiasztatistikáról szóló 1099/2008/EK rendelet alapján a Bizottságnak továbbított statisztikai adatok koherenciájáról.

6. cikk

Tagállamok közötti statisztikai átruházás

(1) A tagállamok megállapodásokat köthetnek megújuló energiaforrásokból előállított, meghatározott mennyiségű energia valamely tagállamból egy másik tagállamba történő statisztikai átruházásáról. Az átruházásban részt vevő mennyiséget:

- a) le kell vonni a megújuló energiaforrásból előállított energia azon mennyiségéből, amelyet az átruházást végrehajtó tagállamnak a 3. cikk (1) és (2) bekezdésében szereplő követelményeknek való megfelelése mérésének során figyelembe vesznek; és
- b) hozzá kell adni a megújuló energiaforrásból előállított energia azon mennyiségéhez, amelyet az átruházást fogadó tagállamnak a 3. cikk (1) és (2) bekezdésében szereplő követelményeknek való megfelelése mérésének során figyelembe vesznek.

A statisztikai átruházás nem érinti az átruházást végző tagállam nemzeti céljainak teljesítését.

(2) Az (1) bekezdés szerinti megállapodások hatálya egy vagy több évre terjedhet ki. A Bizottságot legkésőbb a megállapodások minden hatályos évének végét követően három hónappal tájékoztatni kell a megállapodásokról. A Bizottsághoz eljuttatott információknak tartalmaznia kell a szóban forgó energia mennyiségét és árát.

(3) Az átruházások azt követően válnak érvényessé, hogy az átruházásban érintett valamennyi tagállam értesíti a Bizottságot az átruházásról.

⁽¹⁾ HL L 304., 2008.11.14., 1. o.

7. cikk

A tagállamok közös projektjei

(1) Két vagy több tagállam együttműködhet bármilyen típusú olyan közös projektben, amely megújuló villamos energia, fűtőenergia vagy hűtőenergia termelésével kapcsolatos. Az együttműködésben magánszereplők is részt vehetnek.

(2) A tagállamok közlik a Bizottsággal az ezen irányelv hatálybalépésének időpontját követően indult közös projektek keretében vagy 2009. június 25.-át/-ét követően felújított, megnövelt kapacitású létesítményben a területükön termelt, megújuló villamos energia, fűtőenergia vagy hűtőenergia azon részarányát vagy mennyiségét, amely az ezen irányelv követelményeinek való megfelelés mérésekor úgy tekintendő, hogy egy másik tagállam összeített nemzeti célértékébe számít bele.

(3) A (2) bekezdésben említett értesítés:

- a) leírja a javasolt létesítményt vagy azonosítja a felújított létesítményt;
- b) meghatározza a létesítményben termelt villamos energia, illetve fűtő- vagy hűtőenergia azon részarányát vagy mennyiségét, amelyet egy másik tagállam összeített nemzeti célértékébe kell beszámítani;
- c) megnevezi azt a tagállamot, amelynek javára a bejelentést teszik; és
- d) megadja azt az – egész naptári években kifejezett – időtartamot, amely alatt a létesítményben megújuló energiaforrásokból előállított villamos energia, illetve fűtő- vagy hűtőenergia úgy tekintendő, hogy a másik tagállam összeített nemzeti célértékébe számít be.

(4) A (3) bekezdés d) pontjában meghatározott időtartam nem terjedhet ki a 2020-at követő időszakra. A közös projektek időtartama kiterjedhet a 2020-at követő időszakra is.

(5) Az e cikk szerinti értesítést kizárólag az értesítést tevő tagállam és a (3) bekezdés c) pontja szerint meghatározott tagállam együttes megállapodása esetén lehet megváltoztatni vagy visszavonni.

8. cikk

A tagállamok közös projektjeinek hatása

(1) A 8. cikk szerinti értesítést kibocsátó tagállam a 7. cikk (3) bekezdésének d) pontjában meghatározott időszak alatti minden egyes év végét megelőző három hónapon belül értesítő levelet bocsát ki, amely tartalmazza a következőket:

- a) a 7. cikk szerinti bejelentés tárgyát képező létesítmény által az adott évben megújuló energiaforrásokból előállított villamos energia, illetve fűtő- vagy hűtőenergia teljes mennyisége; és

b) az adott létesítmény által az adott évben, megújuló energiaforrásokból előállított villamos energia, illetőleg fűtő- vagy hűtőenergia azon mennyisége, amelyet a bejelentés feltételei szerint egy másik tagállam összesített nemzeti célértékébe kell beszámítani.

(2) A tagállam megküldi az értesítő levelet a Bizottságnak és annak a tagállamnak, amelynek javára a bejelentést tették.

(3) Az összesített nemzeti célértékekkel kapcsolatos, ezen irányelvben foglalt követelményeknek való megfelelés méréséhez a megújuló energiaforrásokból előállított villamos energia, illetőleg fűtő- vagy hűtőenergia azon mennyiségét, amelyet az (1) bekezdés b) pontjával összhangban jelentenek be:

- a) le kell vonni a megújuló energiaforrásból előállított villamos energia, fűtő- vagy hűtőenergia azon mennyiségéből, amelyet az (1) bekezdés szerinti értesítő levelet kibocsátó tagállam követelményeknek való megfelelése mérésének során figyelembe vesznek; és
- b) hozzá kell adni a megújuló energiaforrásból előállított villamos energia, fűtő- vagy hűtőenergia azon mennyiségéhez, amelyet a (2) bekezdés szerinti értesítő levelet fogadó tagállam követelményeknek való megfelelése mérésének során figyelembe vesznek.

9. cikk

A tagállamok és harmadik országok közös projektjei

(1) Egy vagy több tagállam együttműködhet egy vagy több harmadik állammal bármilyen típusú olyan közös projektben, amely megújuló energiaforrásból előállított villamos energia termelésével kapcsolatos. Ebben az együttműködésben magánszereplők is részt vehetnek.

(2) A megújuló energiaforrásokból harmadik országokban előállított villamos energiát az ezen irányelvben az átfogó nemzeti célkitűzéseket illetően meghatározott követelményeknek való megfelelés értékelésekor csak a következő feltételek teljesülése esetén lehet figyelembe venni:

- a) a villamos energiát a Közösségben használják fel, amely felétel akkor tekinthető teljesítettnek, ha:
 - i. a származási ország, a célország és adott esetben az egyes harmadik tranzitországok valamennyi illetékes átvitelrendszer-üzemeltetője egyértelműen a juttatott rendszerösszekötő kapacitáshoz rendelte az elszámolt villamos energiával megegyező mennyiségű villamos energiát;
 - ii. az illetékes átvitelrendszer-üzemeltető a mérlegtáblázatban egyértelműen a rendszerösszekötő közösségi oldalán rögzíti az elszámolt villamos energiával megegyező mennyiségű villamos energiát; és
 - iii. a hozzárendelt kapacitás és a (2) bekezdés b) pontjában említett létesítmény által megújuló energiaforrásból előállított villamos energia termelése azonos időszakra vonatkozik;

b) a villamos energiát 2009. június 25.-át/-ét követően üzembe helyezett, újonnan épült létesítmény vagy ezen időpontot követően felújított, megnövelt kapacitású létesítmény termeli az (1) bekezdésben említett közös projekt keretében; és

c) a termelt és exportált villamosenergia-mennyiség a létesítményre adott beruházási támogatáson kívül nem részesült támogatásban valamely harmadik ország támogatási rendszere keretében.

(3) A tagállamok az alábbi feltételekkel kérelmezhetik a Bizottságtól, hogy az 5. cikk (1) bekezdés céljára egy tagállam és egy harmadik ország közötti, nagyon hosszú végrehajtási idővel működő rendszerösszekötő megépítése esetén a harmadik országokban megújuló energiaforrásokból előállított és felhasznált villamos energiát figyelembe vehessék:

- a) a rendszerösszekötő építése 2016. december 31. előtt megkezdődött;
- b) a rendszerösszekötőt nem lehetséges 2020. december 31-ig üzembe állítani;
- c) a rendszerösszekötőt nem lehetséges 2022. december 31-ig üzembe állítani;
- d) üzembe helyezés után a rendszerösszekötő a (2) bekezdésnek megfelelően megújuló energiaforrásokból előállított villamos energia Közösségbe történő exportjára szolgál;
- e) az alkalmazás egy, a (2) bekezdés b) és c) pontjaiban meghatározott kritériumoknak megfelelő és a rendszerösszekötőt annak üzembe helyezését követően használó közös projektre, valamint a rendszerösszekötő üzembe helyezése után a Közösségbe exportált villamos energia mennyiségénél nem nagyobb mennyiségű villamos energiára vonatkozik.

(4) Értesíteni kell a Bizottságot a harmadik országok területén lévő létesítményekben termelt villamos energia azon részarányáról vagy mennyiségéről, amelyet a 3. cikknek való megfelelés mérése céljából úgy kell tekinteni, hogy az egy vagy két tagállam teljes nemzeti célkitűzésébe beszámít. Amennyiben egynél több tagállam érintett, e részarány vagy mennyiség tagállamok közötti elosztásáról tájékoztatni kell a Bizottságot. Ez a részarány vagy mennyiség nem haladhatja meg a Közösségbe ténylegesen bevitt és ott felhasznált, e cikk (2) bekezdése a) pontjának i. és ii. alpontjában említett és (2) bekezdésének a) pontjában meghatározott feltételeknek megfelelő részarányt vagy mennyiséget. A bejelentést minden olyan tagállamnak meg kell tennie, amelynek teljes nemzeti célkitűzésébe a villamos energia adott részaránya vagy mennyisége beszámítandó.

(5) A (4) bekezdésben említett értesítés:

- a) leírja a javasolt létesítményt vagy meghatározza a felújított létesítményt;
- b) meghatározza a létesítmény által termelt villamos energia azon részarányát vagy mennyiségét, amelyet valamely tagállam nemzeti célkitűzésébe be kell számítani, valamint – a titoktartási követelmények függvényében – a kapcsolódó pénzügyi rendelkezéseket;

c) megadja azt az – egész naptári években kifejezett – időtartamot, amely alatt a villamos energiát a tagállam összesített nemzeti célkitűzésébe beszámítandónak kell tekinteni; és

d) tartalmazza a b) és c) pontban foglaltak, valamint a létesítmény által termelt villamos energia belföldi felhasználásra kerülő arányának vagy mennyiségének azon harmadik ország általi írásos elismerését, amelynek területén a létesítményt üzembe fogják helyezni.

(6) Az (5) bekezdés c) pontjában meghatározott időtartam nem terjedhet ki a 2020-at követő időszakra. A közös projektek időtartama kiterjedhet a 2020-at követő időszakra is.

(7) Az e cikk szerinti értesítést kizárólag az értesítést tevő tagállam és a közös projektet a (5) bekezdés d) pontja szerint elismerő harmadik ország együttes megállapodása esetén lehet megváltoztatni vagy visszavonni.

(8) A tagállamoknak és a Bizottságnak ösztönözniük kell az Energiaközösségről szóló szerződés megfelelő szerveit, hogy – az Energiaközösségről szóló szerződéssel összhangban – tegyék meg az ahhoz szükséges intézkedéseket, hogy az említett szerződés szerződő felei alkalmazni tudják ezen irányelv tagállamok közötti együttműködésről szóló rendelkezéseit.

10. cikk

A tagállamok és harmadik országok közös projektjeinek hatása

(1) A 9. cikk szerinti értesítést kibocsátó tagállam a 9. cikk (5) bekezdésének c) pontjában meghatározott időszak alatt minden egyes év végétől számított három hónapon belül értesítő levelet bocsát ki, amely tartalmazza a következőket:

a) a 9. cikk szerinti bejelentés tárgyát képező létesítmény által az adott évben megújuló energiaforrásokból előállított villamos energia teljes mennyisége;

b) az adott létesítmény által az adott évben, megújuló energiaforrásokból előállított villamos energia azon mennyisége, amelyet a 9. cikk szerinti bejelentés feltételei szerint átfogó nemzeti célkitűzésébe kell beszámítani; és

c) a 9. cikk (2) bekezdésében foglalt feltételek teljesítésének igazolása.

(2) A tagállam az értesítő levelet a projektet a 9. cikk (5) bekezdésének d) pontja szerint elismerő harmadik országnak és a Bizottságnak küldi.

(3) Az összesített nemzeti célértékekkel kapcsolatos, ezen irányelvben foglalt követelményeknek való megfelelés méréséhez a megújuló energiaforrásokból előállított villamos energia azon mennyiségét, amelyet az (1) bekezdés b) pontjával összhangban jelentenek be, hozzá kell adni a megújuló energiaforrásból előállított energia azon mennyiségéhez, amelyet az értesítő levelet kibocsátó tagállam követelményeknek való megfelelése mérésének során figyelembe vesznek.

11. cikk

Közös támogatási rendszerek

(1) A tagállamok 3. cikk szerinti kötelezettségeinek sérelme nélkül, két vagy több tagállam határozhat úgy, hogy önkéntes alapon egyesíti vagy részben összehangolja nemzeti támogatási rendszereit. Ilyen esetben az egyik részt vevő tagállam területén megújuló energiaforrásokból előállított energia egy meghatározott mennyisége beszámíthat egy másik részt vevő tagállam összesített nemzeti célértékébe, ha az érintett tagállam:

a) a megújuló energiaforrásból előállított energia egy meghatározott mennyiségét statisztikai átruházás keretében egy másik tagállamra ruházza a 6. cikkel összhangban; vagy

b) a részt vevő tagállamok beleegyezésével olyan elosztási szabályt állapít meg, amely alapján az érintett tagállamok között elosztható a megújuló energiaforrásokból előállított energiamennyiség. A Bizottságot e szabályról legkésőbb a hatálybalépése első évének végét követő három hónappal tájékoztatni kell.

(2) Az (1) bekezdés b) pontja szerinti értesítést kibocsátó tagállamok minden egyes év végét követő három hónapon belül értesítő levelet adnak ki, amely tartalmazza az adott évben megújuló energiaforrásokból előállított villamos energia, illetőleg fűtő- vagy hűtőenergia azon teljes mennyiségét, amelyre az elosztási szabály alkalmazandó.

(3) Az összesített nemzeti célértékekkel kapcsolatos, ezen irányelvben foglalt követelményeknek való megfelelés méréséhez a megújuló energiaforrásokból előállított villamos energia, illetőleg fűtő- vagy hűtőenergia azon mennyiségét, amelyet a (2) bekezdéssel összhangban jelentenek be, az érintett tagállamok között a bejelentett elosztási szabálynak megfelelően újra el kell osztani.

12. cikk

Kapacitásnövekedés

A 7. cikk (2) bekezdése és a 9. cikk (2) bekezdése b) pontjának alkalmazásában a létesítmény kapacitásnövekedésének betudható, megújuló energiaforrásból előállított energiaegységeket úgy kell kezelni, mintha azokat a működését a kapacitásnövekedés időpontjában megkezdő másik létesítményben termelték volna.

13. cikk

Közigazgatási eljárások, szabályok és törvények

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a megújuló energiaforrásokból villamos energiát, fűtőenergiát vagy hűtőenergiát termelő üzemekre és a kapcsolódó szállítási és elosztási hálózati infrastruktúrára, valamint a biomassa bioüzemanyaggá vagy más energiatermékékké való átalakításának folyamatára alkalmazott, jóváhagyással, minősítéssel és engedélyezéssel kapcsolatos nemzeti szabályok arányosak és szükségesek.

A tagállamok megteszik a megfelelő lépéseket különösen a következők biztosítása érdekében:

- a) a tagállamok között a közigazgatási struktúra és szervezet terén fennálló különbségekre is figyelemmel, a jóváhagyással, minősítéssel és engedélyezéssel kapcsolatos eljárások vonatkozásában a nemzeti, regionális és helyi közigazgatási szervek felelősségi köre világosan koordinált és meghatározott legyen, a területrendezést is beleértve, továbbá a tervezési és építési kérelmekről való döntésre átlátható ütemtervek vonatkozzanak;
- b) a megfelelő szinten álljanak rendelkezésre a megújuló energia előállítására szolgáló létesítményekre vonatkozó kérelmek jóváhagyásának, minősítésének és engedélyezésének folyamatával, valamint a kérelmezők részére nyújtott segítséggel kapcsolatos információk;
- c) a közigazgatási eljárások korszerűsítése és gyors ügyintézés a közigazgatás megfelelő szintjén;
- d) a jóváhagyással, minősítéssel és engedélyezéssel kapcsolatos szabályok objektívek, átláthatóak, arányosak legyenek, ne alkalmazzanak hátrányos megkülönböztetést a jelentkezőkkel szemben, valamint teljes mértékben vegyék figyelembe a megújuló energia előállítására alkalmazott egyes technológiák sajátosságait;
- e) a fogyasztók, tervezők, építésszek, építőipari szakemberek, a berendezések és rendszerek üzembe helyezői és a szolgáltatók által fizetett közigazgatási díjak átláthatók és a költségarányosak; valamint
- f) a kisebb projektek és a decentralizált, megújuló energiaforrásból származó energiát előállító eszközök számára szükség szerint egyszerűsített és könnyített engedélyezési eljárás kidolgozása, beleértve az egyszerű értesítést, amennyiben erre az alkalmazandó szabályozási keret lehetőséget ad.

(2) A tagállamok világosan meghatározzák azokat a műszaki előírásokat, amelyeket a megújuló energiát előállító berendezéseknek és rendszereknek a támogatás igénybevételéhez teljesíteniük kell. Ahol létezik európai szabvány, beleértve az ököcímkéket, az energiafogyasztást jelölő címkéket és az európai szabványügyi testületek által kidolgozott egyéb műszaki referencia-rendszereket, az említett műszaki előírásokat ilyen szabványokra való hivatkozással kell kidolgozni. Az ilyen műszaki előírásokban nem határozhatják meg, hogy a berendezéseket és a rendszereket hol kell tanúsítani, és azok nem akadályozhatják a belső piac működését.

(3) A tagállamok valamennyi szereplőnek, különösen a helyi és regionális közigazgatási hatóságoknak javasolják, hogy az ipari vagy lakóövezetek tervezése, kivitelezése, építése és felújítása során garantálják a megújuló energiaforrásokból előállított fűtőenergia, hűtőenergia és villamos energia használatára szolgáló berendezések és rendszerek telepítését. A tagállamoknak különösen támogatniuk kell a helyi és regionális közigazgatási szerveket abban, hogy a megújuló energiaforrásokból előállított fűtést és hűtést szükség szerint bevonják a városok infrastruktúrájának tervezésébe.

(4) A tagállamok építési szabályaikban és törvényeikben olyan intézkedéseket vezetnek be, amelyek célja, hogy az építési ágazatban a megújuló energiaforrásokból előállított, bármilyen típusú energia részaránya emelkedjen.

Ezen építési szabályok és törvények kidolgozása során vagy a regionális támogatási rendszereiken belül a tagállamok figyelembe vehetik az energiahatékonyság jelentős növekedésével, valamint a kogenerációval és a passzív, alacsony vagy nulla energiafelhasználású épületekkel kapcsolatos nemzeti intézkedéseket.

A tagállamok 2014. december 31-ig építési szabályaikban és törvényeikben, vagy egyéb, azonos hatású eszközön keresztül, adott esetben kötelezettséget állapíthatnak meg a megújuló energiaforrásból előállított energia minimálisan felhasználandó szintjére az új épületek, vagy a már meglévő, de nagyobb felújítás alatt álló épületek tekintetében. A tagállamok engedélyezik e minimumszinteknek többek között a jelentős részarányban megújuló energiaforrásokból biztosított távfűtés és távhűtés révén való teljesítését.

Az első albekezdésben foglalt követelmény csak annyiban alkalmazandó a fegyveres erőkre, amennyiben az nem ütközik a fegyveres erők tevékenységeinek jellegével és elsődleges céljával, továbbá kivételt képeznek a követelmény alól a katonai célokra használt anyagok.

(5) A tagállamok biztosítják, hogy a nemzeti, regionális és helyi új vagy már meglévő, de nagyobb felújítás alatt álló középületek 2012. január 1-jétől kezdődően példamutató szerepet töltsenek be ezen irányelv összefüggésében. A tagállamok többek között lehetővé tehetik, hogy e kötelezettséget a nulla energiafelhasználású épületekre vonatkozó szabványoknak való megfelelésen keresztül lehessen teljesíteni, vagy annak engedélyezése által, hogy a középületek, illetve egyes tulajdonú köz- és magánépületek tetőzetét harmadik felek megújuló energiaforrásokból energiát előállító berendezésekbe történő befektetésekhez használják.

(6) Építési szabályaikban és törvényeikben a tagállamoknak elő kell mozdítaniuk a megújuló energiával üzemeltetett fűtő- és hűtőrendszerek és a jelentős energiafogyasztás-csökkenést eredményező berendezések alkalmazását. A tagállamok az energiafogyasztást jelölő címkéket vagy ököcímkéket vagy – ha vannak ilyenek – más nemzeti vagy közösségi szinten kidolgozott megfelelő tanúsítványokat vagy szabványokat alkalmaznak az ilyen rendszerek és berendezések használatának előmozdítására.

A biomassza esetében a tagállamoknak azokat a konverziós technológiákat kell előmozdítaniuk, amelyek a lakossági és kereskedelmi alkalmazások esetében legalább 85 %-os, az ipari alkalmazások esetében pedig legalább 70 %-os konverziós hatékonysággal működnek.

A hőszivattyúk közül a tagállamok azokat támogatják, amelyek megfelelnek a villamos meghajtású, gázmotoros vagy gázabszorpciós hőszivattyúkra vonatkozó közösségi ököcímké odaítélésével kapcsolatos ökológiai kritériumok megállapításáról szóló, 2007. november 9-i 2007/742/EK bizottsági határozatban ⁽¹⁾ az ököcímkék tekintetében meghatározott minimumkövetelményeknek.

⁽¹⁾ HL L 301., 2007.11.20., 14. o.

A termikus napenergia esetében a tagállamok előmozdítják az olyan minősített berendezések és rendszerek elterjedését, amelyek európai szabványokon alapulnak – amennyiben léteznek ilyenek –, beleértve az ökocímkéket, az energiafogyasztást jelölő címkéket és az európai szabványügyi testületek által kidolgozott egyéb műszaki referencia-rendszereket.

E bekezdés alkalmazásában a rendszerek és berendezések konverziós hatékonyságának és input-output arányának értékelésekor a tagállamok közösségi vagy ezek hiányában nemzetközi eljárásokat alkalmaznak, amennyiben léteznek ilyenek.

14. cikk

Tájékoztatás és képzés

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a támogatási intézkedésekkel kapcsolatos információk eljussanak a fűtő-, hűtő- és villamosenergia-berendezéseket és -rendszereket, valamint megújuló energiaforrásokból előállított energia használatával kompatibilis járműveket szolgáltató valamennyi érintett szereplőhöz, úgymint a fogyasztókhoz, építőipari szakemberekhez, üzembe helyezőkhöz, építésekhez és szolgáltatókhoz.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy a megújuló energiaforrásból előállított fűtő-, hűtő- és villamos energia használatára alkalmas berendezések és rendszerek költség- és energiahatékonyságából származó nettó haszonnal kapcsolatos információkat a berendezés vagy a rendszer szállítója vagy az illetékes nemzeti hatóságok hozzáférhetővé teszik.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy legkésőbb 2012. december 31-én álljanak rendelkezésre képesítési rendszerek vagy azokkal egyenértékű minősítési rendszerek a kisméretű biomasszabojlerek és -kazánok, a fotovoltai napenergia és a termikus napenergia rendszerek, a sekély geotermikus rendszerek és a hőszivattyúk üzembe helyezési tekintetében. Ezek a rendszerek adott esetben figyelembe vehetik a meglévő rendszereket és struktúrákat, és a IV. mellékletben meghatározott kritériumokra épülnek. Minden tagállam elismeri a más tagállamok által ezen kritériumok alapján megadott képesítést.

(4) A tagállamok tájékoztatják a nyilvánosságot a (3) bekezdésben említett képesítési rendszerekről vagy azokkal egyenértékű minősítési rendszerekről. Hozzáférhetővé tehetik továbbá azon üzembe helyezők jegyzékét, akik a (3) bekezdésben említett rendelkezéseknek megfelelő képesítéssel vagy minősítéssel rendelkeznek.

(5) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy iránymutatások álljanak rendelkezésre valamennyi érintett szereplő, különösen a tervezők és az építések számára annak érdekében, hogy azok az ipari vagy lakóövezetek tervezése, kivitelezése, építése és felújítása során megfelelően mérlegelni tudják a megújuló energiaforrásokból előállított energia, a nagy hatékonyságú technológiák és a távfűtés és távhűtés optimális kombinációját.

(6) A tagállamok, a helyi és regionális hatóságok közreműködésével megfelelő tájékoztató, ismeretterjesztő, iránymutatást nyújtó és/vagy képzési programokat dolgoznak ki a polgároknak a megújuló energiaforrásokból származó energia fejlesztésével és használatával kapcsolatos előnyökről és gyakorlati kérdésekről való tájékoztatása érdekében.

15. cikk

A megújuló energiaforrásokból előállított villamos energia, fűtő- és hűtőenergia származási garanciái

(1) A megújuló energiaforrásokból származó energiának az energiaszolgáltató által kínált energiahordozó-összetételben való arányának vagy mennyiségének a végső fogyasztó felé történő bizonyítása céljából, a 2003/54/EK irányelv 3. cikkének (6) bekezdésével összhangban a tagállamok biztosítják, hogy a megújuló energiaforrásokból előállított villamos energia származása, mint olyan, ezen irányelv értelmében objektív, átlátható és megkülönböztetésmentes kritériumok alapján garantálható.

(2) Ebből a célból a megújuló energiaforrásból előállított villamos energia termelőjének kérésére a tagállamok biztosítják a származási garancia kiállítását. A tagállamok rendelkezhetnek úgy, hogy a megújuló energiaforrásból előállított fűtő- és hűtőenergia termelőinek kérésére is adnak ki származási garanciát. E rendelkezést a kapacitás minimális határértékéhez lehet kötni. A származási garancia szabványos mérete 1 MWh. A megtermelt energia minden egyes egységről legfeljebb egy származási garancia állítható ki.

A tagállamok biztosítják, hogy a megújuló energiaforrásból származó adott energiaegységet csak egyszer vegyék figyelembe.

A tagállamok előírhatják, hogy a termelő ne részesülhessen támogatásban, amennyiben a megújuló energiaforrásokból előállított ugyanazon energiára kap származási garanciát.

A származási garancia nem kapcsolódik a tagállamok 3. cikknek való megfeleléséhez. A származási garanciák átruházása – az energia fizikai átadásától különállóan vagy azzal együttesen – nem érinti a célok teljesítése céljából a tagállamok által a statisztikai átruházás, a közös projektek és a közös támogatási rendszerek alkalmazásáról hozott határozatokat, sem pedig a megújuló energiaforrásból származó energia teljes bruttó fogyasztásának az 5. cikk szerinti számítási mód alapján történő kiszámítására vonatkozó tagállami határozatokat.

(3) A származási garanciák kizárólag a hozzájuk tartozó energiaegység megtermelésétől számított tizenkét hónapon belül használhatók fel. A származási garanciák a felhasználást követően érvényüket veszítik.

(4) A származási garanciák kiadását, átruházását és törlését a tagállamok vagy a kijelölt illetékes szervek felügyelik. A kijelölt illetékes szerveknek eltérő földrajzi hatáskörrel kell rendelkezniük, és a termelő, kereskedelmi és ellátó tevékenységtől függetlennek kell lenniük.

(5) A tagállamok vagy a kijelölt illetékes szervek megfelelő mechanizmusokat alakítanak ki annak biztosítása érdekében, hogy a származási garanciák kiadása, átruházása és törlése elektronikus úton történjen, valamint, hogy a garanciák pontosak, megbízhatóak és hitelesek legyenek.

(6) A származási garancián legalább az alábbi információkat kell feltüntetni:

a) az energia előállítására felhasznált energiaforrás és az előállítás kezdetének és befejezésének dátuma;

b) a származási garancia a következők közül melyikre vonatkozik:

- i. villamos energia; vagy
- ii. fűtő- és/vagy hűtőenergia;

c) az energiát előállító létesítmény neve, helye, típusa és kapacitása;

d) a létesítmény részesült-e beruházási támogatásban, és ha igen, milyen mértékben, az energiaegység részesült-e bármilyen más formában valamilyen nemzeti támogatási rendszerből, és ha igen, milyen mértékben, valamint a támogatási rendszer típusa;

e) a létesítmény üzembe helyezésének dátuma; és

f) a kiállítás dátuma és országa és az egyedi azonosító szám.

(7) Amennyiben egy energiaellátónak a 2003/54/EK irányelv 3. cikke (6) bekezdésének alkalmazásában igazolnia kell, hogy az általa kínált energiahordozó-összetételben mekkora a megújuló energiaforrásokból előállított energia aránya vagy mennyisége, ezt megteheti a származási garanciái bemutatásával.

(8) A 2003/54/EK irányelv 3. cikke (6) bekezdésének alkalmazásában a forrásokból előállított megújuló energia azon mennyiségét, amely valamely villamosenergia-szolgáltató által egy harmadik félre átruházott származási garanciákhoz tartozik, le kell vonni a megújuló energiának az energiahordozó-összetételben belüli arányából.

(9) A tagállamok az ezen irányelvnek megfelelően kiadott származási garanciákat, kizárólag a (1) bekezdésben és a (6) bekezdés a)–f) pontjában említett elemek bizonyítékeként, kölcsönösen elismerik. A tagállamok kizárólag akkor tagadhatják meg egy származási garancia elismerését, ha megalapozott kételyük áll fenn a garancia pontossága, megbízhatósága és hitelessége vonatkozásában. A tagállam a megtagadásról és annak indokairól minden esetben értesíti a Bizottságot.

(10) Ha a Bizottság úgy véli, hogy egy származási garancia elismerésének megtagadása nem indokolt, határozat elfogadásával felszólíthatja a szóban forgó tagállamot a származási garancia elismerésére.

(11) A tagállamok a 2003/54/EK irányelv 3. cikke (6) bekezdésében foglalt kötelezettségek teljesítése tekintetében bevezethetnek – a közösségi joggal összhangban – a származási garanciákra vonatkozó objektív, átlátható és megkülönböztetéstől mentes kritériumokat.

(12) Amennyiben az energiaszolgáltatók megújuló energiaforrásból származó energiát értékesítenek a fogyasztók részére a megújuló energia környezetvédelmi vagy egyéb előnyeinek a feltüntetésével, a tagállamok előírhatják, hogy az energiaszolgáltatók összefoglaló formában bocsássanak rendelkezésre megújuló energiaforrásokból származó energia olyan létesítményekből vagy megnövelt kapacitásból származó mennyiségére vagy részesedésére vonatkozó információkat, amelyek 2009. június 25.-át/ét követően kezdték meg működésüket.

16. cikk

A hálózatokhoz való hozzáférés és üzemeltetésük

(1) A tagállamok megteszik a megfelelő lépéseket a szállítási és elosztási hálózati infrastruktúra, az intelligens hálózatok, a tároló létesítmények és a villamosenergia-rendszer fejlesztésére a villamosenergia-rendszer biztonságos működésének lehetővé tétele érdekében, mivel ez biztosítja a megújuló energiaforrásokon alapuló villamosenergia-termelés – többek között a rendszerek tagállamok közötti, továbbá tagállamok és harmadik országok közötti összekapcsolása révén történő – továbbfejlesztését. A tagállamok megfelelő lépéseket tesznek továbbá a hálózati infrastruktúrával kapcsolatos engedélyezési eljárások felgyorsítására, valamint a hálózati infrastruktúra jóváhagyásának az igazgatási és tervezési eljárásokkal való összehangolására.

(2) A távvezeték-hálózat megbízhatósága és biztonsága fenntartásához kapcsolódó követelményekre is figyelemmel, az illetékes nemzeti hatóságok által meghatározott átlátható, megkülönböztetéstől mentes kritériumok alapján:

a) a tagállamok biztosítják, hogy a szállítási rendszer és az elosztórendszer üzemeltetői saját ellátási területükön szavatolják a megújuló energiaforrásokból előállított villamos energia szállítását és elosztását;

b) a tagállamok rendelkeznek továbbá arról, hogy a távvezeték-hálózathoz való hozzáférésnél a megújuló energiaforrásokból előállított villamos energia vagy elsőbbséget élvezzen, vagy garantált hozzáféréssel rendelkezzen;

c) a tagállamok biztosítják, hogy a szállításirendszer-üzemeltetők a villamosenergia-termelő létesítményektől érkező hálózati terhelés elosztása során átlátható, megkülönböztetésmentes kritériumok alapján előnyben részesítsék a megújuló energiaforrásokat felhasználó villamosenergia-termelő létesítményeket, amennyiben ezt a nemzeti villamosenergia-rendszer biztonságos működése lehetővé teszi. A tagállamok biztosítják, hogy a távvezeték-hálózattal és a piaccal kapcsolatos megfelelő operatív intézkedésekre kerüljön sor a megújuló energiaforrásokból előállított villamosenergia-mennyiség csökkenésének minimalizálása érdekében. Ha jelentős intézkedések születnek a megújuló energiaforrások korlátozására a nemzeti villamosenergia-rendszer és az energiaellátás biztonságának garantálására, a tagállamok biztosítják, hogy az érintett rendszerüzemeltetők jelentést készítsenek az illetékes szabályozó hatóság részére ezekről az intézkedésekről, és jelezzék, hogy milyen korrekciós intézkedéseket szándékoznak hozni a nem megfelelő korlátozások megakadályozására.

(3) A tagállamok kötelezik a szállítási rendszer és az elosztórendszer üzemeltetőit arra, hogy megalkossák és nyilvánosságra hozzák saját szabályzatukat az újonnan belépő, megújuló energiaforrásokat hasznosító energiatermelőknek az összekapcsolt hálózatba történő bekapcsolásához szükséges műszaki átalakítások (pl. hálózati csatlakozások és a hálózat megerősítése, a hálózat működésének javítása) költségeinek viselésére és megosztására, valamint a hálózati szabályzat megkülönböztetésmentes végrehajtására vonatkozóan.

Ezeknek a szabályoknak objektívnak, átláthatónak és megkülönböztetésmentesnek kell lenniük, különösen figyelembe véve ezeket a termelőknek a távvezeték-hálózathoz való csatlakozásával járó minden költséget és hasznot, valamint a peremterületek és az alacsony népsűrűségű területek termelőinek különleges körülményeit. A szabályzat többfajta hálózati kapcsolatot is meghatározhat.

(4) Adott esetben a tagállamok megkövetelhetik a szállítási rendszerek és az elosztórendszerek üzemeltetőitől a (3) bekezdésben említett költségek teljes vagy részleges felvállalását. A tagállamok 2011. június 30-ig, majd ezt követően kétévente felülvizsgálják a (3) bekezdésben említett költségek viselésével és megosztásával kapcsolatos keretet és szabályokat és megteszik a szükséges lépéseket ezek javítására, annak érdekében, hogy biztosítsák az új termelők hálózatra való rákapcsolását az említett bekezdésnek megfelelően.

(5) A tagállamok előírják a szállítási rendszerek és elosztórendszerek üzemeltetői számára, hogy a hálózatba újonnan bekapcsolódni szándékozó, megújuló energiaforrásokból energiát előállító villamosenergia-termelők részére biztosítsák a szükséges átfogó információkat, beleértve a következőket:

- a) átfogó, részletes becslés a csatlakozással kapcsolatos költségekről;
- b) a távvezeték-hálózathoz való csatlakozás iránti kérelem fogadásának és feldolgozásának ésszerű és pontos menetrendje;
- c) a távvezeték-hálózathoz való javasolt csatlakozás ésszerű, előírányzott menetrendje;

A tagállamok engedélyezhetik a távvezeték-hálózatba bekapcsolódni szándékozó, megújuló energiaforrásokat hasznosító villamosenergia-termelők számára, hogy a hálózathoz való kapcsolódás munkálatainak elvégzésére ajánlati felhívást tegyenek közzé.

(6) A (3) bekezdésben említett költségek megosztását objektív, átlátható és megkülönböztetésmentes feltételekre épülő rendszer szabályozza, figyelembe véve azokat az előnyöket, amelyekhez a hálózatba kezdetben vagy utólag bekapcsolódó termelők, valamint a szállítási rendszer és az elosztórendszer üzemeltetői a bekapcsolódásból eredően jutnak.

(7) A tagállamok biztosítják, hogy a szállítási és elosztási díjak ne jelentsenek hátrányos megkülönböztetést a megújuló energiaforrásokból előállított villamos energia, különösen a megújuló energiaforrásokból a peremterületeken, például a szigetekeken vagy alacsony népsűrűségű területeken előállított energia tekintetében. A tagállamok biztosítják, hogy a szállítási és elosztási díjak felszámításakor ne alkalmazzanak megkülönböztetést a megújuló energiaforrásokból származó gáz tekintetében.

(8) A tagállamok biztosítják, hogy a szállítási rendszer és az elosztórendszer üzemeltetői által a megújuló energiaforrásokat hasznosító erőművekben előállított villamos energia szállításáért és elosztásért felszámolt díjak tükrözzék az erőműveknek a hálózathoz való csatlakozása révén elérhető kedvezőbb költségeket. Ilyen kedvezőbb költség adódhat a kifizetés nélküli hálózat közvetlen használatából.

(9) A tagállamok – adott esetben – felméri a meglévő gázvezetési infrastruktúra bővítésének szükségességét a megújuló energiaforrásokból előállított gáz befogadásának lehetővé tétele érdekében.

(10) A tagállamok – adott esetben – előírják a területükön működő szállítási rendszer-üzemeltetők és elosztórendszer-üzemeltetők számára a földgáz belső piacára vonatkozó közös

szabályokról szóló, 2003. június 26-i 2003/55/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ⁽¹⁾ szerinti műszaki szabályok közzétételét, különösen a hálózathoz való csatlakozással kapcsolatos – a gáz minőségével, a gáz szagosításával és a nyomással kapcsolatos szabályokat is magukban foglaló – szabályokat. A tagállamok előírják a szállítási rendszer-üzemeltetőktől és az elosztórendszer-üzemeltetők számára, hogy átlátható és a megkülönböztetésmentes kritériumok alapján tegyék közzé a megújuló gázforrások csatlakoztatásának díjait.

(11) A tagállamok nemzeti megújuló energiára vonatkozó cselekvési terveikben értékelik, hogy a 3. cikk (1) bekezdésében említett 2020-as nemzeti célok elérése érdekében ki kell-e építeni új infrastruktúrát a megújuló energiaforrásokból termelt távfűtéshez és -hűtéshez. Ezen értékeléstől függően a tagállamok szükség esetén megteszik a megfelelő lépéseket egy olyan távfűtési infrastruktúra fejlesztésére, amely alkalmas a nagyméretű, biomasszát, napenergiát és geotermikus energiát felhasználó létesítményekből származó fűtés és hűtés növekedő termelésének befogadására.

17. cikk

A bioüzemanyagokra és a folyékony bio-energiahordozókra vonatkozó fenntarthatósági kritériumok

(1) Tekintet nélkül arra, hogy a nyersanyagokat a Közösség területén belül vagy kívül termesztették-e, a bioüzemanyagokat és a folyékony bio-energiahordozókat az a), b) és c) pontban említett célokra csak abban az esetben lehet figyelembe venni, ha azok teljesítik a (2)–(6) bekezdésben meghatározott fenntarthatósági kritériumokat:

- a) az ezen irányelvben a nemzeti célkitűzések tekintetében meghatározott követelmények teljesítésének mérése;
- b) a megújuló energiák tekintetében fennálló kötelezettségek teljesítésének mérése;
- c) a bioüzemanyagok és folyékony bio-energiahordozók fogyasztásáért adható pénzügyi támogatásra való jogosultság megállapítása.

A hulladékból és – a mezőgazdasági, akvakultúrából származó, halászati és erdészeti maradványoktól eltérő – maradványokból előállított bioüzemanyagoknak és a folyékony bio-energiahordozóknak azonban csak a (2) bekezdésben meghatározott fenntarthatósági kritériumnak kell megfelelniük ahhoz, hogy azokat az a), b) és c) pontban említett célokhoz figyelembe vegyék.

(2) Az (1) bekezdés a), b) és c) pontjában említett célokra figyelembe vett, a bioüzemanyagok és a folyékony bio-energiahordozók használatából eredő, az üvegházhatású gáz kibocsátás-megtakarítás legalább 35 %.

2017. január 1-jétől az (1) bekezdés a), b) és c) pontjában említett célokra figyelembe vett, a bioüzemanyagok és a folyékony bio-energiahordozók használatából eredő üvegházhatású gáz kibocsátás-megtakarítás legalább 50 % kell legyen. 2018. január 1-jétől a működésüket 2017. január 1-jén vagy azt követően megkezdő termelő létesítményekben előállított bioüzemanyagok és folyékony bio-energiahordozók esetében ennek az üvegházhatású gáz kibocsátás-megtakarításnak legalább 60 %-osnak kell lennie.

⁽¹⁾ HL L 176., 2003.7.15., 57. o.

A bioüzemanyagok és a folyékony bio-energiához használatából eredő üvegházhatású gáz kibocsátás-megtakarítást a 19. cikk (1) bekezdésében meghatározottak szerint kell kiszámítani.

A 2008. január 23-án már működő létesítményekben előállított bioüzemanyagok és folyékony bio-energiához esetében az első albekezdést 2013. április 1-jétől kell alkalmazni.

(3) Az (1) bekezdés a), b) és c) pontjában említett célokra figyelembe vett bioüzemanyagok és folyékony bio-energiához nem állíthatók elő a biológiai sokféleség szempontjából nagy értéket képviselő földterületekről, azaz olyan földterületekről származó nyersanyagból, amelyek 2008. januárjában vagy azt követően az alábbi besorolásúak voltak, tekintet nélkül arra, hogy a földterület továbbra is ilyen besorolású-e:

a) elsődleges erdő és egyéb erdős terület, azaz őshonos fajokból álló erdő és egyéb erdős terület, ahol nem láthatók emberi tevékenység egyértelmű jelei, és az ökológiai folyamatokat nem zavarták meg jelentős mértékben;

b) kijelölt területek:

i. törvény vagy az érintett illetékes hatóság által természetvédelmi célokra kijelölt területek; vagy

ii. ritka, fenyegetett vagy veszélyeztetett ökoszisztémák vagy fajok védelmére kijelölt, nemzetközi megállapodások által elismert területek vagy olyan területek, amelyek kormányközi szervezetek vagy a Nemzetközi Természetvédelmi Unió által készített jegyzékekben szerepelnek, a 18. cikk (4) bekezdésének második albekezdésében meghatározott eljárással összhangban való elismerésükre is figyelemmel;

hacsak nem bizonyítható, hogy a nyersanyagtermelés nem ellentétes az említett környezetvédelmi célokkal;

c) nagy biodiverzitású gyepterület:

i. a biológiai sokféleség szempontjából nagy értéket képviselő természetes gyepterület, amely emberi beavatkozás nélkül gyepterület maradna, és amely fenntartja a természetes fajösszetételt és ökológiai jellemzőket és folyamatokat; vagy

ii. a biológiai sokféleség szempontjából nagy értéket képviselő mesterséges gyepterület, vagyis amely emberi beavatkozás hiányában megszűnne, mint gyepterület, amely ugyanakkor nagy fajgazdagságot mutat és nem degradálódott, kivéve, ha a gyepterületi besorolás megőrzéséhez a nyersanyagok betakarítása bizonyítottan szükséges.

A Bizottság meghatározza azokat a kritériumokat és földrajzi területeket, amelyek figyelembevételével megállapítható, hogy mely gyepterületekre terjed ki az első albekezdés c) pontjának alkalmazási területe. Az ezen irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek kiegészítéssel történő módosítására irányuló ezen intézkedések a 25. cikk (4) bekezdésében említett, ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

(4) Az (1) bekezdés a), b) és c) pontjában említett célokra figyelembe vett bioüzemanyagokat és a folyékony bio-energiához nem lehet jelentős szénkészletekkel rendelkező földterületekről származó nyersanyagból előállítani, azaz olyan földterületekről, amelyek 2008. januárjában az alábbi besorolásúak voltak és már nem ilyen besorolásúak:

a) vizes élőhelyek, azaz tartósan vagy az év jelentős részében vízzel borított vagy vízzel átitatott földterület;

b) összefüggő erdőterület, azaz több mint egy hektárra kiterjedő, öt méternél magasabb fákkal és 30 %-ot meghaladó lombkorona-fedettséggel, illetve e küszöbértékeket *in situ* elérni képes fákkal borított terület;

c) egy hektárnál nagyobb kiterjedésű földterület öt méternél magasabb fákkal és 10–30 % közötti lombkorona-fedettséggel, illetve e küszöbértékeket *in situ* elérni képes fákkal, kivéve, ha bizonyítják, hogy a terület szénkészlete a művelési ág megváltoztatása előtt és után olyan, hogy az V. melléklet C. részében megállapított módszertan alkalmazásakor teljesülnének az e cikk (2) bekezdésében foglalt feltételek.

E bekezdés rendelkezéseit nem lehet alkalmazni, ha a terület a nyersanyag kitermelésének időpontjában a 2008. januárjában meglévő besorolással megegyező besorolású volt.

(5) Az (1) bekezdés a), b) és c) pontjában említett célok tekintetében figyelembe vett bioüzemanyagok és folyékony bio-energiához nem állíthatók elő olyan földterületen termelt nyersanyagból, amely 2008. januárjában tőzeges őslápként működő földterület volt, kivéve, ha bizonyítják, hogy e nyersanyag termelése és betakarítása nem jelenti korábban lecsapolatlan területek lecsapolását.

(6) A Közösségben termesztett és az (1) bekezdés a), b) és c) pontjában említett célokra figyelembe vett bioüzemanyagok és folyékony bio-energiához nem állíthatók elő olyan földterületen termelt nyersanyagokat a közös agrárpolitika keretébe tartozó, mezőgazdasági termelők részére meghatározott közvetlen támogatási rendszerek közös szabályainak megállapításáról és a mezőgazdasági termelők részére meghatározott egyes támogatási rendszerek létrehozásáról szóló, 2009. január 19-i, 73/2009/EK tanácsi rendelet ⁽¹⁾ II. mellékletének A. részében és 9. pontjában a „Környezetvédelem” cím alatt említett rendelkezések szerinti követelményeknek és szabványoknak megfelelően, illetve az említett rendelet 6. cikkének (1) bekezdése alapján meghatározott jó mezőgazdasági és ökológiai állapottal kapcsolatos minimumkövetelményeknek megfelelően kell előállítani.

(7) A Bizottság két évente jelentést tesz az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak a (2)–(5) bekezdésben említett fenntarthatósági kritériumoknak való megfelelés, valamint a talaj, a víz és a levegő védelme érdekében hozott nemzeti intézkedésekről minden olyan harmadik országra és tagállamra vonatkozóan, amelyekből jelentős mennyiségű, a Közösségben felhasznált bioüzemanyag vagy bioüzemanyagokhoz szükséges nyersanyag származik. Az első jelentést 2012-ben kell benyújtani.

⁽¹⁾ HL L 30., 2009.1.31., 16. o.

A Bizottság két évente jelentést tesz az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak arról, hogy milyen hatással van a bioüzemanyag iránti fokozott kereslet a szociális fenntarthatóságra a Közösségben és harmadik országokban, milyen hatással van a Közösség bioüzemanyag-politikája az elérhető árú élelmiszereknek – különösen a fejlődő országok lakossága számára történő – rendelkezésre állására, továbbá a szélesebb értelemben vett fejlesztési kérdésekről. A jelentések kitérnek a földhasználati jogok tiszteletben tartására. Minden olyan harmadik országra és tagállamra vonatkozóan, amelyekből jelentős mennyiségű, a Közösségben felhasznált bioüzemanyagokhoz szükséges nyersanyag származik, megállapítják, hogy az adott ország megerősítette és végrehajtotta-e a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet (ILO) valamennyi alábbi egyezményét:

- egyezmény a kényszer- vagy kötelező munkáról (29. sz.),
- egyezmény az egyesülési szabadság és a szervezkedési jog védelméről (87. sz.),
- egyezmény a szervezkedési jog és a kollektív tárgyalási jog elveinek alkalmazásáról (98. sz.),
- egyezmény a férfi és női munkaerőnek egyenlő értékű munka esetén járó egyenlő díjazásáról (100. sz.),
- egyezmény a kényszmunka felszámolásáról (105. sz.),
- egyezmény a foglalkoztatásból és a foglalkozásból eredő hátrányos megkülönböztetésről (111. sz.),
- egyezmény a foglalkoztatás alsó korhatáráról (138. sz.),
- egyezmény a gyermekmunka legrosszabb formáinak betiltásáról és felszámolására irányuló azonnali lépésekről (182. sz.).

Az említett jelentések minden olyan harmadik országra és tagállamra vonatkozóan, amelyekből jelentős mennyiségű, a Közösségben felhasznált bioüzemanyagokhoz szükséges nyersanyag származik, megállapítják, hogy az adott ország megerősítette és végrehajtotta-e az alábbiakat:

- a biológiai biztonságról szóló cartagenai jegyzőkönyv;
- a veszélyeztetett vadon élő állat- és növényfajok nemzetközi kereskedelméről szóló egyezmény.

Az első jelentést 2012-ben kell benyújtani. A Bizottság adott esetben korrekciós intézkedéseket javasol, nevezetesen akkor, ha bizonyítható, hogy a bioüzemanyag-előállítás jelentős hatást gyakorol az élelmiszerek árára.

(8) Az e cikknek megfelelően előállított bioüzemanyagoknak és folyékony bio-energiához vezetőknak az (1) bekezdés a), b) és c) pontjában említett célokra való figyelembevételét a tagállamok más fenntarthatósági indokok alapján nem utasíthatják el.

(9) A Bizottság legkésőbb 2009. december 31-ig jelentést készít a biomasszában a bioüzemanyagként és folyékony bio-energiához vezetőként való hasznosításától eltérő, energia célú hasznosítására vonatkozó fenntarthatósági rendszer követelményeiről. A jelentést adott esetben a biomassza más energia célú hasznosítását érintő fenntarthatósági rendszerre tett javaslatokkal együtt kell az Európai Parlament és a Tanács elé terjeszteni. E jelentés és a javaslatok a rendelkezésre álló legjobb tudományos eredményeken alapulnak, figyelembe véve az innovatív eljárások terén elért új fejleményeket is. Amennyiben az e célból végzett elemzés alapján az erdei biomasszával kapcsolatban helyénvalónak bizonyul bizonyos módosítások bevezetése az V. mellékletben foglalt számítási módszertanra vagy a szénkészletekhez kapcsolódó, a bioüzemanyagokra és folyékony bio-energiához vezetőkre alkalmazott fenntarthatósági kritériumokra vonatkozóan, a Bizottság adott esetben egyidejűleg javaslatot nyújt be a tekintetben az Európai Parlament és a Tanács részére.

18. cikk

A bioüzemanyagokra és egyéb a bio-energiához vezetőkre vonatkozó fenntarthatósági kritériumoknak való megfelelés ellenőrzése

(1) Amennyiben a bioüzemanyagokat és a folyékony bio-energiához vezetőket figyelembe veszik a 17. cikk (1) bekezdésének a), b) és c) pontjában említett célokra, a tagállamoknak elő kell írniuk a gazdasági szereplők számára annak bizonyítását, hogy a 17. cikk (2)–(5) bekezdésében meghatározott fenntarthatósági kritériumok teljesültek. Ebből a célból a gazdasági szereplők számára tömegmérleg-rendszer alkalmazását kell előírni, amely:

- a) megengedi az eltérő fenntarthatósági jellemzőkkel rendelkező nyersanyagszállítmányok vagy bioüzemanyagok összekeverését;
- b) előírja, hogy a fenntarthatósági jellemzőkkel kapcsolatos információk és az a) pontban említett szállítmányok mérete a keverékhez rendelve megmaradjon; és
- c) biztosítja, hogy a keverékből kivett minden szállítmány összege azonos fenntarthatósági jellemzőkkel kerüljön leírásra és ugyanolyan mennyiségben, mint a keverékhez adott összes szállítmány összege.

(2) A Bizottság 2010-ben és 2012-ben jelentést tesz az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak az (1) bekezdésben leírt tömegmérleg-ellenőrzési módszer működéséről és annak lehetőségéről, hogy a nyersanyagok, bioüzemanyagok vagy folyékony bio-energiához vezetőek néhány vagy összes típusával kapcsolatban más ellenőrzési módszereket engedélyezzenek. Az értékelés során a Bizottság olyan ellenőrzési módszerek alkalmazását mérlegeli, amelyek keretében a fenntarthatósági jellemzőkkel kapcsolatos információkat nem szükséges fizikailag az egyes szállítmányokhoz vagy keverékekhez rendelni. Az értékelés során figyelmet kell fordítani arra, hogy az ellenőrzési rendszer integritását és hatékonyságát az ipar indokolatlanul nagy terhelése nélkül kell biztosítani. A jelentéshez adott esetben mellékelik az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak címzett, egyéb ellenőrzési módszerek engedélyezéséről szóló javaslatokat.

(3) A tagállamok intézkedéseket hoznak annak biztosítására, hogy a gazdasági szereplők megbízható információkat nyújtsanak be, és hogy kérésre bocsássák a többi tagállam rendelkezésére az információk előállításához felhasznált adatokat. A tagállamok előírják a gazdasági szereplők számára, hogy az általuk benyújtott információk tekintetében dolgozzák ki a független audit megfelelő normáit, és mellékeljék az audit elvégzésével kapcsolatos bizonyítékokat. Az audit során meg kell vizsgálni, hogy a gazdasági szereplők által használt rendszerek a pontosság, a megbízhatóság és a csalásbiztonság tekintetében megfelelnek-e az előírásoknak. Értékelní kell továbbá a mintavétel gyakoriságát és módszerét és az adatok megbízhatóságát.

Az első albekezdésében említett információk magukban foglalják különösen a 17. cikk (2)–(5) bekezdésében említett fenntarthatósági kritériumoknak való megfelelésre, a talaj, a víz és a levegő védelme, a degradálódott földterületek helyreállítása, a vízhiánnyal küzdő területeken a túlzott vízfogyasztás elkerülése érdekében fogantatosított intézkedésekre, továbbá a 17. cikk (7) bekezdésének második albekezdésében említett elemek figyelembevétele érdekében fogantatosított intézkedésekre vonatkozó megfelelő és lényeges információkat.

A Bizottság összeállítja az e bekezdés első két albekezdésében említett azon megfelelő és lényeges információk jegyzékét, amelyeket a tagállamok a 25. cikk (3) bekezdésében említett tanácsadói bizottsági eljárásnak megfelelően kérnek a gazdasági szereplőktől. Biztosítja különösen, hogy ezen adatszolgáltatás ne jelentsen túlzott adminisztratív terhet általában a gazdasági szereplők, konkrétan pedig a kis területen gazdálkodó mezőgazdasági termelők, termelői szervezetek és szövetkezetek számára.

Az ebben a bekezdésben megállapított kötelezettségek mind a Közösségen belül előállított, mind a behozott bioüzemanyagokra és folyékony bio-energiáhozordozókra vonatkoznak.

A tagállamok összesített formában benyújtják a Bizottság részére az e bekezdés első albekezdésében említett adatokat, amelyeket a Bizottság a 24. cikkben említett átláthatósági platformon összefoglalva, a kereskedelmi szempontból érzékeny adatok titkosságának megőrzésével közlétesz.

(4) A Közösség törekszik arra, hogy harmadik országokkal olyan két- vagy többoldalú megállapodásokat kössön, amelyek a fenntarthatósági kritériumokra vonatkozóan az ezen irányelvben foglaltaknak megfelelő rendelkezéseket tartalmaznak. Amennyiben a Közösség olyan megállapodásokat kötött, amelyek a 17. cikk (2)–(5) bekezdésében megállapított fenntarthatósági kritériumok hatálya alá tartozó kérdésekre vonatkozó rendelkezéseket tartalmaznak, a Bizottság dönthet úgy, hogy ezek a megállapodások bizonyítják, hogy az említett országokban termelt nyersanyagokból előállított bioüzemanyagok és folyékony bio-energiáhozordozók megfelelnek a szóban forgó fenntarthatósági kritériumoknak. E megállapodások megkötése során kellő figyelmet kell fordítani az olyan területek megőrzése céljából hozott intézkedésekre, amelyek kritikus helyzetben alap-ökoszisztémáknak nyújtanak segítséget (mint például a vízgyűjtővédelem és az eróziógátlás), a talaj, a víz és a levegő védelme, a talajhasználat közvetett megváltoztatása, a degradálódott földterületek helyreállítása, valamint a vízhiánnyal küzdő területeken a túlzott vízfogyasztás elkerülése érdekében hozott intézkedésekre, és a 17. cikk (7) bekezdésének második albekezdésében említett kérdésekre.

A Bizottság határozhat úgy, hogy a biomasszatermékek termelésével kapcsolatban szabványokat megállapító önkéntes nemzeti vagy nemzetközi rendszereknek pontos adatokat kell tartalmazniuk a 17. cikk (2) bekezdésének céljaira, vagy bizonyítaniuk kell, hogy a bioüzemanyag-szállítmányok megfelelnek a 17. cikk (3) és (5) bekezdésében meghatározott fenntarthatósági kritériumoknak. A Bizottság határozhat úgy, hogy az említett rendszereknek tájékoztatás céljából pontos adatokat kell tartalmazniuk az olyan területek megőrzése céljából hozott intézkedésekre vonatkozóan, amelyek kritikus helyzetben alap-ökoszisztémáknak nyújtanak segítséget (mint például a vízgyűjtővédelem és az eróziógátlás), a talaj, a víz és a levegő védelme, a degradálódott földterületek helyreállítása, valamint a vízhiánnyal küzdő területeken a túlzott vízfogyasztás elkerülése érdekében fogantatosított intézkedésekre, és a 17. cikk (7) bekezdésének második albekezdésében említett kérdésekre vonatkozóan. A Bizottság a 17. cikk (3) bekezdése b) pontjának ii. alpontja alkalmazásában elismerheti a ritka vagy veszélyeztetett ökoszisztémák vagy fajok védelmére kijelölt, nemzetközi megállapodások által elismert területeket vagy azokat a területeket is, amelyek kormányközi szervezetek vagy a Nemzetközi Természetvédelmi Unió által készített jegyzékekben szerepelnek.

A Bizottság határozhat úgy, hogy az üvegházhatású gáz kibocsátás-megtakarítás mérésére létrehozott önkéntes nemzeti vagy nemzetközi rendszerek a 17. cikk (2) bekezdésének céljaira pontos adatokat tartalmaznak.

A Bizottság határozhat úgy, hogy a súlyosan degradálódott vagy erősen szennyezett földterületek javítását célzó nemzeti vagy regionális helyreállítási programok hatálya alá tartozó földterületek teljesítik az V. melléklet C. részének 9. pontjában említett kritériumokat.

(5) A Bizottság a (4) bekezdés alapján csak akkor fogad el határozatot, ha a szóban forgó megállapodás vagy rendszer megfelel a megbízhatóság, az átláthatóság és a független audit tekintetében támasztott megfelelő normáknak. Az üvegházhatású gáz kibocsátás-megtakarítás mérésére létrehozott rendszereknek meg kell továbbá felelniük az V. mellékletben meghatározott módszertani követelményeknek. A 17. cikk (3) bekezdése b) pontjának ii. alpontjában említett, a biológiai sokféleség szempontjából nagy értéket képviselő területek esetében az ilyen területek jegyzékének meg kell felelniük az objektivitási normáknak, összhangban kell állniuk a nemzetközileg elismert normákkal, és megfelelő fellebbezési eljárásokat kell lehetővé tenniük.

(6) A (4) bekezdés alapján meghozott határozatokat a 25. cikk (3) bekezdésében említett eljárásnak megfelelően fogadják el. Az ilyen határozatok legfeljebb ötéves időtartamra érvényesek.

(7) Ha egy gazdasági szereplő az e cikk (4) bekezdése alapján hozott határozat tárgyát képező megállapodásnak vagy rendszernek megfelelően nyert bizonyítékokat vagy adatokat ajánl fel, a határozat által érintett mértékben a tagállam nem kötelezi az adatszolgáltatót arra, hogy további bizonyítékokkal támassza alá a 17. cikk (2)–(5) bekezdésében meghatározott fenntarthatósági kritériumoknak való megfelelést, sem pedig arra, hogy információkat szolgáltatson az e cikk (3) bekezdésének második albekezdésében említett intézkedésekről.

(8) Egy tagállam kérelmére vagy saját kezdeményezése alapján a Bizottság megvizsgálja egy bioüzemanyag vagy folyékony bio-energiáhozordozó tekintetében a 17. cikk alkalmazását, és a kérelem beérkezésétől számított hat hónapon belül – a 25. cikk (3) bekezdésében említett eljárásnak megfelelően – határozatot

hoz arról, hogy az érintett tagállam a szóban forgó bioüzemanyagot vagy folyékony bio-energiáhozozót figyelembe veheti-e a 17. cikk (1) bekezdésének a), b) és c) pontjában említett célokra.

(9) A Bizottság legkésőbb 2012. december 31-ig jelentést tesz az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak az alábbiakról:

- a) a fenntarthatósági kritériumokkal kapcsolatos adatszolgáltatási rendszer hatékonysága; és
- b) annak kérdése, hogy – a legújabb tudományos eredmények és a Közösség nemzeti közeli kötelezettségeinek figyelembevételével – megvalósítható és célszerű-e kötelező jellegű levegő-, talaj- és vízvédelmi előírások bevezetése.

A Bizottság szükség esetén korrekciós intézkedéseket is javasol.

19. cikk

A bioüzemanyagok és a folyékony bio-energiáhozozók üvegházhatású gázokra gyakorolt hatásának kiszámítása

(1) A bioüzemanyagok és folyékony bio-energiáhozozók használatával elért üvegházhatású gázkibocsátás-megtakarítást a 17. cikk (2) alkalmazásában a következők szerint kell kiszámítani:

- a) ahol az előállítási módra vonatkozó üvegházhatású gázkibocsátás-megtakarítás alapértelmezett értéke az V. melléklet A. vagy B. részében került meghatározásra, és ahol az e bioüzemanyagokra vagy bio-energiáhozozókra az V. melléklet C. része 7. pontjával összhangban számított e_f értéke nulla vagy annál kevesebb, ennek az alapértelmezett értéknek az alkalmazásával;
- b) az V. melléklet C. részében meghatározott módszernek megfelelően kiszámított tényleges érték alkalmazásával; vagy
- c) az V. melléklet C. részének 1. pontjában említett képlet tényezőinek összegeként kiszámított érték alkalmazásával, amennyiben egyes tényezők esetében az V. melléklet D. vagy E. részében szereplő, részekre bontott alapértelmezett értékek, az összes többi tényező esetében pedig az V. melléklet C. részében meghatározott módszernek megfelelően kiszámított tényleges értékek alkalmazhatók.

(2) 2010. március 31-ig a tagállamok jelentést nyújtanak be a Bizottságnak, amely tartalmazza a statisztikai célú területi egységek nomenklatúrájának (NUTS) létrehozásáról szóló, 2003. május 26-i 1059/2003/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet⁽¹⁾ értelmében a statisztikai célú területi egységek nomenklatúrájában (a továbbiakban: NUTS) 2. szintű vagy annál részletesebb felbontású NUTS-szinthez tartozó, területükön található azon földterületek listáját, amelyek esetében a mezőgazdasági nyersanyag termeléséből származó, jellemző üvegházhatású gázkibocsátás várhatóan alacsonyabb lesz az ezen irányelv V. melléklete D. részének „A termelésre vonatkozó diszaggregált értékek” címe alatt bejelentett kibocsátásoknál vagy megegyezik azzal; a jelentést a lista összeállításához alkalmazott módszer és adatok leírása kíséri. E módszernek figyelembe kell vennie a talaj jellemzőit, az éghajlatot és a várt nyersanyaghozamokat.

(3) A bioüzemanyagok vonatkozásában az V. melléklet A. részében szereplő alapértelmezett értékeket, és a bioüzemanyagok és folyékony bio-energiáhozozók vonatkozásában az V. melléklet D. részében a termelésre megállapított részekre bontott alapértelmezett értékeket csak akkor lehet alkalmazni, ha ezek nyersanyagát:

- a) a Közösségen kívül termelték;
- b) a Közösségnek a (2) bekezdésben említett listákban szereplő területein termelték; vagy
- c) hulladékból vagy a mezőgazdasági, akvakultúrából származó vagy halászati maradványoktól eltérő maradványból nyerték.

A nem az a), b) vagy c) pont hatálya alá tartozó bioüzemanyagok és folyékony bio-energiáhozozók esetében a termeléshez megállapított tényleges értékeket kell alkalmazni.

(4) A Bizottság 2010. március 31-ig jelentést nyújt be az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak a harmadik országokban található azon területek jegyzékei összeállításának megvalósíthatóságáról, amelyek esetében a mezőgazdasági nyersanyag termeléséből származó, jellemző üvegházhatású gázkibocsátás várhatóan alacsonyabb lesz az V. melléklet D. részének „termelés” címe alatt bejelentett kibocsátásoknál vagy megegyezik azokkal; a jelentést lehetőség szerint ez a jegyzék, valamint a jegyzék összeállításához alkalmazott módszer és adatok leírása kíséri. A Bizottság adott esetben a tárgyhöz kapcsolódó javaslatokat csatol a jelentéséhez.

(5) Legkésőbb 2012. december 31-ig, majd ezt követően két-évente a Bizottság jelentést készít az V. melléklet B. és E. részének becsült jellemző és alapértelmezett értékeiről, különös figyelmet fordítva a közlekedésből és a feldolgozásból származó kibocsátásokra, és szükség esetén dönthet az értékek korrekciójáról. Az ezen irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek módosítására irányuló ezen intézkedéseket a 25. cikk (4) bekezdésében említett, ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

(6) A Bizottság 2010. december 31-ig jelentést terjeszt az Európai Parlament és a Tanács elé, amelyben felülvizsgálja a földhasználat közvetett megváltoztatása révén az üvegházhatású gázok kibocsátására gyakorolt hatást, valamint kitér e hatás csökkentésének módjaira. Ezt a jelentést adott esetben javaslat kíséri, különösen pedig egy, a rendelkezésre álló legjobb tudományos eredményeken alapuló javaslat, amely konkrét módszertant tartalmaz a földhasználat közvetett megváltoztatásából eredő szénkészletváltozásokból származó kibocsátások tekintetében, biztosítva a jelen irányelvnek, különösen annak 17. cikke (2) bekezdésének való megfelelést.

A javaslat tartalmazza az e módszertan alkalmazása előtt megkezdett befektetések kiszámíthatóságának biztosításához szükséges biztosítékokat. A 2013 vége előtt bioüzemanyagokat termelő létesítmények tekintetében az első albekezdésben említett intézkedések alkalmazása 2017. december 31-ig nem eredményezheti azt, hogy az e létesítményekben termelt bioüzemanyagok ne feleljenek meg az ebben az irányelvben foglalt fenntarthatósági követelményeknek, feltéve, hogy ezek a bioüzemanyagok legalább 45 %-os üvegházhatású gázkibocsátás-megtakarítást érnek el. Ez vonatkozik a bioüzemanyagokat termelő létesítmények kapacitására 2012 végén.

Az Európai Parlament és a Tanács törekszik arra, hogy 2012. december 31-ig határozatot hozzon a Bizottság által benyújtott ilyen javaslatok tárgyában.

⁽¹⁾ HL L 154., 2003.6.21., 1. o.

(7) Az V. melléklet a műszaki vagy tudományos fejlődés figyelembevételére érdekében kiigazítható, többek között olyan értékek hozzáadásával, amelyek az ugyanezen vagy más nyersanyagok esetében alkalmazandó további bioüzemanyag-előállítási módokra vonatkoznak, valamint a C. részben megállapított módszertan módosításával. Az ezen irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek többek között kiegészítéssel történő módosítására irányuló ezen intézkedéseket a 25. cikk (4) bekezdésében említett, ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

Az V. mellékletben foglalt alapértelmezett értékek és módszertan tekintetében különös figyelmet kell fordítani az alábbiakra:

- a hulladék és a maradványok számításba vételének módszere,
- a társtermékek számításba vételének módszere,
- a kapcsolt hő- és villamosenergia-termelés számításba vételének módszere, és
- a mezőgazdasági gabonamaradványok társtermékként való elismerése.

A zöldség-hulladékból vagy állati eredetű olajokból előállított biodízelre vonatkozó alapértelmezett értékeket a lehető leghamarabb felül kell vizsgálni.

Az alapértelmezett értékek V. mellékletben szereplő listájának módosítása vagy kiegészítése során a következő szabályok betartásával kell eljárni:

- a) ha egy tényezőnek a teljes kibocsátáshoz való hozzájárulása kicsi, vagy ha a változás csekély, illetve ha tényleges értékek megállapítása túlságosan költséges volna vagy nehézségekkel járna, az alapértelmezett értékek a normál termelési eljárásokra jellemző alapértelmezett értékek;
- b) minden más esetben az alapértelmezett értékeket nagy óvatossággal kell megállapítani a normál termelési eljárásokhoz képest.

(8) Részletes fogalommeghatározásokat kell kidolgozni, beleértve az V. melléklet C. részének 9. pontjában felsorolt kategóriákhoz szükséges technikai specifikációt. Az ezen irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek kiegészítéssel történő módosítására irányuló ezen intézkedéseket a 25. cikk (4) bekezdésében említett, ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

20. cikk

Végrehajtási intézkedések

A 17. cikk (3) bekezdésének második albekezdésében, a 18. cikk (3) bekezdésének harmadik albekezdésében, a 18. cikk (6) és (8) bekezdésében, a 19. cikk (5) bekezdésében, a 19. cikk (7) bekezdésének első albekezdésében és a 19. cikk (8) bekezdésében említett végrehajtási intézkedéseknek teljes mértékben figyelembe kell venniük a 98/70/EK irányelv 7a. cikkében foglalt célkitűzéseket.

21. cikk

A közlekedésben felhasznált, megújuló energiaforrásokból előállított energiával kapcsolatos különös rendelkezések

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a lakosság tájékoztatást kapjon az összes közlekedési célú megújuló energiaforrás rendelkezésre állásáról és kedvező környezeti hatásáról. Amennyiben az

ásványolaj-származékokhoz hozzákevert bioüzemanyag százalékos aránya meghaladja a 10 térfogatszázalékot, a tagállamok előírják ennek feltüntetését az értékesítési pontokon.

(2) A gazdasági szereplők vonatkozásában megállapított, megújuló energiával kapcsolatos nemzeti kötelezettségeknek való megfelelés és a 3. cikk (4) bekezdésében említett, a megújuló energiaforrásokból előállított energia felhasználásának a közlekedés valamennyi formájára vonatkozó célkitűzése megállapításának céljára a hulladékból, a maradékanyagokból, a nem élelmezési célú cellulóztartalmú anyagokból és a lignocellulóz-tartalmú anyagokból előállított bioüzemanyagok hozzájárulását az egyéb bioüzemanyagok hozzájárulásához viszonyítva kétszeresen kell figyelembe venni.

22. cikk

Tagállami jelentéstétel

(1) Minden tagállam 2011. december 31-ig, majd ezt követően két évente a megújuló energiaforrásokból előállított energia előmozdítása és használata terén elért előrehaladásról szóló jelentést küld a Bizottságnak. A hatodik, 2021. december 31-ig benyújtandó jelentés lesz az utolsó.

A jelentésnek részleteznie kell különösen az alábbiakat:

- a) a megújuló energiaforrásból előállított energia ágazati (villamos energia, fűtés és hűtés, és közlekedés) és teljes részaránya a megelőző két naptári évben és a megújuló energiaforrásokból előállított energia részarányának növelése érdekében nemzeti szinten megvalósított vagy tervezett intézkedések, figyelembe véve az I. melléklet B. részében szereplő ütemterv-előirányzatot, az 5. cikknek megfelelően;
- b) a megújuló energiaforrásból előállított energia előmozdítását szolgáló támogatási rendszerek és egyéb intézkedések bevezetése és működése, és a tagállam nemzeti cselekvési tervében meghatározott intézkedésekhez képest az alkalmazott intézkedésekben bekövetkezett változások, valamint tájékoztatás arról, hogy a 2003/54/EK irányelv 3. cikke (6) bekezdésének alkalmazásában a támogatott energia hogyan oszlik meg a végső felhasználók között;
- c) adott esetben a tagállam milyen módon strukturálta támogatási rendszerét, hogy abban figyelembe lehessen venni a megújuló energia olyan alkalmazásait, amelyek a többi hasonló alkalmazáshoz viszonyítva ugyan járulékos előnyökkel rendelkeznek, de költségük is magasabb, beleértve a hulladékból, a maradékanyagokból, a nem élelmezési célú cellulóztartalmú anyagokból és a lignocellulóz-tartalmú anyagokból előállított bioüzemanyagokat;
- d) a megújuló energiaforrásokból előállított villamos energia és a fűtő- és hűtőenergia esetében alkalmazott származási garanciák rendszerének működése és a rendszer megbízhatóságának és csalás elleni védelmének biztosítása érdekében tett lépések;
- e) a megújuló energiaforrásokból előállított energia fejlődését akadályozó szabályozási és nem szabályozási korlátok megszüntetését célzó közigazgatási eljárások értékelése és javítása terén elért előrehaladás;

- f) a megújuló energiaforrásokból előállított villamos energia szállításának és elosztásának biztosítása érdekében és a 16. cikk (3) bekezdésében említett költségek viselésével és megosztásával kapcsolatos keret vagy szabályok javítása érdekében tett intézkedések;
- g) az energia célú biomasszaforrások rendelkezésre állásának és használatának terén elért fejlődés;
- h) a tagállamban a biomassza és a megújuló energiaforrásból előállított energia egyéb formáinak fokozott használatából eredően az árutőzsdei árak és a földhasználat tekintetében bekövetkezett változások;
- i) a hulladékból, a maradékanyagokból, a nem élelmezési célú cellulóztartalmú anyagokból és a lignocellulóz-tartalmú anyagokból előállított bioüzemanyagok fejlődése és részaránya;
- j) a bioüzemanyag és a folyékony bio-energiához tartozó termelésének várható hatása a biológiai sokféleségre, a vízkészletekre, a vízminőségre és a talajminőségre a tagállamon belül;
- k) a megújuló energiaforrásból előállított energia használatának betudható várható nettó üvegházhatású gázmegtakarítás;
- l) a 2020-ig terjedő időszakban a tagállam más tagállamokra átruházható megújuló energiaforrásokból előállított energia többlettermelésének becsült mértéke az indikatív ütemtervhez képest, valamint a közös projektekben rejlő becsült lehetőségek;
- m) a 2020-ig terjedő időszak vonatkozásában a tagállam megújuló energiaforrásokból előállított energiaszükséglete azon részének becsült értéke, amelyet a hazai termelés nem tud kielégíteni; és
- n) tájékoztatás az energia-előállításra használt hulladékokon belüli, biológiailag lebomló hulladékok arányának becsléséről, illetve az ezen becslések pontosítására és ellenőrzésére irányuló intézkedésekről.

(2) A bioüzemanyagok használatának betudható várható nettó üvegházhatású gázkibocsátás-megtakarítás becsléséhez a tagállam az (1) bekezdésben említett jelentések céljára felhasználhatja az V. melléklet A. és B. részében megadott jellemző értéket.

(3) Az első jelentésben a tagállam kitér arra, hogy tervezi-e a következőket:

- a) a megújuló energiát előállító létesítmények jóváhagyásával, minősítésével és engedélyezésével kapcsolatos kérelmek kezeléséért felelős és a kérelmezők számára segítséget nyújtó egységes közigazgatási szerv létrehozása;
- b) a megújuló energiát előállító létesítmények vonatkozásában benyújtott terv- és engedélykérelmek automatikus jóváhagyása, amennyiben az engedélyezésért felelős szerv a kiszabott határidőn belül nem válaszol; vagy

- c) a megújuló energiaforrásból előállított energia kiaknázására alkalmas földrajzi területek feltüntetése a földhasználat-tervezés során és a távfűtés és távhűtés kiépítése céljából.

(4) A tagállamnak minden egyes jelentésben lehetősége van az előző jelentésben szereplő adatok helyesbítésére.

23. cikk

A Bizottság által végzett nyomon követés és jelentéstétel

(1) A Bizottság nyomon követi a Közösségben felhasznált bioüzemanyagok és folyékony bio-energiához tartozó eredetét, az ezek előállítása – beleértve az áttelepítést – által a közösségi földhasználatra gyakorolt hatást és az ellátást biztosító főbb harmadik országokat. A nyomon követés során a tagállamok által a 22. cikk (1) bekezdésének megfelelően benyújtott jelentéseket, a vonatkozó harmadik országok által benyújtott jelentéseket, illetve a kormányközi szervezetek jelentéseit, a tudományos kutatásokat és minden más releváns információt figyelembe vesznek. A Bizottság ezen kívül nyomon követi a biomassza energia-előállítási célú felhasználásával összefüggő árutőzsdei árváltozásokat és az élelmezésbiztonságra gyakorolt bármilyen kapcsolódó pozitív vagy negatív hatást. A Bizottság nyomon követi mindazon létesítményeket, amelyekre a 19. cikk (6) bekezdése vonatkozik.

(2) A Bizottság párbeszédet és információcserét tart fenn a harmadik országokkal, a bioüzemanyagot termelő és fogyasztó szervezetekkel, valamint a civil társadalommal az ezen irányelv bioüzemanyagokra és folyékony bio-energiához tartozó vonatkozó intézkedéseinek általános végrehajtásáról. E tekintetben különösen figyelemmel kíséri azt, hogy a bioüzemanyagok előállítása milyen hatást gyakorol az élelmiszerek árakra.

(3) A tagállamok által a 22. cikk (1) bekezdésének megfelelően benyújtott jelentések és az e cikk (1) bekezdésében említett nyomon követés és elemzés alapján a Bizottság két évente jelentést terjeszt az Európai Parlament és a Tanács elé. Az első jelentést 2012-ben kell benyújtani.

(4) A bioüzemanyagok használatának betudható üvegházhatású gázkibocsátás-megtakarításról szóló jelentésében a Bizottság a tagállamok által bejelentett értékeket veszi figyelembe és mérlegeli, hogy a becslés változna-e és milyen irányban, ha behelyettesítési megközelítés alkalmazásának keretében számba vennék a társtermékeket is.

(5) Jelentéseiben a Bizottság különösen a következők elemzésére tér ki:

- a) melyek a különböző bioüzemanyagok relatív környezeti előnyei és költségei, milyen hatást gyakorol ezekre a Közösség importpolitikája, milyen ellátásbiztonsági vonatkozások merülnek fel és a hazai termelés és az import közötti kiegyensúlyozott megközelítés milyen módon érhető el;
- b) milyen hatással van a bioüzemanyag iránti fokozott kereslet a fenntarthatóságra a Közösségben és a harmadik országokban, figyelembe véve a gazdasági és környezeti hatásokat, a biológiai sokféleségre gyakorolt hatásokat is beleértve;

- c) a 17. cikk (3) bekezdésének hatálya alá nem tartozó, a biológiai sokféleség szempontjából nagy értéket képviselő földrajzi területek tudományosan objektív módon történő azonosításának lehetőségei;
- d) a biomassza iránti fokozott kereslet milyen hatást gyakorol a biomasszát felhasználó ágazatokra;
- e) a hulladékból, maradékanyagokból, nem élelmezési célú cellulóztartalmú anyagokból előállított bioüzemanyagok hozzáférhetősége;
- f) a földhasználat közvetett megváltoztatása valamennyi előállítási mód esetében.

Adott esetben a Bizottság korrekciós intézkedéseket javasol.

(6) A 22. cikk (3) bekezdésének megfelelően a tagállamok által benyújtott jelentések alapján a Bizottság megvizsgálja a tagállamok arra irányuló intézkedéseinek eredményességét, hogy létrehozzanak egy egységes igazgatási szervet, amely felel a jóváhagyások, minősítések és engedélyek kiállítására irányuló kérelmek feldolgozásáért és segítséget nyújt a kérelmezőknek.

(7) A 3. cikk (1) bekezdésében említett 20 %-os célkitűzés eléréséhez szükséges finanszírozás és együttműködés javítása érdekében a Bizottság 2010. december 31-ig a megújuló energiaforrásokból előállított energiára vonatkozó, különösen az alábbiak megvalósulását célzó elemzést és cselekvési tervet nyújt be:

- a) a strukturális alapok és keretprogramok jobb felhasználása;
- b) az Európai Beruházási Banktól és más, állami tulajdonban lévő pénzüzetektől származó finanszírozás jobb és fokozottabb felhasználása;
- c) jobb hozzáférés kockázati tőkéhez, mindenképp a megújuló energiaforrásokból származó energiába való beruházásokkal kapcsolatos közösségi – a harmadik országokra irányuló globális energiahatékonysági és megújulóenergia-alap kezdeményezéséhez hasonló – kockázatmegosztási mechanizmus megvalósíthatóságának elemzése révén;
- d) a közösségi és nemzeti finanszírozás, valamint egyéb támogatási formák jobb összehangolása;
- e) az olyan megújuló energiaforrásokra vonatkozó kezdeményezések jobb összehangolása, amelyek sikere több tagállamban működő szereplők tevékenységén múlik.

(8) A Bizottság 2014. december 31-ig jelentést készít, amely különösen az alábbi kérdésekre terjed ki:

- a) a 17. cikk (2) bekezdésének második albekezdésében említett időponttól kezdődően elérendő üvegházhatású gáz kibocsátás-megtakarítás minimális küszöbértékének felülvizsgálata, különösen a technológiai fejlődést, a rendelkezésre álló technológiákat és a jelentős üvegházhatású

gáz kibocsátás-megtakarítást lehetővé tevő első és második generációs bioüzemanyagok elérhetőségét figyelembe vevő hatásvizsgálat alapján;

- b) a 3. cikk (4) bekezdésében említett célkitűzéssel kapcsolatban az alábbiak felülvizsgálata:
 - i. az ezen célkitűzés eléréséhez végrehajtandó intézkedések költséghatékonysága;
 - ii. annak felmérése, hogy e célkitűzés megvalósítható-e a bioüzemanyag-előállítás fenntarthatóságának a Közösségben és harmadik országokban való biztosítása mellett, és figyelembe véve a gazdasági, környezeti és társadalmi hatásokat, ideértve a biológiai sokféleségre gyakorolt közvetett hatásokat, valamint a második generációs bioüzemanyagok kereskedelemben való beszerezhetőségét is;
 - iii. a célkitűzés megvalósításának az élelmiszerek elérhető áron való beszerezhetőségére gyakorolt hatása;
 - iv. az elektromos, hibrid, valamint hidrogénüzemű járművek kereskedelmi beszerezhetősége, valamint a megújuló energiaforrásokból előállított energiának a közlekedési ágazatban felhasznált részaránya kiszámítására választott módszer;
 - v. a konkrét piaci feltételek értékelése, figyelembe véve különösen azokat a piacokat, amelyeken a közlekedési célú üzemanyagok a végső energiafogyasztásnak több mint a felét képviselik, valamint azokat a piacokat, amelyek teljes egészükben importált bioüzemanyagoktól függenek;
- c) ezen irányelv megvalósításának különösen az együttműködési mechanizmusok tekintetében történő értékelése annak érdekében, hogy biztosítva legyen – a 3. cikk (3) bekezdésének megfelelően a tagállamok által igénybe vett nemzeti támogatási rendszerek további használatának lehetősége mellett –, hogy e mechanizmusok révén a tagállamok a legjobb költség-haszon arány mellett érhessek el az I. mellékletben meghatározott nemzeti célértékeket, a technológiai változások értékelése, valamint megújuló energiaforrásból származó energia arányának európai szinten 20 %-ra történő növelésére vonatkozó célkitűzés elérése érdekében levonandó következtetések.

A Bizottság e jelentés alapján adott esetben javaslatokat nyújt be az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak, amelyekben a fenti kéréseket és különösen az alábbiakat tárgyalja:

- az a) pontban említett tényezővel kapcsolatban: az ebben a pontban említett minimális üvegházhatású gáz kibocsátás-megtakarítás módosítása; és
- a c) pontban említett tényezővel kapcsolatban: az ezen irányelvben előirányzott együttműködési intézkedések megfelelő kiigazítása, hatékonyságuknak a 20 %-os célkitűzés eléréséhez szükséges javítása érdekében. Ez a javaslat nem érinti sem a 20 %-os célkitűzést, sem a tagállamok ellenőrzését a nemzeti támogatási rendszerek és együttműködési intézkedések felett.

(9) 2018-ban a Bizottság bemutatja a 2020 utáni időszakra vonatkozó megújuló energia úttervet.

Az úttervnek adott esetben mellékletét képezik az Európai Parlamentnek és a Bizottságnak szóló, a 2020 utáni időszakra vonatkozó javaslatok. Az útterv figyelembe veszi az ezen irányelv végrehajtása során keletkezett tapasztalatokat és a megújuló energiaforrásokból előállított energia területén bekövetkezett technológiai fejlődést.

(10) 2021-ben a Bizottság bemutatja az ebben az irányelvben foglalt alkalmazásáról szóló áttekintő jelentést. A jelentésben különösen ki kell térni arra, hogy milyen szerepet játszottak a következő tényezők abban, hogy a tagállamok a legjobb költség-haszon arány mellett érhettek el az I. mellékletben meghatározott nemzeti célkitűzéseket:

- a) az előrejelzések és a nemzeti cselekvési tervek készítésének folyamata;
- b) az együttműködési mechanizmusok hatékonysága;
- c) a megújuló energiaforrásokból előállított energia terén bekövetkező technológiai fejlődés, beleértve a bioüzemanyagok használatának fejlődését a kereskedelmi légi közlekedésben;
- d) a nemzeti támogatási rendszerek hatékonysága; és
- e) a Bizottság a (8) és (9) bekezdésben említett jelentésének következtetései.

24. cikk

Átláthatósági platform

(1) A Bizottság létrehoz egy nyilvános online átláthatósági platformot. Ez a platform az átláthatóság fokozását, továbbá a tagállamok közötti együttműködés megkönnyítését és elősegítését szolgálja, különösen a 6. cikkben említett statisztikai átruházásokat, valamint a 7. és 9. cikkben említett közös projekteket illetően. Emellett ezt a platformot az olyan megfelelő információk nyilvánosságra hozatalára is lehet használni, amelyekről a Bizottság vagy egy tagállam úgy véli, hogy ezen irányelv és az irányelv céljainak elérése tekintetében kulcsfontosságúak.

(2) A Bizottság az átláthatósági platformon az alábbi információkat hozza nyilvánosságra, adott esetben összesített formátumban, megőrizve a kereskedelmi szempontból érzékeny információ bizalmas jellegét:

- a) a tagállamok megújuló energiára vonatkozó nemzeti cselekvési tervei;
- b) a 4. cikk (3) bekezdésében említett tagállami előrejelzési dokumentumok, amelyeket a lehető leghamarabb kiegészítenek a Bizottság többlettermelésről és becsült importkeresletről készült összegzésével;
- c) az érintett tagállam kérésére a tagállamoknak a statisztikai átruházásban vagy közös projektekből való együttműködéssel kapcsolatos ajánlatai;

d) a 6. cikk (2) bekezdésében említett információ a tagállamok közötti statisztikai átruházások vonatkozásában;

e) a 7. cikk (2) és (3) bekezdésében, valamint a 9. cikk (4) és (5) bekezdésében említett információ a közös projektek vonatkozásában;

f) a 22. cikkben említett tagállami nemzeti jelentések;

g) a Bizottságnak a 23. cikk (3) bekezdésében említett jelentései.

Az információt benyújtó tagállam kérésére azonban a Bizottság nem teszi nyilvánossá a 4. cikk (3) bekezdésében említett tagállami előrejelzési dokumentumokat, valamint a 22. cikk (1) bekezdése l) és m) pontjában említett, a tagállami jelentésekben szereplő információkat.

25. cikk

Bizottságok

(1) A (2) bekezdésben hivatkozott esetek kivételével a Bizottságot a megújuló energiaforrásokért felelős bizottság segíti.

(2) A bioüzemanyagok és a folyékony bio-energiáhozozók fenntarthatóságára vonatkozó ügyekben a Bizottságot a bioüzemanyagok és a folyékony bio-energiáhozozók fenntarthatóságáért felelős bizottság segíti.

(3) Az e bekezdésre történő hivatkozáskor az 1999/468/EK határozat 3. és 7. cikkét kell alkalmazni, 8. cikkének rendelkezéseire is figyelemmel.

(4) Az e bekezdésre történő hivatkozáskor az 1999/468/EK határozat 5a. cikkének (1)–(4) bekezdését és 7. cikkét kell alkalmazni, figyelemmel 8. cikkének rendelkezéseire is.

26. cikk

Módosítások és hatályon kívül helyezés

(1) A 2001/77/EK irányelv 2. cikkét, 3. cikkének (2) bekezdését és 4–8. cikkét 2010. április 1-jei hatállyal el kell hagyni.

(2) A 2003/30/EK irányelv 2. cikkét, 3. cikkének (2), (3) és (5) bekezdését és 5. és 6. cikkét 2010. április 1-jei hatállyal el kell hagyni.

(3) A 2001/77/EK és a 2003/30/EK irányelv 2012. január 1-jétől hatályát veszti.

27. cikk

Átültetés a nemzeti jogba

(1) A 4. cikk (1), (2) és a (3) bekezdésének sérelme nélkül a tagállamok legkésőbb 2010. december 5.-ig elfogadják és kihadják azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek megfeleljenek.

A tagállamok által elfogadott intézkedéseknek hivatkozniuk kell erre az irányelvre, vagy hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell tartalmazniuk. A hivatkozás módját a tagállamok határozzák meg.

(2) A tagállamok megküldik a Bizottságnak nemzeti joguk azon főbb rendelkezéseinek szövegét, amelyeket az irányelv által szabályozott területen fogadnak el.

28. cikk

Hatálybalépés

Ez az irányelv az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő huszadik napon lép hatályba.

29. cikk

Címzettek

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei.

Kelt Strasbourgban, 2009. április 23-án.

az Európai Parlament részéről
az elnök
H.-G. PÖTTERING

a Tanács részéről
az elnök
P. NEČAS

I. MELLÉKLET

Nemzeti átfogó célkitűzések a megújuló energiaforrásokból előállított energiának a 2020. évi teljes bruttó energiafogyasztásban képviselt részarányára ⁽¹⁾

A. Nemzeti átfogó célkitűzések

	A megújuló energiaforrásokból előállított energiának a 2005. évi teljes bruttó energiafogyasztásban képviselt részaránya (S ₂₀₀₅)	Célkitűzés a megújuló energiaforrásokból előállított energiának a 2020. évi teljes bruttó energiafogyasztásban képviselt részarányára (S ₂₀₂₀)
Belgium	2,2 %	13 %
Bulgária	9,4 %	16 %
Cseh Köztársaság	6,1 %	13 %
Dánia	17,0 %	30 %
Németország	5,8 %	18 %
Észtország	18,0 %	25 %
Írország	3,1 %	16 %
Görögország	6,9 %	18 %
Spanyolország	8,7 %	20 %
Franciaország	10,3 %	23 %
Olaszország	5,2 %	17 %
Ciprus	2,9 %	13 %
Lettország	32,6 %	40 %
Litvánia	15,0 %	23 %
Luxembourg	0,9 %	11 %
Magyarország	4,3 %	13 %
Málta	0,0 %	10 %
Hollandia	2,4 %	14 %
Ausztria	23,3 %	34 %
Lengyelország	7,2 %	15 %
Portugália	20,5 %	31 %
Románia	17,8 %	24 %
Szlovénia	16,0 %	25 %
Szlovák Köztársaság	6,7 %	14 %
Finnország	28,5 %	38 %
Svédország	39,8 %	49 %
Egyesült Királyság	1,3 %	15 %

B. Ütemterv-előirányzat

A 3. cikk (2) bekezdésében említett ütemterv-előirányzat a megújuló energiaforrásokból előállított energia tekintetében a következő részarányokat tartalmazza:

$S_{2005} + 0,20 (S_{2020} - S_{2005})$, átlagosan a 2011–2012 közötti kétéves időszakban;

$S_{2005} + 0,30 (S_{2020} - S_{2005})$, átlagosan a 2013–2014 közötti kétéves időszakban;

⁽¹⁾ Az e mellékletben foglalt nemzeti célkitűzések megvalósítása érdekében ki kell emelni, hogy a környezetvédelmi állami támogatásokra vonatkozó útmutatók elismerik a megújuló forrásokból előállított energiát előmozdító nemzeti támogatási rendszerek folyamatos szükségességét.

$S_{2005} + 0,45 (S_{2020} - S_{2005})$, átlagosan a 2015–2016 közötti kétéves időszakban; és

$S_{2005} + 0,65 (S_{2020} - S_{2005})$, átlagosan a 2017–2018 közötti kétéves időszakban;

ahol:

S_{2005} = részarány az adott tagállam esetében 2005-ben a táblázat A. részében feltüntetettek szerint,

és

S_{2020} = részarány az adott tagállam esetében 2020-ban a táblázat A. részében feltüntetettek szerint.

II. MELLÉKLET

Normalizálási szabály a víz- és a szélenergiával termelt villamos energia elszámolásához

A következő szabályt kell alkalmazni az egy adott tagállamban vízenergiával termelt villamos energia elszámolásához:

$$Q_{N(norm)} = C_N \times \left[\sum_{i=N-14}^N \frac{Q_i}{C_i} \right] / 15$$

ahol:

N = referenciaév;

$Q_{N(norm)}$ = a tagállam összes vízerőműve által az N évben megtermelt, elszámolási célokra normalizált villamos energia;

Q_i = az i évben a tagállam összes vízerőműve által ténylegesen megtermelt villamos energia mennyisége GWh-ban kifejezve, a korábban felszivattyúzott vizet használó duzzasztótároló-egységek által előállított villamosenergia-termelés kivonásával;

C_i = a tagállam valamennyi vízerőművének összes beépített kapacitása a duzzasztó tárolóban tárolt mennyiség nélkül az i év végén MW-ban kifejezve.

A következő szabályt kell alkalmazni az egy adott tagállamban szélenergiával termelt villamos energia elszámolásához:

$$Q_{N(norm)} = \frac{C_N + C_{N-1}}{2} \times \frac{\sum_{i=N-n}^N Q_i}{\sum_{j=N-n}^N \left(\frac{C_j + C_{j-1}}{2} \right)}$$

ahol:

N = referenciaév;

$Q_{N(norm)}$ = a tagállam összes szél erőműve által az N évben megtermelt, elszámolási célokra normalizált villamos energia;

Q_i = az i évben a tagállam összes szél erőműve által ténylegesen megtermelt villamos energia mennyisége GWh-ban kifejezve;

C_j = a tagállam valamennyi szél erőművének összes beépített kapacitása a j év végén MW-ban kifejezve;

n = 4 vagy az N évet megelőző azon évek száma – a kettő közül az alacsonyabb –, amelyek vonatkozásában rendelkezésre állnak a kérdéses tagállam kapacitásra és termelékenységére vonatkozó adatai.

III. MELLÉKLET

A közlekedési célú üzemanyagok energiatartalma

Üzemanyag	Energiatartalom tömegre vetítve (alsó fűtőérték, MJ/kg)	Energiatartalom térfogatra vetítve (alsó fűtőérték, MJ/l)
Bioetanol (biomasszából előállított etanol)	27	21
Bio-ETBE (etil-terc-butiléter bioetanol-alapon előállítva)	36 (ebből 37 % megújuló energiaforrásból)	27 (ebből 37 % megújuló energiaforrásból)
Biometanol (biomasszából előállított, bioüzemanyagként felhasználható metanol)	20	16
Bio-MTBE (metil-terc-butiléter biometanol-alapon előállítva)	35 (ebből 22 % megújuló energiaforrásból)	26 (ebből 22 % megújuló energiaforrásból)
Bio-DME (biomasszából előállított, bioüzemanyagként felhasználható dimetiléter)	28	19
Bio-TAEE (tercier-amil-etil-éter bioetanol-alapon előállítva)	38 (ebből 29 % megújuló energiaforrásból)	29 (ebből 29 % megújuló energiaforrásból)
Biobutanol (biomasszából előállított, bioüzemanyagként felhasználható butanol)	33	27
Biodízel (növényi vagy állati eredetű olajból előállított, dízelüzemanyag minőségű, bioüzemanyagként felhasználható metilészter)	37	33
Fischer-Tropsch-dízelolaj (biomasszából előállított szintetikus szénhidrogén vagy szintetikus szénhidrogén-keverék)	44	34
Hidrogénnel kezelt növényi olaj (termokémiai úton hidrogénnel kezelt növényi olaj)	44	34
Tiszta növényi olaj (sajtolással, extrahálással, illetve hasonló eljárásokkal olajos magvakból nyert nyers vagy finomított, de kémiaiilag változatlan állapotú olaj, ha az alkalmas az adott motortípusokhoz, és teljesülnek a vonatkozó kibocsátási előírások)	37	34
Biogáz (gáznemű üzemanyag, melyet biomasszából és/vagy hulladékok biológiai lebomló részéből állítanak elő, amelyből tisztítás útján földgázminőség érhető el, és bioüzemanyagként felhasználható, továbbá a fagáz)	50	—
Benzin	43	32
Dízelolaj	43	36

IV. MELLÉKLET

Az üzembe helyezők képzése

A 14. cikk (3) bekezdésében említett képzési rendszerek vagy azokkal egyenértékű minősítési rendszerek az alábbi kritériumokon alapulnak:

1. A képzési vagy minősítési eljárás átlátható és azt a tagállamok vagy a tagállamok által kijelölt közigazgatási szerv pontosan meghatározta.
2. A biomassza, a hőszivattyú, a sekély geotermikus, a fotovoltaikus napenergia és a termikus napenergia-rendszerek üzembe helyezői akkreditált képzési programok keretében vagy akkreditált oktatótól szerezhetnek képzést.
3. A képzési program vagy az oktató akkreditációját a tagállamok vagy a tagállamok által kijelölt közigazgatási szervek végzik. Az akkreditációt végző szerv biztosítja, hogy az oktató által kínált képzési program folyamatos, és az egész régióban, illetve országban hozzáférhető. Az oktató a gyakorlati képzés biztosításához rendelkezik a megfelelő műszaki eszközökkel, beleértve a laboratóriumi felszereléseket vagy annak megfelelő eszközöket. Az oktató az alapképzésen kívül aktuális témaköröket – beleértve az új technológiákat is – bemutató, rövidebb továbbképző tanfolyamokat is biztosít, lehetővé téve az üzembe helyezéssel kapcsolatos élethosszig tartó tanulást. A képzést biztosíthatják a berendezések vagy rendszerek gyártói, illetve intézetek vagy egyesületek.
4. Az üzembe helyezők szakképzésével vagy minősítésével záruló képzés elméleti és gyakorlati részből áll. A képzés elvégzése után az üzembe helyezők rendelkeznek az adott berendezés és rendszerek telepítéséhez szükséges ismeretekkel, meg tud felelni a fogyasztó teljesítménnyel és megbízhatósággal kapcsolatos elvárásainak, minőségi szakmunkát végez és betart minden hatályos törvényt és szabványt, beleértve az energiával és az ökocímekkel kapcsolatos törvényeket és szabványokat is.
5. A tanfolyamot vizsga zárja, a vizsgát sikerrel teljesítők szakképzésről szóló bizonyítványt vagy minősítést kapnak. A vizsga keretében egy biomasszabojler vagy -tűzhely, hőszivattyú, a sekély geotermikus rendszerek, fotovoltaikus napenergia vagy termikus napenergia rendszer telepítésének gyakorlati értékelésére kerül sor.
6. A 14. cikk (3) bekezdésében említett képzési rendszerek vagy azokkal egyenértékű minősítési rendszerek kellően figyelembe veszik az alábbi útmutatásokat:
 - a) Akkreditált képzési programok szervezése szükséges a munkatapasztalattal rendelkező olyan üzembe helyezők részére, akik már elvégezték vagy éppen végzik a következő típusú képzések valamelyikét:
 - i. a biomasszabojler és -tűzhelyek üzembe helyezői esetében előfeltétel a vízvezeték-szerelő, a csővezeték-szerelő, fűtőtechnikai mérnök vagy fürdőszoba-berendezés technikus és fűtő- vagy hűtőberendezés technikus szakképzés;
 - ii. a hőszivattyúk üzembe helyezői esetében előfeltétel a vízvezeték-szerelő vagy hűtőgépész mérnök szakképzés és az alapvető elektronikai és vízvezeték-szerelési ismeretek (cső vágása, csőillesztékek forrasztása, csőillesztékek ragasztása, szigetelés, szerelvények tömítése, szivárgástervezés és fűtő- vagy hűtőrendszerek telepítése);
 - iii. a fotovoltaikus napenergia vagy a termikus napenergia rendszerek üzembe helyezői esetében előfeltétel a vízvezeték-szerelő vagy villanszerelő szakképzés és a vízvezeték-szerelési, elektronikai és tetőfedési ismeretek, beleértve a csőillesztékek forrasztását, a csőillesztékek ragasztását, a szerelvények tömítését, a vízvezeték-szivárgás tesztelését, a vezetékek bekötését, az alapvető tetőfedő anyagok ismeretét és az illesztések bevonására és a tömítésre alkalmazott módszerek ismeretét is; vagy
 - iv. szakképzési rendszer, amelynek keretében az üzembe helyezők elsajátítják a megfelelő ismereteket az a), b) vagy c) pontban említett szakismeretek három évig tartó oktatásának megfelelő szinten, beleértve mind az elméleti, mind a gyakorlati ismereteket.
 - b) A biomasszabojler és -tűzhelyek üzembe helyezőknek szánt képzés elméleti része áttekintést nyújt a biomassza piaci helyzetéről, és kitér az ökológiai vonatkozásokra, a biomasszából előállított üzemanyagokra, a logisztikai vonatkozásokra, a tűzvédelemre, a vonatkozó támogatásokra, az égetési technikákra, a gyújtási rendszerekre, az optimális hidraulikai megoldásokra, a költségek és a jövedelmezőség összehasonlítására, valamint a biomasszabojler és -tűzhelyek tervezésére, telepítésére és karbantartására. A képzés keretében a szerelők elsajátítják a biomassza-technológiákkal és a biomasszából előállított tüzelőanyagokkal (például pellet) kapcsolatos európai szabványokra és a biomasszával kapcsolatos nemzeti és közösségi jogra vonatkozó ismereteket.

- c) A hőszivattyúk üzembe helyezőinek szóló képzés elméleti része áttekintést nyújt a hőszivattyúk piaci helyzetéről, és kitér a geotermikus erőforrások és a különböző régiók talajhőmérsékletére, a talaj és a közet hővezető képességének meghatározására, a geotermikus erőforrások felhasználásának szabályaira, a hőszivattyúk egyes épületekben való használatának megvalósíthatóságára és a legmegfelelőbb hőszivattyúrendszer kiválasztására, illetve az ezekkel kapcsolatos műszaki előírások ismeretére, biztonsági kérdésekre, légszűrésre, a hőforrással való összekapcsolásra és a rendszer telepítésének megfelelő helyére. A képzés továbbá alapos ismereteket nyújt a hőszivattyúkkal kapcsolatos európai szabványokról és a vonatkozó nemzeti és közösségi jogról. Az üzembe helyezőnek az alábbi főbb ismeretekről kell számot adnia:
- a hőszivattyúk fizikai és működési elvének alapfokú ismerete, beleértve a hőszivattyúk jellemzőinek ismeretét is; a hőnyelő alacsony hőmérséklete, a hőforrás magas hőmérséklete és a rendszer hatékonysága közötti összefüggés, a fűtési hatások (COP) és a szezonális teljesítmény faktor (SPF) meghatározása;
 - a hőszivattyúk alkotóelemeinek és azok funkciójának ismerete, beleértve a kompresszort, az expanziós szelepet, az elpárologtatót, a kondenzátort, a szerelvényeket és fittingeket, a kenőolajat, a hűtőközeget, a túlhevítést és a túlűtést és a hőszivattyús hűtési lehetőségeket;
 - a jellemző beszerelési helyzeteknek megfelelő komponensek kiválasztása és azok méretezése, beleértve a különböző épületekre jellemző hőterhelésértékek meghatározását, illetve az energiafogyasztás alapján a melegvíz-előállítás jellemző értékeinek meghatározását, a hőszivattyú kapacitásának meghatározását a meleg víz előállításához szükséges hőterheléshez, az épület tárolási kapacitásához és a rendelkezésre álló megszakítható áramhoz képest; a kiegyenlítő tartályként szolgáló komponensnek és a tartály térfogatának meghatározása és egy második fűtési rendszer beépítési lehetőségének mérlegelése.
- d) A fotovoltaikus napenergia és a termikus napenergia-rendszerek üzembe helyezői esetében a képzés elméleti része áttekintést nyújt a napenergiát hasznosító termékek piaci helyzetéről, valamint a költségek és a jövedelmezőség összehasonlításáról, és kitér az ökológiai vonatkozásokra, az összetevőkre, a napenergiával működő rendszerek jellemzőire és méretezésére, a megfelelő rendszerek kiválasztására és a rendszerösszetevők méretezésére, a hőigény meghatározására, a tűzvédelemre, a vonatkozó támogatásokra és a fotovoltaikus napenergiával és a termikus napenergiával működő berendezések tervezésére, telepítésére és karbantartására. A képzés keretében a szerelők ismereteket szereznek a vonatkozó technológiákkal kapcsolatos európai szabványokról, a Solar Keymark tanúsítványról és a területtel kapcsolatos nemzeti és közösségi jogról. Az üzembe helyezőnek az alábbi főbb ismeretekről kell számot adnia:
- a szükséges szerszámok és berendezések alkalmazásával képes a biztonságos munkavégzésre, betartja a biztonsági előírásokat és szabványokat és felismeri a napenergiával működő berendezésekkel összefüggésben kialakuló vízvezeték-szerelési, villanyszerelési és egyéb kockázatokat;
 - képes az aktív és a passzív rendszerek és azok összetevőinek meghatározására, beleértve a mechanikai tervezési feladatokat, valamint képes meghatározni az összetevők megfelelő helyét, a rendszer felépítését és konfigurációját;
 - képes meghatározni a telepítésre alkalmas területet, a fotovoltaikus napenergiát felhasználó rendszer és a napenergiával működő vízmelegítő tájolását és dőlésszögét, figyelembe véve az árnyékolódást, a napsugárzásnak való kitettséget, a szerkezeti integritást, az adott épület vagy éghajlat adottságainak való megfelelést, valamint ki tudja választani az egyes tetőtípusoknak megfelelő telepítési módszereket és képes meghatározni a telepítéshez szükséges rendszeregyensúlyi berendezéseket;
 - különösen a fotovoltaikus napenergia-rendszerek esetében, képes adaptálni a villamossági terveket, beleértve a névleges áram meghatározását, minden áramkörhöz képes kiválasztani a megfelelő vezetéktípust és teljesítményt, minden kapcsolódó berendezéshez és alrendszerhez képes meghatározni a megfelelő méretet, a teljesítményt és a helyet, és ki tudja választani a megfelelő összekapcsolási pontot.
- e) Az üzembehelyezői képesítés érvényessége időben korlátozott, a képesítő bizonyítvány érvényességének meghosszabbítására egy továbbképző tanfolyam elvégzése után van lehetőség.

V. MELLÉKLET

Szabályok a bioüzemanyagok, az folyékony bio-energiahordozók és azok fosszilis üzemanyag komparátorai által az üvegházhatású gázokra gyakorolt hatás kiszámításához

A. Jellemző és alapértelmezett értékek a bioüzemanyagok esetében, ha azokat a földhasználat megváltozásából adódó nettó szénkibocsátás nélkül állítják elő

Bioüzemanyag-előállítási mód	Az üvegházhatású gázkibocsátás-megtakarítás jellemző értéke	Az üvegházhatású gázkibocsátás-megtakarítás alapértelmezett értéke
cukorrépa-etanol	61 %	52 %
búza-etanol (a feldolgozáshoz használt üzemanyag megjelölése nélkül)	32 %	16 %
búza-etanol (a feldolgozáshoz használt üzemanyag lignit kogenerációs erőműben)	32 %	16 %
búza-etanol (a feldolgozáshoz használt üzemanyag földgáz hagyományos kazánban)	45 %	34 %
búza-etanol (a feldolgozáshoz használt üzemanyag földgáz kogenerációs erőműben)	53 %	47 %
búza-etanol (a feldolgozáshoz használt üzemanyag szalma kogenerációs erőműben)	69 %	69 %
a Közösségben előállított kukorica-etanol (a feldolgozáshoz használt üzemanyag földgáz kogenerációs erőműben)	56 %	49 %
cukornád-etanol	71 %	71 %
az etil-terc-butiléter (ETBE) megújuló energiaforrásokból előállított része	az etanol előállítási módával megegyező	
a tercier-amil-etil-éter (TAEE) megújuló energiaforrásokból előállított része	az etanol előállítási módával megegyező	
repce-biodízel	45 %	38 %
Napraforgó-biodízel	58 %	51 %
szójabab-biodízel	40 %	31 %
pálmaolaj-biodízel (meg nem határozott eljárás)	36 %	19 %
pálmaolaj-biodízel (az eljárás során metánmegkötés történik az olajsajtolóban)	62 %	56 %
zöldszék hulladékból vagy állati eredetű olajokból (*) előállított biodízel	88 %	83 %
hidrogénnel kezelt növényi olaj repceből	51 %	47 %
hidrogénnel kezelt növényi olaj napraforgóból	65 %	62 %
hidrogénnel kezelt növényi olaj pálmaolajból (meg nem határozott eljárás)	40 %	26 %
hidrogénnel kezelt növényi olaj pálmaolajból (az eljárás során metánmegkötés történik az olajsajtolóban)	68 %	65 %
tiszta növényi olaj repceből	58 %	57 %
biogáz organikus háztartási hulladékból sűrített földgázként	80 %	73 %
biogáz nedves trágyából sűrített földgázként	84 %	81 %
biogáz száraz trágyából sűrített földgázként	86 %	82 %

(*) A nem emberi fogyasztásra szánt állati melléktermékekre vonatkozó egészségügyi előírások megállapításáról szóló, 2002. október 3-i 1774/2002/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet szerinti 3. kategóriába tartozó anyagként besorolt állati melléktermékekből előállított, állati eredetű olaj kivételével (*).

- B. Becsült jellemző és alapértelmezett értékek az olyan jövőbeli bioüzemanyagok esetében, amelyek 2008 januárjában nem voltak, vagy csak elhanyagolható mennyiségben voltak jelen a piacon, ha azokat a földhasználat megváltozásából adódó nettó szénkibocsátás nélkül állítják elő

Bioüzemanyag-előállítási mód	Az üvegházhatású gázkibocsátás-megtakarítás jellemző értéke	Az üvegházhatású gázkibocsátás-megtakarítás alapértelmezett értéke
búzaszalma-etanol	87 %	85 %
Hulladékfa-etanol	80 %	74 %
termesztettfa-etanol	76 %	70 %
Hulladékfa alapú Fischer–Tropsch-dízel	95 %	95 %
termesztettfa alapú Fischer–Tropsch-dízel	93 %	93 %
Hulladékfa-dimetil-éter (DME)	95 %	95 %
termesztettfa-dimetil-éter (DME)	92 %	92 %
Hulladékfa-metanol	94 %	94 %
termesztettfa-metanol	91 %	91 %
a metil-terc-butiléter (MTBE) megújuló energiaforrásokból előállított része	a metanol előállítási módával megegyező	

C. Módszertan

1. A közlekedési célú üzemanyagok, a bioüzemanyagok és folyékony bio-energiahordozók előállítása és használata által kiváltott üvegházhatású gázkibocsátást a következők szerint kell kiszámítani:

$$E = e_{ec} + e_l + e_p + e_{td} + e_u - e_{sca} - e_{ccs} - e_{ccr} - e_{ee},$$

ahol:

- E = az üzemanyag használata során keletkező összes kibocsátás;
 e_{ec} = a nyersanyagok kinyerése vagy termelése során keletkező kibocsátások;
 e_l = a földhasználat megváltozása által okozott szénkészletváltozásokból eredő éves kibocsátások;
 e_p = a feldolgozás során keletkező kibocsátások;
 e_{td} = a szállítás és az elosztás során keletkező kibocsátások;
 e_u = a használt üzemanyagból eredő kibocsátások;
 e_{sca} = a talajban lévő szén-dioxid-felhalmozódásból származó kibocsátásmegtakarítás jobb mezőgazdasági gazdálkodás révén;
 e_{ccs} = a szén megkötéséből és geológiai tárolásából eredő kibocsátásmegtakarítások;
 e_{ccr} = a szén megkötéséből és helyettesítéséből eredő kibocsátásmegtakarítások; és
 e_{ee} = a kogenerációból származó villamosenergia-többletből eredő kibocsátásmegtakarítások.

A gépek és berendezések gyártása során keletkező kibocsátásokat nem kell figyelembe venni.

2. Az üzemanyagokból eredő üvegházhatású gázkibocsátást, E , az egy MJ üzemanyagra jutó CO_2 grammjának egyenértékében kell kifejezni, $\text{gCO}_{2\text{eq}}/\text{MJ}$.
3. A 2. pont alóli kivételként a közlekedési célú üzemanyagok esetében a $\text{gCO}_{2\text{eq}}/\text{MJ}$ -ban kiszámított értékeket ki lehet igazítani a hasznos üzem tekintetében az üzemanyagok között tapasztalható különbségek figyelembevételére érdekében, km/MJ -ban kifejezve. Ilyen kiigazításokra csak akkor van lehetőség, ha a hasznos üzem tekintetében fennálló különbségeket bizonyítékokkal alátámasztják.
4. A bioüzemanyagok és a folyékony bio-energiahordozók használatából eredő, az üvegházhatású gázkibocsátásmegtakarítást a következők szerint kell kiszámítani:

$$\text{MEGTAKARÍTÁS} = (E_F - E_B)/E_F,$$

ahol:

- E_B = a bioüzemanyagok és folyékony bio-energiahordozók használatából eredő összes kibocsátás; és
 E_F = a fosszilisüzemanyag-komparátor használatából eredő összes kibocsátás.

5. Az 1. pont alkalmazásában a CO_2 , N_2O és CH_4 üvegházhatású gázokat kell figyelembe venni. A CO_2 -egyenérték kiszámításához a fent említett gázokat a következő értékekkel kell figyelembe venni:

CO_2 : 1

N_2O : 296

CH_4 : 23

6. A nyersanyagok kinyerése vagy termelése során keletkező kibocsátásokba, e_{cc} , beletartoznak a kinyerési vagy a mezőgazdasági termelési eljárás során keletkező kibocsátások; a nyersanyagok begyűjtése során keletkező kibocsátások; a hulladékokból és a szivárgásokból eredő kibocsátások; és a kinyeréshez vagy a termeléshez használt vegyszerek vagy egyéb termékek előállítása során keletkező kibocsátások. A nyersanyagtermelés vonatkozásában a szén-dioxid-megkötést nem kell figyelembe venni. Az olajkitermelést kísérő fáklyázásból származó üvegházhatású gázkibocsátásnak a világ bármely pontján bekövetkező bizonyított csökkenését le kell vonni. A termelésből eredő kibocsátásokra vonatkozó, a tényleges értékek használatának alternatíváját jelentő becslések levezethetők az alapértelmezett értékek kiszámításánál figyelembe vett földrajzi területeknél kisebb területekre kiszámított átlagokból.
7. A földhasználat megváltozása által okozott szénkészletváltozásokból eredő éves kibocsátások, e_l , kiszámításához az összes kibocsátásokat egyenlően el kell osztani húsz évre. Ezen kibocsátások kiszámítása során a következő szabályt kell alkalmazni:

$$e_l = (CS_R - CS_A) \times 3,664 \times 1/20 \times 1/P - e_B^{(1)},$$

ahol:

e_l = a földhasználat megváltozása által okozott szénkészletváltozásokból eredő éves kibocsátások (a bioüzemanyagból származó energia egy egységére jutó CO_2 -egyenérték tömegként számítva);

CS_R = a referencia-földhasználatához hozzárendelt területegységenkénti szénkészlet (a területegységre jutó szén tömegében mérve, beleértve a talajt és a vegetációt is). A referencia-földhasználat a 2008 januárjában vagy a nyersanyag előállítása előtt húsz évvel aktuális földhasználat, bármelyik is a későbbi;

CS_A = az aktuális földhasználatához hozzárendelt területegységenkénti szénkészlet (a területegységre jutó szén tömegében mérve, beleértve a talajt és a vegetációt is). Azokban az esetekben, ahol a szénkészlet egy évnél hosszabb ideig halmozódik fel, a CS_A -hoz rendelt érték a húsz év elteltével vagy a gabona beérésekor becsült területegységenkénti szénkészlet, a korábban bekövetkező figyelembevételével;

P = a növény produktivitása (a bioüzemanyagokból és a folyékony bio-energiához tartozó egységnyi területen évente előállított energia); és

e_B = 29 $\text{gCO}_2\text{eq/MJ}$ értékű bónusz olyan bioüzemanyagokra vagy a folyékony bio-energiához tartozókra, amelyek esetében a biomasszárt helyreállított degradálódott földterületről nyerik, és a 8. pontban felsorolt feltételek teljesülnek.

8. A 29 $\text{gCO}_2\text{eq/MJ}$ értékű bónusz akkor adható meg, ha bizonyított, hogy az adott földterület:

- 2008 januárjában nem állt mezőgazdasági vagy más célú használat alatt; és
- az alábbi kategóriák valamelyikébe tartozik:
 - súlyosan degradálódott földterület, beleértve a korábban mezőgazdasági célra használt földterületeket is;
 - erősen szennyezett földterület.

A 29 $\text{gCO}_2\text{eq/MJ}$ értékű bónusz a földterület mezőgazdasági használatra való átváltásának időpontjától számított legfeljebb tíz évig érvényes, feltéve hogy az i. alpontba tartozó földterületek esetében biztosított a szénkészlet folyamatos növekedése és az erózió jelentős csökkentése; a ii. alpontba tartozó földterületek esetében pedig a talajszennyeződés mértéke csökken.

9. A 8. pont b) alpontjában említett kategóriák fogalom meghatározása a következő:

- „súlyosan degradálódott földterület”: olyan földterület, amelynek esetében hosszabb időszak során jelentős szikesedés volt tapasztalható, vagy amelynek a szervesanyag-tartalma különösen alacsony, és súlyosan erodálódott;
- „erősen szennyezett földterület”: olyan földterület, amely a talajszennyeződés mértéke miatt élelmiszer- vagy takarmánytermelésre nem alkalmas.

Ide tartoznak azok a földterületek is, amelyekről a Bizottság a 18. cikk (4) bekezdése negyedik albekezdésének megfelelően határozatot hozott.

⁽¹⁾ A CO_2 molekulatömegének (44,010 g/mol) a szén molekulatömegével (12,011 g/mol) való elosztása révén kapott hányados 3,664.

10. A Bizottság 2009. december 31-ig a talajban lévő szén-dioxid-készletek kiszámítására vonatkozó iránymutatásokat fog elfogadni az üvegházhatású gázok kibocsátásának nemzeti jegyzéke tekintetében az éghajlatváltozással foglalkozó kormányközi munkacsoport (IPCC) által 2006-ban kiadott iránymutatások 4. kötete alapján. A Bizottság általi elfogadásukat követően az iránymutatások ezen irányelv alkalmazásában a talajban lévő szén-dioxid-készletek kiszámításának alapjául fognak szolgálni.
11. A feldolgozás során keletkező kibocsátásokba, e_p , beletartoznak a feldolgozás során keletkező kibocsátások; a hulladékokból és a szivárgásokból eredő kibocsátások; és a feldolgozáshoz használt vegyszerek vagy egyéb termékek előállítása során keletkező kibocsátások.
- A nem az üzemanyag-előállító üzemen előállított villamosenergia-fogyasztás elszámolásához ennek a villamos energiának az előállítására és elosztására jellemző üvegházhatású gázkibocsátás-intenzitást úgy kell tekinteni, hogy az megegyezik az egy meghatározott régióban a villamos energia előállítására és elosztására jellemző átlagos kibocsátási intenzitással. E szabály alóli kivételként a termelők átlagértéket is alkalmazhatnak egy egyedi villamosenergia-előállító üzem esetében az ebben az üzemen megtermelt villamos energiára, ha ez az üzem nem csatlakozik a villamos energia távvezeték-hálózathoz.
12. A szállítás és az elosztás során keletkező kibocsátásokba, e_{td} , beletartoznak a nyersanyagok és a félkész anyagok szállítása és tárolása során keletkező kibocsátások és a késztermékek tárolása és elosztása során keletkező kibocsátások. A közlekedésből és az áruszállításból származó, a 6. pont értelmében figyelembe veendő kibocsátás nem tartozik e pont hatálya alá.
13. A használt üzemanyagból eredő kibocsátásokat, e_w , a bioüzemanyagok és folyékony bio-energiahordozók esetében nullának kell tekinteni.
14. A szén megkötéséből és geológiai tárolásából eredő, az e_p értékbe még nem beszámított kibocsátásmegtakarításokba, e_{ccs} , csak azok a kibocsátott CO_2 megkötésével és tárolásával elkerült kibocsátások számíthatók bele, amelyek közvetlenül összefüggnek az üzemanyag kinyerésével, szállításával, feldolgozásával és elosztásával.
15. A szén megkötéséből és helyettesítéséből eredő kibocsátás-megtakarításokba, e_{cc} , csak az olyan CO_2 megkötéssel elkerült kibocsátások számíthatók bele, amelyek esetében a szén biomassa eredetű és azt a fosszilis CO_2 helyettesítésére használják kereskedelmi termékekben és szolgáltatásokban.
16. A kogenerációból származó villamosenergia-többletből eredő kibocsátás-megtakarításokat, e_{ce} , csak az olyan üzemanyag-előállító rendszerek által termelt többlet villamos energia vonatkozásában lehet figyelembe venni, amelyek kogenerációs elven működnek, kivéve, ha a kogenerációhoz használt üzemanyag a mezőgazdasági növény maradványon kívüli társtermék. Ennek a többlet villamos energiának az elszámolásához a kogenerációs egység méretét úgy kell tekinteni, hogy az megegyezik az ahhoz szükséges minimális mérettel, hogy a kogenerációs egység szolgáltatni tudja az üzemanyag termeléshez szükséges hőt. Az ezzel a többlet villamos energiával összefüggésben keletkező üvegházhatású gázkibocsátás-megtakarítást úgy kell tekinteni, hogy az megegyezik azzal a mennyiséggel üvegházhatású gázzal, amelyet megegyező mennyiségű villamos energiának a kogenerációs egységben használttal azonos üzemanyaggal történő előállítása során bocsátának ki.
17. Ha az üzemanyag-előállítási eljárás kombinálva állítja elő azt az üzemanyagot, amelynek vonatkozásában a kibocsátást számítják és egy vagy több egyéb terméket („társtermék”), akkor az üvegházhatású gázkibocsátást meg kell osztani az üzemanyag vagy annak köztes terméke és a társtermék között azok energiatartalmának arányában (ez utóbbit a villamos energia kívüli társtermék esetében az alsó fűtőértéken kell meghatározni).
18. A 17. pontban említett számítás alkalmazásában a szétosztandó kibocsátások az $e_{ec} + e_l + az e_p, e_{td}$ és e_{ce} azon hányada, amelyre az előállítási folyamat azon lépésében kerül sor, amikor a társtermékkel állítják elő. Ha az életciklus során a folyamat egy korábbi lépésében a társtermékhez való hozzárendelésre került sor, akkor azoknak a kibocsátásoknak azt a hányadát kell az összes kibocsátás helyett erre a célra felhasználni, amelyet az utolsó ilyen folyamatlépésben a közbeeső üzemanyagtermékhez kiosztottak.

A bioüzemanyagok és a folyékony bio-energiahordozók esetében minden társterméket, beleértve a 16. pont hatálya alá nem tartozó villamos energiát is, e számításához figyelembe kell venni, kivéve a mezőgazdasági növényi maradványokat, ideértve a szalmát, a kiperéselt cukornádat, a héjakat, a kukoricacsöveket és a dióhéjat. A negatív energiatartalmú társtermékeket nulla energiatartalommal rendelkezőnek kell tekinteni a számítás során.

A hulladékokat, a mezőgazdasági növénymaradványokat, beleértve a szalmát, a kiperéselt cukornádat, a héjakat, a kukoricacsöveket és a dióhéjat, és a feldolgozás során keletkező maradványokat, beleértve a nyers glicerint (a nem finomított glicerint), az életciklus alatti üvegházhatású gázkibocsátásuk tekintetében nulla értékkel kell figyelembe venni ezen anyagok begyűjtési folyamatáig.

A finomítottban előállított üzemanyagok esetében a 17. pontban említett számítás alkalmazásában az elemzés egy-egy finomító.

19. A bioüzemanyagok esetében a 4. pontban említett számítás alkalmazásában a fosszilis üzemanyag-komparátor E_F a legutóbbi rendelkezésre álló tényleges átlagos kibocsátás a Közösségben elfogyasztott benzin és dízel fosszilis része tekintetében a 98/70/EK irányelv értelmében jelentettek szerint. Ha nem áll rendelkezésre adat a $83,8 gCO_{2eq}/MJ$ értéket kell alkalmazni.

A villamosenergia-termelésre használt folyékony bio-energiáhozadók esetében a 4. pontban említett számítás alkalmazásában a fosszilis üzemanyag komparátor E_F a következő: 91 gCO_{2eq}/MJ.

A hőtermelésre használt folyékony bio-energiáhozadók esetében a 4. pontban említett számítás alkalmazásában a fosszilis üzemanyag komparátor E_F a következő: 77 gCO_{2eq}/MJ.

A kogenerációra használt folyékony bio-energiáhozadók esetében a 4. pontban említett számítás alkalmazásában a fosszilis üzemanyag komparátor E_F a következő: 85 gCO_{2eq}/MJ.

D. A bioüzemanyagokra és a folyékony bio-energiáhozadókra vonatkozó diszaggregált alapértelmezett értékek

Diszaggregált alapértelmezett értékek a termelésre vonatkozóan: „ e_{ec} ” az e melléklet C. részében meghatározottak szerint

Bioüzemanyag és folyékony bio-energiáhozadó előállítási mód	Jellemző üvegházhatási gázkibocsátás (gCO _{2eq} /MJ)	Alapértelmezett üvegházhatási gázkibocsátás (gCO _{2eq} /MJ)
cukorrépa-etanol	12	12
búza-etanol	23	23
a Közösségben előállított kukorica-etanol	20	20
cukornád-etanol	14	14
az ETBE megújuló energiaforrásokból előállított része	az etanol előállítási módával megegyező repcebiodízel	
a TAE megújuló energiaforrásokból előállított része	az etanol előállítási módával megegyező repcebiodízel	
Repcebiodízel	29	29
Napraforgó-biodízel	18	18
szójabab-biodízel	19	19
pálmaolaj-biodízel	14	14
zöldszékulladékból vagy állati eredetű olajokból előállított biodízel (*)	0	0
hidrogénnel kezelt növényi olaj repceből	30	30
hidrogénnel kezelt növényi olaj napraforgóból	18	18
hidrogénnel kezelt növényi olaj pálmaolajból	15	15
tiszta növényi olaj repceből	30	30
biogáz organikus háztartási hulladékból sűrített földgázként	0	0
biogáz nedves trágyából sűrített földgázként	0	0
biogáz száraz trágyából sűrített földgázként	0	0

(*) Az 1774/2002/EK rendelet szerint 3. kategóriájú anyagként besorolt, állati eredetű melléktermékekből előállított állati eredetű zsíradék kivételével.

A feldolgozásra vonatkozó diszaggregált alapértelmezett értékek (beleértve a villamosenergia-többletet is) „ $e_p - e_{ec}$ ” az e melléklet C. részében meghatározottak szerint

Bioüzemanyag és egyéb folyékony bio-energiáhozadó előállítási mód	Jellemző üvegházhatási gázkibocsátás (gCO _{2eq} /MJ)	Alapértelmezett üvegházhatási gázkibocsátás (gCO _{2eq} /MJ)
cukorrépa-etanol	19	26
búzaetanol (a feldolgozáshoz használt üzemanyag megjelölése nélkül)	32	45
búzaetanol (a feldolgozáshoz használt üzemanyag lignit kogenerációs erőműben)	32	45
búzaetanol (a feldolgozáshoz használt üzemanyag földgáz hagyományos kazánban)	21	30
búzaetanol (a feldolgozáshoz használt üzemanyag földgáz kogenerációs erőműben)	14	19

Bioüzemanyag és egyéb folyékony bio-energiához tartozó előállítási mód	Jellemző üvegházhatású gáz kibocsátás (gCO _{2eq} /MJ)	Alapértelmezett üvegházhatású gáz kibocsátás (gCO _{2eq} /MJ)
búzaetanol (a feldolgozáshoz használt üzemanyag szalma kogenerációs erőműben)	1	1
a Közösségben előállított kukoricaetanol (a feldolgozáshoz használt üzemanyag földgáz kogenerációs erőműben)	15	21
Cukornádetanol	1	1
az ETBE megújuló energiaforrásokból előállított része	az etanol előállítási módával megegyező repcebiodízel	
a TAE megújuló energiaforrásokból előállított része	az etanol előállítási módával megegyező repcebiodízel	
Repcebiodízel	16	22
Napraforgó-biodízel	16	22
szójabab-biodízel	18	26
pálmaolaj-biodízel (meg nem határozott eljárás)	35	49
pálmaolaj-biodízel (az eljárás során metánmegkötés történik az olajsajtólóban)	13	18
zöldszék hulladékból vagy állati eredetű olajokból előállított biodízel	9	13
hidrogénnel kezelt növényi olaj repceből	10	13
hidrogénnel kezelt növényi olaj napraforgóból	10	13
hidrogénnel kezelt növényi olaj pálmaolajból (meg nem határozott eljárás)	30	42
hidrogénnel kezelt növényi olaj pálmaolajból (az eljárás során metánmegkötés történik az olajsajtólóban)	7	9
tiszta növényi olaj repceből	4	5
biogáz organikus háztartási hulladékból sűrített földgázként	14	20
biogáz nedves trágyából sűrített földgázként	8	11
biogáz száraz trágyából sűrített földgázként	8	11

A szállításra és elosztásra vonatkozó diszaggregált alapértelmezett értékek: „e_{td}” az e melléklet C. részében meghatározottak szerint

Bioüzemanyag és egyéb folyékony bio-energiához tartozó előállítási mód	Jellemző üvegházhatású gáz kibocsátás (gCO _{2eq} /MJ)	Alapértelmezett üvegházhatású gáz kibocsátás (gCO _{2eq} /MJ)
cukorrépa-etanol	2	2
Búzaetanol	2	2
a Közösségben előállított kukoricaetanol	2	2
Cukornádetanol	9	9
az ETBE megújuló energiaforrásokból előállított része	az etanol előállítási módával megegyező repcebiodízel	
a TAE megújuló energiaforrásokból előállított része	az etanol előállítási módával megegyező repcebiodízel	
repce-biodízel	1	1
Napraforgó-biodízel	1	1
szójabab-biodízel	13	13
pálmaolaj-biodízel	5	5
zöldszék hulladékból vagy állati eredetű olajokból előállított biodízel	1	1
hidrogénnel kezelt növényi olaj repceből	1	1
hidrogénnel kezelt növényi olaj napraforgóból	1	1
hidrogénnel kezelt növényi olaj pálmaolajból	5	5
tiszta növényi olaj repceből	1	1
biogáz organikus háztartási hulladékból sűrített földgázként	3	3
biogáz nedves trágyából sűrített földgázként	5	5
biogáz száraz trágyából sűrített földgázként	4	4

A termelésre, feldolgozásra, szállításra és elosztásra vonatkozó összérték:

Bioüzemanyag és folyékony bio-energiahordozó előállítási mód	Jellemző üvegházhatású gáz kibocsátás (gCO _{2eq} /MJ)	Alapértelmezett üvegházhatású gáz kibocsátás (gCO _{2eq} /MJ)
cukorrépa-etanol	33	40
búzaetanol (a feldolgozáshoz használt üzemanyag megjelölése nélkül)	57	70
búzaetanol (a feldolgozáshoz használt üzemanyag lignit kogenerációs erőműben)	57	70
búzaetanol (a feldolgozáshoz használt üzemanyag földgáz hagyományos kazánban)	46	55
búzaetanol (a feldolgozáshoz használt üzemanyag földgáz kogenerációs erőműben)	39	44
búzaetanol (a feldolgozáshoz használt üzemanyag szalma kogenerációs erőműben)	26	26
a Községben előállított kukoricaetanol (a feldolgozáshoz használt üzemanyag földgáz kogenerációs erőműben)	37	43
Cukornádetanol	24	24
az ETBE megújuló energiaforrásokból előállított része	az etanol előállítási módjával megegyező repcebiodízel	
a TAE megújuló energiaforrásokból előállított része	az etanol előállítási módjával megegyező repcebiodízel	
Repcebiodízel	46	52
Napraforgó-biodízel	35	41
szójabab-biodízel	50	58
pálmaolaj-biodízel (meg nem határozott eljárás)	54	68
pálmaolaj-biodízel (az eljárás során metánmegkötés történik az olajsajtólóban)	32	37
zöldszéghulladékból vagy állati eredetű olajokból előállított biodízel	10	14
hidrogénnel kezelt növényi olaj repceből	41	44
hidrogénnel kezelt növényi olaj napraforgóból	29	32
hidrogénnel kezelt növényi olaj pálmaolajból (meg nem határozott eljárás)	50	62
hidrogénnel kezelt növényi olaj pálmaolajból (az eljárás során metánmegkötés történik az olajsajtólóban)	27	29
tiszta növényi olaj repceből	35	36
biogáz organikus háztartási hulladékból sűrített földgázként	17	23
biogáz nedves trágyából sűrített földgázként	13	16
biogáz száraz trágyából sűrített földgázként	12	15

- E. *Becsült diszaggregált alapértelmezett értékek az olyan jövőbeli bioüzemanyagok és folyékony bio-energiahordozók esetében, amelyek 2008 januárjában nem voltak, vagy csak elhanyagolható mennyiségben voltak jelen a piacon*

Diszaggregált alapértelmezett értékek a termelésre vonatkozóan: „ e_{ec} ” az e melléklet C. részében meghatározottak szerint

Bioüzemanyag és folyékony bio-energiahordozó előállítási mód	Jellemző üvegházhatású gáz kibocsátás (gCO _{2eq} /MJ)	Alapértelmezett üvegházhatású gáz kibocsátás (gCO _{2eq} /MJ)
búzaszalma-etanol	3	3
Hulladékfa-etanol	1	1
termesztettfa-etanol	6	6
Hulladékfa alapú Fischer–Tropsch–dízelolaj	1	1
termesztettfa alapú Fischer–Tropsch–dízelolaj	4	4
Hulladékfa-DME	1	1
termesztettfa-DME	5	5
Hulladékfa-metanol	1	1
termesztettfa-metanol	5	5
az MTBE megújuló energiaforrásokból előállított része	a metanol előállítási módjával megegyező	

A feldolgozásra vonatkozó diszaggregált alapértelmezett értékek (beleértve a villamosenergia-többletet is): „ $e_p - e_{ee}$ ” az e melléklet C. részében meghatározottak szerint

Bioüzemanyag és folyékony bio-energiához való előállítási mód	Jellemző üvegházhatású gáz kibocsátás (gCO _{2eq} /MJ)	Alapértelmezett üvegházhatású gáz kibocsátás (gCO _{2eq} /MJ)
búzaszalma-etanol	5	7
Faetanol	12	17
fa alapú Fischer–Tropsch-dízelolaj	0	0
fa-DME	0	0
Faetanol	0	0
az MTBE megújuló energiaforrásokból előállított része	a metanol előállítási módjával megegyező	

A szállításra és az elosztásra vonatkozó diszaggregált alapértelmezett értékek: „ e_{td} ” az e melléklet C. részében meghatározottak szerint

Bioüzemanyag és folyékony bio-energiához való előállítási mód	Jellemző üvegházhatású gáz kibocsátás (gCO _{2eq} /MJ)	Alapértelmezett üvegházhatású gáz kibocsátás (gCO _{2eq} /MJ)
búzaszalma-etanol	2	2
Hulladékfa-etanol	4	4
termesztettfa-etanol	2	2
Hulladékfa alapú Fischer–Tropsch-dízelolaj	3	3
termesztettfa alapú Fischer–Tropsch-dízelolaj	2	2
Hulladékfa-DME	4	4
termesztettfa-DME	2	2
Hulladékfa-metanol	4	4
termesztettfa-metanol	2	2
az MTBE megújuló energiaforrásokból előállított része	a metanol előállítási módjával megegyező	

A termelésre, előállításra, szállításra és elosztásra vonatkozó összérték:

Bioüzemanyag és egyéb folyékony bio-energiához való előállítási mód	Jellemző üvegházhatású gáz kibocsátás (gCO _{2eq} /MJ)	Alapértelmezett üvegházhatású gáz kibocsátás (gCO _{2eq} /MJ)
búzaszalma-etanol	11	13
Hulladékfa-etanol	17	22
termesztettfa-etanol	20	25
Hulladékfa alapú Fischer–Tropsch-dízelolaj	4	4
termesztettfa alapú Fischer–Tropsch-dízelolaj	6	6
Hulladékfa-DME	5	5
termesztettfa-DME	7	7
Hulladékfa-metanol	5	5
termesztettfa-metanol	7	7
az MTBE megújuló energiaforrásokból előállított része	a metanol előállítási módjával megegyező	

VI. MELLÉKLET

A megújuló energiával kapcsolatos nemzeti cselekvési tervek harmonizált formanyomtatványára vonatkozó minimumkövetelmények

1. Várható teljes energiafogyasztás

2020-ban a villamosenergia-termelés, a közlekedés, a hűtés és a fűtés terén várható teljes bruttó energiafogyasztás az energiahatékonysági-politikai intézkedések hatásainak figyelembevételével.

2. A villamosenergia-, a hűtési és fűtési, valamint a közlekedési ágazatban a megújuló energiaforrásokból előállított energia tekintetében 2020-ra kitűzött nemzeti ágazati célok és becsült részarányok

- a) a megújuló energiaforrásokból előállított villamos-energia megcélzott részaránya 2020-ban;
- b) a megújuló energiaforrásokból előállított villamosenergia-részarány elérésének tervezett ütemterve;
- c) a hűtési és fűtési ágazatban a megújuló energiaforrásokból előállított energia megcélzott részaránya 2020-ban;
- d) a hűtési és fűtési ágazatban a megújuló energiaforrásokból előállított energia-részarány elérésének tervezett ütemterve;
- e) a közlekedési ágazatban a megújuló energiaforrásokból előállított energia-részarány elérésének becsült ütemterve;
- f) a 3. cikk (2) bekezdésében és az 1. melléklet b részében említett nemzeti ütemterv-előirányzat.

3. A célok elérését szolgáló intézkedések

- a) a megújuló energiaforrásokból előállított energia támogatását célzó valamennyi politika és intézkedés áttekintése;
- b) a 13., 14. és 16. cikkben foglalt követelmények teljesítését szolgáló konkrét intézkedések, beleértve a 2020-as nemzeti célok eléréséhez szükséges, megújuló energiaforrásokból előállított energiamennyiségek integrálásának megkönnyítése érdekében a meglévő infrastruktúra kibővítésének és/vagy megerősítésének a szükségességét, valamint a 17–21. cikkek tekintetében a jóváhagyási eljárások és intézkedések felgyorsítását;
- c) a villamosenergia-ágazatban a megújuló energiaforrásokból előállított energia használatának támogatását célzó, a tagállam vagy a tagállamok egy csoportja által alkalmazott támogatási rendszerek;
- d) a hűtési és fűtési ágazatban a megújuló energiaforrásokból előállított energia használatának támogatását célzó, a tagállam vagy a tagállamok egy csoportja által alkalmazott támogatási rendszerek;
- e) a közlekedési ágazatban a megújuló energiaforrásokból előállított energia használatának támogatását célzó, a tagállam vagy a tagállamok egy csoportja által alkalmazott támogatási rendszerek;
- f) a biomasszából előállított energia használatának támogatását célzó konkrét intézkedések különösen az új biomassza-mobilizálás tekintetében, az alábbiak figyelembevételével:
 - i. a biomassza rendelkezésre állása: a hazai potenciál és az import egyaránt;
 - ii. a biomassza nagyobb mértékű rendelkezésre állását célzó intézkedések, a biomassza egyéb felhasználóira (mezőgazdasági és erdészeti alapú ágazatok) is figyelemmel;
- g) a tagállamok közötti statisztikai átruházások tervezett igénybevétele, valamint a más tagállamokkal és harmadik országokkal közös projektekben való tervezett részvétel:
 - i. az indikatív ütemtervhez képest a megújuló energiaforrásokból származó energiából előállított, más tagállamoknak átadható becsült többlet;
 - ii. a közös projektek becsült potenciálja;
 - iii. a tagállam megújuló energiaforrásokból származó energiaszükségletének a hazai termelésen kívüli forrásokból biztosított, becsült aránya.

4. Értékelések

- a) a megújuló energia előállítására alkalmazott egyes technológiáktól elvárt teljes hozzájárulás a villamosenergia-fogyasztásban, a fűtésben és hűtésben, valamint a közlekedésben felhasznált, megújuló energiaforrásból előállított energia részarányaira vonatkozó kötelező, 2020-ig teljesítendő kötelező célértékek, illetve az időközi ütemterv megvalósításához;
 - b) az energiahatékonysági és az energiatakarékossági intézkedések elvárt teljes hozzájárulása a villamosenergia-fogyasztásban, a fűtésben és hűtésben, valamint a közlekedésben felhasznált, megújuló energiaforrásból előállított energia részarányaira vonatkozó kötelező, 2020-ig teljesítendő kötelező célértékek, illetve az időközi ütemterv megvalósításához.
-

VII. MELLÉKLET

A hőszivattyúból származó energia elszámolása

A hőszivattyúk által hasznosított légtermikus, geotermikus vagy hidrotermikus mennyisége megújuló energiaforrásból előállított energiának minősül ezen irányelv alkalmazásában, amelyet, E_{RES} , az alábbi képlet segítségével kell kiszámolni:

$$E_{RES} = Q_{hasznos} * (1 - 1/SPF)$$

ahol

- $Q_{hasznos}$ = a hőszivattyúból származó teljes becsült hasznos hőenergia, amely megfelel az 5. cikk (4) bekezdésében meghatározott követelményeknek, a következők szerint megállapítva: csak az $SPF > 1,15 * 1/\eta$ adottságú hőszivattyúk vehetők figyelembe,
- SPF = a becsült átlag szezonális teljesítmény faktor az említett hőszivattyúknál,
- η a teljes bruttó villamosenergia-termelés és a villamosenergia-termeléshez felhasznált elsődleges energia aránya, és az Eurostat adatok alapján megállapított EU átlagként kell kiszámolni.

Legkésőbb 2013. január 1-jéig a Bizottság iránymutatásokat készít arra nézve, hogy a tagállamok hogyan becsüljék meg a $Q_{hasznos}$ és SPF értékeit a különböző hőszivattyúzási technológiák és alkalmazások tekintetében, figyelembe véve az eltérő éghajlati feltételeket, különösen a nagyon hideg éghajlatokat.

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS 2009/29/EK IRÁNYELVE

(2009. április 23.)

a 2003/87/EK irányelvnek az üvegházhatású gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerének továbbfejlesztése és kiterjesztése tekintetében történő módosításáról

(EGT-vonatkozású szöveg)

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Közösséget létrehozó szerződésre és különösen annak 175. cikke (1) bekezdésére,

tekintettel a Bizottság javaslatára,

tekintettel az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére ⁽¹⁾,

tekintettel a Régiók Bizottságának véleményére ⁽²⁾,

a Szerződés 251. cikkében megállapított eljárásnak megfelelően ⁽³⁾,

mivel:

- (1) A 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ⁽⁴⁾ az üvegházhatású gázkibocsátás költséghatékony és gazdaságos módon történő csökkentésének előmozdítása érdekében létrehozta az üvegházhatású gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerét (közösségi rendszer).
- (2) Az Egyesült Nemzetek éghajlatváltozási keretegyezményének (UNFCCC) – amelyet az Európai Közösség részéről a 94/69/EK tanácsi határozattal ⁽⁵⁾ hagytak jóvá – alapvető célkitűzése az üvegházhatású gáz légköri koncentrációjának olyan szinten való stabilizálása, amely megakadályozza az éghajlati rendszer veszélyes, embertől eredő befolyásolását. E célkitűzés elérése érdekében az általános globális éves felszíni középhőmérséklet-emelkedés mértéke legfeljebb 2 °C-kal haladhatja meg az iparosodás előtti hőmérsékleti szintet. Az éghajlatváltozással foglalkozó kormányközi munkacsoport (IPCC) legfrissebb értékelő jelentése szerint a fenti cél elérése érdekében az üvegházhatású gázok globális kibocsátása 2020 után nem növekedhet tovább. Ehhez a Közösség növekvő erőfeszítéseire, a fejlett országoknak a kibocsátás csökkentésére irányuló folyamatba való gyors bevonására, és a fejlődő országok részvételének ösztönzésére van szükség.
- (3) A 2007. márciusi Európai Tanács határozottan elkötelezte magát amellett, hogy 2020-ra a Közösség legalább 20 %-kal, illetve – amennyiben más fejlett országok is vállalják a

kibocsátások hasonló csökkentését, valamint a gazdaságilag fejlettebb fejlődő országok kötelezettségeikhez és lehetőségeikhez mérten szintén megfelelően hozzájárulnak a folyamathoz – 30 %-kal az 1990. évi szint alá csökkenti az üvegházhatású gázok teljes kibocsátását. 2050-re az üvegházhatású gázok globális kibocsátását legalább 50 %-kal az 1990. évi szint alá kell csökkenteni. Minden gazdasági ágazatnak hozzá kell járulnia az említett kibocsátáscsökkentési célok eléréséhez, ideértve a nemzetközi tengerhajózást és a légi közlekedést is. A légi közlekedés e csökkentésekhez a közösségi rendszerhez való csatlakozás révén járul hozzá. Abban az esetben, ha 2011. december 31-ig a tagállamok nem fogadják el olyan, a Nemzetközi Tengerészeti Szervezet keretein belüli nemzetközi megállapodást, amelynek csökkentési célkitűzései között szerepelnek a nemzetközi tengeri kibocsátások, vagy a Közösség nem fogad el ilyen jellegű megállapodást az UNFCCC-n keresztül, a Bizottságnak 2013-as hatálybalépési célkitűzéssel javaslatot kell tennie arra, hogy a nemzetközi tengeri kibocsátások a harmonizált módszerekkel összhangban bekeverüljenek a Közösség csökkentési kötelezettségvállalásai közé. A javaslatnak a minimálisra kell csökkentenie a Közösség versenyképességét érintő hatásokat, figyelembe véve a lehetséges környezeti előnyöket.

- (4) Az Európai Parlament az éghajlatváltozásról tartott bali konferencia (COP 13 és COP/MOP 3) eredményéről szóló, 2008. január 31-i állásfoglalásában ⁽⁶⁾ emlékeztetett azon álláspontjára, miszerint az iparosodott országoknak kötelezettséget kell vállalniuk arra, hogy üvegházhatású gázaik kibocsátását 2020-ra legalább 30 %-kal, 2050-re pedig legalább 60–80 %-kal csökkentsék az 1990-es szinthez képest. Mivel várható, hogy a 2009-ben Koppenhágában tartandó COP 15 tárgyalások kimenetele pozitív lesz, az Európai Uniónak el kell kezdenie szigorúbb kibocsátáscsökkentési célokat kitűzni 2020-ra és az azt követő időszakra, illetve annak biztosítására kell törekednie, hogy 2013 után a közösségi rendszer szükség esetén lehetővé tegyen szigorúbb kibocsátási korlátozásokat az Unió az éghajlatváltozásról szóló jövőbeni nemzetközi megállapodáshoz (a továbbiakban: az éghajlatváltozásról szóló nemzetközi megállapodás) való hozzájárulásának részeként.
- (5) Az említett hosszú távú célkitűzések elérése érdekében célszerű meghatározni azt a kiszámítható menetrendet, amely szerint a közösségi rendszer hatálya alá tartozó létesítmények kibocsátását csökkenteni kell. Az üvegházhatású gázok kibocsátásának 20 %-kal az 1990. évi szint alá történő csökkentésére irányuló, a Közösség által vállalt kötelezettség költséghatékony teljesítéséhez az említett létesítményeknek kiosztott kibocsátási egységek számának 2020-ra 21 %-kal ezen intézmények 2005. évi kibocsátási szintje alá kell csökkennie.

⁽¹⁾ HL C 27., 2009.2.3., 66. o.

⁽²⁾ HL C 325., 2008.12.19., 19. o.

⁽³⁾ Az Európai Parlament 2008. december 17-i véleménye (a Hivatalos Lapban még nem tették közzé) és a Tanács 2009. április 6-i határozata.

⁽⁴⁾ HL L 275., 2003.10.25., 32. o.

⁽⁵⁾ HL L 33., 1994.2.7., 11. o.

⁽⁶⁾ HL C 68. E., 2009.3.21., 13. o.

- (6) A közösségi rendszer biztonságosságának és kiszámíthatóságának fokozása érdekében a 20 %-ot meghaladó teljes kibocsátáscsökkentés eléréséhez rendelkezéseket kell elfogadni a közösségi rendszer hozzájárulása mértékének növelésére, különös tekintettel az Európai Tanács által 2020-ra meghatározott 30 %-os csökkentési célkitűzésre, amelyet a veszélyes éghajlatváltozás megakadályozásához tudományos szempontból szükségesnek tartanak.
- (7) Amint a Közösség és harmadik országok megkötnek egy éghajlatváltozásról szóló nemzetközi megállapodást, amelyet összhangban 2012 után megfelelő globális intézkedéseket valósítanak meg, jelentős támogatást kell biztosítani az ezen országokban elért kibocsátáscsökkentés jóváírásához. E megállapodás megkötése előtt is fokozott mértékű biztonságot kell nyújtani a Közösségen kívülről származó keretek további felhasználhatósága tekintetében.
- (8) Míg az első kereskedelmi időszakban gyűjtött tapasztalatok feltárják a közösségi rendszer lehetőségeit, a második kereskedelmi időszakra vonatkozó nemzeti kiosztási tervek véglegesítése pedig 2012-re jelentős kibocsátáscsökkentést eredményez majd, a 2007-ben végzett felülvizsgálat megerősítette, hogy a kibocsátáskereskedelemről származó előnyök jobb kiaknázása, a belső piac torzulásának megakadályozása és a kibocsátáskereskedelmi rendszerek összekapcsolásának megkönnyítése érdekében feltétlenül szükség van egy összehangoltabb kibocsátáskereskedelmi rendszer létrehozására. Továbbá jobb tervezhetőséget kell biztosítani, valamint új ágazatok és gázok bevonásával bővíteni kell a rendszer hatókörét a szükséges befektetések ösztönzéséhez elengedhetetlen szén-dioxidár-jelzés megerősítése, valamint újabb kibocsátáscsökkentési lehetőségek felkínálása céljából, ami a kibocsátáscsökkentés összköltségének mérséklését és a rendszer nagyobb hatékonyságát eredményezi.
- (9) Az üvegházhatású gázok fogalmának meghatározását hozzá kell igazítani az UNFCCC legfrissebb jelentésében szereplő fogalom meghatározáshoz, és egyes üvegházhatású gázok esetében világosabbá kell tenni a globális felmelegedési potenciál megállapításának és frissítésének módját.
- (10) A közösségi rendszert egyéb olyan létesítményekre is ki kell terjeszteni, amelyek kibocsátása a jelenleg érvényes nyomomonkövetési, jelentéstételi és hitelesítési követelményekkel azonos pontossággal nyomon követhető, jelenthető és hitelesíthető.
- (11) Amennyiben az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentése érdekében hozott egyenértékű – különösen adóügyi – intézkedések az olyan kisebb létesítményekre is vonatkoznak, amelyek kibocsátása nem haladja meg az évi 25 000 tonna szén-dioxid-egyenérték küszöbértéket, léteznie kell olyan eljárásnak, amely lehetővé teszi a tagállamok számára, hogy az ilyen kisebb létesítményeket a kibocsátáskereskedelmi rendszerből kivegyék mindaddig, amíg az említett intézkedések alkalmazandók. A kórházak is mentességet kaphatnak egyenértékű intézkedések vállalása esetén. A rendszerből kivett, egy tonna szén-dioxid-egyenértékre jutó igazgatási költség csökkentése szempontjából – az egyszerűbb igazgatás miatt – ez a küszöbérték kínálja relatíve a legnagyobb nyereséget. Az ötéves kiosztási időszakokról való áttérés következtében, továbbá a biztonság és a kiszámíthatóság növelése érdekében rendelkezéseket kell megállapítani az üvegházhatású gázok kibocsátási engedélyei felülvizsgálatának gyakoriságára vonatkozóan. A tagállamok feladata olyan kis létesítményekre vonatkozó intézkedéseket javasolni, amelyek ugyanolyan mértékben járulnak hozzá a kibocsátások csökkentéséhez, mint a közösségi rendszer. Ilyen intézkedés lehet az adóztatás, az iparral kötött megállapodások vagy a szabályozás. Figyelembe véve a kisebb kibocsátók felesleges adminisztratív terhei csökkentésének szükségességét, az ezen irányelvnek való megfelelés érdekében a tagállamok elfogadhatnak egyszerűsített eljárásokat és intézkedéseket.
- (12) Az ezen irányelv alkalmazásával kapcsolatos információknak könnyen hozzáférhetőnek kell lenniük, különösen a kis- és középvállalkozások számára.
- (13) A kibocsátási egységeknek a Közösség egészére kiterjedő mennyiségét a 2008 és 2012 közötti időszak felétől számítva egyenletesen csökkenteni kell, biztosítva, hogy a kibocsátáskereskedelmi rendszer fokozatos és kiszámítható kibocsátáscsökkentést eredményezzen az említett időszakban. A kibocsátási egységek éves csökkenésének a tagállamok által – a tagállamoknak a 2008 és 2012 közötti időszakra vonatkozó nemzeti kiosztási tervéről szóló bizottsági határozatok alapján – kibocsátott kibocsátási egységek 1,74 %-ával azonos mértékűnek kell lennie annak érdekében, hogy a közösségi rendszer költséghatékony módon járjon hozzá a kibocsátások vonatkozásában a Közösség által 2020-ra vállalt legalább 20 %-os kibocsátáscsökkentési kötelezettség teljesítéséhez.
- (14) A fenti hozzájárulás a közösségi rendszerben 2020-ra vállalt, a 2005-ben jelentett szinthez képest 21 %-os kibocsátáscsökkentésnek felel meg, ideértve a 2005 és 2007 közötti időszakról a 2008 és 2012 közötti időszakra vonatkozó – a 2008 és 2012 közötti időszak tekintetében a bolgár és román nemzeti kiosztási terv értékelésére használt – 2005. évi kibocsátási adatok hatását is, amelynek alapján 2020-ban legfeljebb 1 720 millió kibocsátási egységet adnak majd ki. A pontos kibocsátott mennyiségeket azt követően számítják ki, hogy a tagállamok – a 2008 és 2012 közötti időszakra vonatkozó nemzeti kiosztási terveikről szóló bizottsági határozatok szerint – kiadták a kibocsátási egységeket, mivel egyes létesítmények esetében a kiosztás jóváhagyásának feltétele az adott létesítmény kibocsátásának előzetes igazolása és ellenőrzése. A 2008 és 2012 közötti időszakra érvényes kibocsátási egységek kiadását követően a Bizottság közzéteszi a Közösség egészére vonatkozó kibocsátási mennyiséget. A Közösség egészére vonatkozó mennyiséget ki kell igazítani azon létesítmények vonatkozásában, amelyeket a 2008 és 2012 közötti időszakban vagy 2013-tól bevonnak vagy kizárnak a közösségi rendszerből.
- (15) A Közösség gazdasága által teendő további erőfeszítések többek között azt is megkövetelik, hogy a felülvizsgált közösségi rendszer lehetőség szerint a legnagyobb gazdasági hatékonysággal és a Közösségen belül teljesen harmonizált feltételek alapján működjön. Ezért az árverés útján történő értékesítésnek kell a kiosztás alapulvének lennie, tekintettel arra, hogy az árverés útján történő értékesítés a

legegyszerűbb és egyben a leghatékonyabbnak tartott rendszer. Ez a módszer kiküszöböli a váratlan nyereséget, továbbá a meglévő létesítményekkel azonos versenyjogi feltételeket biztosít az új belépőknek és az átlagosnál jobban növekvő gazdaságoknak.

- (16) A közösségi rendszer környezetvédelmi és igazgatási hatékonyságának fenntartása, a verseny torzulásának és az új belépők részére fenntartott tartalékok gyors kimerülésének elkerülése érdekében harmonizálni kell az új belépőkre vonatkozó szabályokat, hogy valamennyi tagállamban ugyanazt a megközelítést fogadják el, különösen a létesítmények „jelentős bővítései” kapcsán. Ezért a jelen irányelv harmonizált végrehajtási szabályainak elfogadására vonatkozó rendelkezéseknek is szerepelniük kell az irányelvben. Ezekben a szabályokban – ahol csak lehetséges – a jelentős bővítést a létesítmény meglévő beépített kapacitásának legalább 10 %-os bővítéseként, vagy a beépített kapacitás növekedéséhez kapcsolódóan a létesítmény kibocsátásának lényeges növekedéseként kell meghatározni. Az új belépők részére fenntartott tartalékból történő kiosztásra csak a létesítmény jelentős bővítése kapcsán kerülhet sor.
- (17) Minden tagállamnak jelentős befektetéseket kell eszközölnie gazdasága szén-dioxid-intenzitásának 2020-ra megvalósuló csökkentése érdekében, és ez azon tagállamoktól, ahol az egy főre jutó jövedelem jelentősen a közösségi átlag alatt marad, illetve amelyek gazdasága felzárkózni igyekszik a gazdagabb tagállamokhoz, jelentős erőfeszítéseket követel az energiahatékonyság javítása érdekében. A Közös gazdaságának biztonságos és fenntartható kis szén-dioxid-kibocsátású gazdasággá történő átalakítása során a Közösségen belüli versenytorzulás kiküszöbölésének és a legnagyobb mértékű gazdasági hatékonyság biztosításának célkitűzései nem egyeztethetők össze azzal, hogy a közösségi rendszerben működő gazdasági ágazatok eltérő bánásmódban részesüljenek az egyes tagállamokban. Ezért más mechanizmusokat kell kidolgozni a viszonylag alacsony egy főre jutó jövedelemmel és nagyobb növekedési kilátásokkal rendelkező tagállamok számára. Az árverés útján értékesítendő teljes kibocsátási egység-mennyiség 88 %-át az említett tagállamok részére kell kiosztani olyan arányban, amely megfelel a 2005. évi kibocsátás vagy a 2005 és 2007 közötti időszak átlaga közül a magasabb értéknek a közösségi rendszerben. A teljes mennyiség 10 %-át egyes tagállamok javára kell kiosztani a szolidaritás és a Közösségen belüli gazdasági növekedés érdekében, és azt a kibocsátások csökkentésére, valamint az éghajlatváltozás hatásaihoz való alkalmazkodásra kell felhasználni. Az említett 10 % kiosztásánál figyelembe kell venni a tagállamokban a 2005-ben elért egy főre jutó jövedelem szintjét és a tagállamok növekedési kilátásait, így annak az alacsonyabb jövedelmi szinttel és nagyobb növekedési kilátásokkal rendelkező tagállamoknak kell kedveznie. A Közös gazdaság egy főre jutó átlagos jövedelmi szintjénél több mint 20 %-kal magasabb átlagos jövedelmi szinttel rendelkező tagállamoknak hozzá kell járulniuk a kiosztáshoz, kivéve azt az esetet, amikor a teljes csomagnak – a Bizottságnak az EU éghajlatváltozásra és megújuló energiára vonatkozó 2020-ig terjedő célkitűzéseire irányuló végrehajtási intézkedéscsomagot kísérő hatástanulmányában megbecsült – közvetlen költsége meghaladja a bruttó hazai termék 0,7 %-át. Az árverezendő teljes kibocsátási egység-mennyiség további 2 %-át ki kell osztani azon tagállamok között, amelyek üvegházhatású gázkibocsátása 2005-ben

legalább 20 %-kal alacsonyabb volt, mint a Kiotói Jegyzőkönyv alapján rájuk vonatkozó alapérvben.

- (18) Tekintettel az éghajlatváltozás elleni küzdelemhez és az éghajlatváltozás elkerülhetetlen hatásaihoz való alkalmazkodáshoz szükséges jelentős erőfeszítésekre, helyénvaló, hogy a kibocsátási egységek árverés útján történő értékesítéséből származó bevétel legalább 50 %-át kötelezően a következőkre használják fel: az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentése, az éghajlatváltozás hatásaihoz való alkalmazkodás, a kibocsátás csökkentésével és az alkalmazkodással kapcsolatos kutatás és fejlesztés finanszírozása, megújuló energiaforrások kifejlesztése az Unió azon kötelezettségvállalásának teljesítése érdekében, hogy 2020-ra 20 %-ban megújuló energiaforrásokat fog felhasználni, továbbá az Európai Unió azon kötelezettségvállalásának teljesítése érdekében, hogy 2020-ra 20 %-kal növeli az energiahatékonyságot, az üvegházhatású gázok környezetbarát elkülönítése és geológiai tárolása, hozzájárulás a globális energiahatékonysági és megújulóenergia-alaphoz, valamint a pozsoni Éghajlatváltozási Konferencián (COP 14 és COP/MOP 4) elindított Alkalmazkodási Alaphoz, az erdőirtás megakadályozására és a fejlődő országokban megvalósítandó alkalmazkodás elősegítésére irányuló intézkedések, valamint a szociális vonatkozások kezelése, mint például a villamosenergia-árak lehetséges emelkedésének hatása az alacsony és közepes jövedelemmel rendelkező háztartásokban. Ez az arány jelentősen alatta marad az állami hatóságoknak az árverés útján történő értékesítés során elért nettó bevételére vonatkozó várakozásoknak, figyelemmel a társasági adóból származó bevétel lehetséges csökkenésére. Ezen túlmenően a kibocsátási egységek árverés útján történő értékesítéséből származó bevételt a közösségi rendszer irányításával kapcsolatos igazgatási költségek fedezésére kell fordítani. Ennek az irányelvnek rendelkezéseket kell bevezetnie az árverés útján történő értékesítésből származó pénzeszközök fenti célú felhasználásának nyomon követéséről. A pénzeszközök felhasználására vonatkozó tájékoztatás nem mentesíti a tagállamokat a Szerződés 88. cikkének (3) bekezdésében megállapított, az egyes nemzeti intézkedések bejelentésére vonatkozó kötelezettségük teljesítése alól. Ezen irányelv nem befolyásolja az állami támogatásokkal kapcsolatos, a Szerződés 87. és 88. cikkének megfelelően lefolytatható jövőbeni eljárások eredményét.
- (19) Következésképpen 2013-tól főszabályként a teljes mennyiséget árverés útján kell értékesíteni a villamosenergia-ágazat esetében, figyelembe véve annak lehetőségeit a szén-dioxid-kibocsátás növekvő költségének áthárítására, továbbá nem adható ingyenes kiosztás a CO₂-megkötésre és -tárolásra, mivel ezt a tevékenységet azzal kell ösztönözni, hogy a tárolt kibocsátások ellenében nem kell kibocsátási egységeket leadni. A verseny torzulásának megakadályozása érdekében a villamosenergia-termelők a távfűtésre és távhűtésre, illetve a hasznos hőigényen alapuló kapcsolt energiatermelés belső energiapiacra való támogatásáról szóló, 2004. február 11-i 2004/8/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvben ⁽¹⁾ meghatározott nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelési rendszerekben előállított hőre és hűtésre vonatkozóan ingyenes kiosztásban részesülhetnek akkor, ha a más ágazatok létesítményei által előállított ilyen hőre vonatkozóan ingyenes kiosztásra kerül sor.

⁽¹⁾ HL L 52., 2004.2.21., 50. o.

- (20) A CO₂-megkötést és tárolást, valamint az új megújulóenergia-technológiákat hosszú távon leginkább az ösztönzi, hogy a kibocsátási egységeket nem kell leadni a tartósan tárolt vagy elkerült CO₂-kibocsátások után. Ezenkívül az első kereskedelmi rendszerek és az innovatív megújulóenergia-technológiák bemutatásának meggyorsítása érdekében az új belépők tartalékából egységeket kell elkülöníteni az elegendő mennyiségben tárolt vagy elkerült CO₂-tonnák garantált díjazásának biztosítására az Unió első ilyen létesítményei számára, feltéve, hogy megállapodás született a tudásmegosztásról. A többletfinanszírozást azon megfelelő nagyságrendű projektek számára kell biztosítani, amelyek innovatív jellegűek, és amelyek jelentős társfinanszírozásban részesülnek a vonatkozó beruházási költségek elviekben több mint felét fedező és a projekt megvalósíthatóságát figyelembe vevő üzemeltető részéről.
- (21) A közösségi rendszer hatálya alá tartozó más ágazatok esetében olyan átmeneti rendszert kell bevezetni, amelyben a 2013. évi ingyenes kiosztás a 2005 és 2007 közötti időszakban a teljes közösségi kibocsátási egység-mennyiség annyi százalékának megfelelő összeg 80 %-a, amennyit az említett létesítmények a teljes éves közösségi kibocsátási egység-mennyiséghez viszonyítva kibocsátottak. Ezt követően az ingyenes kiosztást minden évben egyenlő összegekkel kell csökkenteni, ami 2020-ban 30 %-os ingyenes kiosztást eredményez, azzal a céllal, hogy 2027-re elérjék az ingyenes kiosztás megszűnését.
- (22) A karbonpiac és a villamosenergia-piac szabályos működésének biztosítása érdekében a 2013 utáni időszakra vonatkozó kibocsátási egységek árverését 2011-ig el kell kezdeni, és annak jó előre meghatározott, egyértelmű és objektív szabályokra kell támaszkodnia.
- (23) A Közösségben fennálló verseny torzulásainak csökkentése érdekében a létesítmények részére átmenetileg ingyenesen kiosztott mennyiséget a Közösség egészére kiterjedő, összehangolt szabályok („előzetes referenciaértékek”) szerint kell meghatározni. A szabályoknak figyelemmel kell lenniük az üvegházhatású gázokkal kapcsolatos és leginkább energiahatékony műszaki megoldásokra, a helyettesítő megoldásokra, az alternatív termelési eljárásokra, a biomassza felhasználására, a megújuló energiaforrásokra és a CO₂ elkülönítésére és tárolására. Ezek a szabályok nem ösztönözhetik a kibocsátás növelését, és biztosítaniuk kell, hogy az érintett kibocsátási egységek egyre növekvő hányadát árverés útján értékesítsék. A kiosztandó mennyiségeket a piac megfelelő működése érdekében a kereskedelmi időszak kezdete előtt rögzíteni kell. A harmonizált szabályok figyelembe vehetik az éghető hulladékgázok felhasználásához kapcsolódó kibocsátásokat is, ha e hulladékgázok keletkezése elkerülhetetlen az ipari eljárás során; e tekintetben a szabályok rendelkezhetnek arról, hogy az érintett hulladékgázokat égető létesítmények vagy a gázokat kibocsátó létesítmények üzemeltetői számára ingyenesen osszanak ki kibocsátási egységeket. A kiosztásnak meg kell akadályoznia a verseny indokolatlan torzulását az ipari létesítményeknek szállított villamos energia, távhő és hűtés piacain. Meg kell továbbá akadályoznia az ugyanazon üzemeltető által működtetett létesítményekben, illetve a kiszervezett létesítményekben végzett ipari tevékenységek közötti verseny indokolatlan torzulását. A szabályoknak az átmenetileg ingyenes kiosztásban részesülő meglévő létesítményekkel azonos tevékenységet folytató új belépőkre is vonatkozniuk kell. A belső piaci verseny torzulásainak megakadályozása érdekében az új belépők villamosenergia-termelésére ingyenes kiosztás nem nyújtható. Azokat a kibocsátási egységeket, amelyek az új belépők részére elkülönített tartalékban 2020-ban megmaradnak, árverés útján kell értékesíteni.
- (24) A Közösség továbbra is vezető szerepet játszik egy olyan, az éghajlatváltozásról szóló nagyszabású nemzetközi megállapodás tárgyalása során, amelynek célja a globális hőmérséklet-emelkedés 2 °C-ban történő korlátozásának elérése, és amelyet az UNFCCC részes feleinek tizenharmadik konferenciáján elért eredmények és a Kiotói Jegyzőkönyv részes feleinek Balin, Indonéziában 2007. december 3–14. között rendezett harmadik ülésén elért eredményei is ösztönöznek. Amennyiben más fejlett országok és a nagy üvegházhatású gázkibocsátók nem lesznek részesei ennek a nemzetközi megállapodásnak, ez az olyan harmadik országokban történő üvegházhatású gázkibocsátás emelkedéséhez vezethet, ahol az iparágra nem vonatkoznak hasonló, üvegházhatású gázkibocsátással kapcsolatos szén-dioxid-kibocsátási korlátozások („szénszivárgás”), és ezzel egyidejűleg a Közösségben működő egyes energiaigényes, a nemzetközi versenynek kitett ágazatok és alágazatok gazdasági hátrányba kerülhetnek. Ez alááshatja a közösségi fellépések környezeti integritását és eredményességét. A szénszivárgás elleni fellépésként a Közösségnek 100 %-ig ingyenes kiosztásban kell részesítenie az adott feltételeket teljesítő ágazatokat és alágazatokat. Az említett ágazatok és alágazatok meghatározását, valamint a szükséges intézkedéseket ismételtelen értékelni kell majd, biztosítva, hogy cselekvésre csak a szükséges esetben kerüljön sor, és elkerülendő a túlkompenzáció. Azoknak az ágazatoknak és alágazatoknak az esetében, ahol alappal feltehető, hogy a szénszivárgás kockázata más módon nem zárható ki, és ahol a hatékonyan termelt villamos energiára fordítják a termelési költségek nagy hányadát, az intézkedés során – a teljes kibocsátási egység-mennyiség megváltoztatása nélkül – figyelembe vehető a termelési folyamat során elfogyasztott villamos energia mennyisége. Kiindulásképpen a szénszivárgás kockázatát ezekben az ágazatokban vagy alágazatokban a háromjegyű (NACE-3) kódok alapján vagy adott esetben, amennyiben rendelkezésre állnak megfelelő adatok, a négyjegyű (NACE-4) kódok alapján kell értékelni.
- (25) A Bizottságnak ezért 2010. június 30-ig felül kell vizsgálnia a helyzetet, konzultálnia kell valamennyi érintett szociális partnerrel, és – a nemzetközi tárgyalások eredményére figyelemmel – jelentést kell benyújtania, amelyhez csatolja majd az esetleges javaslatait. Ezzel összefüggésben a Bizottságnak 2009. december 31-ig meg kell határoznia, hogy melyek azok az energiaigényes ipari ágazatok vagy alágazatok, ahol a szénszivárgás valószínűsíthető. A Bizottság elemzésének alapját annak értékelése képezi, hogy az iparágak valóban képtelenek-e jelentős piacirészesedés-vesztés nélkül áthárítani az igényelt kibocsátási egységeknek a termékek árában megjelenő költségét a Közösségen kívüli működő olyan létesítményekre, amelyek nem tesznek hasonló lépéseket kibocsátásuk csökkentése érdekében. A szénszivárgás

kockázatának jelentős mértékben kitett, energiaigényes iparágak nagyobb mennyiségű ingyenes kiosztásban részesülhetnének, vagy be lehetne vezetni egy hatékony széndioxid-kiegyenlítő rendszert, amely egyenlő elbánásban részesítené a Közösség területén működő, jelentős szénzívárgási kockázattal járó létesítményeket és a harmadik országbeli hasonló létesítményeket. Egy ilyen rendszer olyan követelményeket alkalmazhatna az importőrökre vonatkozóan, amelyek nem lennének kevésbé kedvezőek, mint a Közösség területén működő létesítményekre alkalmazott előírások – ilyen lehetne például a kibocsátási egységek leadásának kötelezővé tétele. Az intézkedéseknek minden esetben összhangban kellene állniuk az UNFCCC elveivel, különösen a közös, de differenciált felelősség és lehetőségek elvével, tekintettel a legkevésbé fejlett országok (LDC-k) helyzetére. Az intézkedésnek továbbá összhangban kell állnia a Közösség nemzetközi kötelezettségeivel, ideértve a WTO-egyezmény követelményeit is.

- (26) Az Európai Tanácsban a szénzívárgás jelentős kockázatának kitett ágazatok vagy alágazatok meghatározásáról folyó vita rendkívüli jellegű, és semmiképpen sem befolyásolja a Szerződés 202. cikke értelmében a Bizottságra ruházott végrehatási hatáskör gyakorlására vonatkozó eljárásokat.
- (27) A tagállamok szükségesnek ítélik olyan létesítményeknek a villamosenergia-árakban megjelenő, üvegházhatású gázkibocsátással kapcsolatos költségeikre vonatkozó ideiglenes kompenzálását, amelyekről megállapították, hogy jelentős szénzívárgási kockázatnak vannak kitéve. Ilyen támogatás csak akkor adható, ha az szükséges és arányos, és biztosítani kell, hogy továbbra is megmaradjanak az energiamegtakarítást és a kereslet terén a szürkétről a zöld energiára váltást előmozdító közösségi ösztönzők.
- (28) A Közösségen belüli egyenlő versenyfeltételek biztosítása érdekében össze kell hangolni a közösségi rendszerben működő üzemeltetők által a Közösségen kívüli kibocsátáscsökkentésért kapott jóváírások felhasználását. A Kiotói Jegyzőkönyv mennyiségileg meghatározott kibocsátási célokat állapít meg a fejlett országok számára a 2008 és 2012 közötti időszakra, és előírja hitelesített kibocsátáscsökkentések (CER) tiszta fejlesztési mechanizmus (CDM) projektek útján, és kibocsátáscsökkentési egységek (ERU) közös végrehajtású (KV) projektek útján történő létrehozását, valamint a fejlett országok által az említett célokra történő felhasználását. Míg a kiotói keretrendszer 2013-tól nem teszi lehetővé új, mennyiségileg meghatározott kibocsátási célkitűzések nélküli ERU-k létrehozását a fogadó országok számára, CDM-egységek felvételére továbbra is lehetőség van. Az éghajlatváltozásról szóló nemzetközi megállapodás létrejöttét követően azonban rendelkezni kell a megállapodást megerősítő országokból származó CER és ERU kiegészítő felhasználásáról. Ilyen megállapodás hiányában a CER-ek és ERU-k további felhasználásáról való rendelkezés tönkretenné ezen ösztönzőket, és megnehezítené a megújuló energiaforrások növekvő mértékű használatára vonatkozó közösségi célkitűzések megvalósítását. A CER-ek és ERU-k felhasználásának összhangban kell állnia a Közösség által meghatározott céllal, miszerint

2020-ra az energia 20 %-át megújuló energiaforrásokból állítja elő, továbbá elő kell mozdítania az energiahatékonyságot, az innovációt és a technológiai fejlődést. Amennyiben e célok elérésével összhangban áll, meg kell fontolni azt a lehetőséget, hogy harmadik országokkal olyan megállapodásokat kössenek a kibocsátáscsökkentés ösztönzése tárgyában, amelyek további valós csökkenést eredményeznek az üvegházhatású gázok kibocsátása területén, és ezzel egyidejűleg serkentik a Közösség területén alapított társaságok innovációs tevékenységét és a harmadik országok technológiai fejlődését. Az ilyen megállapodásokat egynél több ország megerősítheti. A megfelelő tartalmú, éghajlatváltozásra vonatkozó nemzetközi megállapodás Közösség általi jóváhagyását követően a harmadik országbeli projektekből származó jóváírásokhoz való hozzáférést a közösségi rendszeren keresztül elérendő kibocsátáscsökkentési szint emelkedésével párhuzamosan növelni kell.

- (29) A kiszámíthatóság érdekében biztosítani kell az üzemeltetőket arról, hogy 2012 után is felhasználhatják a – közösségi rendszerben a 2008 és 2012 közötti időszakban felhasználható projekt típusokból származó – CER-eket és ERU-kat a 2008 és 2012 közötti időszakban számukra engedélyezett szintből megmaradt rész erejéig. Mivel a tagállamok nem vihetik át a kötelezettségvállalási időszakok között – nemzetközi megállapodások alapján – az üzemeltetők által kezelt CER-eket és ERU-kat (CER-ek és ERU-k „átvitel”) 2015 előtt, és ezt követően is kizárólag akkor, ha a tagállamok – az ilyen egységek átvitelére vonatkozó korlátozott jogokkal – lehetővé teszik az említett CER-ekkel és ERU-kkal folytatott kereskedelmet, biztosítékot kell nyújtani, kötelezve a tagállamokat annak engedélyezésére, hogy az üzemeltetők a 2012 előtti kibocsátáscsökkentésre kiadott CER-eket és ERU-kat 2013-tól érvényes kibocsátási egységekre cserélhessék. Mivel azonban a tagállamok nem kötelesek elfogadni azokat a CER-eket és ERU-kat, amelyeket nem feltétlenül tudnak felhasználni fennálló nemzetközi kötelezettségeik teljesítéséhez, e követelmény legfeljebb 2015. március 31-ig alkalmazható. Az üzemeltetőket szintén biztosítani kell a 2013 előtt létrehozott projektekből származó 2013 utáni kibocsátáscsökkentéssel kapcsolatos CER-ek vonatkozásában. Fontos, hogy az üzemeltetők által felhasznált, projektekből származó egységek valódi, ellenőrizhető, többletet jelentő, tartós kibocsátáscsökkentést képviseljenek, egyértelmű fenntartható fejlődési előnyökkel járjanak, és ne okozzanak jelentős negatív környezeti vagy társadalmi hatásokat. Olyan eljárást kell kidolgozni, amely lehetővé teszi bizonyos projekt típusok kizárását.
- (30) Abban az esetben, ha az éghajlatváltozásra vonatkozó nemzetközi megállapodás megkötése késedelmet szenved, elő kell írni annak lehetőségét, hogy harmadik országokkal kötött megállapodásokon keresztül a minőségi projektekből származó jóváírásokat a közösségi rendszerben használják fel. Az ilyen – akár két-, akár többoldalú – megállapodások lehetővé tehetik, hogy a közösségi rendszerben továbbra is elismerjék az olyan projekteket, amelyek 2012-ig ERU-kat állítottak elő, de erre a kiotói keretrendszerben már nincs lehetőségük.

- (31) A legkevésbé fejlett országok különösen érzékenyek az éghajlatváltozás hatásaira, míg az üvegházhatású gázok kibocsátásainak csak igen alacsony szintjéért felelősek. Ezért különösen előtérbe kell helyezni a legkevésbé fejlett országok igényeit akkor, amikor az árverés útján történő értékesítésből származó bevételeket arra használják fel, hogy megkönnyítsék a fejlődő országoknak az éghajlatváltozás hatásaihoz való alkalmazkodását. Mivel ezekben az országokban igen kevés CDM-projektet hoztak létre – amennyiben e projektek egyértelműen többletet jelentenek és hozzájárulnak a fenntartható fejlődéshez –, még éghajlatváltozásról szóló nemzetközi megállapodás hiányában is célszerű biztosítani őket a 2012 után az ezekben az országokban megkezdett projektekből eredő jóváírások elfogadásáról. E jogosultságnak 2020-ig kell megilletnie a legkevésbé fejlett országokat, feltéve, hogy addig vagy megerősítettek egy, az éghajlatváltozásról szóló nemzetközi megállapodást, vagy pedig kétoldalú vagy többoldalú megállapodást kötöttek a Közösséggel.
- (32) Amint létrejön egy, az éghajlatváltozásról szóló nemzetközi megállapodás, a jelenleg a közösségi rendszerben megvalósuló további csökkentések legfeljebb felét kitevő további egységek felhasználhatóvá válnak, és a harmadik országokból származó kiváló minőségű CDM-egységeket csak akkor szabad a közösségi rendszerbe befogadni 2013-tól kezdve, ha az említett országok megerősítették a nemzetközi megállapodást.
- (33) A Közösségnek és tagállamainak csak akkor szabad projekttevékenységeket engedélyezniük, ha a projekt valamilyen résztvevőjének székhelye olyan országban van, amely megkötötte az ilyen projektekre vonatkozó nemzetközi megállapodást – megakadályozva ezzel az ilyen nemzetközi megállapodásban nem részes államokban letelepedett vállalatok „potyázását” –, vagy ha ezeknek a vállalatoknak a székhelye olyan harmadik országokban, illetve szövetségi szint alatti vagy regionális egységben található, amelyek a közösségi rendszerhez kapcsolódnak.
- (34) Az a tény, hogy az irányelv egyes rendelkezései egy nemzetközi éghajlatváltozási megállapodás Közösség általi jóváhagyására utalnak, nem érinti az említett megállapodás tagállamok általi megkötését.
- (35) A tapasztalatokra figyelemmel a közösségi rendszernek a kibocsátások nyomon követésével, jelentésével és hitelesítésével kapcsolatos rendelkezéseit javítani kell.
- (36) Az Uniónak ki kell dolgoznia egy nemzetközileg elismert rendszert az erdőirtás csökkentésére, valamint az erdőtelépítés és újraerdősítés fokozására, követve a pénzügyi mechanizmusok kidolgozására vonatkozó célkitűzést az UNFCC keretében, és figyelembe véve a már létező megállapodásokat; a rendszernek részét kell képeznie egy működőképes, hatékony, méltányos és koherens pénzügyi struktúrának az éghajlatváltozásról tartott koppenhágai konferencián (COP 15 és COP/MOP 5) aláírandó, nemzetközi éghajlat-változási megállapodás keretében.
- (37) Annak egyértelművé tétele érdekében, hogy a kazánok, égetőművek, turbinák, fűtőberendezések, kohók, égetők, kalcináló- és égetőkemencék, szárítók, motorok, üzemanyagcellák, vegyi tüzelőberendezések, fáklyázók, és hő- vagy katalitikus utánégetők valamennyi fajtája a 2003/87/EK irányelv hatálya alá tartozik, az irányelvet ki kell egészíteni a „tüzelés” fogalom meghatározásával.
- (38) Annak biztosítása érdekében, hogy a kibocsátási egységek a Közösségen belüli személyek között korlátozás nélkül átruházhatók legyenek, továbbá annak biztosítása érdekében, hogy a közösségi rendszer harmadik országbeli, illetve szövetségi szint alatti vagy regionális egységbeli kibocsátáskereskedelmi rendszerekkel összekapcsolható legyen, 2012 januárjától kezdve a kibocsátási egységeket az üvegházhatású gázok Közösségen belüli kibocsátásának nyomon követését szolgáló rendszerről és a Kiotói Jegyzőkönyv végrehajtásáról szóló, 2004. február 11-i 280/2004/EK európai parlamenti és tanácsi határozat ⁽¹⁾ értelmében létrehozott közösségi jegyzékben kell vezetni. Ennek nem szabad kihatással lennie a közösségi rendszer hatálya alá nem tartozó kibocsátásokra vonatkozó nemzeti kibocsátási egység-forgalmi jegyzékek fenntartására. A közösségi jegyzéknek ugyanazt a szolgáltatási minőséget kell biztosítania, mint a nemzeti jegyzékeknek.
- (39) 2013-tól kezdve a CO₂ környezetvédelmi szempontból biztonságos elkülönítésének, szállításának és geológiai tárolásának harmonizált módon kell a közösségi rendszer hatálya alá tartoznia.
- (40) Rendelkezéseket kell elfogadni annak érdekében, hogy lehetővé váljon a kibocsátási egységek kölcsönös elismerése a közösségi rendszer és az üvegházhatású gázok kibocsátásának olyan más kötelező erejű – harmadik országbeli, illetve szövetségi szint alatti vagy regionális egységbeli – kereskedelmi rendszerei között, amelyek korlátozzák az abszolút kibocsátásokat.
- (41) Az Unióval szomszédos harmadik országokat a közösségi rendszerhez való csatlakozásra kell buzdítani, amennyiben megfelelnek ennek az irányelvnek. A Bizottságnak minden erőfeszítést meg kell tennie a tagjelölt országokkal és a potenciális tagjelölt országokkal, valamint az európai szomszédságpolitika alá tartozó országokkal folytatott tárgyalásokon és a pénzügyi és technikai segítségnyújtás biztosítása során e cél előmozdítása érdekében. Ez megkönnyítené a technológia és az ismeretek átadását ezen országoknak, ami a gazdasági, környezeti és társadalmi előnyök mindenki számára történő biztosításának fontos eszköze.
- (42) Az irányelvnek biztosítania kell olyan megállapodások megkötését, amelyek célja a kibocsátási egységek elismerése a közösségi rendszer és a kibocsátást abszolút összkvóta megállapításával szabályozó, kötelező erejű, az üvegházhatású gázkibocsátással való kereskedést lehetővé tévő, a közösségi rendszerrel összhangban lévő rendszerek között, figyelembe véve a környezetvédelmi törekvés szintjét, valamint egy szilárd és összehasonlítható kibocsátás-nyomonkövetési, -jelentési és -hitelesítési mechanizmus, illetve megfeleltetési rendszer meglétét.

⁽¹⁾ HL L 49., 2004.2.19., 1. o.

- (43) Figyelembe véve a közösségi rendszerben szerzett tapasztalatokat, lehetővé kell tenni, hogy a tagállamok kibocsátási egységeket adjanak ki olyan projektek tekintetében, amelyek csökkentik az üvegházhatású gázok kibocsátásait, feltéve, hogy e projektekre a közösségi szinten elfogadott harmonizált szabályokkal összhangban kerül sor, továbbá hogy e projektek nem eredményezik a kibocsátáscsökkentések többszörös számítását, illetve nem akadályozzák a közösségi rendszer hatályának kiterjesztését vagy a közösségi rendszer hatálya alá nem tartozó, a kibocsátások csökkentésére irányuló szakpolitikai intézkedések meghozatalát.
- (44) Az ezen irányelv végrehajtásához szükséges intézkedéseket a Bizottságra ruházott végrehajtási hatáskörök gyakorlására vonatkozó eljárások megállapításáról szóló, 1999. június 28-i 1999/468/EK tanácsi határozattal ⁽¹⁾ összhangban kell elfogadni.
- (45) A Bizottságot fel kell hatalmazni arra, hogy elfogadjon az „új belépők” meghatározásának harmonizálására, a kibocsátási egységek árverés útján való értékesítésére, a kibocsátási egységeknek a Közösség egészére kiterjedő átmeneti kiosztására, az egyes bemutatóprojektek kiválasztására vonatkozó kritériumok és eljárások meghatározására, a szénszivárgás jelentős kockázatának kitett ágazatok és alágazatok listájának összeállítására, az egységek felhasználására, a kibocsátások nyomon követésére, jelentésére és hitelesítésére, az új belépőkre vonatkozó szabályok harmonizálására, továbbá a hitelesítők akkreditációjára és a projektekkel kapcsolatos harmonizált végrehajtási szabályokra vonatkozó intézkedéseket, valamint hogy kiigazítson egyes mellékleteket. Mivel ezen intézkedések általános hatályúak és a 2003/87/EK irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek módosítására irányulnak, beleértve annak új, nem alapvető fontosságú elemekkel történő kiegészítését, azokat az 1999/468/EK határozat 5a. cikkében meghatározott ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.
- (46) A 2003/87/EK irányelvet ennek megfelelően módosítani kell.
- (47) Célszerű előírni azon rendelkezések korai átültetését, amelyek a közösségi rendszer 2013-tól kezdődő, felülvizsgált működését készítik elő.
- (48) A 2008 és 2012 közötti kereskedelmi időszak megfelelő lezárása érdekében a 2004/101/EK ⁽²⁾ és a 2008/101/EK irányelvvel ⁽³⁾ és a 219/2009/EK rendelettel ⁽⁴⁾ módosított 2003/87/EK irányelv rendelkezéseit továbbra is alkalmazni kell anélkül, hogy az érintené a Bizottság azon lehetőségét,
- hogy elfogadjon a közösségi rendszer 2013-tól kezdődő, felülvizsgált működéséhez szükséges intézkedéseket.
- (49) Ezt az irányelvet a Szerződés 87. és 88. cikkében foglalt rendelkezésekre figyelemmel kell alkalmazni.
- (50) Ez az irányelv tiszteltben tartja az alapvető jogokat, és figyelembe veszi különösen az Európai Unió alapjogi chartájában elismert elveket.
- (51) Mivel ezen irányelv céljait a tagállamok nem tudják kielégítően megvalósítani, és ezért ezek léptékük és hatásuk miatt közösségi szinten jobban megvalósíthatók, a Közösség intézkedéseket hozhat a Szerződés 5. cikkében foglalt szubszidiaritás elvének megfelelően. Az említett cikkben foglalt arányosság elvének megfelelően ez az irányelv nem lépi túl az e célok eléréséhez szükséges mértéket.
- (52) A jogalkotás minőségének javításáról szóló intézményközi megállapodás ⁽⁵⁾ 34. pontjával összhangban a tagállamokat ösztönzik arra, hogy – a maguk számára, illetve a Közösség érdekében – készítsenek táblázatokat, amelyekben a lehető legpontosabban bemutatják az irányelv és az azt átültető intézkedések közötti megfelelést, és hogy e táblázatokat tegyék közzé,

ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

1. cikk

A 2003/87/EK irányelv módosításai

A 2003/87/EK irányelv a következőképpen módosul:

1. A 1. cikk a következő bekezdésekkel egészül ki:

„Ez az irányelv rendelkezik továbbá arról, hogy a veszélyes éghajlatváltozás elkerüléséhez tudományos alapon szükségesnek tartott csökkentéshez való hozzájárulás érdekében fokozni kell az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentését.

Ez az irányelv rendelkezéseket határoz meg továbbá a 20 %-ot meghaladó, szigorúbb közösségi csökkentési kötelezettségvállalás értékeléséről és megvalósításáról, amelyeket az üvegházhatású gázkibocsátás 9. cikk szerint előírtakat meghaladó csökkentéséhez vezető, éghajlatváltozásról szóló nemzetközi megállapodás Közösség általi jóváhagyását követően kell alkalmazni, ahogyan azt a 2007. márciusi Európai Tanács által jóváhagyott, 30 %-os kötelezettségvállalás is tükrözi.”

(1) HL L 184., 1999.7.17., 23. o.

(2) Az Európai Parlament és a tanács 2004/101/EK irányelve (2004. október 27.) az üvegházhatású gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerének létrehozásáról szóló 2003/87/EK irányelvnek a Kiotói Jegyzőkönyv projekt-mechanizmusára tekintettel történő módosításáról (HL L 338., 2004.11.13., 18. o.).

(3) Az Európai Parlament és a Tanács 2008/101/EK irányelve (2008. november 19.) a 2003/87/EK irányelvnek az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerének a légi közlekedésre történő kiterjesztése céljából történő módosításáról (HL L 8., 2009.1.13., 3. o.).

(4) Az Európai Parlament és a Tanács 219/2009/EK rendelete (2009. március 11.) a Szerződés 251. cikkében meghatározott eljárás alá tartozó egyes jogi aktusoknak az ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárás tekintetében történő, az 1999/468/EK tanácsi határozat szerinti kiigazításáról – Az ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárásról történő hozzáigazítás – Második rész (HL L 87., 2009.3.31., 109. o.).

(5) HL C 321., 2003.12.31., 1. o.

2. A 3. cikk a következőképpen módosul:

a) a c) pont helyébe a következő szöveg lép:

„c) »üvegházhatású gázok«: a II. mellékletben felsorolt gázok és a légkör azon természetes és emberi tevékenységből származó gáznemű alkotóelemei, amelyek elnyelik, majd újra kibocsátják az infravörös sugárzást;”

b) a h) pont helyébe a következő szöveg lép:

„h) »új belépő«:

- olyan, az I. mellékletben felsoroltak közül egy vagy több tevékenységet folytató létesítmény, amely első alkalommal 2011. június 30. után szerzett üvegházhatású gáz kibocsátására vonatkozó engedélyt,
- a 24. cikk (1) vagy (2) bekezdése értelmében a közösségi rendszerbe felvett tevékenységet első alkalommal folytató létesítmény, vagy
- olyan, az I. mellékletben felsoroltak közül egy vagy több tevékenységet vagy a 24. cikk (1) vagy (2) bekezdése értelmében a közösségi rendszerbe felvett valamely tevékenységet folytató létesítmény, amelyet 2011. június 30. után jelentős mértékben bővítettek, e bővítés tekintetében;”

c) a cikk a következő pontokkal egészül ki:

- „t) »égetés«: tüzelőanyagok oxidálása függetlenül az e folyamat révén előállított hő-, elektromos vagy mechanikai energia felhasználási módjától, valamint az ehhez közvetlenül kapcsolódó valamennyi tevékenység, beleértve a hulladékgázok tisztítását;
- u) »villamosenergia-termelő«: olyan létesítmény, amely 2005. január 1-jén vagy azt követően harmadik felek számára történő értékesítésre szánt villamos energiát termelt, és amelyben az I. mellékletben felsorolt tevékenységek közül kizárólag »tüzelőanyagok égetését« végzik.”

3. A 3c. cikk (2) bekezdésében a „11. cikk (2) bekezdése” kifejezés helyébe a „13. cikk (1) bekezdése” kifejezés lép;

4. A 3g. cikkben „a 14. cikk alapján elfogadott iránymutatások” kifejezés helyébe „a 14. cikkben említett rendelet” kifejezés lép.

5. A 4. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„4. cikk

Üvegházhatású gázra vonatkozó kibocsátási engedélyek

A tagállamok biztosítják, hogy 2005. január 1-jétől semmilyen létesítmény nem folytat az I. mellékletben felsorolt olyan tevékenységet, amely egy ahhoz kapcsolódó, meghatározott

kibocsátást eredményez, csak az üzemeltető számára az illetékes hatóság által az 5. és 6. cikkkel összhangban kiállított engedély birtokában, vagy abban az esetben, ha a létesítményt a 27. cikknek megfelelően kivették a közösségi rendszer hatálya alól. Ez a rendelkezés a 24. cikk alapján kiválasztott létesítményekre is vonatkozik.”

6. Az 5. cikk d) pontja helyébe a következő szöveg lép:

„d) a 14. cikkben előírt rendeletekkel összhangban a kibocsátások nyomon követése és bejelentése céljából tervezett intézkedések.”

7. A 6. cikk a következőképpen módosul:

a) a (1) bekezdés a következő albekezdéssel egészül ki:

„Az illetékes hatóság az üvegházhatású gázok kibocsátására feljogosító engedélyt legalább öt évente felülvizsgálja, és megteszi a szükséges módosításokat.”;

b) a (2) bekezdés c) pontja helyébe a következő szöveg lép:

„c) a 14. cikkben említett rendelet szerinti követelményeknek eleget tevő nyomonkövetési terv. A tagállamok engedélyezhetik az üzemeltetők számára a nyomonkövetési terv módosítását az engedély változtatása nélkül. Az üzemeltetők az illetékes hatóság elé jóváhagyásra benyújtják a módosított nyomonkövetési terveket.”

8. Az 7. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„7. cikk

A létesítményeket érintő változások

Az üzemeltető értesíti az illetékes hatóságot bármely, a létesítmény jellegének vagy működésének megváltoztatására és a létesítmény bővítésére, illetve teljesítményének jelentős csökkentésére irányuló olyan tervéről, amelyhez az üvegházhatású gáz kibocsátására vonatkozó engedély módosítására van szükség. Ahol szükséges, az illetékes hatóság módosítja az engedélyt. Ha változik a létesítmény üzemeltetője, az illetékes hatóság módosítja az engedélyt az új üzemeltető nevének és címének beillesztésével.”

9. A 9. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„9. cikk

Közösségi kibocsátási egység-mennyiség

A 2013-tól kezdve közösségi szinten évente kiadható kibocsátási egység-mennyiség a 2008 és 2012 közötti időszak közepétől kezdve lineárisan csökken. A szóban forgó mennyiség a 2008 és 2012 közötti időszakra vonatkozó nemzeti kiosztási tervekről elfogadott bizottsági határozatokkal összhangban a tagállamok által kiadott kibocsátási egységek átlagos évi teljes mennyiségéhez viszonyítva 1,74 %-os lineáris tényező szerint csökken.

A Bizottság – a 2008 és 2012 közötti időszakra vonatkozó nemzeti kiosztási tervekről elfogadott bizottsági határozatokkal összhangban a tagállamok által kiadott vagy kiadandó teljes mennyiségek alapján – 2010. június 30-ig közlésezi a 2013. évre vonatkozó kibocsátási egységek közösségi szintű abszolút mennyiségét.

A Bizottság a lineáris tényezőt felülvizsgálja, és adott esetben 2020-tól javaslatot nyújt be az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak annak érdekében, hogy legkésőbb 2025-ben határozatot lehessen elfogadni.”

10. Az irányelv a következő cikkel egészül ki:

„9a. cikk

A közösségi kibocsátási egység-mennyiség kiigazítása

(1) A kibocsátási egységek 2013. január 1-jétől kiadandó mennyiségét a 2008 és 2012 közötti időszakban a közösségi rendszerben a 24. cikk (1) bekezdése értelmében részt vevő létesítmények tekintetében ki kell igazítani oly módon, hogy tükrözze az e létesítmények tekintetében a közösségi rendszerbe való bekapcsolódásuk időszakában kiadott kibocsátási egységek átlagos éves mennyiségének a 9. cikkben előírt lineáris tényezővel módosított értékét.

(2) A közösségi rendszerbe csak 2013-tól bekapcsolódó, az I. mellékletben felsorolt tevékenységeket folytató létesítmények tekintetében a tagállamok biztosítják, hogy e létesítmények üzemeltetői a megfelelő illetékes hatóságnak kellően megalapozott és független hitelesítő által hitelesített kibocsátásadatokat nyújtsanak be annak érdekében, hogy ezeket az adatokat a kiadandó közösségi kibocsátási egységek mennyiségének kiigazítása során figyelembe lehessen venni.

Ezeket az adatokat – a 14. cikk (1) bekezdése alapján elfogadott rendelkezésekkel összhangban – 2010. április 30-ig kell a megfelelő illetékes hatóságnak benyújtani.

Ha a benyújtott adatok kellően megalapozottak, az illetékes hatóság erről 2010. június 30-ig értesíti a Bizottságot; ennek alapján a 9. cikkben előírt lineáris tényezővel kiigazított, kiadandó kibocsátási egység-mennyiséget megfelelően ki kell igazítani. A CO₂-n kívüli egyéb üvegházhatású gázokat kibocsátó létesítmények esetében az illetékes hatóság a létesítmény kibocsátáscsökkentési potenciáljának megfelelően alacsonyabb kibocsátásmennyiséget jelenthet be.

(3) A Bizottság az (1) és a (2) bekezdés szerint kiigazított mennyiségeket 2010. szeptember 30-ig közlésezi.

(4) Azon létesítmények tekintetében, amelyek a 27. cikkkel összhangban kikerülnek a közösségi rendszer alól, a 2013. január 1-jétől kiadandó kibocsátási egységeknek a Közösség egészére kiterjedő mennyiségét lefelé kell kiigazítani oly módon, hogy az tükrözze az e létesítmények 2008 és 2010 közötti időszakban hitelesített éves átlagos kibocsátásának a 9. cikkben előírt lineáris tényezővel módosított értékét.”

11. A 10. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„10. cikk

Kibocsátási egységek értékesítése árverés útján

(1) A tagállamok 2013-tól kezdődően a 10a. és 10c. cikkkel összhangban ingyenesen ki nem osztott valamennyi kibocsátási egységet árverés útján értékesítik. 2010. december 31-ig a Bizottság meghatározza és közlésezi az árverésre bocsátandó kibocsátási egységek becsült mennyiségét.

(2) Az egyes tagállamok által árverés útján értékesítendő teljes kibocsátási egység-mennyiség a következő részekből tevődik össze:

- az árverés útján értékesítendő teljes kibocsátási egység-mennyiség 88 %-át olyan arányban kell szétosztani a tagállamok között, hogy az megegyezzen az adott tagállam közösségi rendszerbeli hitelesített kibocsátásai részarányával a 2005. évre vagy a 2005–2007 időszak átlagára vonatkozóan – amelyik ezek közül a legmagasabb;
- az árverés útján értékesítendő teljes kibocsátási egység-mennyiség 10 %-át – a Közösségen belüli szolidaritás és gazdasági növekedés céljára tekintettel – bizonyos tagállamok között kell szétosztani oly módon, hogy a tagállamnak árverés útján történő értékesítés céljára az a) pont alapján jutó kibocsátási egység-mennyiség a IIa. mellékletben előírt százalékokkal megemelkedik; valamint
- az árverezendő teljes kibocsátási egység-mennyiség 2 %-át azon tagállamok között kell kiosztani, amelyek üvegházhatású gázkibocsátása 2005-ben legalább 20 %-kal alacsonyabb volt, mint a Kiotói Jegyzőkönyv alapján rájuk vonatkozó bázisévben. Ennek a százalékos mennyiségnek az érintett tagállamok részére történő kiosztását a IIb. melléklet tartalmazza.

Az a) pont alkalmazásában azon tagállamok részesedését, amelyek 2005-ben nem vettek részt a közösségi rendszerben, a 2007. évi hitelesített kibocsátásadatokról kell kiszámítani.

A b) és c) pontban említett százalékokat szükség szerint arányosan ki kell igazítani oly módon, hogy az elosztás mértéke 10 %, illetve 2 % legyen.

(3) A kibocsátási egységek elárverezéséből származó bevételek felhasználásáról a tagállamok határoznak. A kibocsátási egységek (2) bekezdésben említett, árverés útján történő értékesítéséből származó bevételek – beleértve a (2) bekezdés b) és c) pontja alapján megvalósuló értékesítésből származó valamennyi bevételt is –, vagy e bevételek értékével megegyező összeg legalább 50 %-át az alábbi célok egyikére vagy közülük többre kell felhasználni:

- az üvegházhatású gázkibocsátás csökkentésére, ideértve a Globális Energiahatékonysági és Megújuló Energia Alapnak, valamint a poznańi éghajlatváltozási konferencián (COP 14 and COP/MOP 4) elindított Alkalmazkodási Alapnak nyújtott hozzájárulást is, az éghajlatváltozás hatásaihoz való alkalmazkodásra, valamint a kibocsátáscsökkentést és az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodást célzó kutatás és fejlesztés, valamint

demonstrációs projektek finanszírozására, ideértve az európai stratégiai energiatechnológiai tervben és az európai technológiai platformokban szereplő kezdeményezésekben való részvételt is;

- b) a megújuló energiaforrásból megvalósuló energiatermelés fejlesztésére a Közösség azon vállalatának teljesítése céljából, hogy 2020-ra 20 %-ban megújuló forrásból származó energiát fog felhasználni, továbbá a biztonságos és fenntartható alacsony szén-dioxid-kibocsátású gazdaságra való áttérést előmozdító egyéb technológiák kifejlesztésére, valamint a Közösség azon vállalata teljesítésének elősegítésére, hogy 2020-ig az energiahatékonyságot 20 %-kal növelje;
- c) az erdőirtás elkerülését, valamint az erdőtelepítés és az erdők újraterelítésének fokozását célzó intézkedésekre az éghajlatváltozásra vonatkozó nemzetközi megállapodást ratifikáló fejlődő országokban; technológiák átadására és az éghajlatváltozás ezen országokra gyakorolt kedvezőtlen hatásaihoz való alkalmazkodás előmozdítására;
- d) a Közösségben megvalósuló erdősisítés révén történő CO₂-megkötésre;
- e) a különösen a szilárd fosszilis tüzelésű erőművekből, valamint számos ipari ágazatból és alágazatból származó CO₂ környezeti szempontból biztonságos elköltetésére és geológiai tárolására, harmadik országokban is;
- f) az alacsony kibocsátású közlekedésre és tömegközlekedési eszközökre történő áttérés ösztönzésére;
- g) az energiahatékonysággal és a tiszta energiákkal kapcsolatos kutatás és fejlesztés finanszírozására az irányelv hatálya alá tartozó iparágakban;
- h) olyan intézkedésekre, amelyek az energiahatékonyság és a hőszigetelés javítására, vagy a kis és közepes jövedelmű háztartások szociális aspektusainak kezelését célzó pénzügyi támogatások biztosítására irányulnak;
- i) a közösségi rendszer igazgatásával kapcsolatos adminisztrációs költségekre.

A tagállamok akkor teljesítették az e bekezdésben meghatározott rendelkezéseket, ha az első albekezdésben megállapított célok megvalósítására a fejlődő országokra is kiterjedő adózási és pénzügyi támogatási politikát vagy a pénzügyi támogatást növelő belső szabályozási politikát működtetnek és hajtanak végre a kibocsátási egységek (2) bekezdés szerinti elárverezéséből származó bevételekkel egyenértékű összeg legalább 50 %-ának megfelelő értékben – beleértve a kibocsátási egységeknek a (2) bekezdés b) és c) pontja szerinti elárverezéséből származó valamennyi bevételt is.

A tagállamok a 280/2004/EK határozat értelmében benyújtott jelentéseikben tájékoztatják a Bizottságot a bevételek felhasználásáról és az e bekezdésnek megfelelően hozott intézkedésekről.

(4) A Bizottság 2010. június 30-ig rendeletet fogad el az árverések nyílt, átlátható, összehangolt és megkülönböztetésmentes lefolytatása érdekében az árverések időzítéséről, adminisztrálásáról és egyéb vonatkozásairól. Ennek érdekében a folyamatnak kiszámíthatónak kell lennie, különösen az árverések időzítése, ütemezése, valamint a rendelkezésre bocsátandó kibocsátási egységek becsült mennyisége tekintetében.

Az árveréseket úgy kell megszervezni, hogy:

- a) az üzemeltetők és különösen a közösségi rendszer hatálya alá tartozó kis- és középvállalkozások teljes mértékben, igazságos és méltányos alapon részt vehessenek rajtuk;
- b) minden résztvevő egyidejűleg jusson hozzá ugyanazon információkhoz, és a résztvevők ne akadályozzák az árverés lefolytatását;
- c) az árverés megszervezése és az azon való részvétel költséghatékony legyen és ne okozzon indokolatlan adminisztrációs kiadásokat; valamint
- d) a kis kibocsátók számára hozzáférést biztosítson a kibocsátási egységekhez.

Az ezen irányelv nem alapvető elemeinek kiegészítéssel történő módosítására irányuló ezen intézkedést a 23. cikk (3) bekezdésében előírt ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

A tagállamok minden árverésről jelentést készítenek az árverési szabályok megfelelő végrehajtását illetően, különös tekintettel a tisztességes és nyílt hozzáférés, az átláthatóság, az árképzés, valamint a technikai és működési vonatkozások szempontjaira. E jelentéseket az árverést követő egy hónapon belül kell benyújtani, és azokat a Bizottság honlapján közzéteszik.

(5) A Bizottság nyomon követi az európai karbonpiac működését. A Bizottság minden évben jelentést nyújt be az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak a karbonpiac működéséről, beleértve az árverések végrehajtását, a likviditást és a kereskedelem nagyságrendjét. Szükség esetén a tagállamok biztosítják, hogy minden vonatkozó információt legalább két hónappal a jelentés Bizottság általi elfogadása előtt benyújtsanak a Bizottságnak.”

12. Az irányelv a következő cikkel egészül ki:

„10a. cikk

A harmonizált ingyenes kiosztás közösségi szintű átmeneti szabályai

(1) A Bizottság 2010. december 31-ig közösségi szintű, teljes mértékben harmonizált végrehajtási intézkedéseket fogad el a kibocsátási egységek a (4), az (5), a (7) és a (12) bekezdésben említett kiosztására vonatkozóan, ideértve a (19) bekezdés harmonizált alkalmazásához szükséges bármely rendelkezést is.

Az ezen irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek kiegészítéssel történő módosítására irányuló fenti intézkedéseket a 23. cikk (3) bekezdésében előírt ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

Az első albekezdésben előírt intézkedések lehetőség szerint közösségi szintű előzetes referenciaértékeket határoznak meg annak biztosítására, hogy a kiosztás módja ösztönözze az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentését és az energiafelhasználás tekintetében hatékony műszaki megoldásokat, figyelembe véve a leghatékonyabb műszaki megoldásokat, a helyettesítő megoldásokat, az alternatív termelési folyamatokat, a nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelést, a hulladékgázokból való hatékony energia-visszanyerést, a biomassza-használatot, valamint a CO₂ elkülönítést és tárolását, amennyiben rendelkezésre állnak ilyen létesítmények, továbbá az intézkedések nem ösztönözik a kibocsátás növelését. Villamosenergia-termelés kapcsán ingyenesen nem osztható ki kibocsátási egység, a 10c. cikk hatálya alá tartozó esetek és a hulladékgázokból előállított villamos energia kivételével.

Az egyes ágazatokban és alágazatokban a referenciaértékeket elviekben a termékek – és nem a ráfordítások – alapján kell kiszámítani, az üvegházhatású gázkibocsátás csökkentésének és az energiahatékonysági megtakarításnak az érintett ágazat vagy alágazat termelési folyamata során való maximalizálása érdekében.

Az egyes ágazatokra és alágazatokra vonatkozó előzetes referenciaértékek rögzítésére szolgáló elvek meghatározása során a Bizottság konzultál az érdekelt felekkel, köztük az érintett ágazatokkal és alágazatokkal.

Azt követően, hogy a Közösség olyan nemzetközi éghajlatváltozási megállapodást hagy jóvá, amely az üvegházhatású gázok tekintetében a Közösségben megvalósulóval összemérhető mértékű kibocsátáscsökkentésekre kötelez, a Bizottság a fenti intézkedéseket felülvizsgálja annak érdekében, hogy ingyenes kiosztásra csak akkor kerülhessen sor, ha az a megállapodásra figyelemmel teljes mértékben indokolt.

(2) Az egyes ágazatokra vonatkozó előzetes referenciaértékek meghatározására szolgáló elvek rögzítése során a kiindulópontot az ágazat vagy alágazat közösségi létesítményei leghatékonyabb 10 %-ának 2007–2008 közötti átlagteljesítménye adja. A Bizottság konzultál az érdekelt felekkel, köztük az érintett ágazatokkal és alágazatokkal.

A 14. és a 15. cikk értelmében elfogadott rendeletek az előzetes referenciaértékek meghatározása céljából harmonizált szabályokat alakítanak ki a termeléssel kapcsolatos üvegházhatású gázkibocsátás nyomon követésére, jelentésére és ellenőrzésére.

(3) A (4) és (8) bekezdésre is figyelemmel és a 10c. cikkre tekintet nélkül nem részesülhetnek ingyenes kiosztásban a villamosenergia-termelők, a szén-dioxid elkülönítését szolgáló létesítmények, a szén-dioxid szállítására szolgáló csővezeték és a szén-dioxid tárolóhelyek.

(4) Ingyenes kiosztásban részesül a távfűtés és a 2004/8/EK irányelv értelmében vett nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelés a gazdaságilag indokolt módon, kereslet kielégítése céljából folytatott hőtermelés vagy hűtési szolgáltatások tekintetében. 2013-tól kezdődően minden évben az e létesítmények számára e hőtermelés tekintetében kiosztott kibocsátási egységek mennyiségét a 9. cikkben előírt lineáris tényezővel ki kell igazítani.

(5) A (3) bekezdés hatálya alá nem tartozó, és nem új belépő létesítmények részére kiosztandó kibocsátási egység-mennyiség kiszámításának alapját képező éves maximális kibocsátási egység-mennyiség nem haladhatja meg az alábbiak összegét:

- a 9. cikknek megfelelően meghatározott teljes éves közösségi kibocsátási egység-mennyiség megszorozva a (3) bekezdés hatálya alá nem tartozó létesítményekből származó kibocsátásoknak a 2008 és 2012 közötti időszakban a közösségi rendszer hatálya alá tartozó létesítményekből származó, 2005 és 2007 közötti teljes hitelesített átlagkibocsátásában képviselt részarányával; és
- a közösségi rendszerbe csak 2013-tól tartozó, a (3) bekezdés hatálya alá nem tartozó létesítményekből származó, 2005 és 2007 közötti teljes hitelesített éves átlagkibocsátás, kiigazítva a 9. cikkben említett lineáris tényezővel.

Szükség esetén egységes, ágazatközi korrekciós tényezőt kell alkalmazni.

(6) A tagállamok emellett azon ágazatok vagy alágazatok számára, amelyekről megállapítást nyert, hogy a villamosenergia-árakban megjelenő, üvegházhatású gázkibocsátással kapcsolatos költségeik miatt jelentősen érinti őket a szénzúvárgás kockázata, pénzügyi intézkedéseket is elfogadhatnak e költségek kompenzálása érdekében, amennyiben a pénzügyi intézkedések összeegyeztethetőek az állami támogatásokra alkalmazandó és az e területen a jövőben elfogadandó szabályokkal.

Ezen intézkedések alapját az egységnyi előállított termékre jutó közvetett CO₂-kibocsátásra megállapított előzetes referenciaértékeknek kell képeznie. Az előzetes referenciaértékeket egy adott ágazatra vagy alágazatra vonatkozóan kell kiszámítani az egységnyi terméknek a leghatékonyabb elérhető technológiával történő előállításához felhasznált villamosenergia-fogyasztás és az áramtermelés releváns európai összetételének CO₂-kibocsátása alapján.

(7) A 2013-tól 2020-ig terjedő időszakban a 9. és a 9a. cikkel összhangban meghatározott közösségi kibocsátási egység-mennyiség öt százalékát el kell különíteni az új belépők részére; az új belépőknek az e cikk (1) bekezdése értelmében elfogadott szabályokkal összhangban összesen legfeljebb ennyi kibocsátási egység osztható ki. A tagállamok a 10. cikk (2) bekezdésével, a részletes szabályok és az időzítés vonatkozásában a 10. cikk (4) bekezdésével, valamint a vonatkozó végrehajtási intézkedésekkel összhangban árverés útján értékesítik a közösségi tartalékban lévő azon kibocsátási egységeket, amelyeket a 2013 és 2020 közötti időszakban sem új belépőknek nem osztottak ki, sem e cikk (8), (9) vagy (10) bekezdése szerint nem használtak fel, figyelembe véve, hogy az egyes tagállamokban működő létesítmények milyen mértékben részesültek e tartalékból.

A kiosztandó mennyiséget a 9. cikkben előírt lineáris tényezővel ki kell igazítani.

Villamosenergia-termelés céljából új belépőknek nem osztható ki ingyenesen kibocsátási egység.

2010. december 31-ig harmonizált szabályokat kell elfogadni az »új belépő« fogalom meghatározásának alkalmazására, különösen a »jelentős bővítés« fogalom meghatározása tekintetében.

Az ezen irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek kiegészítéssel történő módosítására irányuló ezen intézkedéseket a 23. cikk (3) bekezdésében előírt ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

(8) Az új belépők tartalékában legfeljebb 300 millió kibocsátási egységnek 2015. december 31-ig rendelkezésre kell állnia legfeljebb 12, a CO₂ környezetvédelmi szempontból biztonságos elkülönítésére és geológiai tárolására (CCS) irányuló kereskedelmi demonstrációs projekt kidolgozásának és működtetésének előmozdítására, valamint a megújuló energia termelésére alkalmazott innovatív technológiák demonstrációs projektjei számára, az EU területén.

A kibocsátási egységeket olyan demonstrációs projektek támogatására kell rendelkezésre bocsátani, amelyek a gazdaságilag még nem életképes CET-technológiák és megújuló energiát hasznosító technológiák széles skálájának a földrajzilag egyenletesen elhelyezkedő fejlesztésére irányulnak. Odaítélésük a szén-dioxid-kibocsátások hitelesített elkerülésétől függ.

A projekteket a tudásmegosztás követelményét is magukban foglaló objektív és átlátható feltételek alapján választják ki. E feltételeket és rendelkezéseket a 23. cikk (3) bekezdésében említett ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni, és nyilvánosságra kell hozni.

Kibocsátási egységeket kell elkülöníteni a harmadik albekezdésben meghatározott feltételeknek elegendő projekt számára. E projektekhez a tagállamok nyújtanak támogatást, amely kiegészíti a létesítmény üzemeltetője által nyújtott jelentős társfinanszírozást. A projektekhez emellett az érintett tagállamok és egyéb eszközök is társfinanszírozást nyújthatnak. E bekezdés mechanizmusa révén nem részesülhet támogatásban olyan projekt, amely az e célra rendelkezésre álló összes kibocsátási egység 15 %-át meghaladó kibocsátással jár. E kibocsátási egységeket a (7) bekezdés szerint kell figyelembe venni.

(9) Litvánia – amely a 2003-as csatlakozási szerződéshez fűzött 4., az ignalinai atomerőműről szóló jegyzőkönyv 1. cikke alapján vállalta, hogy 2009. december 31-ig bezárja az ignalinai atomerőmű 2. blokkját – amennyiben teljes hitelesített kibocsátása a közösségi rendszerben 2013 és 2015 közötti időszakban meghaladja a litvániai villamoserőművek számára az adott időszakban biztosított ingyenes egységeknek, és a 2013–2020 közötti időszakban a Litvánia által elérverezendő egységek háromnyolcadának összegét, a 10. cikk (4) bekezdésében hivatkozott rendelettel összhangban egységeket igényelhet az új belépő tartalékból. Az egységek maximális összege megegyezik az adott időszakra vonatkozó többletkibocsátással, amennyiben a többlet a villamosenergia-termelés megnövekedett kibocsátásainak tudható be, levonva ebből azt a mennyiséget, amellyel e tagállamban a kiosztás meghaladta a 2008 és 2012 közötti időszakban a közösségi rendszerben az adott időszakra Litvánia számára hitelesített kibocsátásokat. E kibocsátási egységeket a (7) bekezdés szerint kell figyelembe venni.

(10) Azon tagállamok, amelyek elektromos hálózata kapcsolódik Litvániához, és amelyek 2007-ben saját fogyasztásra szánt, hazai villamosenergia-fogyasztásuk több mint 15 %-át Litvániából importálták, és amelyek kibocsátása annak köszönhetően növekedett meg, hogy új erőműveket létesítettek, a (9) bekezdést értelemszerűen alkalmazhatják az abban hivatkozott feltételekkel.

(11) A 10b. cikk rendelkezéseire is figyelemmel az e cikk (4)–(7) bekezdése értelmében 2013-ban ingyenesen kiosztott kibocsátási egység-mennyiségnek az (1) bekezdésben előírt intézkedésekkel összhangban meghatározott mennyiség 80 %-ának kell megfelelnie. Ezt követően az ingyenesen kiosztott mennyiséget évente mindig azonos mennyiséggel úgy kell csökkenteni, hogy 2020-ra 30 %-ot érjen el, majd 2027-re megszűnjön az ingyenes kiosztás.

(12) A 10b. cikkre is figyelemmel, 2013-ban, majd azt követően 2020-ig minden évben a szénszivárgás kockázatának jelentős mértékben kitett ágazatokban vagy alágazatokban működő üzemeltetők az (1) bekezdésben hivatkozott rendelkezésekkel összhangban meghatározott mennyiség 100 %-a erejéig ingyenes kiosztásban részesülhetnek az (1) bekezdésnek megfelelően.

(13) A Bizottság 2009. december 31-ig, majd azt követően ötévente a (14)–(17) bekezdésekben meghatározott feltételek alapján, az Európai Tanáccsal való egyeztetést követően meghatározza a (12) bekezdés hatálya alá tartozó ágazatok vagy alágazatok listáját.

A Bizottság minden évben saját kezdeményezésére vagy valamely tagállam kérésére az első bekezdésben említett listát további ágazatokkal vagy alágazatokkal egészítheti ki, amennyiben elemző jelentés igazolja, hogy ezen ágazat vagy alágazat a tevékenységére alapvetően kiható változás következtében megfelel a (14)–(17) bekezdésben szereplő feltételeknek.

E cikk végrehajtásának céljából a Bizottságnak konzultálnia kell a tagállamokkal, az érintett ágazatokkal és alágazatokkal és más érdekelt felekkel.

Az ezen irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek kiegészítéssel történő módosítására irányuló ezen intézkedéseket a 23. cikk (3) bekezdésében meghatározott ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

(14) A (12) bekezdésben említett ágazatok vagy alágazatok meghatározása érdekében a Bizottság közösségi szinten felméri, hogy a megfelelő bontási szinten az ágazatnak vagy alágazatnak milyen mértékben van lehetősége arra, hogy a szükséges kibocsátási egységek közvetlen költségét és az irányelv végrehajtásából eredő magasabb villamosenergia-árak közvetett költségeit a termékárakban megjelenítse anélkül, hogy ezáltal a Közösségen kívüli, a szén-dioxid-kibocsátás szempontjából kevésbé hatékony létesítményekkel szemben jelentős piaci részesedést veszítene. E felmérések alapját az EU az éghajlatváltozásra és megújuló energiára vonatkozó 2020-as célkitűzéseire irányuló végrehajtási intézkedéscsomaghoz csatolt bizottsági hatásvizsgálat, és az egyes ágazatokra vagy alágazatokra vonatkozóan a legutóbbi három évből származó, rendelkezésre álló kereskedelmi, termelési és hozzáadott értékre vonatkozó adatoknak megfelelően megállapított, átlagos szén-dioxid-ár képezi.

(15) Egy ágazat vagy alágazat akkor tekinthető a szénszívargás kockázatának jelentős mértékben kitett ágazatnak, ha:

- a) az ezen irányelv végrehajtásából eredő közvetlen és közvetett többletkiadások a termelési költségeknek a bruttó hozzáadott érték arányában mérve jelentős mértékű, legalább 5 %-os növekedését eredményezik; valamint
- b) a harmadik országokkal folytatott kereskedelem intenzitása, azaz a harmadik országokba irányuló kivitel és a harmadik országokból származó behozatal összértékének és a közösségi piac összméretének (az éves forgalom és a harmadik országokból történő teljes behozatal összegének) hányadosa 10 % fölött van;

(16) A (15) bekezdés sérelme nélkül egy ágazat vagy alágazat akkor is a szénszívargás kockázatának jelentős mértékben kitett ágazatnak tekinthető, ha:

- a) az ezen irányelv végrehajtásából eredő közvetlen vagy közvetett többletkiadások a termelési költségeknek a bruttó hozzáadott érték arányában mérve rendkívül nagymértékű, legalább 30 %-os növekedését eredményezik, vagy
- b) a harmadik országokkal folytatott kereskedelem intenzitása, azaz a harmadik országokba irányuló kivitel és a harmadik országokból származó behozatal összértékének és a közösségi piac összméretének (az éves forgalom és a harmadik országokból történő teljes behozatal összegének) hányadosa 30 % fölött van.

(17) A 13. cikkben említett listát – a vonatkozó adatok megléte esetén – az alábbi feltételek figyelembevételével megvalósuló minőségi értékelést követően ki lehet egészíteni:

- a) milyen mértékben van lehetősége az adott ágazatban és/vagy alágazatban működő egyes létesítményeknek – például a leghatékonyabb műszaki megoldások alkalmazásával – a kibocsátási szintek vagy a villamosenergia-fogyasztás csökkentésére, figyelembe véve adott esetben a termelési költségeknek a vonatkozó beruházásból eredő növekedését is;
- b) jelenlegi és várható piaci jellemzők, beleértve azt az esetet is, amikor a kereskedelemről való függőség vagy a közvetlen vagy közvetett költségek növekedése megközelíti a (16) bekezdésben említett küszöbértéket;
- c) a haszonkulcs, mint a hosszú távú beruházási vagy áttelepítési döntések lehetséges mutatója.

(18) A 13. cikkben említett listát – vonatkozó adatok megléte esetén – az alábbiak figyelembevételét követően határozzák meg:

- a) a szénátszívárogatás veszélyének vélhetően kitett ágazatokban vagy alágazatokban a termékek világviszonylatban jelentős részét előállító harmadik országok milyen mértékben kötelezik el magukat az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentése mellett a vonatkozó ágazatokban vagy alágazatokban a közösségihez hasonló időkereten belül és mértékben, és

- b) az ezen országokban található létesítmények karbonhatékonyságának a közösségi létesítmények hatékonyságával való összehasonlíthatóságának mértéke.

(19) Nem részesülhet ingyenes kiosztásban olyan létesítmény, amely beszüntette működését, kivéve, ha az üzemeltető az illetékes hatóságnak bizonyítja, hogy az e létesítmény tekintetében meghatározott és ésszerű időtartamon belül újakezdi a termelést. Működésüket beszüntetett létesítményeknek kell tekinteni azon létesítményeket, amelyek üvegházhatású gáz kibocsátására vonatkozó engedélye lejárt, vagy azt visszavonták, vagy azon létesítményeket, amelyek tekintetében a működés vagy a működés újakezdése műszakilag lehetetlen.

(20) A Bizottság az (1) bekezdés értelmében elfogadott intézkedések keretében a működésüket részben beszüntető, vagy teljesítményüket jelentős mértékben csökkentő létesítmények meghatározására, valamint a számukra ennek megfelelően ingyenesen kiosztható kibocsátási egységek szintjének kiigazítására irányuló intézkedéseket is hoz.

10b. cikk

Intézkedések egyes energiaigényes iparágak támogatására szénszívargás esetén

(1) A Bizottság 2010. június 30-ig – a nemzetközi tárgyalások eredményére és ezen eredményeknek az üvegházhatású gázkibocsátás globális mérséklésére gyakorolt hatására figyelemmel, valamennyi érintett szociális partnerrel folytatott konzultációt követően – elemző jelentést nyújt be az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak, amelyben értékeli azon, energiaigényes ágazatok és alágazatok helyzetét, amelyekben előzetes megállapítások alapján nagy a szénszívargás kockázata. A Bizottság a jelentés kíséretében megfelelő javaslatot terjeszt elő, amely az alábbiakat tartalmazhatja:

- a) az érintett ágazatok vagy alágazatok részére a 10a. cikk alapján térítés nélkül kiosztandó kibocsátási egység-mennyiség részarányának kiigazítása;
- b) a 10a. cikknek megfelelően meghatározott ágazatokban vagy alágazatokban előállított termékek importőreinek a közösségi rendszerbe való bevonása;
- c) a szénszívargás hatásának értékelése a tagállamok energiabiztonsága tekintetében, különös tekintettel arra a helyzetre, amikor az Unió más országaival való villamosenergia-hálózati összeköttetés nem kielégítő, és amikor harmadik országokkal össze van kapcsolva a hálózat, és megfelelő intézkedések meghozása e területen.

Annak meghatározása során, hogy milyen intézkedést célszerű hozni, a fentiek mellett figyelembe kell venni azokat az esetleges kötelező erejű ágazati megállapodásokat, amelyek globális szinten az éghajlatváltozás elleni küzdelem szempontjából jelentős nagyságú üvegházhatású gázkibocsátáscsökkentést eredményeznek, nyomon követhetők, ellenőrizhetők, és olyan kötelező intézkedéseket tartalmaznak, amelyek biztosítják a megállapodásban foglaltak betartását.

(2) A Bizottság 2011. március 31-ig értékeli, hogy az (1) bekezdésnek megfelelően az ágazatok vagy alágazatok számára ingyenesen kiosztott egységek arányára vonatkozó döntések – beleértve a 10a. cikk (2) bekezdésének megfelelő előzetes referenciaértékek megállapítását is – jelentős mértékben befolyásolják-e a tagállamok által a 10. cikk (2) bekezdés b) pontja értelmében árverésen értékesített egységek mennyiségét, összevetve azzal a forgatókönyvvel, miszerint 2020-ban valamennyi ágazatban teljes árverés érvényesül. Adott esetben megfelelő javaslatot nyújt be az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak, figyelembe véve a javaslatok lehetséges elosztási hatásait is.

10c. cikk

Átmenetileg ingyenes kibocsátási egységek kiosztásának lehetősége a villamosenergia-termelés korszerűsítése számára

(1) A 10a. cikk (1)–(5) bekezdésétől eltérve a tagállamok átmenetileg ingyenes kibocsátási egységeket oszthatnak ki olyan, 2008. december 31-én már villamosenergia-termelést végző vagy olyan létesítmények részére, amelyek esetében az adott időpontig a beruházás már fizikailag megkezdődött, ha az alábbi feltételek legalább egyike teljesül:

- a) 2007-ben a nemzeti villamosenergia-hálózat nem állt közvetlen vagy közvetett kapcsolatban a Villamosenergia-átviteli Koordinációs Unió (UCTE) által működtetett hálózattal összekapcsolt rendszerrel;
- b) 2007-ben vagy a nemzeti villamosenergia-hálózat az UCTE által működtetett hálózattal csak egyetlen, kevesebb mint 400 MW kapacitású vezetéken keresztül állt közvetlen vagy közvetett kapcsolatban; vagy
- c) 2006-ban a villamos energia több mint 30 %-át egyetlen fosszilis tüzelőanyagból állították elő, valamint az egy főre jutó GDP piaci árakon nem haladta meg az egy főre jutó GDP piaci árakon számított közösségi átlagnak 50 %-át.

Az érintett tagállam benyújtja nemzeti tervét a Bizottság számára, amely tartalmazza az infrastruktúra modernizálására és felújítására, valamint a tiszta technológiákra vonatkozó beruházásokat. A nemzeti tervnek elő kell írnia továbbá az energia-összetételt és a beszerzési források diverzifikálását, lehetőség szerint az ingyenes egységek piaci értékével megegyező mértékben, de figyelembe kell venni annak igényét, hogy a közvetlenül ehhez kapcsolódó árnövekedés a lehetséges szintig korlátozva legyen. Az érintett tagállam minden évben jelentést nyújt be a Bizottságnak az infrastruktúra és a tiszta technológiák fejlesztését célzó beruházásokról. E célból a 2009. június 25. utáni beruházásokat lehet beszámítani.

(2) Az átmeneti ingyenes kibocsátási egységeket le kell vonni a kibocsátási egységek azon mennyiségéből, amelyet az adott tagállam a 10. cikk (2) bekezdése értelmében egyébként árverésre bocsátana. Az átmeneti ingyenes kibocsátási egységek teljes mennyisége 2013-ban nem haladhatja meg a villamosenergia-termelő 2005–2007 közötti, az érintett tagállam bruttó végső nemzeti fogyasztásának megfelelő

mennyiségre vonatkozó, hitelesített kibocsátásának 70 %-át, és ezeket az egységeket fokozatosan csökkenteni kell úgy, hogy 2020-ban már ne legyen ingyenes kiosztás. Azon tagállamok esetében, amelyek a közösségi rendszerben 2005-ben még nem vettek részt, a vonatkozó kibocsátásokat a közösségi rendszer szerinti 2007. évi közösségi rendszerbeli hitelesített kibocsátásaik felhasználásával számítják ki.

Az érintett tagállam előírhatja, hogy az e cikk értelmében kiosztott kibocsátási egységeket kizárólag az érintett létesítmény üzemeltetője használhatja fel a létesítmény kibocsátásai kapcsán a kibocsátási egységeknek a 12. cikk (3) bekezdés szerinti átadásához, abban az évben, amely évre vonatkozóan a kibocsátási egységeket kiosztották.

(3) Az üzemeltetők részére történő kiosztás a 2005–2007 közötti hitelesített kibocsátások szerinti kiosztás vagy valamely olyan előzetes hatékonysági referenciaérték alapján történik, amely a közösségi rendszerben található, üvegházhatású gázok szempontjából leghatékonyabb villamosenergia-termeléshez tartozó kibocsátási szintek súlyozott átlagát veszi alapul a különféle tüzelőanyagot felhasználó létesítményekre vonatkozóan. A súlyozás tükrözheti a különböző tüzelőanyagoknak az érintett tagállam villamosenergia-termelésében elért részarányait. A 23. cikk (2) bekezdése szerinti szabályozási bizottsági eljárással összhangban a Bizottság útmutatást nyújt ahhoz, hogy a kiosztási módszer ne okozzon indokolatlan torzulásokat a versenyben, és minimalizálja a kibocsátás csökkentésére irányuló ösztönzőkre gyakorolt kedvezőtlen hatásokat.

(4) Az e cikket alkalmazó tagállamok előírják a kedvezményezett villamosenergia-termelők és hálózatiirányítók számára, hogy 12 havonta készítsenek jelentést a nemzeti tervben szereplő beruházásaik végrehajtásáról. A tagállamok jelentést nyújtanak be erről a Bizottságnak, és a jelentéseket nyilvánosságra hozzák.

(5) Az e cikk alapján kibocsátási egységeket kiosztani szándékozó tagállamok 2011. szeptember 30-ig kérelmet nyújtanak be a Bizottsághoz, amely tartalmazza a javasolt kiosztási módszert és az egyedileg kiosztott mennyiségeket. A kérelem tartalmazza:

- a) annak igazolását, hogy a tagállam megfelel az (1) bekezdésben szereplő feltételek legalább egyikének;
- b) a kérelemben foglalt létesítmények listáját, valamint a (3) bekezdésnek és a Bizottság útmutatójának megfelelően az egyes létesítményeknek kiosztandó kibocsátási egységek mennyiségét;
- c) az (1) bekezdés második albekezdésében említett nemzeti tervet;
- d) a nemzeti terv alapján előírt irányított beruházásokra vonatkozó ellenőrzési és végrehajtási rendelkezéseket;
- e) arra vonatkozó információkat, hogy a kiosztási módszer nem okoz indokolatlan torzulásokat a versenyben.

(6) A Bizottság az (5) bekezdésben meghatározott elemeket figyelembe véve értékeli a kérelmet, és azt egészében vagy részben elutasíthatja a vonatkozó információk kézhezvételétől számított 6 hónapon belül.

(7) Két évvel azon időszak vége előtt, amelyben a tagállamok átmeneti ingyenes kibocsátási egységeket adhatnak 2008. december 31-én már villamosenergia-termelést végző létesítmények részére, a Bizottság értékeli a nemzeti terv végrehajtása terén elért előrehaladást. Amennyiben a Bizottság az érintett tagállam kérésére úgy ítéli meg, hogy szükség van az időszak meghosszabbítására, javaslatot tehet az Európai Parlament és a Tanács számára azon feltételekkel, amelyeket az időszak meghosszabbítása esetén teljesíteni kell.”

13. A 11. és a 11a. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„11. cikk

Nemzeti végrehajtási intézkedések

(1) 2011. szeptember 30-ig minden tagállam közzéteszi és megküldi a Bizottságnak a területén lévő, ezen irányelv hatálya alá tartozó létesítmények listáját, valamint a 10a. cikk (1) bekezdésében és a 10c. cikkben előírt szabályokkal összhangban elvégzett számítás alapján a területén lévő létesítmények részére egyenként esetlegesen ingyenesen kiosztandó kibocsátási egység-mennyiséget.

(2) Az illetékes hatóság minden évben február 28-ig kiadja az adott évben szétosztandó, a 10., a 10a. és a 10c. cikkkel összhangban kiszámított kibocsátási egység-mennyiséget.

(3) A tagállamok a (2) bekezdés szerinti ingyenes kibocsátási egységeket nem ítélik oda olyan létesítményeknek, amelyeknek az (1) bekezdés szerinti listába történő felvételét a Bizottság elutasította.

11a. cikk

A projekttevékenységekből származó CER- és ERU-egységek felhasználása a közösségi rendszerben az éghajlatváltozásról szóló nemzetközi megállapodás hatálybalépése előtt

(1) A 28. cikk (3) és (4) bekezdése alkalmazásának sérelme nélkül, e cikk (2)–(7) bekezdését kell alkalmazni.

(2) Az üzemeltetők és légi fuvarozók a 2008 és 2012 közötti időszakra vonatkozóan a tagállamok által részükre felhasználásra engedélyezett, de fel nem használt CER/ERU-mennyiség, illetve a (8) bekezdés értelmében biztosított egységek felhasználására vonatkozó jogosultságuk erejéig kérhetik az illetékes hatóságtól, hogy a 2008-tól 2012-ig terjedő időszak során a közösségi rendszerben felhasználható projekt típusok tekintetében a 2012-ig elért kibocsátáscsökkentés alapján kiadott CER-ekért és ERU-kért 2013-tól érvényes kibocsátási egységeket adjon ki részükre.

Az illetékes hatóság ezt az átváltást 2015. március 31-ig kérésre végrehajtja.

(3) A 2008 és 2012 közötti időszakra vonatkozóan a tagállamok által az üzemeltetők és légi fuvarozók részére felhasználásra engedélyezett, de fel nem használt CER/ERU-mennyiség, illetve a (8) bekezdés értelmében biztosított egységek felhasználására vonatkozó jogosultságuk erejéig az illetékes hatóságok lehetővé teszik, hogy az üzemeltetők a 2013 előtt bejegyzett projektek tekintetében 2013-tól elérendő kibocsátáscsökkentés alapján kiadott CER-eket és ERU-kat 2013-tól érvényes kibocsátási egységekre cseréljék.

Az első albekezdés a közösségi rendszerben a 2008 és 2012 közötti időszakban felhasználható valamennyi projekt típusból származó CER-re és ERU-ra vonatkozik.

(4) A 2008 és 2012 közötti időszakra vonatkozóan a tagállamok által az üzemeltetők és légi fuvarozók részére felhasználásra engedélyezett, de fel nem használt CER/ERU-mennyiség, illetve a (8) bekezdés értelmében biztosított egységek felhasználására vonatkozó jogosultságuk erejéig az illetékes hatóságok lehetővé teszik, hogy az üzemeltetők a legkevésbé fejlett országokban 2013 után megkezdendő projektekben 2013-tól elért kibocsátáscsökkentés alapján kiadott CER-eket kibocsátási egységekre cseréljék.

Az első albekezdésben foglalt rendelkezés a közösségi rendszerben a 2008-tól 2012-ig terjedő időszak során felhasználható valamennyi projekt típusból származó CER-re vonatkozik mindaddig – de legkésőbb 2020-ig –, ameddig az érintett országok erre vonatkozó megállapodást nem ratifikálnak a Közösséggel.

(5) Ha a nemzetközi éghajlatváltozási egyezményre vonatkozó tárgyalások lezárására 2009. december 31-ig nem kerül sor, a projektekből vagy más kibocsátáscsökkentést eredményező tevékenységből származó egységek – a 2008 és 2012 közötti időszakra vonatkozóan a tagállamok által az üzemeltetők és légi fuvarozók részére felhasználásra engedélyezett, de fel nem használt CER/ERU-mennyiség, illetve a (8) bekezdés értelmében biztosított egységek felhasználására vonatkozó jogosultságuk erejéig – harmadik országokkal kötött, a felhasználható mennyiségről rendelkező megállapodásokkal összhangban felhasználhatók a közösségi rendszerben. Ezekkel a megállapodásokkal összhangban az üzemeltetők felhasználhatnak az érintett harmadik országokban végzett projekttevékenységből eredő egységeket a közösségi rendszer szerinti kötelezettségeik teljesítése céljából.

(6) Az (5) bekezdésben említett megállapodásokban rendelkezni kell a 2008 és 2012 közötti időszakban a közösségi rendszerben felhasználható projekt típusokra – ideértve a technológiaátadást és a fenntartható fejlődést előmozdító, megújuló energiaforrásokkal vagy az energiahatékonysággal kapcsolatos technológiákat – vonatkozó egységeknek a közösségi rendszerben történő felhasználásáról. Ezek a megállapodások rendelkezhetnek olyan projektekből származó egységek felhasználásáról is, amelyek esetében a figyelembe vett alapszint kisebb a 10a. cikkben előírt intézkedések szerinti ingyenes kiosztás szintjénél vagy a közösségi jogban előírt szinteknél.

(7) Amint létrejön egy, az éghajlatváltozásról szóló nemzetközi megállapodás, 2013. január 1-jétől csak a megállapodást megerősítő harmadik országokbeli projektekből származó egységek fogadhatók el a közösségi rendszerben.

(8) Valamennyi meglévő üzemeltető számára engedélyezett az egységek használata a 2008 és 2020 közötti időszakban a 2008-tól 2012-ig terjedő időszakra a számára engedélyezett mennyiség erejéig, vagy a 2008 és 2012 közötti időszakban a számára kiosztott kibocsátási egységek egy bizonyos százaléka erejéig, amely nem lehet alacsonyabb 11 %-nál, mindig a magasabb értéket figyelembe véve.

Az üzemeltetők számára olyan mértékig engedélyezett az egységek használata az első albekezdésben meghatározott 11 %-on felül, hogy a 2008 és 2012 közötti időszakra vonatkozó ingyenes kiosztásuk és projekttevékenységekre vonatkozó összjogosultságuk együttvéve megegyezzen a 2005 és 2007 közötti hitelesített kibocsátásuk meghatározott százalékával.

Az új belépők – ideértve azon 2008 és 2012 között belépőket is, akik a 2008 és 2012 közötti időszakra sem ingyenes egységeket, sem CER és ERU felhasználási jogosultságot nem kaptak –, valamint az új ágazatok a 2013 és 2020 közötti időszakra vonatkozó hitelesített kibocsátásuk bizonyos – de legalább 4,5 – százalékának megfelelő mennyiségig használhatnak projekttevékenységeket. A légi fuvarozók a 2013 és 2020 közötti időszakra vonatkozó hitelesített kibocsátásuk bizonyos – de legalább 1,5 – százalékának megfelelő mennyiségig használhatnak egységeket.

Intézkedéseket kell elfogadni az első, második és harmadik albekezdésben alkalmazandó pontos százalékok meghatározására. Az első albekezdésben említett első százalékos arányon felül kiosztandó további mennyiség legalább egyharmadát azon meglévő üzemeltetők között kell elosztani, amelyek esetén a 2008 és 2012 közötti időszakra vonatkozóan a legalacsonyabb az átlagosan ingyenesen kapott egységek és a projekttevékenység-használat kombinált szintje.

Ezek az intézkedések biztosítják, hogy az engedélyezett egységek teljes felhasználása ne lépje túl a 2008 és 2020 közötti időszak során a közösségi rendszerben a meglévő ágazatok 2005-ös szint alatti közösségi szintű kibocsátáscsökkentésének 50 %-át, valamint a közösségi rendszerbe való belépésük időpontja és 2020 közötti időszakban az új ágazatok és a légi fuvarozók 2005-ös szint alatti közösségi szintű kibocsátáscsökkentéseinek 50 %-át.

Az ezen irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek kiegészítéssel történő módosítására irányuló fenti intézkedéseket a 23. cikk (3) bekezdésében előírt ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

(9) 2013. január 1-jétől kezdődően intézkedések hozhatók a projekt típusokból származó bizonyos keretek használatának korlátozására.

Ezek az intézkedések meghatározzák azt az időpontot is, amelytől kezdődően az (1)–(4) bekezdés szerinti keretek felhasználása ezen intézkedéseknek megfelelően történik. Ez az időpont legkorábban az intézkedések elfogadását követő hat hónap, de legkésőbb három év.

Az ezen irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek kiegészítéssel történő módosítására irányuló ezen intézkedéseket a 23. cikk (3) bekezdésében előírt ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni. A Bizottság megvizsgálja egy ilyen intézkedéseket tartalmazó tervezetnek a bizottságnak történő benyújtását, amelyre valamely tagállam kérése esetén kerül sor.”

14. A 11b. cikk (1) bekezdése a következő albekezdéssel egészül ki:

„A Közös és tagállamai csak olyan projekttevékenységeket engedélyezhetnek, amelyek esetében a projekt valamennyi résztvevőjének székhelye vagy olyan országban van, amely részes fele a szóban forgó projektről kötött nemzetközi megállapodásnak, vagy pedig olyan országban, szövetségi szint alatti vagy regionális egységben van, amely a 25. cikk alapján kapcsolódik a közösségi rendszerhez.”

15. A 12. cikk a következőképpen módosul:

a) a cikk a következő bekezdéssel egészül ki:

„(1a) A Bizottság 2010. december 31-ig megvizsgálja, hogy a kibocsátási egységek piaca kellően védett-e a bennfentes kereskedelemről vagy a piaci manipulációtól, valamint hogy a védelem biztosításához szükséges-e javaslatok benyújtása. A bennfentes kereskedelemről és a piaci manipulációról (piaci visszaélés) szóló, 2003. január 28-i 2003/6/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (*) vonatkozó rendelkezéseit megfelelő kiigazításokkal alkalmazni lehet az alapanyag-kereskedelemre.

(*) HL L 96., 2003.4.12., 16. o.”;

b) a cikk a következő bekezdéssel egészül ki:

„(3a) A kibocsátási egységekre vonatkozó átadási kötelezettség nem vonatkozik az olyan hitelesített kibocsátásra, amelyet elkülönítettek, és olyan létesítménybe szállítottak állandó tárolás céljából, melynek érvényes engedélye van a szén-dioxid geológiai tárolásáról szóló, 2009. április 23-i 2009/31/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (*) összhangban.

(*) "HL L 140., 5.6.2009., 114. o.”;

c) a cikk a következő bekezdéssel egészül ki:

„(5) Az (1) és a (2) bekezdést a 10c. cikk sérelme nélkül kell alkalmazni.”;

16. A 13. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„13 cikk

A kibocsátási egységek érvényessége

(1) A 2013. január 1-jétől kezdődően kiadott kibocsátási egységek a 2013. január 1-jétől számított nyolcéves időszak során megvalósuló kibocsátásokra érvényesek.

(2) Az (1) bekezdésben meghatározott minden egyes időszak kezdete után négy hónappal az érvényességüket veszített, valamint a 12. cikkel összhangban le nem adott és nem törölt kibocsátási egységeket az illetékes hatóság törli.

A tagállamok az első albekezdésnek megfelelően törölt egységeket birtokló személyeknek a törölt egységek helyett a folyó időszakra érvényes egységeket adhatnak ki.”

17. A 14. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„14. cikk

A kibocsátás nyomon követése és bejelentése

(1) A Bizottság 2011. december 31-ig rendeletet fogad el a kibocsátás, valamint szükség szerint az I. mellékletben felsorolt, a tevékenységekre vonatkozó adatok nyomon követéséről és bejelentéséről, továbbá a tonnakilómetér-adatok nyomon követéséről és bejelentéséről a 3e. vagy a 3f. cikkek alkalmazásában, amely rendelet alapját a nyomon követésre és a jelentéstételre vonatkozóan a IV. mellékletben meghatározott elvek képezik, és e rendelet az egyes üvegházhatású gázokkal kapcsolatos, a kibocsátás nyomon követésére és bejelentésére vonatkozó követelmények keretében meghatározza e gázok globális felmelegedési potenciálját.

Az ezen irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek kiegészítéssel történő módosítására irányuló fenti intézkedést a 23. cikk (3) bekezdésében előírt ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

(2) Az (1) bekezdésben említett rendelet figyelembe veszi a rendelkezésre álló legpontosabb és legkorszerűbb, így különösen az IPPC-vel összefüggésben elért tudományos eredményeket, és követelményeket állapíthat meg az üzemeltetőkkel szemben arra vonatkozóan, hogy hogyan számoljanak be az esetlegesen nemzetközi versenynek kitett, energiaigényes iparágakban előállított termékek gyártásával összefüggő kibocsátásról. A rendelet megállapíthatja továbbá ezen adatok független hitelesítésének követelményeit is.

Ezek a követelmények kiterjedhetnek a közösségi rendszer hatálya alá tartozó villamosenergia-termelésből származó, e termékek előállításával kapcsolatos kibocsátási adatok bejelentésére is.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy a rendelettel összhangban minden létesítmény-üzemeltető és légi fuvarozó minden naptári év végén ellenőrizze és bejelentse az illetékes hatóságnak az adott évben az adott létesítmény által előidézett kibocsátás nagyságát, illetve, 2010. január 1-jétől, az általa üzemeltetett légi járművet.

(4) Az (1) bekezdésben említett rendeletben követelmények szerepelhetnek az automatizált rendszerek és adatszerkezetformátumok használatáról a nyomonkövetési terv, az éves kibocsátási jelentés és a hitelesítési tevékenységek vonatkozásában az üzemeltető, a hitelesítő és az illetékes hatóságok között folytatott kommunikáció összehangolása érdekében.”

18. A 15. cikk a következőképpen módosul:

a) a cím helyébe a következő szöveg lép:

„Hitelesítés és akkreditáció”;

b) a szöveg a következő bekezdésekkel egészül ki:

„A Bizottság 2011. december 31-ig az V. mellékletben rögzített elvek alapján rendeletet fogad el a kibocsátási adatokat tartalmazó jelentések hitelesítéséről, valamint a hitelesítők akkreditációjáról és felügyeletéről. A rendeletnek meg kell határoznia a hitelesítők akkreditációjára, akkreditációjuk visszavonására, valamint – szükség szerint – az akkreditáló szervek kölcsönös elismerésére és szakmai értékelésére irányadó kritériumokat.

A rendelet nem alapvető fontosságú elemeinek kiegészítéssel történő módosítására irányuló ezen intézkedéseket a 23. cikk (3) bekezdésében említett, ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.”

19. A szöveg a következő cikkel egészül ki:

„15a. cikk

Az adatok nyilvánosságra hozatala és szakmai titoktartás

A tagállamok és a Bizottság biztosítják, hogy a kibocsátási egységek mennyiségére és elosztására, valamint a kibocsátások felügyeletére, az azokról szóló jelentéstételre és ellenőrzésekre vonatkozó valamennyi döntés és jelentés azonnali, rendszerezett és megkülönböztetésmentes hozzáférést biztosító módon nyilvánosságra kerül.

A hivatali titoktartás körébe tartozó információkat nem lehet más személyekkel vagy hatóságokkal közölni, kivéve, ha azt hatályos törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezések írják elő.”

20. Az 16. cikk (4) bekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„(4) A 2013. január 1-jétől kezdődően kiadott kibocsátási egységekkel kapcsolatos többletkibocsátási bírság az európai fogyasztói árindexszel összhangban növekszik.”

21. A 19. cikk a következőképpen módosul:

a) az (1) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„(1) A 2012. január 1-jétől kezdődően kiadott kibocsátási egységeket a közösségi kibocsátási egységforgalmi jegyzékben kell tartani a tagállamban megnyitott számlák kezeléséhez kapcsolódó folyamatok elvégzése, valamint a (3) bekezdésben említett bizottsági rendelet szerinti kiosztása, visszaadása és törlése céljából.

Minden tagállamnak képesnek kell lennie a UNFCCC és a Kiotói Jegyzőkönyv értelmében engedélyezett műveletek végrehajtására.”;

b) a cikk a következő bekezdéssel egészül ki:

„(4) A (3) bekezdésben említett rendelet szabályozza a közösségi kibocsátási egység-forgalmi jegyzék működését, a 25. cikk (1b) bekezdésében foglalt rendelkezések végrehajtása miatt szükséges ügyletek és egyéb műveletek elvégzése céljából. A rendelet olyan eljárásokat is tartalmaz, amelyek a közösségi kibocsátási egység-forgalmi jegyzéknek az ezen cikk (1) bekezdésében említett kérdéseket érintő változások és váratlan események esetén történő kezelésére irányulnak. A rendelet megfelelő módokat fog tartalmazni arra, hogy a közösségi kibocsátási egység-forgalmi jegyzék hogyan biztosítsa, hogy a tagállamok a hatékonyság javítására, az igazgatási költségek kezelésére és a minőség-ellenőrzési intézkedésekre irányuló kezdeményezéseket tehesse.”

22. A 21. cikk a következőképpen módosul:

a) az (1) bekezdés második mondata helyébe a következő szöveg lép:

„Ebben a jelentésben különös figyelmet fordítanak a kibocsátási egységek kiosztásának szabályaira, a kibocsátási egység-forgalmi jegyzékek működtetésére, a nyomon követéssel, a jelentéstétellel, a hitelesítéssel és az akkreditációval kapcsolatos végrehajtási intézkedések alkalmazására, az ezen irányelvnek való megfeleléssel összefüggő kérdésekre, valamint – szükség szerint – a kibocsátási egységek adózás-technikai kezelésére.”;

b) az (3) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„(3) A Bizottság információcserét szervez a tagállamok illetékes hatóságai számára a kiosztással, az ERU-knak és a CER-eknek a közösségi rendszerben való felhasználásával, a kibocsátási egység-forgalmi jegyzékek működtetésével, a nyomon követéssel, a jelentéstétellel, a hitelesítéssel, az akkreditációval, az informatikai háttérrel és az ezen irányelvnek való megfeleléssel összefüggő fejleményekről.”

23. A 22. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„22. cikk

A mellékletek módosításai

A 21. cikkben előírt jelentéstételre és az ezen irányelv alkalmazása kapcsán szerzett tapasztalatokra figyelemmel módosítani lehet ezen irányelv mellékleteit, kivéve az I., a IIa. és a IIb. mellékletet. A IV. és az V. melléklet módosítását a kibocsátás nyomon követésének, bejelentésének és hitelesítésének javítása indokolhatja.

Az ezen irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek többek között kiegészítéssel történő módosítására irányuló fenti intézkedéseket a 23. cikk (3) bekezdésében előírt ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.”

24. A 23. cikk a következő bekezdéssel egészül ki:

„(4) Az e bekezdésre történő hivatkozás esetén az 1999/468/EK határozat 4. és 7. cikkét kell alkalmazni, figyelemmel 8. cikkének rendelkezéseire.”;

25. A 24. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„24. cikk

A közösségi rendszer további tevékenységeire, illetve gázokra történő egyoldalú kiterjesztésére vonatkozó eljárások

(1) 2008-tól kezdődően a tagállamok az üvegházhatású gázok kibocsátási egységeinek kereskedelmi rendszerét az I. melléklet felsorolásában nem szereplő tevékenységekre és üvegházhatású gázokra is alkalmazhatják, amennyiben a Bizottság minden vonatkozó követelmény, különösen a belső piacra gyakorolt hatások, a verseny esetleges torzulásai, a közösségi rendszer környezetvédelmi integritása és a tervezett nyomonkövetési és jelentési rendszer megbízhatósága figyelembevételével e tevékenységek és üvegházhatású gázok felvételét jóváhagyja:

a) a 23. cikk (2) bekezdésében említett szabályozási bizottsági eljárással összhangban, amennyiben a felvétel olyan létesítményekre vonatkozik, amelyek nem szerepelnek az I. mellékletben; vagy

b) a 23. cikk (3) bekezdésében említett ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban, amennyiben a felvétel olyan tevékenységekre és üvegházhatású gázokra vonatkozik, amelyek nem szerepelnek az I. mellékletben. A fenti intézkedések ezen irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek kiegészítéssel történő módosítására irányulnak.

(2) További tevékenységek és gázok felvételének jóváhagyásakor a Bizottság egyidejűleg engedélyezheti további kibocsátási egységek kiadását is, és engedélyezheti más tagállamok számára e további tevékenységek és gázok felvételét.

(3) Az I. melléklet listájában kombinációként nem szereplő tevékenységeket, létesítményeket és üvegházhatású gázokat érintő kibocsátás nyomon követése és az ezzel kapcsolatos jelentéstétel – a Bizottság kezdeményezésére vagy tagállam kérésére – rendeletben szabályozható, amennyiben a nyomon követés és a jelentéstétel kellő pontossággal elvégezhető.

Az ezen irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek kiegészítéssel történő módosítására irányuló fenti intézkedést a 23. cikk (3) bekezdésében előírt ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.”

26. Az irányelv a következő cikkel egészül ki:

„24a. cikk

Kibocsátáscsökkentést eredményező projektekre vonatkozó harmonizált szabályok

(1) A 24. cikkben előírt felvételen túlmenően végrehajtási intézkedéseket lehet elfogadni kibocsátási egységek vagy keretek olyan, tagállamok által igazgatott projektek tekintetében történő kiadására vonatkozóan, amelyek a közösségi rendszer hatálya alá nem tartozó üvegházhatású gázkibocsátás mérséklését eredményezik.

Az ezen irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek kiegészítéssel történő módosítására irányuló fenti intézkedéseket a 23. cikk (3) bekezdésében előírt ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

Ezek az intézkedések nem eredményezhetik a kibocsátáscsökkentés többszörös beszámítását, és nem akadályozhatják egyéb, a közösségi rendszeren kívüli kibocsátáscsökkentésre irányuló szakpolitikai intézkedések végrehajtását. Ilyen értelmű rendelkezés csak akkor fogadható el, ha nem lehetséges a felvétel a 24. cikkel összhangban; a közösségi rendszer következő felülvizsgálatakor pedig meg kell fontolni e kibocsátás szabályozásának közösségi szintű harmonizálását.

(2) Az (1) bekezdésben említett közösségi szintű projektek kibocsátási egységekkel történő ellátásának részletei végrehajtási intézkedésekben szabályozhatók.

Az ezen irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek kiegészítéssel történő módosítására irányuló fenti intézkedéseket a 23. cikk (3) bekezdésében előírt ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

(3) A tagállamok megtagadhatják a kibocsátási egységek vagy keretek egyes olyan projekt típusokra vonatkozó kiadását, amelyek saját területükön csökkentik az üvegházhatású gázok kibocsátását.

Az ilyen projekteket a projekt helyszíne szerinti tagállammal való megállapodás alapján fogják végrehajtani.”

27. A 25. cikk a következő bekezdésekkel egészül ki:

„(1a) Kibocsátási egységek elismerése céljából megállapodások köthetők a közösségi rendszer és az azzal összeegyeztethető, másik országban vagy szövetségi szint alatti vagy regionális közigazgatási egységben létrehozott, a kibocsátást abszolút összkvóta megállapításával szabályozó és kötelező erejű, az üvegházhatású gázkibocsátással való kereskedést lehetővé tévő rendszerekkel.

(1b) A közösségi rendszerben lévő, vagy más, a kibocsátást abszolút összkvóta megállapításával szabályozó, az üvegházhatású gázkibocsátással való kereskedést lehetővé tévő, kötelező erejű rendszerekben lévő kibocsátási egységek tekintetében megvalósítandó igazgatási vagy technikai koordináció céljából nem kötelező erejű megállapodások hozhatók létre harmadik országokkal, szövetségi szint alatti és regionális közigazgatási egységekkel.”

28. A 27., 28. és a 29. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„27. cikk

Kisebbségi létesítmények kivétele a közösségi rendszerből egyenértékű intézkedések mellett

(1) A tagállamok – az üzemeltetővel történt konzultációt követően – kivethetik a közösségi rendszerből azon létesítményeket, amelyeknek az illetékes hatóság részére bejelentett kibocsátása 25 000 tonna szén-dioxid-egyenértéknél alacsonyabb, és amelyek névleges bemenő hőteljesítménye – amennyiben égetési tevékenységet végeznek – a biomasszából származó kibocsátás nélkül az a) pont szerinti értesítést megelőző 3 év egyikében sem éri el a 35 MW-ot, valamint

amelyek olyan intézkedések hatálya alá tartoznak, amelyek egyenértékű módon fognak hozzájárulni a kibocsátás csökkentéséhez, azzal a feltétellel, hogy az adott tagállam teljesíti a következő feltételeket:

- a) a 11. cikk (1) bekezdésének megfelelő létesítményjegyzék benyújtása előtt, de legkésőbb a jegyzék benyújtásakor értesíti a Bizottságot minden érintett létesítményről, és megadja a létesítményre alkalmazandó, a hatályos kibocsátáscsökkentéssel megegyező hozzájárulást elérő egyenértékű intézkedéseket;
- b) megerősíti, hogy nyomkövetési rendelkezések biztosítják annak megállapítását, hogy a létesítmények bármelyike bármely naptári évben – a biomasszából származó kibocsátás nélkül – 25 000 tonna szén-dioxid-egyenértéknek megfelelő vagy annál több kibocsátást idéz-e elő. A tagállamok egyszerűsített nyomon követéssel, jelentéstétellel és hitelesítéssel kapcsolatos intézkedéseket engedélyezhetnek azon létesítmények esetében, amelyek éves hitelesített átlagkibocsátása 2008 és 2010 között – a 14. cikkel összhangban – évi 5 000 tonna alatt van;
- c) megerősíti, hogy ha bármely naptári évben bármely létesítmény kibocsátása – a biomasszából származó kibocsátás nélkül – eléri vagy meghaladja a 25 000 tonna szén-dioxid-egyenértéket, valamint ha a létesítményre vonatkozó, azonos nagyságú kibocsátáscsökkentési hozzájárulást elérő intézkedések már nincsenek hatályban, a létesítményt visszaveszi a közösségi rendszerbe;
- d) az a), b) és c) pontban előírt információkat észrevételek megtétele céljából nyilvánosságra hozza.

A kórházak szintén mentességet kaphatnak egyenértékű intézkedések vállalása esetén.

(2) Ha a Bizottság az észrevételek megtétele céljából történő nyilvánosságra hozatal bejelentésének időpontjától számított három hónapos időszak végétől számítva további hat hónapon belül nem emel kifogást, a kivételt jóváhagyottnak kell tekinteni.

Azt követően, hogy a létesítmény leadta kibocsátási egységeit azon időszakra nézve, amely alatt a létesítmény a közösségi rendszerben részt vett, a létesítményt ki kell venni a rendszerből; a tagállam ettől fogva a létesítménynek a 10a. cikk alapján nem adhat ki további ingyenes kibocsátási egységeket.

(3) Amikor egy létesítményt az (1c) bekezdésnek megfelelően visszavesznek a közösségi rendszerbe, a 10a. cikknek megfelelően kiadott kibocsátási egységeket a visszavétel évétől kezdve biztosítják számára. Az ezen létesítmények számára kiadott kibocsátási egységeket a létesítmény helye szerinti tagállam vonja a 10. cikk (2) bekezdése szerint árverésre kerülő mennyiségből.

Minden ilyen létesítmény a közösségi rendszerben marad a kereskedelmi időszak hátralevő része során.

(4) A 2008 és 2012 közötti időszak alatt a közösségi rendszeren kívüli létesítményekre a nyomon követéssel, hitelesítéssel és jelentéstétellel kapcsolatos egyszerűsített követelmények alkalmazhatók az (1) bekezdés a) pontja szerinti értesítést megelőző három évre vonatkozó kibocsátások megállapítására.

28. cikk

Egy jövőbeli nemzetközi éghajlatváltozási megállapodás közösségi jóváhagyása nyomán alkalmazandó kiigazítások

(1) Legkésőbb 3 hónappal azután, hogy a Közösség olyan nemzetközi éghajlatváltozási megállapodást ír alá, amely 2020-ig az üvegházhatású gázok kibocsátásának az 1990. évi szinthez képest 20 %-ot meghaladó mértékű, kötelező csökkentését tűzi ki célul –ahogyan azt a 2007. márciusi Európai Tanács által jóváhagyott, 30 %-os csökkentési kötelezettségvállalás tükrözi –, a Bizottság jelentést készít, amelyben különösen a következő elemeket értékeli:

- a) a nemzetközi tárgyalások keretében kidolgozott intézkedések természete, valamint a más fejlett országok által tett, a Közösségéhez hasonló kibocsátáscsökkentési kötelezettségvállalások, és a gazdaságilag fejlettebb fejlődő országok által tett azon kötelezettségvállalások, hogy saját felelősségüknek és képességeiknek megfelelően ők is hozzájárulnak a megállapodáshoz;
- b) az éghajlatváltozásról szóló nemzetközi megállapodás hatásai, és ebből következően a közösségi szinten annak érdekében szükséges intézkedések, hogy a nagyra törőbb, 30 %-os csökkentési célra kiegyensúlyozottan, átláthatóan és igazságosan lehessen áttérni, figyelembe véve a Kiotói Jegyzőkönyv első kötelezettségvállalási időszaka során végzett munkát;
- c) a közösségi gyártó iparágainak versenyképessége a szén-szívargás kockázatával összefüggésben;
- d) az éghajlatváltozásról szóló nemzetközi megállapodás hatása a Közösség többi gazdasági ágazatára;
- e) a Közösség mezőgazdasági ágazatára gyakorolt hatás, beleértve a szénszívargási kockázatot;
- f) megfelelő módok a Közösségen belüli földhasználatból, földhasználat-változásból és erdészeti tevékenységből származó kibocsátások és eltávolítások figyelembevételére;
- g) a harmadik országokban folyó erdősítés, újraerdősítés, elkerült erdőirtás és erdőpusztulás, amennyiben létrejön egy nemzetközileg elismert rendszer ennek vonatkozásában;
- h) további közösségi politikák és intézkedések szükségessége az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentésére irányuló közösségi és tagállami kötelezettségvállalásokra tekintettel.

(2) Az (1) bekezdésben említett jelentés alapján a Bizottság szükség esetén jogalkotási javaslatot terjeszt az Európai Parlament és a Tanács elé ezen irányelv módosításáról az (1) bekezdés szerint, azzal hogy az az éghajlatváltozásról szóló nemzetközi megállapodás Közösség által történő jóváhagyásakor hatályba lép, valamint tekintettel a megállapodás értelmében megvalósítandó, kibocsátáscsökkentésre irányuló kötelezettségvállalásokra.

Ez a javaslat az átláthatóság, a gazdasági és költségvetésszerűség, valamint az erőfeszítések tagállamok közötti megoszlása tekintetében a méltányosság és szolidaritás elvein alapul.

(3) Ez a javaslat szükség esetén lehetővé teszi, hogy az üzemeltetők az ebben az irányelvben foglalt kibocsátási egységeken túl CER-eket, ERU-kat, és olyan harmadik országokban végrehajtott projektekből származó egyéb jóváhagyott egységeket is felhasználjanak, amelyek megerősítették az éghajlatváltozásról szóló nemzetközi megállapodást.

(4) A javaslatnak szükség esetén tartalmaznia kell az (1) bekezdésnek megfelelő kötelező csökkentések átláthatóan, kiegyensúlyozottan és igazságosan történő elérésének elősegítéséhez szükséges egyéb intézkedéseket is és különösen olyan végrehajtási intézkedéseket, amelyek – az adott esetnek megfelelően – lehetővé teszik a 11a. cikk (2)–(5) bekezdésében említetteken kívüli egyéb típusú projektekből származó kereteknek a közösségi rendszerben részt vevő üzemeltetők általi használatát vagy egyéb, az éghajlatváltozásról szóló nemzetközi megállapodás alapján létrehozott mechanizmusoknak a szóban forgó üzemeltetők általi igénybevételét.

(5) A javaslatnak tartalmaznia kell megfelelő átmeneti és felfüggesztő hatályú intézkedéseket az éghajlatváltozásról szóló nemzetközi megállapodás hatálybalépéséig.

29. cikk

A karbonpiac jobb működésének biztosítása érdekében készült jelentés

Ha a 10. cikk (5) bekezdésében említett karbonpiacról szóló rendszeres jelentések alapján a Bizottság arra vonatkozó bizonyítékkal rendelkezik, hogy a karbonpiac nem a megfelelő módon működik, akkor jelentést kell benyújtania az Európai Parlament és a Tanács számára. A jelentés adott esetben kiegészülhet a karbonpiac átláthatóságának növelését célzó, valamint működésének javítását elősegítő intézkedésekre irányuló javaslatokkal.”

29. A szöveg a következő cikkel egészül ki:

„29a. cikk

Intézkedések túlzott mértékű áringadozás esetén

(1) Ha a kibocsátási egységek ára hat egymást követő hónapnál hosszabb ideig az előző két évi európai karbonpiaci átlagár háromszorosánál magasabb értékű, az Európai Bizottság azonnal összehívja a 280/2004/EK határozat 9. cikkével létrehozott bizottságot.

(2) Ha az (1) bekezdésben említett árak alakulása nem felel meg a változó piaci tényezőknek, az áralakulás mértékét figyelembe véve az alábbi intézkedések egyike alkalmazható:

- a) olyan intézkedés, mely lehetővé teszi a tagállamoknak az árverés útján értékesítendő mennyiség egy része elárverezését előre hozását;
- b) olyan intézkedés, mely lehetővé teszi a tagállamoknak az új belépők részére fenntartott tartalék még meglévő kibocsátási egységei legfeljebb 25 %-ának árverés útján történő értékesítését.

Ezen intézkedéseket a 23. cikk (4) bekezdésében említett irányítóbizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

(3) Minden intézkedésnek a lehető legnagyobb figyelmet kell fordítania a 29. cikknek megfelelően a Bizottság által az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak benyújtott jelentésekre, valamint a tagállamok által nyújtott bármilyen más vonatkozó információra.

(4) E rendelkezések alkalmazására vonatkozó módszereket a 10. cikk (4) bekezdésében említett rendelet tartalmazza.”

30. Az I. melléklet helyébe ezen irányelv I. mellékletének szövege lép.

31. Az irányelv az ezen irányelv II. mellékletében meghatározott IIa. és IIb. melléklettel egészül ki.

32. A III. mellékletet el kell hagyni.

2. cikk

Átültetés

(1) A tagállamok 2012. december 31-ig hatályba léptetik az ezen irányelvnek való megfeleléshez szükséges törvényeket, rendeleteket és közigazgatási rendelkezéseket.

A tagállamok hatályba léptetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy – az ezen irányelv 1. cikkének 10. pontjában előírt kiegészítéssel – a 2003/87/EK irányelv 9a. cikke (2) bekezdésének, valamint – az ezen irányelv 1. cikkének 13. pontjában előírt módosításnak megfelelően – a 2003/87/EK irányelv 11. cikkének 2009. december 31-ig megfeleljenek.

A tagállamok az első albekezdésben előírt rendelkezéseket 2013. január 1-jétől alkalmazzák. A tagállamok által az első és a második albekezdés alapján elfogadott rendelkezéseknek hivatkozniuk kell erre az irányelvre, vagy kihirdetésük alkalmával azokhoz ilyen hivatkozást kell fűzni. A hivatkozás módját a tagállamok határozzák meg.

(2) A tagállamok megküldik a Bizottságnak nemzeti joguk azon főbb rendelkezéseinek szövegét, amelyeket az irányelv által szabályozott területen fogadnak el. A Bizottság erről tájékoztatja a tagállamokat.

3. cikk

Átmeneti rendelkezés

A 2003/87/EK irányelvnek a 2004/101/EK irányelvvel, a 2008/101/EK irányelvvel és a 219/2009/EK rendelettel módosított rendelkezéseit 2012. december 31-ig alkalmazni kell.

4. cikk

Hatálybalépés

Ez az irányelv az Európai Unió Hivatalos Lapjában való kihirdetését követő huszadik napon lép hatályba.

5. cikk

Címzettek

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei.

Kelt Strasbourgban, 2009. április 23-án.

az Európai Parlament részéről
az elnök
H.-G. PÖTTERING

a Tanács részéről
az elnök
P. NEČAS

I. MELLÉKLET

A 2003/87/EK irányelv I. melléklete helyébe a következő szöveg lép:

„I MELLÉKLET

TEVÉKENYSÉGI KATEGÓRIÁK, AMELYEKRE JELEN IRÁNYELV VONATKOZIK

1. A kutatásra, fejlesztésre és új termékek és folyamatok tesztelésére használt létesítmények vagy létesítményrészek, valamint a kizárólag biomasszát használó tüzelőberendezések nem tartoznak ezen irányelv hatálya alá.
2. Az alábbi küszöbértékek általában a gyártókapacitásra vagy a teljesítményre vonatkoznak. Ha ugyanazon létesítményen belül több, azonos kategóriába tartozó tevékenység folyik, az ilyen tevékenységek teljesítménye összeadandó.
3. Ha egy létesítmény teljes névleges bemenő hőteljesítményét a közösségi rendszerbe történő beillesztésének meghatározása céljából számítják ki, akkor a létesítményen belül a részét képező valamennyi üzemanyag-égetést folytató technikai egység névleges bemenő hőteljesítménye összeadandó. Ezen egységek lehetnek valamennyi típusú kazánok, égetőművek, turbinák, fűtőberendezések, kohók, égetők, kalcináló- és égetőkemencék, szárítók és motorok, üzemanyagcellák, vegyi tüzelőberendezések, fáklyázók, hő- vagy katalitikus utánégetők. A kizárólag biomasszát használó 3 MW alatti névleges bemenő hőteljesítményű egységeket e számítás céljából nem kell figyelembe venni. A »kizárólag biomasszát használó egységekbe« azon egységek is beleértendők, amelyek csak indításukhoz és leállításukhoz használnak fosszilis tüzelőanyagot.
4. Ha az egység olyan tevékenységet szolgál, amelynek küszöbértéke nincs teljes névleges bemenő hőteljesítményként kifejezve, akkor az ilyen tevékenység küszöbértéke a közösségi rendszerbe történő beillesztéssel kapcsolatos döntéskor elsőbbséget élvez.
5. Ha e mellékletben szereplő bármely tevékenység teljesítményére vonatkozó küszöbértéket túlzónak ítélnék egy létesítmény vonatkozásában, a veszélyes és a települési hulladék égetését végző egységeken kívül valamennyi üzemanyag-égetést folytató egységet szerepeltetni kell az üvegházhatású gázok kibocsátására vonatkozó engedélyben.
6. 2012. január 1-től az összes járatra vonatkozik, amely egy olyan tagállam területén lévő repülőtérrel száll fel vagy oda érkezik, amelyre a Szerződés érvényes.

Tevékenységek	Üvegházhatású gázok
Tüzelőanyag-berendezések 20 MW-ot meghaladó teljes bemenő hőteljesítménnyel (kivéve a veszélyeshulladék-égető és települési hulladék-égető létesítményeket)	Szén-dioxid
Ásványolaj-feldolgozók	Szén-dioxid
Kokszolókemencék	Szén-dioxid
Fémérc (beleértve a szulfidércet) pörkölő és szinterelő létesítmények	Szén-dioxid
Vas vagy acél előállítására szolgáló létesítmények (elsődleges vagy másodlagos olvasztás), beleértve a folyamatos öntést is, 2,5 tonna/óra kapacitás felett	Szén-dioxid
Vasfémek (beleértve a vasötvözeteket is) előállítása vagy feldolgozása, amennyiben 20 MW-ot meghaladó teljes bemenő hőteljesítményű tüzelőberendezéseket működtetnek. A feldolgozás magában foglalja többek között a hengerműveket, a fűtőberendezéseket, a temperált kohókat, kovácsműhelyeket, öntödét, bevonatolást és a lemaratást is	Szén-dioxid
Elsődleges alumínium előállítása	Szén-dioxid és perfluor-szénhidrogének
Másodlagos alumínium előállítása, amennyiben 20 MW-ot meghaladó teljes bemenő hőteljesítményű tüzelőegységeket működtetnek	Szén-dioxid
Nemvasfémek előállítása vagy feldolgozása, beleértve az ötvözetek előállítását, a finomítást, az öntést stb., amennyiben (a redukálóanyagokként alkalmazott tüzelőanyagokat is beleszámítva) 20 MW-ot meghaladó teljes bemenő hőteljesítményű tüzelőegységeket működtetnek	Szén-dioxid

Tevékenységek	Üvegházhatású gázok
Cementklinker napi 500 tonnát meghaladó gyártókapacitással rendelkező forgókemencében történő előállítása vagy napi 50 tonnát meghaladó gyártókapacitással rendelkező más típusú kemencében történő kalcinálása	Szén-dioxid
Mész előállítása vagy dolomit és magnezit napi 50 tonnát meghaladó gyártókapacitással rendelkező forgókemencében vagy más típusú kemencében történő kalcinálása	Szén-dioxid
Üveggyártás, beleértve üveggyapot gyártását napi 20 tonnát meghaladó olvasztókapacitással	Szén-dioxid
Kerámiatermékek, különösen tetőcserép, téglá, tűzálló téglá, csempe, kőedények, porcelán égetéses előállítása 75 tonna/nap gyártási kapacitás felett	Szén-dioxid
Ásványi gyapot szigetelőanyag előállítása, kőzet, üveg vagy salak felhasználásával, napi 20 tonnát meghaladó olvasztási kapacitással	Szén-dioxid
Gipszszárítás vagy -kalcinálás, illetve gipszkarton és más gipsztermékek előállítása, amennyiben 20 MW-ot meghaladó teljes bemenő hőteljesítményű tüzelőberendezéseket működtetnek	Szén-dioxid
Faanyagból származó pép vagy egyéb szálal anyagok gyártására	Szén-dioxid
Papír vagy karton gyártására 20 tonna/nap termelési kapacitáson felül	Szén-dioxid
Korom szerves anyagok – mint például olaj, kátrány, krakkoló, desztillációs maradékok – karbonizálásával járó előállítása, amennyiben 20 MW-ot meghaladó teljes bemenő hőteljesítményű tüzelőegységeket működtetnek	Szén-dioxid
Salétromsav előállítása	Szén-dioxid és dinitrogén-oxid
Adipinsav előállítása	Szén-dioxid és dinitrogén-oxid
Glioxál és glioxilsav előállítása	Szén-dioxid és dinitrogén-oxid
Ammónia előállítása	Szén-dioxid
Ömlesztett szerves vegyszerek előállítása krakkolással, reformálással, részleges vagy teljes oxidálással vagy hasonló eljárással, 100 tonna/napot meghaladó gyártókapacitással	Szén-dioxid
Hidrogén (H ₂) és szintetikus gáz előállítása reformálással vagy részleges oxidálással 25 tonna/napot meghaladó gyártókapacitással	Szén-dioxid
Nátrium-karbonát (Na ₂ CO ₃) és nátrium-hidrogén-karbonát (NaHCO ₃) előállítása	Szén-dioxid
Üvegházhatású gázoknak szállítás és a 2009/31/EK irányelv értelmében engedélyezett tárolóhelyen történő geológiai tárolás céljából való elkülönítésére használt létesítmények, amelyekre a jelen irányelv kiterjed	Szén-dioxid
Üvegházhatású gázoknak a 2009/31/EK irányelv értelmében engedélyezett tárolóhelyen történő geológiai tárolás céljából való csővezeték révén történő szállítása	Szén-dioxid
Üvegházhatású gázoknak a 2009/31/EK irányelv értelmében engedélyezett tárolóhelyen történő geológiai tárolása	Szén-dioxid

Tevékenységek	Üvegházhatású gázok
Légi közlekedés A Szerződés hatálya alá tartozó tagállam területén található repülőtér-ről induló vagy oda érkező légi járatok. E tevékenység nem vonatkozik az alábbiakra: a) nem tagállam országok uralkodóinak és azok közvetlen családjának, állam- és kormányfőinek, valamint minisztereinek hivatalos út alkalmával történő szállítása során megvalósult repülések, amelyeknél ezt a megfelelő státusindikátornak a repülési terven történő feltüntetésével indokolni kell; b) katonai légi járművek által végzett katonai célú repülések, valamint a vámhatóságok és rendőri szervek által végrehajtott repülések; c) kereséssel és mentéssel kapcsolatos repülések, tűzoltási repülések, az illetékes hatóság által engedélyezett humanitárius és sürgősségi egészségügyi célú repülések; d) a kizárólag a Chicagói Egyezmény 2. mellékletében meghatározott látvarepülési szabályok szerint végzett repülések; e) az olyan repülőtérre végződő repülések, amelyről a légi jármű felszállt, amennyiben közben leszállásra nem kerül sor; f) kizárólag a szakszolgálati engedély megszerzése vagy a repülőszemélyzet esetében a fokozat megszerzése érdekében végzett gyakorlórepülések, abban az esetben, ha ezt a repülési tervben szereplő megfelelő megjegyzés alátámasztja, feltéve hogy a repülés célja nem utas- és/vagy teherszállítás, illetve a légi jármű kiindulási helyre juttatása vagy további személyszállítási cél; g) a kizárólag tudományos kutatás, vagy akár a levegőben, akár a szárazföldön lévő légi járművek vagy berendezések ellenőrzése, tesztelése vagy hitelesítése céljából végzett repülések; h) az 5 700 kg-nál kisebb maximális felszállótömegre hitelesített légi járművel végzett repülés; i) a 2408/92/EGK rendelet értelmében előírt közszolgáltatási kötelezettségek keretében végrehajtott repülések a Szerződés 299. cikke (2) bekezdésében meghatározott legkülső régiók útjain vagy olyan utakon, amelyekre a felajánlott kapacitás nem haladja meg az évi 30 000 ülőhelyet; és j) repülőutak, amelyek – e pont kivételével – e tevékenység körébe tartoznának, és amelyeket olyan kereskedelmi légiközlekedési üzemeltető hajt végre, amely – három egymást követő négy hónapban időszakonként 243-nál kevesebb repülőutat teljesít, vagy – repülőútjainak éves összkibocsátása kevesebb mint évi 10 000 tonna. A tagállamok uralkodói és közvetlen családjuk, állam- és kormányfői, valamint miniszterei hivatalos út alkalmával történő szállítása e pont alól nem képezhet kivételt.”	Szén-dioxid

II. MELLÉKLET

A 2003/87/EK irányelv a következő IIa. és IIb. melléklettel egészül ki:

„IIa. MELLÉKLET

A kibocsátási egységek százalékos arányának növekedését a tagállamok a 10. cikk (2) bekezdésének a) pontja értelmében árverés útján értékesítik a Közösségen belüli szolidaritás és növekedés célját szolgálva, valamint a kibocsátások csökkentése és az éghajlatváltozás hatásaihoz való alkalmazkodás érdekében

	Tagállami részesedés
Belgium	10 %
Bulgária	53 %
Csehország	31 %
Észtország	42 %
Görögország	17 %
Spanyolország	13 %
Olaszország	2 %
Ciprus	20 %
Lettország	56 %
Litvánia	46 %
Luxembourg	10 %
Magyarország	28 %
Málta	23 %
Lengyelország	39 %
Portugália	16 %
Románia	53 %
Szlovénia	20 %
Szlovákia	41 %
Svédország	10 %

IIb. MELLÉKLET

A TAGÁLLAMOK RÉSZÉRE A 10. CIKK (2) BEKEZDÉSÉNEK c) PONTJA ÉRTELMEBEN ÁRVERÉS ÚTJÁN ÉRTÉKESÍTETT KIBOCSÁTÁSI EGYSÉGEK SZÁZALÉKOS ARÁNYA TÜKRÖZI AZ ÜVEGHATÁSÚ GÁZKIBOCSÁTÁSOK 20 % CSÖKKENTÉSÉRE IRÁNYULÓ KORÁBBI TAGÁLLAMI ERŐFESZÍTÉSEKET

Tagállam	A kiotói alappal szembeni 2 % elosztása százalékban
Bulgária	15 %
Csehország	4 %
Észtország	6 %
Magyarország	5 %
Lettország	4 %
Litvánia	7 %
Lengyelország	27 %
Románia	29 %
Szlovákia	3 %

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS 2009/30/EK IRÁNYELVE

(2009. április 23.)

a benzinre, a dízelolajra és a gázolajra vonatkozó követelmények, illetőleg az üvegházhatású kibocsátott gázok mennyiségének nyomon követését és mérséklését célzó mechanizmus bevezetése tekintetében a 98/70/EK irányelv módosításáról, a belvízi hajókban felhasznált tüzelőanyagokra vonatkozó követelmények tekintetében az 1999/32/EK irányelv módosításáról, valamint a 93/12/EGK irányelv hatályon kívül helyezéséről

(EGT-vonatkozású szöveg)

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Közösséget létrehozó szerződésre és különösen annak 95. cikkére, valamint ezen irányelv 1. cikkének (5) bekezdéséhez és 2. cikkéhez kapcsolódóan a Szerződés 175. cikkének (1) bekezdésére,

tekintettel a Bizottság javaslatára,

tekintettel az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére ⁽¹⁾,

a Régiók Bizottságával folytatott konzultációt követően,

a Szerződés 251. cikkében megállapított eljárásnak megfelelően ⁽²⁾,

mivel:

(1) A benzin és a dízelüzemanyagok minőségéről szóló, 1998. október 13-i 98/70/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ⁽³⁾ egészségügyi és környezetvédelmi megfontolásokból kiindulva minimumkövetelményeket határoz meg a közúti közlekedésben és a nem közúti gépjárművek által felhasznált benzinre és dízelüzemanyagokra vonatkozóan.

(2) A 2002. július 22-i 1600/2002/EK határozattal elfogadott hatodik közösségi környezetvédelmi cselekvési programban ⁽⁴⁾ megállapított célok egyike az, hogy biztosítani kell, hogy a levegő minősége olyan legyen, amely nem idéz elő jelentős negatív hatást, és nem jelent kockázatot az emberi egészségre és a környezetre. A környezeti levegő minőségéről és a Tiszta levegőt Európának elnevezésű programról szóló, 2008. május 21-i 2008/50/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ⁽⁵⁾ kísérő nyilatkozatában a Bizottság elismerte, hogy csökkenteni kell a káros légszennyező anyagok kibocsátását, ha jelentős előrehaladást kívánnak elérni a hatodik közösségi környezetvédelmi cselekvési programban megállapított célok elérése terén és különösen olyan új jogalkotási javaslatokat irányzott elő, amelyek tovább csökkentik a tagállamok által engedélyezett nemzeti kibocsátási határértékeket a fő szennyező anyagok vonatkozásában, csökkentik a benzinüzemű gépjárművek töltőállomásokon való tankolásával járó káros anyag kibocsátásokat és szabályozzák a tüzelőanyagok kéntartalmát, beleértve a hajózási tüzelőanyagokat is.

(3) A Közösség a 2008-tól 2012-ig terjedő időszakra vonatkozóan a Kiotói Jegyzőkönyvben vállalásokat tett az üvegházhatású gázok kibocsátásának mérséklése érdekében. A Közösség emellett egy globális megállapodás keretében az üvegházhatású gázok kibocsátásának 2020-ig 30 %-kal történő csökkentése mellett is kötelezettséget vállalt, továbbá egyoldalúan vállalta 20 %-os csökkentés megvalósítását. E célok teljesítéséhez valamennyi gazdasági ágazatnak hozzá kell járulnia.

(4) A közlekedésből származó üvegházhatású gázok kérdésénél egyik oldalról a gépkocsik CO₂-kibocsátására vonatkozó közösségi politika kezeli. A Közösségen belül kibocsátott, üvegházhatású gázok jelentős részben a közlekedésben felhasznált tüzelőanyagoknak tulajdoníthatók. A tüzelőanyagok teljes életciklusa során kibocsátott üvegházhatású gázok mennyiségének ellenőrzése és mérséklése segítheti a Közösséget abban, hogy az üvegházhatású gázok mennyiségét a közlekedés tüzelőanyagainak decarbonizálása révén csökkentse.

(5) A Közösség elfogadott olyan előírásokat, amelyek korlátozzák a kis teljesítményű közúti járművek és a tehergépjárművek szennyezőanyag-kibocsátását. A tüzelőanyagokra vonatkozó minőségi követelmények előírásával megkönnyíthető e határértékek teljesítése.

(6) A nyári benzingőznyomás felső határértéke tekintetében csak olyan tagállamok számára lehet eltérést engedélyezni, amelyekben alacsony a nyári környezeti hőmérséklet. Helyénvaló tehát tisztázni, mely tagállamokban engedélyezhető az eltérés. Elvben azok tekinthetők alacsony nyári környezeti hőmérsékletű tagállamoknak, amelyek területének legnagyobb részén az átlaghőmérséklet június, július és augusztus hónapból legalább kétfőben 12 °C-nál alacsonyabb.

(7) A nem közúti gépjárművekbe és berendezésekbe szánt belső égésű motorok gáz- és szilárd halmazállapotú szennyezőanyag-kibocsátása elleni intézkedésekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1997. december 16-i 97/68/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ⁽⁶⁾ kibocsátási határértékeket határoz meg a nem közúti gépjárművek motorjai körében. Ezekhez a gépekhez olyan tüzelőanyagot kell biztosítani, amellyel motorjuk megfelelően működik.

(8) A Közösségben a kibocsátott üvegházhatású gázok mintegy 20 %-a a közúti közlekedés tüzelőanyagainak elégetése során szabadul fel. E kibocsátás csökkentésének egyik módja a kérdéses hajtóanyagok teljes életciklusa során

⁽¹⁾ HL C 44., 2008.2.16., 53. o.

⁽²⁾ Az Európai Parlament 2008. december 17-i véleménye (a Hivatalos Lapban még nem tették közzé) és a Tanács 2009. április 6-i határozata.

⁽³⁾ HL L 350., 1998.12.28., 58. o.

⁽⁴⁾ HL L 242., 2002.9.10., 1. o.

⁽⁵⁾ HL L 152., 2008.6.11., 43. o.

⁽⁶⁾ HL L 59., 1998.2.27., 1. o.

keletkező üvegházhatású gázok mennyiségének csökkentése. Ez többféleképpen is lehetséges. Tekintettel arra, hogy a Közöség tovább kívánja mérsékelni a kibocsátott üvegházhatású gázok mennyiségét, valamint a közúti közlekedés hozzájárulását e kibocsátásokhoz, kívánatos egy olyan mechanizmust bevezetni, amelyben a tüzelőanyag-forgalmazók kötelesek jelenteni az általuk forgalmazott tüzelőanyagok teljes életciklusa alatt a környezetbe bocsátott üvegházhatású gázok mennyiségét, továbbá 2011-től kezdődően kötelesek azokat csökkenteni. A bioüzemanyagok teljes életciklusra vonatkozó üvegházhatásúgáz-kibocsátásának számítására szolgáló módszertannak meg kell egyeznie a megújuló energiaforrásokból előállított energia támogatásáról szóló 2009/28/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv⁽¹⁾ által az üvegházhatású gázok hatásainak számítására megállapított módszertannal.

- (9) A forgalmazóknak 2020. december 31-ig legfeljebb 10 %-kal fokozatosan csökkenteniük kell az általuk forgalmazott tüzelőanyagokból és energiából származó, teljes életciklusra és energiaegységenként számított üvegházhatású gáz-kibocsátást. A csökkentés mértékének a fosszilis tüzelőanyagokból származó, teljes életciklusra és energiaegységenként számított 2010. évi átlagos uniós üvegházhatásúgáz-kibocsátási szinthez képest 2020. december 31-ig legalább 6 %-osnak kell lennie a bioüzemanyagok és az alternatív tüzelőanyagok felhasználása, valamint az olajkitermelést kísérő fáklyázás és lefúvatás csökkentése révén. Egy felülvizsgálat függvényében a környezetbarát CO₂-megkötési és -tárolási technológiák és az elektromos járművek felhasználása révén elért további 2 %-os csökkentést és a Kiotói Jegyzőkönyv tiszta fejlesztési mechanizmusa szerinti kibocsátási egységek vásárlása révén elért további 2 %-os csökkentést kell tartalmaznia. E további 2 %-os csökkentéseknek a tagállamok és üzemanyag-ellátók számára nem kell kötelező érvényűnek lenniük ezen irányelv hatálybalépésekor. A felülvizsgálatnak ki kell térnie a csökkentések nem kötelező jellegére.

- (10) A bioüzemanyagok előállításának fenntarthatónak kell lennie. Az ezen irányelvben megállapított, az üvegházhatású gázok csökkentésére irányuló céloknak való megfelelés érdekében felhasznált bioüzemanyagok tekintetében ezért fenntarthatósági kritériumok teljesítését kell előírni. Az energetikai és környezetvédelmi politikai megközelítések közötti összhang biztosítása, valamint az üzleti vállalkozásokra háruló többletköltségek és az ellentmondásos környezetvédelmi szabályok – amelyek nem egységes megközelítéssel járnának – elkerülése érdekében alapvetően fontos, hogy összhang legyen ezen irányelv és a 2009/28/EK irányelv alkalmazásában használt fenntarthatósági kritériumok között. Ugyanezen okból e téren el kell kerülni a párhuzamos jelentéstételt. Ezenkívül a Bizottságnak és az illetékes nemzeti hatóságoknak egy kifejezetten a fenntarthatósági szempontokért felelős bizottság keretében össze kell hangolniuk a tevékenységeiket.

- (11) A bioüzemanyagok iránti kereslet világméretű növekedése és az ezen irányelvben a bioüzemanyagoknak nyújtott ösztönzők nem járhatnak a biológiai sokféleséggel rendelkező földterületek elpusztításával. Ezeket a számos nemzetközi egyezményben az egész emberiség közkincsének elismert véges erőforrásokat meg kell őrizni. A közösségi fogyasztók erkölcsileg elfogadhatatlannak tartanak, ha a megnövekedett bioüzemanyag-fogyasztás biológiai sokféleséggel rendelkező földterületek elpusztítását eredményezné. Ezért szükséges olyan fenntarthatósági kritériumokról rendelkezni, amelyek biztosítják, hogy a bioüzemanyagok csak akkor legyenek jogosultak az ösztönzőkre, ha garantálni lehet, hogy azok nem biológiai sokféleséggel rendelkező területekről származnak, illetve a természetvédelmi célokra kijelölt területek vagy a ritka, illetve veszélyeztetett ökoszisztémák vagy fajok védelmére kijelölt területek esetében az érintett illetékes hatóság kimutatja, hogy a nyersanyagtermelés nem ellentétes ezekkel a célokkal. A választott fenntarthatósági kritériumok szerint egy erdő biológiai sokféleséggel rendelkezik, ha az Egyesült Nemzetek Élelmezési és Mezőgazdasági Szervezetének (FAO) a globális erdészeti erőforrások felmérésében használt meghatározása szerint – amelyet az országok az elsődleges erdők kiterjedésére vonatkozó jelentéseikben világszerte használnak – elsődleges erdő, vagy ha természetvédelmi célú nemzeti törvények védik. Azok a területek is idetartoznak, ahol nem faeredetű erdészeti termékek begyűjtésére kerül sor, feltéve hogy az emberi hatás nem jelentős. A FAO által meghatározott egyéb erdőfajták, mint például az átalakított természetes erdők, a féltermészetes erdők és ültetvények nem tekintendők elsődleges erdőnek. Továbbá tekintettel bizonyos mérsékelt övi és trópusi gyepterületek – többek között a magas fokú biológiai sokféleséget képviselő szavannák, sztyeppék, bozótosok és prérók magas fokú biológiai sokféleséget képviselő jellegére – helyénvaló, hogy az ilyen területekről származó nyersanyagokból előállított bioüzemanyagok ne részesülhessenek az ezen irányelvben előírt ösztönzőkből. A Bizottságnak meg kell állapítania a megfelelő kritériumokat és földrajzi térségeket az ilyen magas fokú biológiai sokféleséget képviselő gyepterület meghatározásához a rendelkezésre álló legjobb tudományos ismereteknek és a vonatkozó nemzetközi szabályoknak megfelelően.

- (12) A földterületek művelési ága megváltoztatásának az üvegházhatású gázokra gyakorolt hatásának számításakor a gazdasági szereplőknek a földhasználatához és a művelési ág megváltoztatása utáni földhasználatához kapcsolódó szénkészletek valós értékeit kell használniuk. Ezen kívül szabványos értékek használatára is képesnek kell lenniük. Az éghajlatváltozással foglalkozó kormányközi munkacsoport munkája szabványos értékek megállapításához jó alapot szolgáltat. Ez a munka azonban még nem áll rendelkezésre a gazdasági szereplők által közvetlenül alkalmazható formában. Éppen ezért a Bizottságnak e munkával kapcsolatban iránymutatást kell adnia, amely alapul szolgálhat a szénkészletek megváltoztatásának e rendelet alkalmazásában való kiszámításához, többek között a 10 és 30 % közötti lombkorona-fedettségű erdőterületek, szavannák, bozótosok és prérók tekintetében.

⁽¹⁾ HL L 140., 5.6.2009., 16. o.

- (13) Helyénvaló, hogy a Bizottság az ősmocsarak lecsapolásának az üvegházhatású gázok kibocsátására gyakorolt hatását értékelő módszertanokat dolgozzon ki.
- (14) Nem fordíthatók bioüzemanyagok termelésére a földterületeknek azok a típusai, amelyek művelési ágának megváltoztatásakor a szénkészlet-veszteséget a bioüzemanyagok termeléséből származó üvegházhatásúgáz-megtakarítással – az éghajlatváltozás elleni küzdelem sürgősségére tekintettel – nem lehet ésszerű időn belül ellensúlyozni. Ezáltal elkerülhető lenne a gazdasági szereplők szükségtelenül nagy terhelése a kutatás terén, és hogy az olyan, nagy szénkészletekkel rendelkező földterületek művelési ágának megváltoztatására kerüljön sor, amelyek visszatekintve nem lettek volna jogosultak a bioüzemanyag nyersanyagok termelésére. A világ szénkészleteinek felmérései azt mutatják, hogy a vizes élőhelyeket és az összefüggő, 30 %-ot meghaladó lombkorona-fedettséggel rendelkező erdőterületeket ebbe a kategóriába kell sorolni. A 10 és 30 % közötti lombkorona-fedettséggel rendelkező erdőterületek is ide kell sorolni, kivéve ha bizonyított, hogy szénkészletük elég alacsony ahhoz, hogy sor kerülhessen a művelési ág ezen irányelvben meghatározott szabályok szerinti megváltoztatására. A vizes élőhelyekre való utaláskor az 1971. február 2-án Ramsarban elfogadott, különösen a vízmadarak élőhelye szempontjából nemzetközi jelentőségű vizes élőhelyekről szóló egyezményben foglalt fogalommeghatározást kell figyelembe venni.
- (15) Az ebben az irányelvben meghatározott ösztönzők elősegítik a bioüzemanyagok fokozott mértékű előállítását világszerte. A Közösségben termesztett nyersanyagból előállított bioüzemanyagoknak meg kell felelniük a Közösség mezőgazdasági környezetvédelmi követelményeinek is, beleértve a felszín alatti és a felszíni vizek minőségének védelmére vonatkozó követelményeket, illetve társadalmi követelményeinek. Ugyanakkor aggodalomra ad okot, hogy a bioüzemanyagok előállítása során egyes harmadik országokban esetleg nem tartják be a minimális környezetvédelmi és társadalmi követelményeket. Ezért helyénvaló ösztönözni olyan két- és többoldalú megállapodásokat, valamint önkéntes alapú nemzetközi és nemzeti rendszerek kidolgozását, amelyek kiterjednek a legfontosabb környezetvédelmi és társadalmi megfontolásokra annak érdekében, hogy ezáltal világszerte elősegítsék a bioüzemanyagok fenntartható előállítását. Ilyen megállapodások vagy rendszerek hiányában a tagállamok előírhatják gazdasági szereplőik számára, hogy e kérdésekről jelentésben számoljanak be.
- (16) A fenntarthatósági kritériumok csak akkor lesznek hatékonyak, ha a piaci szereplők magatartásának megváltozásához vezetnek. A piaci szereplők csak akkor fogják magatartásukat megváltoztatni, ha a kritériumoknak megfelelő bioüzemanyagok felárta tarthatnak igényt. A megfelelés ellenőrzésére szolgáló tömegmérleg-módszer szerint a fenntarthatósági kritériumoknak megfelelő bioüzemanyagok előállítása és a bioüzemanyagok Közösségen belüli fogyasztása között fizikai kapcsolat áll fenn, amely megfelelő egyensúlyt hoz létre a kereslet és kínálat között, és nagyobb felárat biztosít, mint ami az ilyen kapcsolattal nem rendelkező rendszerekben elérhető. Ezért annak érdekében, hogy a fenntarthatósági kritériumoknak megfelelő bioüzemanyagokat magasabb áron lehessen értékesíteni, a rendszer integrálásának fenntartása, ugyanakkor az ipar ésszerűtlenül nagy terhelésének elkerülése mellett a tömegmérleg-módszert kell a megfelelés ellenőrzésére használni. Ugyanakkor egyéb ellenőrzési módszereket is mérlegelni kell.
- (17) Szükség esetén a Bizottságnak megfelelően figyelembe kell vennie a millenniumi ökoszisztéma-értékelést, amely számos adatokkal szolgál legalább azon területek megőrzéséhez, amelyek kritikus helyzetben alapökoszisztémáknak nyújtanak segítséget, mint például a vízgyűjtővédelem és az eróziógátlás.
- (18) Az üzemanyagok előállításából és felhasználásából származó üvegházhatásúgáz-kibocsátások kiszámításánál a melléktermékeket is számításba kell venni. Politikai elemzés céljaira a helyettesítési módszer a megfelelő. Az egyes gazdasági szereplőket és közlekedési üzemanyag szállítmányokat illető szabályozási célra a helyettesítési módszer nem megfelelő. Ezekben az esetekben az energiatartalom alapján történő allokációs módszer használata a legmegfelelőbb, mert könnyű alkalmazni, időben kiszámítható, a lehető legnagyobb mértékben ellensúlyozza az ellentétes hatású ösztönzőket, és eredményei általában összehasonlíthatók a helyettesítési módszer által szolgáltatott eredmények sorával. A politikai elemzés céljaira a Bizottságnak jelentéseiben be kell számolnia a helyettesítési módszer eredményeiről is.
- (19) Az aránytalanul nagy adminisztrációs terhek elkerülése érdekében az általános bioüzemanyag-előállítási módokhoz meg kell határozni az alapértelmezett értékek jegyzékét, és ezt a későbbi megbízható adatok rendelkezésre állásakor frissíteni és bővíteni kell. A gazdasági szereplőknek a bioüzemanyagok tekintetében mindig jogosultaknak kell lenniük ezen üvegházhatásúgáz-megtakarítási jegyzékben megállapított szint jóváírására. Ha egy adott bioüzemanyag előállítási módra megállapított üvegházhatású gáz megtakarításának alapértelmezett értéke alacsonyabb, mint az üvegházhatásúgáz-megtakarítások megkövetelt minimális szintje, a minimumszintnek való megfelelésüket igazolni kívánó gyártóknak bizonyítaniuk kell, hogy az előállítási folyamatukból eredő tényleges kibocsátások alacsonyabbak az alapértelmezett értékek kiszámításakor feltevezett értékeknél.
- (20) Az ezen alapértelmezett értékek kiszámításához használt adatokat célszerű független tudományos szakértői forrásokból begyűjteni, és azokat a források munkájából származó újabb eredményeknek megfelelően naprakésszé tenni. A Bizottságnak ösztönöznie kell a forrásokat, hogy azok munkájuk naprakésszé tétele során foglalkozzanak az üvegházhatású gázok növénytermesztésből származó kibocsátásával, a regionális és éghajlati feltételek hatásával, a fenntartható mezőgazdasági és biogazdálkodási módszereket alkalmazó növénytermesztés hatásával, valamint a közösségi és harmadik országbeli termelők és a civil társadalom tudományos hozzájárulásával.

- (21) Annak érdekében, hogy a bioüzemanyagok előállítására használt nyersanyagok termesztését ne bátorítsák olyan területeken, ahol ez magas üvegházhatásúgáz-kibocsátásokhoz vezetne, az alapértelmezett értékek használatát olyan térségekre kell korlátozni, ahol az ilyen hatásokat megbízhatóan ki lehet zárni. Az aránytalanul nagy adminisztratív terhek elkerülése érdekében ugyanakkor indokolt, hogy a tagállamok nemzeti és regionális átlagokat határozzanak meg a növénytermesztésből – beleértve a trágyahasználatból – eredő kibocsátások tekintetében.
- (22) Világszerte nő a mezőgazdasági nyersanyagok iránti kereslet. E növekvő kereslet kielégítésére részben a mezőgazdasági földterületek területének növelésével fog sor kerülni. A súlyosan degradálódott vagy erősen szennyezett, és mezőgazdasági célra jelenlegi állapotukban ennél fogva nem használható földterületek helyreállítása az egyik eszköz a termelésre alkalmas földek területének növelésére. Mivel a bioüzemanyagok használatának ösztönzése hozzájárul a mezőgazdasági nyersanyagok iránti kereslet növekedéséhez, a fenntarthatósági rendszernek elő kell mozdítania a helyreállított degradálódott földterületek használatát. A bioüzemanyagok előterbe helyezése következtében a termesztett növények iránt megnövekedett nettó kereslet még abban az esetben is a növénytermesztésre használt földterület nettó növekedéséhez vezethet, ha a bioüzemanyagok előállításához már szántóföldi használatban lévő földterületen termelt nyersanyagokat használnak. Ez olyan földterületeket is érinthet, amelyek talajában jelentős szén-dioxid készletek vannak megkötve, amelyek művelés esetén kárt okozva felszabadulnának. E veszély enyhítése érdekében célszerű olyan kiegészítő intézkedéseket bevezetni, amelyek célja a már növénytermesztésre használt földterületeken a termelékenységi szint növelése, a degradálódott földterületek használata, valamint – az uniós bioüzemanyag-fogyasztásról szóló irányelv, a bioüzemanyag-fogyasztással foglalkozó más országok által megállapítottakhoz hasonló – fenntarthatósági kritériumok elfogadása. A Bizottság konkrét módszertant dolgoz ki a földhasználat közvetett megváltoztatásából eredő üvegházhatásúgáz-kibocsátás minimalizálására. Ennek során a Bizottság az elérhető legjobb tudományos bizonyítékok alapján különösen – többek között – a földhasználat közvetett megváltoztatására vonatkozó tényezőnek az üvegházhatásúgáz-kibocsátás kiszámításába történő felvételét, és a földhasználat megváltoztatásának hatását minimalizáló, fenntartható bioüzemanyagok ösztönzésének szükségességét, valamint a bioüzemanyagok fenntarthatóságának a földhasználat közvetett megváltoztatására vonatkozóan történő fokozásának szükségességét elemzi. E módszertan kidolgozása során a Bizottság többek között kitér a nem élelmezési célú cellulóztartalmú anyagokból és a lignocellulóz-tartalmú anyagokból előállított bioüzemanyagoknak a földhasználat közvetett megváltoztatására gyakorolt lehetséges hatásaira.
- (23) Mivel a 98/70/EK irányelv 7b–7e. cikkeinek rendelkezései a belső piac működését segítik elő azáltal, hogy a bioüzemanyagok fenntarthatósági feltételeit az említett irányelv szerinti elszámolási célkitűzések érdekében harmonizálják és ezáltal a 7b. cikk (8) bekezdésével összhangban megkönnyítik a feltételeket teljesítő bioüzemanyagok tagállamok közötti kereskedelmét, jogalapjuk az EK-Szerződés 95. cikke.
- (24) A gépjármű- és a tüzelőanyag-technológiák terén tapasztalható folyamatos műszaki fejlődés, valamint a környezet- és az egészségvédelmi követelmények optimalizálásának igénye szükségessé teszi, hogy az adalékok és a bioüzemanyag-összetevők szennyezőanyag-kibocsátásra gyakorolt hatására vonatkozó vizsgálatokból és elemzések-ből kiindulva rendszeresen sor kerüljön a tüzelőanyagok minőségi követelményeinek felülvizsgálatára. Ezért rendszeresen be kell számolni a közlekedésben felhasznált tüzelőanyagok dekarbonizálásának elősegítésére adódó lehetőségekről.
- (25) A detergensok alkalmazása hozzájárulhat a motorok tisztán tartásához, és ezáltal a károsanyag-kibocsátás mérsékléséhez. Egyelőre kielégítő vizsgálati módszer nem áll rendelkezésre az üzemanyag minták detergens hatásának meghatározására. Ezért a tüzelőanyagok-forgalmazók és a gépjárműgyártók felelőssége, hogy tájékoztassák vásárlóikat a detergensok használatának előnyeiről és módjáról. Mindazonáltal kívánatos, hogy a Bizottság a későbbiekben felülvizsgálja, hogy a műszaki fejlődés lehetővé teszi-e olyan megközelítésmód alkalmazását, amelyet követve optimálisan élni lehet a detergensok használatában rejlő előnyökkel.
- (26) Az etanol benzinekbe való bekeverésének részleteit felül kell vizsgálni a 98/70/EK irányelv alkalmazása során szerzett tapasztalatok alapján. A felülvizsgálatnak tekintettel kell lennie a gőznyomás határértékeire valamint az egyéb lehetőségekre, amelyek révén biztosítható, hogy az etanolt tartalmazó benzinkeverékek gőznyomása ne lépje túl a határértéket.
- (27) A benzinhoz etanolt adagolva megnő annak gőznyomása. Ráadásul, a levegőszennyezés mérséklése érdekében a benzinkeverékek gőznyomását korlátozni kell.
- (28) A benzinhoz adagolt etanol koncentrációja és a gőznyomás között nemlineáris összefüggés áll fenn. A Bizottság által végzett megfelelő értékelést követően helyénvaló a nyári gőznyomás felső határértékétől való eltérés megállapítása ilyen keverékek tekintetében. Az eltéréseknek a levegőminőségre és a légszennyezésre vonatkozó közösségi jogszabályoknak való megfeleléstől kell függeniük. Az ilyen eltérésnek meg kell felelniük a benzinhoz adott koncentrációban hozzáadott etanol által okozott gőznyomás-emelkedésnek.
- (29) A kis szén-dioxid-kibocsátást eredményező tüzelőanyagok használatának elősegítése és a levegőszennyezésre vonatkozó célok egyidejű tiszteltetben tartása szempontjából az volna az ideális, ha a finomítók a kívánt mennyiségben kínálnának kis gőznyomású benzint. Mivel ma ez nem teljesül, a bioüzemanyag-piac fejlődésének segítése érdekében – bizonyos feltételek teljesülése esetén – meg kell növelni az etanolt tartalmazó benzinkeverékek gőznyomására vonatkozó határértékét.

- (30) Egyes régebbi járművek tekintetében nem érvényes a garancia a magas bioüzemanyag-tartalmú benzin felhasználása esetén. Ezek a járművek tagállamok között is közlekedhetnek. Ezért egy átmeneti időszakra helyénvaló az ezen régebbi járművekhez alkalmas benzin folyamatos rendelkezésre állásának biztosítása. A tagállamoknak az érdekelt felekkel konzultálva olyan, megfelelő földrajzi lefedettséget kell biztosítaniuk, amely az ilyen benzin iránti keresletet tükrözi. A benzin megjelölésének, például az E5 vagy E10 jellel, összhangban kell lennie az Európai Szabványügyi Bizottság (CEN) által kidolgozott vonatkozó szabvánnyal.
- (31) Helyénvaló a 98/70/EK irányelv IV. mellékletének kiigazítása annak érdekében, hogy az EN 590:2004 („B5”) szabványban előírtnál több bioüzemanyagot tartalmazó dízelüzemanyagokat („B7”) forgalomba lehessen hozni. Ezt a szabványt ennek megfelelően naprakésszé kell tenni, és ezenkívül határértékeket kell megállapítani a mellékletben nem szereplő műszaki paraméterekre, például az oxidációs stabilitásra, a lobbánáspontra, a kokszosodási maradékra, a hamutartalomra, a víztartalomra, az összes szennyeződéssre, a rézlemez-korrózióra, a kenőképessegre, a kinematikus viszkozitásra, a zavarosodási pontra, a hidegszűrhetőségi határhőmérsékletre, a foszfortartalomra, a savszámra, a peroxidokra, a savszám-változásra, a fűvóka eltömődésre és a stabilitás növelésére irányuló adalékolásra.
- (32) A bioüzemanyagok hatékony forgalmazásának megkönnyítése érdekében a CEN-t ösztönözni kell arra, hogy folytassa azon szabvány gyors kidolgozását, amely lehetővé teszi nagyobb részarányú bioüzemanyag-összetevő dízelolajba történő keverését és különösen arra, hogy szabványt dolgozzon ki a „B10” dízelolajokra vonatkozóan.
- (33) A dízelolaj zsírsav-metilésztertartalmára (FAME) vonatkozó határértékre műszaki okokból van szükség. Ilyen határértékre azonban nincs szükség más bioüzemanyag-komponensek, például a biomasszából a Fischer-Tropsch eljárással előállított dízelolaj-szerű szénhidrogének vagy a hidrogénezett növényi olajok esetében.
- (34) A tagállamoknak és a Bizottságnak megfelelő lépéseket kell tenniük a 10 ppm kéntartalmú gázolajok 2011. január 1. előtti forgalomba hozatalának megkönnyítése érdekében.
- (35) A speciális fémtartalmú adalékok és különösen a metilciklopentadienil-mangán-trikarbonil (MMT) alkalmazása növelheti az emberi egészség károsodásának kockázatát, és károkat okozhat a járművek motorjaiban és az emissziócsökkentő berendezésekben. Sok járműgyártó nem tanácsolja a fémtartalmú adalékokat tartalmazó üzemanyagok használatát, és az ilyen üzemanyagok használata érvénytelené teheti a járművekre vonatkozó garanciát. Ezért helyénvaló az MMT-adalék üzemanyagokban való alkalmazásának állandó felülvizsgálata valamennyi fontos érintett fél bevonásával. A további felülvizsgálatig lépéseket kell tenni az esetlegesen okozott károk súlyosságának korlátozására. Ezért az MMT üzemanyagokban történő alkalmazása vonatkozásában felső korlátot kell megállapítani, amely a jelenleg rendelkezésre álló tudományos ismeretekre alapul. Ezt a korlátot csak akkor lehet
- növelni, ha bizonyítható, hogy nagyobb adagok használata nem okoz káros hatást. Annak elkerülése érdekében, hogy a fogyasztók tudtukon kívül érvénytelenítsék járműveik garanciáját, meg kell követelni a fémtartalmú adalékot tartalmazó üzemanyagok megjelölését.
- (36) A jogalkotás minőségének javításáról szóló intézményközi megállapodás ⁽¹⁾ 34. pontjával összhangban a tagállamokat ösztönözni kell arra, hogy a maguk, illetve a Közösség érdekében készítsék el és hozzák nyilvánosságra táblázataikat, amelyek a lehető legteljesebb mértékben kimutatják a megfelelést az irányelv és az azt átültető rendelkezések között.
- (37) A 98/70/EK irányelv végrehajtásához szükséges intézkedéseket a Bizottságra ruházott végrehajtási hatáskörök gyakorlására vonatkozó eljárások megállapításáról szóló, 1999. június 28-i 1999/468/EK tanácsi határozattal ⁽²⁾ összhangban kell elfogadni.
- (38) A Bizottságot fel kell hatalmazni különösen az üvegházhatású gázok kibocsátásának nyomon követését és mérséklését célzó mechanizmusra vonatkozó végrehajtási intézkedések elfogadására; a bioüzemanyagokkal kapcsolatos fenntarthatósági kritériumok teljesítésének értékeléséhez szükséges módszertani elvek és értékek kiigazítására; a magas fokú biológiai sokféleséggel rendelkező gyepterületekre vonatkozó kritériumok és földrajzi övezetek meghatározására; az üzemanyagok MMT-tartalmára vonatkozó határérték felülvizsgálatára és az alábbiaknak a tudományos és műszaki haladáshoz történő hozzáigazítására: a teljes életciklusra számított üvegházhatásúgáz-kibocsátás megállapítására szolgáló módszertan, a tüzelőanyagokra vonatkozó előírásokkal kapcsolatos engedélyezett elemző módszerek és a bioetanol tartalmú benzin esetében engedélyezett gőznyomáseltérés. Mivel ezek az intézkedések általános hatályúak és ezen irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek a módszertani elvek és értékek kiigazításával történő módosítására irányulnak, azokat az 1999/468/EK határozat 5a. cikkében meghatározott, ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással kell elfogadni.
- (39) A 98/70/EK irányelv több olyan, a tüzelőanyagokra vonatkozó műszaki előírást is tartalmaz, amelyek mára feleslegessé váltak. Az irányelv továbbá több olyan eltérést is engedélyezett, amelyek már nincsenek hatályban. Az egyértelműség érdekében ezeket a rendelkezéseket célszerű elhagyni az irányelv szövegéből.
- (40) Az egyes folyékony tüzelőanyagok kéntartalmának csökkentéséről szóló, 1999. április 26-i 1999/32/EK tanácsi irányelv ⁽³⁾ szabályozza a belvízi hajózásban alkalmazott tüzelőanyagokat. Egyértelműbbé kell tenni, hol húzódik a határ ezen irányelv és a 98/70/EK irányelv között. Mindkét irányelv tartalmaz határértéket a belvízi hajókban felhasznált gázolaj kéntartalmára vonatkozóan. Az egyértelműség és a jogbiztonság érdekében célszerű a kérdéses irányelveket úgy kiigazítani, hogy ezt a határértéket csak az egyik irányelv tartalmazza.

⁽¹⁾ HL C 321., 2003.12.31., 1. o.

⁽²⁾ HL L 184., 1999.7.17., 23. o.

⁽³⁾ HL L 121., 1999.5.11., 13. o.

- (41) Új, tisztább motortechnológiák kerültek kifejlesztésre a belvízi hajók számára. Ezek a motorok csak nagyon alacsony kéntartalmú tüzelőanyaggal működnek. A belvízi hajók tüzelőanyagainak kéntartalmát a lehető legrövidebb időn belül csökkenteni kell.
- (42) A 98/70/EK és az 1999/32/EK irányelvet ezért ennek megfelelően módosítani kell.
- (43) Az egyes folyékony tüzelőanyagok kéntartalmáról szóló, 1993. március 23-i 93/12/EGK tanácsi irányelvet ⁽¹⁾ többször és nagymértékben módosították, és ma már nem tartalmaz érdemi rendelkezéseket. Ezért ezt az irányelvet hatályon kívül kell helyezni.
- (44) Mivel ezen irányelv céljait, nevezetesen: a közúti és a nem közúti gépjárművekben felhasznált tüzelőanyagok egységes piacának fenntartását és e tüzelőanyagok felhasználásával összefüggésben a környezet minimális szintű védelmét a tagállamok nem tudják megfelelően megvalósítani, és ezért e célok közösségi szinten jobban megvalósíthatók, a Közösség a Szerződés 5. cikkében foglalt szubszidiaritás elvével összhangban intézkedéseket fogadhat el. Az e cikkben foglalt arányosság elvével összhangban az irányelv nem lépi túl az e célok megvalósításához szükséges mértéket,

ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

1. cikk

A 98/70/EK irányelv módosításai

A 98/70/EK irányelv a következőképpen módosul:

1. Az 1. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„1. cikk

Hatály

Ez az irányelv a közúti- és a nem közúti mozgó gépek (beleértve a belvízi hajókat, amikor nincsenek tengeren), a mezőgazdasági és erdészeti traktorok, és a kedvtelési célú vízi járművek (amikor nincsenek tengeren) vonatkozásában:

- a) meghatározza – az egészség és a környezet védelme érdekében – a külső gyújtású és kompressziógyújtású motorokkal felszerelt gépjárművekben felhasználható tüzelőanyagokra vonatkozó minőségi követelményeket, figyelembe véve e motorok műszaki követelményeit; és
- b) célt tűz ki a teljes életciklusra számított üvegházhatású gázkibocsátás csökkentésére vonatkozóan.”

2. A 2. cikk a következőképpen módosul:

- a) Az első bekezdésben:

- i. a 3. pont helyébe a következő szöveg lép:

„3. »nem közúti mozgó gépekben (beleértve a belvízi hajókat), valamint mezőgazdasági és erdészeti traktorokban és a kedvtelési célú vízi járművekben történő felhasználásra szolgáló gázolajok« a 2710 19 41 és a 2710 19 45 KN-kódok (*) alá tartozó, és 94/25/EK (**), a 97/68/EK (***) és a 2000/25/EK (****) és a irányelvben említett motorokban történő felhasználásra szánt, kőolajból nyert bármilyen folyékony tüzelőanyag;

(*) A KN-kódok számozása Közös Vámtarifában (HL L 256., 1987.6.7., 1. o.) meghatározottak szerint.

(**) HL L 164., 1994.6.30., 15. o.

(***) HL L 59., 1998.2.27., 1. o.

(****) HL L 173., 2000.7.12., 1. o.”;

- ii. az alábbi pontokat kell beilleszteni:

„5. »alacsony nyári környezeti hőmérsékletű tagállamok«: Dánia, Észtország, Finnország, Írország, Lettország, Litvánia, Svédország és az Egyesült Királyság;

6. »teljes életciklusra számított üvegházhatásúgáz-kibocsátás«: minden olyan nettó CO₂-, CH₄- és N₂O-kibocsátás, amely a forgalmazott tüzelőanyaghoz (annak bekevert összetevőit is beleértve) vagy energiához kapcsolható. Ez a valamennyi releváns szakaszra kiterjed, beleértve a kitermelést, vagy növénytermesztést, a földhasználatban bekövetkező változásokat, a szállítást és forgalmazást, a feldolgozást és a fogyasztás során történő elégetési folyamatokat, a kibocsátás helyétől függetlenül;

7. »energiaegységre számított üvegházhatású gáz-kibocsátás«: a forgalmazott tüzelőanyaghoz vagy energiához kapcsolódó üvegházhatásúgáz-kibocsátás CO₂-egyenértékre átszámított teljes tömege, osztva a forgalmazott tüzelőanyag vagy energia teljes energiatartalmával (a tüzelőanyag esetén ez az alsó fűtőértéket jelenti);

8. »forgalmazó«: a tüzelőanyagnak a jövedéki adó-fizetési kötelezettség megállapításának helyén való áthaladásáért felelős, vagy amennyiben nem kell jövedéki adót fizetni, a tagállam által kijelölt egyéb megfelelő jogi személy;

9. a »bioüzemanyag« jelentése megegyezik a megújuló energiaforrásokból előállított energia támogatásáról szóló 2009/28/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv szerinti meghatározással (*).

(*) HL L 140., 5.6.2009., 16. o.”;

(¹) HL L 74., 1993.3.27., 81. o.

b) A második bekezdést el kell hagyni.

3. A 3. cikk a következőképpen módosul:

a) Az (2)–(6) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„(2) A tagállamok biztosítják, hogy területükön csak olyan benzin forgalmazható, amely megfelel az I. mellékletben megállapított környezeti előírásoknak.

A tagállamok a legkülső régiókat illetően mindazonáltal konkrét rendelkezéseket hozhatnak a legfeljebb 10 mg/kg kéntartalmú benzin bevezetésére vonatkozóan. Az e rendelkezést alkalmazó tagállamok a Bizottságot erről megfelelően tájékoztatják.

(3) A tagállamok előírják a forgalmazóknak, hogy biztosítsák a 2,7 %-os maximális oxigéntartalmú és 5 %-os maximális etanoltartalmú benzin 2013-ig történő forgalmazását, és amennyiben szükségesnek ítélik, hosszabb időszakot írhatnak elő az ilyen benzin forgalmazására. A tagállamok biztosítják a fogyasztók megfelelő tájékoztatását a benzin bioüzemanyag-tartalmával és különösen a különféle benzinkeverékek megfelelő használatával kapcsolatban.

(4) Az alacsony nyári környezeti hőmérsékletű tagállamok az (5) bekezdésre figyelemmel a nyári időszak alatt engedélyezhetik a 70 kPa maximális gőznyomású benzin forgalomba hozatalát.

Azok a tagállamok, ahol az (1) bekezdésben hivatkozott eltérést nem alkalmazzák, az (5) bekezdésre figyelemmel a nyári időszak alatt engedélyezhetik 60 kPa maximális gőznyomású etanoltartalmú benzin forgalomba hozatalát, valamint a III. mellékletben meghatározott engedélyezett gőznyomáseltérést, ha a felhasznált etanol bioüzemanyag.

(5) Ha a tagállamok alkalmazni kívánják a (4) bekezdésben foglalt valamelyik eltérést, erről értesíteniük kell a Bizottságot, és meg kell adniuk az összes vonatkozó információt. A Bizottságnak értékelnie kell az eltérés szükségességét és időtartamát, figyelembe véve:

- a) a magasabb gőznyomás következtében elkerülhető gazdasági-társadalmi problémákat, beleértve az időben behatárolt technikai alkalmazkodási szükségleteket; és
- b) a nagyobb gőznyomás környezetvédelmi vagy egészségügyi következményeit és különösen a levegőtisztaságra vonatkozó közösségi jogszabályokkal való összhangra gyakorolt hatást, mind az érintett tagállamban, mind pedig más tagállamokban.

Ha a Bizottság értékelése azt mutatja, hogy az eltérés a levegőtisztaságra vagy légszennyezésre vonatkozó közösségi jogszabályokba fog ütközni, beleértve a vonatkozó határértékeket és kibocsátási határértékeket, a

kérelmet el kell utasítani. A Bizottságnak a vonatkozó célértékeket is figyelembe kell vennie.

Ha a Bizottság az összes vonatkozó információ beérkezésétől számított hat hónapon belül nem emel kifogást, az érintett tagállam alkalmazhatja a kért eltérést.

(6) Az (1) bekezdés ellenére a tagállamok továbbra is engedélyezhetik a legfeljebb 0,15 g/l ólomtartalmú ólmozott benzin kis, a teljes forgalom maximum 0,03 %-át jelentő mennyiségű forgalmazását a jellegzetes tulajdonságú veterán járművek részére és abban az esetben, ha az elosztás speciális érdekcsoportok útján történik.”;

b) A (7) bekezdést el kell hagyni.

4. A 4. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„4. cikk

Dízelüzemanyag

(1) A tagállamok biztosítják, hogy területükön csak olyan dízelüzemanyagot lehessen forgalmazni, amely megfelel a II. mellékletben megállapított előírásoknak.

A II. melléklet követelményeinek ellenére a tagállamok engedélyezhetik a 7 %-nál magasabb zsírsav-metil-észter (FAME) tartalmú dízelolaj forgalomba hozatalát.

A tagállamok biztosítják a fogyasztók megfelelő tájékoztatását a dízelüzemanyag bioüzemanyag-tartalmával, különösen a FAME-val kapcsolatban.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy területükön 2008. január 1-jét követően a nem közúti mozgó gépekben (beleértve a belvízi hajókat), mezőgazdasági és erdészeti traktorokban, valamint kedvtelési célú vízi járművekben történő felhasználásra szolgáló gázolajok csak abban az esetben hozhatók forgalomba, ha ezen gázolajok kéntartalma nem haladja meg az 1 000 mg/kg-ot. 2011. január 1-jét követően az ilyen gázolajok legnagyobb megengedett kéntartalma 10 mg/kg. A tagállamok biztosítják, hogy az ilyen gázolajoktól eltérő folyékony tüzelőanyagok csak abban az esetben használhatók belvízi hajókban és kedvtelési célú vízi járművekben, ha kéntartalmuk nem haladja meg az ilyen gázolajok számára engedélyezett legnagyobb megengedett értéket.

Az ellátási láncban bekövetkező kisebb szennyeződések esetére a tagállamok 2011. január 1-jét követően engedélyezhetik, hogy a nem közúti mozgó gépekben (beleértve a belvízi hajókat), mezőgazdasági és erdészeti traktorokban, valamint kedvtelési célú vízi járművekben történő felhasználásra szolgáló gázolajok kéntartalma a végfelhasználókat kiszolgáló végleges forgalmazási helyen maximálisan 20 mg/kg legyen. A tagállamok ezenkívül 2011. december 31-ig engedélyezhetik legfeljebb 1 000 mg/kg kéntartalmú gázolajok forgalomba hozatalát vasúti járművekben, valamint mezőgazdasági és erdészeti traktorokban történő felhasználásra, feltéve hogy biztosítani tudják, hogy a kibocsátás-ellenőrzési rendszerek megfelelő működése nem kerül veszélybe.

(3) A tagállamok a legkülső régiókat illetően konkrét rendelkezéseket hozhatnak a legfeljebb 10 mg/kg kéntartalmú dízeldízelanyagok és gázolajok bevezetésére vonatkozóan. Az e rendelkezést alkalmazó tagállamok a Bizottságot erről megfelelően tájékoztatják.

(4) Azokban a tagállamokban, ahol zord téli éghajlati viszonyok uralkodnak, a dízeldízelanyagokra és gázolajokra vonatkozóan az a követelmény, hogy 250 °C-ig az átdesztillált mennyiség maximálisan 65 térfogatszázalék lehet, helyettesíthető azzal, hogy 180 °C-on átdesztillált mennyiség maximálisan 10 térfogatszázalék lehet.”

5. Az irányelv szövege a következő cikkel egészül ki:

„7a. cikk

Az üvegházhatású gázok kibocsátásának mérséklése

(1) A tagállamok kijelölik azt a forgalmazót vagy azokat a forgalmazókat, amelyek a forgalmazott tüzelőanyag és energia teljes életciklusra vonatkozó, energiaegységre számított üvegházhatású gázkibocsátás nyomon követéséért és az arról való jelentéstételért felelősek. A közúti járművekben történő felhasználásra szolgáló villamos energia szolgáltatói esetében a tagállamok biztosítják, hogy ezek a szolgáltatók dönthesseken úgy, hogy hozzá kívánnak járulni a (2) bekezdésben megállapított csökkentési kötelezettséghez, amennyiben bizonyítani tudják, hogy megfelelően képesek mérni és nyomon követni az e járművekben történő felhasználásra szolgáló villamos energiát.

2011. január 1-től a forgalmazók évente jelentenek a tagállam által kijelölt hatóságnak a tagállamon belül forgalomba hozott tüzelőanyag és energia üvegházhatásúgáz-kibocsátásának intenzitásáról, megadva legalább az alábbiakra vonatkozó információkat:

- a) minden egyes tüzelőanyag- vagy energiatípus tekintetében a forgalomba hozott teljes mennyiség, beszerzési helyük és származásuk megjelölésével; és
- b) a teljes életciklusra vonatkozó, energiaegységre számított üvegházhatású gázkibocsátás.

A tagállamok gondoskodnak arról, hogy a jelentéseket ellenőrizzék.

Szükség esetén a Bizottság e bekezdés végrehajtásához iránymutatásokat állapít meg.

(2) A tagállamok előírják a forgalmazók számára, hogy a fokozatosság szempontját szem előtt tartva 2020. december 31-ig az (5) bekezdés b) pontjában említett, tüzelőanyagokra az alapkövetelményekhez képest maximum 10 %-kal csökkentsék a forgalmazott tüzelőanyagból és energiából származó, teljes életciklusra és energiaegységre számított üvegházhatású gázkibocsátást. E csökkentésnek az alábbiakból kell állnia:

- a) 6 % 2020. december 31-ig. E csökkentés tekintetében a tagállamok megkövetelhetik a forgalmazóktól, hogy tartsák be az alábbi időközi célértékeket: 2 % 2014. december 31-ig és 4 % 2017. december 31-ig;

- b) további indikatív 2 %-os célérték 2020. december 31-ig a 9. cikk (1) bekezdés h) pontjára figyelemmel, amely cél az alábbi módszerek valamelyikének vagy együttesének alkalmazásával valószínűsítő meg:

- i. a bármilyen típusú közúti járműben, nem közúti gépjárművekben (köztük a belvízi hajókban), mezőgazdasági vagy erdészeti traktorokban vagy kedvtelési célú vízi járművekben való felhasználásra szolgáló közlekedési célú energia forgalmazása;
- ii. bármely technológia felhasználása (beleértve a széndioxid megkötését és tárolását), amely képes csökkenteni a forgalmazott tüzelőanyagokból vagy energiából származó, teljes életciklusra és energiaegységre számított üvegházhatásúgáz-kibocsátást;

- c) a Kiotói Jegyzőkönyv tiszta fejlesztési mechanizmusa szerinti kibocsátási egységek vásárlása révén elérendő további indikatív 2 %-os csökkentési célérték 2020. december 31-ig, figyelemmel a 9. cikk (1) bekezdés i) pontjára, az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerének létrehozásáról szóló, 2003. október 13-i 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvben (*) meghatározott feltételek szerint, a tüzelőanyag-forgalmazási ágazatban történő csökkentése érdekében.

(3) A bioüzemanyagok által a teljes életciklusuk alatt a környezetbe bocsátott üvegházhatású gázok mennyiségének kiszámítása a 7d. cikkel összhangban történik. Az egyéb tüzelőanyagokból és energiából származó, teljes életciklusra számított üvegházhatású gázkibocsátás kiszámítása az e cikk (5) bekezdésében megállapított módszer szerint történik.

(4) A tagállamok biztosítják, hogy a forgalmazók egyes csoportjai dönthesseken úgy, hogy együttesen tesznek eleget a (2) bekezdés szerinti csökkentési kötelezettségeknek. Ebben az esetben a (2) bekezdés alkalmazásában egyetlen forgalmazónak minősülnek.

(5) Az e cikk végrehajtására irányuló, ezen irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek kiegészítéssel történő módosítására szolgáló intézkedéseket a 11. cikk (4) bekezdésében említett, ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással kell elfogadni. Ezek az intézkedések kiterjednek különösen:

- a) a bioüzemanyagoktól és villamos energiától eltérő tüzelőanyagok által a teljes életciklusuk alatt a környezetbe bocsátott üvegházhatású gázok mennyiségének kiszámítására szolgáló módszerekre;
- b) a (2) bekezdés alkalmazásában a 2010-ben a fosszilis tüzelőanyagokból származó, teljes életciklusra és energiaegységre számított üvegházhatású gázkibocsátáson alapuló, a tüzelőanyagok tekintetében alapkövetelményeket 2011. január 1. előtt meghatározó módszerekre;
- c) a (4) bekezdés érvényesítéséhez szükséges szabályokra;
- d) az elektromos közúti járművek hozzájárulásának kiszámítására vonatkozó módszerekre, amelyeknek összhangban kell lenniük a 2009/28/EK irányelv 3. cikke (4) bekezdésével.

(*) HL L 275., 2003.10.25., 32. o.”

6. Az irányelv a következő cikkekkkel egészül ki:

„7b. cikk

A bioüzemanyagok fenntarthatósági kritériumai

(1) Tekintet nélkül arra, hogy a nyersanyagokat a Közösség területén vagy azon kívül termesztették-e, a bioüzemanyagokat a 7a. cikkben említett célok alkalmazásában csak akkor lehet figyelembe venni, ha azok teljesítik az e cikk (2)–(6) bekezdésében meghatározott fenntarthatósági kritériumokat.

A hulladékból és – a mezőgazdasági, az akvakultúrából és a halászatból származó, valamint az erdészeti maradványoktól eltérő – maradványokból előállított bioüzemanyagoknak azonban csak a (2) bekezdésben meghatározott fenntarthatósági kritériumnak kell megfelelniük ahhoz, hogy azokat a 7a. cikkben említett célok alkalmazásában figyelembe vegyék.

(2) A bioüzemanyagok használatával elért üvegházhatásúgáz-kibocsátás csökkenésének, melyet az (1) bekezdésben említett célok alkalmazásában vesznek figyelembe, legalább 35 %-nak kell lennie.

2017. január 1-től az (1) bekezdésben említett célok alkalmazásában figyelembe vett, az üvegházhatású gázok kibocsátásában a bioüzemanyagok használatával elért csökkenésnek legalább 50 %-nak kell lennie. 2018. január 1-től a 2017. január 1-től kezdődően termelő létesítményekben előállított bioüzemanyagok esetében ennek az értéknek legalább 60 %-nak kell lennie.

A bioüzemanyagok használatából eredő üvegházhatásúgáz-kibocsátás csökkenést a 7d. cikk (1) bekezdésében meghatározottak szerint kell kiszámítani.

A 2008. január 23-án már üzemelő létesítményekben előállított bioüzemanyagok esetében az első albekezdést 2013. április 1-től kell alkalmazni.

(3) Az (1) bekezdésben említett célok alkalmazásában figyelembe vett bioüzemanyagokat nem lehet a biológiai sokféleség szempontjából nagy értéket képviselő földterületekről származó nyersanyagból előállítani, azaz olyan földterületekről, amelyek 2008 januárjában vagy azt követően az alábbi besorolásúak voltak, tekintet nélkül arra, hogy a földterület továbbra is ilyen besorolású-e:

a) elsődleges erdő és egyéb erdős terület, azaz őshonos fajokból álló erdő és egyéb erdős terület, ahol nem láthatók emberi tevékenység egyértelmű jelei, és az ökológiai folyamatokat nem zavarták meg jelentős mértékben;

b) i. a törvény vagy az érintett illetékes hatóság által természetvédelmi célokra kijelölt területek; vagy

ii. a ritka vagy veszélyeztetett ökoszisztémák vagy fajok védelmére szolgáló, nemzetközi megállapodások által elismert területek vagy olyan területek, amelyek kormányközi szervezetek vagy a Nemzetközi Természetvédelmi Unió által készített jegyzékekben szerepelnek, a 7c. cikk (4) bekezdésének második albekezdésében meghatározott eljárással összhangban való elismerésükre is figyelemmel;

kivéve ha bizonyítható, hogy a nyersanyagtermelés nem ellentétes az említett természetvédelmi célokkal;

c) i. a biológiai sokféleség szempontjából nagy értéket képviselő természetes gyepterület, amely emberi beavatkozás nélkül gyepterület maradna, és amely megőrzi természetes fajösszetételét, ökológiai jellemzőit és folyamatait; vagy

ii. a biológiai sokféleség szempontjából nagy értéket képviselő mesterséges gyepterület, vagyis amely emberi beavatkozás nélkül nem maradna gyepterület, amely ugyanakkor nagy fajgazdagságot mutat és nem degradálódott, kivéve ha a gyepterületi besorolás megőrzéséhez a nyersanyagok betakarítása bizonyítottan szükséges.

A Bizottság meghatározza a kritériumokat és azokat a földrajzi térségeket, amelyek figyelembevételével megállapítható, hogy mely gyepterületek tartoznak az első albekezdés c) pontjának hatálya alá. Az irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek kiegészítéssel történő módosítására irányuló ezen intézkedéseket a 11. cikk (4) bekezdésében említett, ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással kell elfogadni.

(4) Az (1) bekezdésben említett célok alkalmazásában figyelembe vett bioüzemanyagokat nem lehet jelentős szénkészletekkel rendelkező földterületekről származó nyersanyagból előállítani, azaz olyan földterületekről, amelyek 2008 januárjában az alábbi besorolásúak voltak és már nem ilyen besorolásúak:

a) vizes élőhelyek, azaz tartósan vagy az év jelentős részében vízzel borított vagy vízzel átitatott földterület;

b) összefüggő erdőterület, azaz több mint egy hektárra kiterjedő, öt méternél magasabb fákkal és 30 %-ot meghaladó lombkorona-fedettséggel, illetve e küszöbértékeket in situ elérni képes fákkal borított terület;

c) egy hektárnál nagyobb kiterjedésű földterület öt méternél magasabb fákkal és 10–30 % közötti lombkorona-fedettséggel, illetve e küszöbértékeket in situ elérni képes fákkal, kivéve ha bizonyítják, hogy a terület szénkészlete a művelési ág megváltoztatása előtt és után olyan, hogy a IV. melléklet C. részében megállapított módszertan alkalmazásakor teljesülnének a (2) bekezdésben foglalt feltételek.

E bekezdés rendelkezéseit nem lehet alkalmazni, ha a terület a nyersanyag kitermelésének időpontjában a 2008 januárjában meglévő besorolással megegyező besorolású volt.

(5) Az (1) bekezdésben említett célok alkalmazásában figyelembe vett bioüzemanyagokat nem szabad 2008 januárjában ősmocsárként létező területről származó nyersanyagokból előállítani, kivéve ha bizonyítják, hogy e nyersanyag termelése és betakarítása nem jár együtt a korábban lecsapolatlan talaj lecsapolásával.

(6) A 7a. cikkben említett célok alkalmazásában figyelembe vett bioüzemanyagok előállítására használt, a Közösségben termelt mezőgazdasági nyersanyagokat a közös agrárpolitika keretébe tartozó, mezőgazdasági termelők részére meghatározott közvetlen támogatási rendszerek közös szabályainak megállapításáról és a mezőgazdasági termelők részére meghatározott egyes támogatási rendszerek létrehozásáról szóló, 2009. január 19-i 73/2009/EK tanácsi rendelet (*) II. mellékletének A. részében a »Környezetvédelem« cím alatt, valamint a fenti melléklet 9. pontjában említett rendelkezések szerinti követelményeknek és szabványoknak megfelelően, illetve az említett rendelet 6. cikkének (1) bekezdése alapján meghatározott jó mezőgazdasági és ökológiai állapottal kapcsolatos minimumkövetelményeknek megfelelően kell előállítani.

(7) A Bizottság két évente jelentést tesz az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak a (2)–(5) bekezdésben említett fenntarthatósági kritériumoknak való megfelelés, valamint a talaj, a víz és a levegő védelme érdekében hozott nemzeti intézkedésekről minden olyan harmadik országra és tagállamra vonatkozóan, amelyből jelentős mennyiségű, a Közösségben felhasznált bioüzemanyag vagy bioüzemanyagokhoz szükséges nyersanyag származik. Az első jelentést 2012-ben kell benyújtani.

A Bizottság két évente jelentést tesz az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak arról, hogy milyen hatással van a bioüzemanyag iránti fokozott kereslet a társadalmi fenntarthatóságra a Közösségben és a harmadik országokban, milyen hatással van a Közösség bioüzemanyag-politikája az elérhető árú élelmiszereknek különösen a fejlődő országok lakossága számára történő rendelkezésre állására, továbbá a szélesebb értelemben vett fejlesztési kérdésekről. A jelentéseknek ki kell érniük a földhasználati jogok tiszteletben tartására. Minden olyan harmadik országra és tagállamra vonatkozóan, amelyből jelentős mennyiségű, a Közösségben felhasznált bioüzemanyagokhoz szükséges nyersanyag származik, tartalmazniuk kell azt, hogy az adott ország megerősítette és végrehajtotta-e a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet (ILO) valamennyi alábbi egyezményét:

- Egyezmény a kényszer- vagy kötelező munkáról (No 29),
- Egyezmény az egyesülési szabadságról és a szervezkedési jog védelméről (No 87),
- Egyezmény a szervezkedési jog és a kollektív tárgyalási jog elveinek alkalmazásáról (No 98),
- Egyezmény a férfi és női munkaerőnek egyenlő értékű munka esetén járó egyenlő díjazása tárgyában (No 100),
- Egyezmény a kényszermunka felszámolásáról (No 105),

- Egyezmény a hátrányos megkülönböztetésről (foglalkoztatás és foglalkozás) (No 111),
- Egyezmény a foglalkoztatás alsó korhatáráról (No 138),
- Egyezmény a gyermekmunka legrosszabb formáinak betiltásáról és a felszámolására irányuló azonnali lépésekről (No 182).

Az említett jelentéseknek minden olyan harmadik országra és tagállamra vonatkozóan, amelyből jelentős mennyiségű, a Közösségben felhasznált bioüzemanyagokhoz szükséges nyersanyag származik, tartalmazniuk kell azt, hogy az adott ország megerősítette és végrehajtotta-e:

- a biológiai biztonságról szóló carthagenai jegyzőkönyvet,
- a veszélyeztetett vadon élő állat- és növényfajok nemzetközi kereskedelméről szóló egyezményt.

Az első jelentést 2012-ben kell benyújtani. A Bizottság adott esetben korrekciós intézkedéseket javasol, nevezetesen akkor, ha bizonyítható, hogy a bioüzemanyag-előállítás jelentős hatást gyakorol az élelmiszerek árára.

(8) Az e cikknek megfelelően nyert bioüzemanyagoknak az (1) bekezdésben említett célok alkalmazásában való figyelembevételét a tagállamok más fenntarthatósági indokok alapján nem utasíthatják el.

7c. cikk

A bioüzemanyagokra vonatkozó fenntarthatósági kritériumoknak való megfelelés ellenőrzése

(1) Amennyiben a bioüzemanyagokat a 7a. cikk alkalmazásában figyelembe veszik, a tagállamoknak elő kell írniuk a gazdasági szereplők számára annak bizonyítását, hogy a 7b. cikk (2)–(5) bekezdésében meghatározott fenntarthatósági kritériumok teljesültek. Ebből a célból a gazdasági szereplők számára tömegmérleg-rendszer alkalmazását kell előírni, amely:

- a) megengedi az eltérő fenntarthatósági jellemzőkkel rendelkező nyersanyag-szállítmányok vagy bioüzemanyagok összekeverését;
- b) előírja, hogy a fenntarthatósági jellemzőkkel kapcsolatos információk és az a) pontban említett szállítmányok mérete a keverékhez rendelve megmaradjon; és
- c) biztosítja, hogy a keverékből kivett minden szállítmány összege azonos fenntarthatósági jellemzőkkel kerüljön leírásra és ugyanolyan mennyiségben, mint a keverékhez adott összes szállítmány összege.

(2) A Bizottság 2010-ben és 2012-ben jelentést nyújt be az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak az (1) bekezdésben leírt tömegmérleg ellenőrzési módszer működéséről és annak lehetőségéről, hogy néhány vagy az összes nyersanyag- vagy bioüzemanyag-típussal kapcsolatban más ellenőrzési módszereket engedélyezzenek. Az értékelés során a Bizottság olyan ellenőrzési módszerek alkalmazását mérlegeli, amelyek keretében a fenntarthatósági jellemzőkkel kapcsolatos információkat nem szükséges fizikailag az egyes szállítmányokhoz vagy keverékekhez rendelni. Az értékelés során figyelmet kell fordítani arra, hogy az ellenőrzési rendszer integritását és hatékonyságát az ipar indokolatlanul nagy terhelése nélkül kell biztosítani. A jelentéshez adott esetben mellékelik az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak címzett, egyéb ellenőrzési módszerek engedélyezéséről szóló javaslatokat.

(3) A tagállamok intézkedéseket hoznak annak érdekében, hogy a gazdasági szereplők megbízható információkat nyújtsanak be, és kérésre a tagállam rendelkezésére bocsássák az információk előállításához használt adatokat. A tagállamok előírják a gazdasági szereplők számára, hogy az általuk benyújtott információk tekintetében dolgozzák ki a független audit megfelelő normáit, és mellékeljék az audit elvégzésével kapcsolatos bizonyítékokat. Az audit során meg kell vizsgálni, hogy a gazdasági szereplők által használt rendszerek pontosak, megbízhatóak és kizárják a csalás lehetőségét. Értékelni kell továbbá a mintavétel gyakoriságát és módszert, valamint az adatok megbízhatóságát.

Az első albekezdésben említett információk magukban foglalják különösen a 7b. cikk (2)–(5) bekezdésében említett fenntarthatósági kritériumoknak való megfelelésre, a talaj, a víz és a levegő védelme, a degradálódott földterületek helyreállítása, a vízhiánnyal küzdő területeken a túlzott vízfogyasztás elkerülése érdekében fogantatott intézkedéseket, továbbá a 7b. cikk (7) bekezdésének második albekezdésében említett elemek figyelembevétele érdekében fogantatott intézkedésekre vonatkozó megfelelő és releváns információkat.

A Bizottság összeállítja az első két albekezdésében említett azon megfelelő és releváns információk listáját, amelyet a tagállamok a 11. cikk (3) bekezdésében említett tanácsadó bizottsági eljárásnak megfelelően kérnek a gazdasági szereplőktől. Biztosítja különösen, hogy ezen adatszolgáltatás ne jelentsen túlzott adminisztratív terhet általában a gazdasági szereplők, konkrétan pedig a kis területen gazdálkodó mezőgazdasági termelők, termelői szervezetek és szövetkezetek számára.

Az ebben a bekezdésben megállapított kötelezettségek a Közösségen belül előállított és Közösségbe importált bioüzemanyagokra is vonatkoznak.

A tagállamok összesített formában benyújtják a Bizottság részére az e bekezdés első albekezdésében említett adatokat, amelyeket a Bizottság a 2009/28/EK irányelv 24. cikkében említett átláthatósági platformon összefoglalva, a kereskedelmi szempontból érzékeny adatok titkosságának megőrzésével közzétesz.

(4) A Közösség törekszik arra, hogy a harmadik országokkal olyan két- vagy többoldalú megállapodásokat kössön, amelyek a fenntarthatósági kritériumokra vonatkozóan az ezen irányelvben foglaltaknak megfelelő rendelkezéseket tartalmaznak. Amennyiben a Közösség olyan megállapodásokat kötött, amelyek a 7b. cikk (2)–(5) bekezdésében megállapított fenntarthatósági kritériumok hatálya alá tartozó kérdésekre vonatkozó rendelkezéseket tartalmaznak, a Bizottság határozhat úgy, hogy ezek a megállapodások bizonyítják, hogy az említett országokban termelt nyersanyagokból előállított bioüzemanyagok megfelelnek a szóban forgó fenntarthatósági kritériumoknak. E megállapodások megkötése során kellő figyelmet kell fordítani az olyan területek megőrzése céljából hozott intézkedésekre, amelyek kritikus helyzetben alapökoszisztémáknak nyújtanak segítséget (mint például a vízgyűjtővédelem, eróziógátlás), a talaj, a víz és a levegő védelme, a talajhasználat közvetett megváltoztatása, a degradálódott földterületek helyreállítása, valamint a vízhiánnyal küzdő területeken a túlzott vízfogyasztás elkerülése érdekében hozott intézkedésekre, és a 7b. cikk (7) bekezdésének második albekezdésében említett kérdésekre.

A Bizottság határozhat úgy, hogy a biomasszatermékek előállításával kapcsolatban szabványokat megállapító önkéntes nemzeti vagy nemzetközi rendszereknek a 7b. cikk (2) bekezdésének alkalmazásában pontos adatokat tartalmaznak, vagy bizonyítják, hogy a bioüzemanyag-szállítmányok megfelelnek a 7b. cikk (3) és (5) bekezdésében meghatározott fenntarthatósági kritériumoknak. A Bizottság határozhat úgy, hogy e rendszereknek pontos adatokat kell tartalmazniuk azon információk alkalmazásában, amelyek az olyan területek megőrzése céljából hozott intézkedésekre vonatkoznak, amelyek kritikus helyzetben alapökoszisztémáknak nyújtanak segítséget (mint például a vízgyűjtővédelem, eróziógátlás), ezenkívül a talaj, a víz és a levegő védelme, a talajhasználat közvetett megváltoztatása, a degradálódott földterületek helyreállítása, valamint a vízhiánnyal küzdő területeken a túlzott vízfogyasztás elkerülése érdekében hozott intézkedésekre és a 7b. cikk (7) bekezdésének második albekezdésében említett kérdésekre vonatkoznak. A Bizottság a 7b. cikk (3) bekezdése b) pontja ii. alpontjának alkalmazásában elismerheti a ritka vagy veszélyeztetett ökoszisztémák vagy fajok védelmére kijelölt, nemzetközi megállapodások által elismert területeket vagy azokat a területeket is, amelyek kormányközi szervezetek vagy a Nemzetközi Természetvédelmi Unió által készített jegyzékekben szerepelnek.

A Bizottság határozhat úgy, hogy az üvegházhatású gázok kibocsátásában jelentkező csökkenés mérésére létrehozott önkéntes nemzeti vagy nemzetközi rendszerek a 7b. cikk (2) bekezdésének alkalmazásában pontos adatokat tartalmaznak.

A Bizottság határozhat úgy, hogy a súlyosan degradálódott vagy erősen szennyezett földterületek javítását célzó nemzeti vagy regionális helyreállítási programok hatálya alá tartozó földterületek teljesítik a IV. melléklet C. részének 9. pontjában említett kritériumokat.

(5) A Bizottság a (4) bekezdés alapján kizárólag akkor fogad el határozatot, ha a szóban forgó megállapodás vagy rendszer megfelel a megbízhatóság, az átláthatóság és a független audit tekintetében támasztott megfelelő normáknak. Az üvegházhatásúgáz-megtakarítás mérésére létrehozott rendszereknek meg kell továbbá felelniük a IV. mellékletben meghatározott módszertani követelményeknek. A 7b. cikk

(3) bekezdése b) pontjának ii. alpontjában említett, a biológiai sokféleség szempontjából nagy értéket képviselő területek esetében az ilyen területek jegyzékének meg kell felelniük az objektivitási normáknak, összhangban kell állniuk a nemzetközileg elismert normákkal, és megfelelő fellebbezési eljárásokat kell lehetővé tenniük.

(6) A (4) bekezdés alapján meghozott határozatokat a 11. cikk (3) bekezdésében említett tanácsadó bizottsági eljárással kell elfogadni. Az ilyen határozatok legfeljebb ötéves időtartamra érvényesek.

(7) Ha egy gazdasági szereplő a (4) bekezdés alapján hozott határozat tárgyát képező megállapodásnak vagy rendszernek megfelelően nyert bizonyítékokat vagy adatokat szolgáltat, a határozat által érintett mértékben a tagállam nem kötelezheti az adatszolgáltatót arra, hogy további bizonyítékokkal igazolja a 7b. cikk (2)–(5) bekezdésében meghatározott fenntarthatósági kritériumoknak való megfelelést, sem pedig arra, hogy információkat szolgáltatson az e cikk (3) bekezdésének második albekezdésében említett intézkedésekről.

(8) Valamely tagállam kérelmére vagy saját kezdeményezése alapján a Bizottság megvizsgálja egy bioüzemanyag forrás tekintetében a 7b. cikk alkalmazását, és a kérelem beérkezésétől számított hat hónapon belül – a 11. cikk (3) bekezdésében említett tanácsadó bizottsági eljárásnak megfelelően – határozatot hoz arról, hogy az érintett tagállam a szóban forgó bioüzemanyagot figyelembe veheti-e a 7a. cikk alkalmazásában.

(9) A Bizottság legkésőbb 2012. december 31-ig jelentést tesz az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak az alábbiakról:

- a) a fenntarthatósági kritériumokkal kapcsolatos adatszolgáltatási rendszer hatékonysága; és
- b) annak kérdése, hogy – a legújabb tudományos eredmények és a Közösség nemzetközi kötelezettségeinek figyelembevételével – megvalósítható és célszerű-e kötelező jellegű levegő-, talaj- és vízvédelmi előírások bevezetése.

A Bizottság adott esetben korrekciós intézkedéseket is javasol.

7d. cikk

A bioüzemanyagok teljes életciklusra számított üvegházhatású gázkibocsátásának kiszámítása

(1) A 7a. cikk és a 7b. cikk (2) bekezdésének alkalmazásában egy adott bioüzemanyag teljes életciklusra vonatkozó üvegházhatásúgáz-kibocsátását az alábbiak szerint kell kiszámítani:

- a) ha a IV. melléklet A. vagy B. része tartalmazza az adott bioüzemanyag-előállítás módra vonatkozó üvegházhatásúgáz-kibocsátás csökkenés alapértelmezett értékét, és a IV. melléklet C. részének 7. pontja szerint e bioüzemanyagokra vonatkozóan kiszámított e_1 érték nulla vagy annál kisebb: akkor ennek az alapértelmezett értéknek az alkalmazásával;
- b) a IV. melléklet C. részében meghatározott módszernek megfelelően kiszámított tényleges érték alkalmazásával; vagy

- c) a IV. melléklet C. részének 1. pontjában említett képlet tényezőinek összegeként kiszámított érték alkalmazásával, ahol egyes tényezők esetében a IV. melléklet D. vagy E. részében szereplő diszaggregált alapértelmezett értékek, az összes többi tényező esetében pedig a IV. melléklet C. részében meghatározott módszernek megfelelően kiszámított tényleges értékek alkalmazhatók.

(2) A tagállamok legkésőbb 2010. március 31-ig jelentést nyújtanak be a Bizottságnak, amely tartalmazza a statisztikai célú területi egységek nomenklatúrájának (NUTS) létrehozásáról szóló, 2003. május 26-i 1059/2003/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (**) értelmében a statisztikai célú területi egységek nomenklatúrájában (a továbbiakban: NUTS) 2. szintű vagy annál diszaggregáltabb NUTS-szinthez tartozó, területükön található azon földterületek listáját, amelyek esetében a mezőgazdasági nyersanyagok termeléséből származó, jellemző üvegházhatásúgáz-kibocsátás várhatóan alacsonyabb lesz az ezen irányelv IV. melléklete D. részének »a termelésre vonatkozó diszaggregált értékek« címe alapján bejelentett kibocsátásoknál vagy megegyezik azokkal; a jelentést ki kell egészíteni a lista összeállításához alkalmazott módszer és adatok leírásával. A módszernek figyelembe kell vennie a talaj jellemzőit, az éghajlatot és a várt nyersanyaghozamokat.

(3) A IV. melléklet A. részében szereplő alapértelmezett értékeket, és a IV. melléklet D. részében a termelésre megállapított diszaggregált alapértelmezett értékeket csak akkor lehet alkalmazni, ha ezek nyersanyagát:

- a) a Közösségen kívüli területen termelték;
- b) a Közösségnek a (2) bekezdésben említett listákban szereplő területein termelték; vagy
- c) hulladékból vagy a mezőgazdasági, halászatból és akvakultúrából származó maradékoktól eltérő maradékból nyerték.

Az a), b) és c) pont hatálya alá nem tartozó bioüzemanyagok esetében a termeléshez megállapított tényleges értékeket kell alkalmazni.

(4) Legkésőbb 2010. március 31-ig a Bizottság jelentést nyújt be az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak a harmadik országokban található azon területek listái összeállításának megvalósíthatóságáról, amelyek esetében a mezőgazdasági nyersanyag termeléséből származó jellemző üvegházhatásúgáz-kibocsátás várhatóan alacsonyabb lesz a IV. melléklet D. részének »termelés« címe alatt bejelentett kibocsátásoknál vagy megegyezik azokkal; a jelentést lehetőség szerint ez a lista, valamint a lista összeállításához alkalmazott módszer és adatok leírása kíséri. A Bizottság adott esetben a tárgyhoz kapcsolódó javaslatokat csatol a jelentéséhez.

(5) A Bizottság legkésőbb 2012. december 31-ig, majd ezt követően két évente jelentést tesz a IV. melléklet B. és E. részének becsült jellemző és alapértelmezett értékeiről, különös figyelmet fordítva a közlekedésből és a feldolgozásból származó kibocsátásokra, és szükség esetén határoz az értékek korrekciójáról. Az irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek módosítására irányuló ezen intézkedéseket a 11. cikk (4) bekezdésében meghatározott ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással kell elfogadni.

(6) A Bizottság 2010. december 31-ig jelentést nyújt be az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak, amelyben felülvizsgálja a földhasználat közvetett megváltoztatása révén az üvegházhatású gázok kibocsátására gyakorolt hatást, valamint megvizsgálja e hatás csökkentésének módjait. Ezt a jelentést adott esetben olyan javaslat kíséri, amely az elérhető legjobb tudományos bizonyítékokon alapul, és konkrét módszertant tartalmaz a földhasználat közvetett megváltoztatása által okozott szénkészlet-változásokból eredő éves kibocsátások tekintetében, ezáltal biztosítva az ezen irányelvnek és különösen a 7b. cikk (2) bekezdésének való megfelelést.

A javaslatnak tartalmaznia kell az e módszertan alkalmazása előtt megkezdett befektetések kiszámíthatóságának biztosításához szükséges biztosítékokat. A 2013 vége előtt bioüzemanyagokat termelő létesítmények tekintetében az első albekezdésben említett intézkedések alkalmazása 2017 végéig nem eredményezheti azt, hogy az e létesítményekben termelt bioüzemanyagok ne feleljenek meg az ebben az irányelvben foglalt fenntarthatósági követelményeknek, feltéve hogy ezek a bioüzemanyagok legalább 45 %-os megtakarítást érnek el az üvegházhatású gázok kibocsátásában. Ez alkalmazandó a 2012. végéig bioüzemanyagokat termelő létesítmények kapacitására.

Az Európai Parlament és a Tanács törekszik arra, hogy legkésőbb 2012-ben határozatot hozzon a Bizottság által benyújtott ilyen javaslatok tárgyában.

(7) A IV. melléklet a műszaki vagy tudományos fejlődéshez igazítható, többek között olyan értékek hozzáadásával, amelyek az ugyanezen vagy más nyersanyagok esetében alkalmazandó további bioüzemanyag-előállítási módokra vonatkoznak, valamint a C. részben foglalt módszertan módosításával. Az irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek módosítására irányuló ezen intézkedéseket a 11. cikk (4) bekezdésében említett, ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással kell elfogadni.

A IV. mellékletben foglalt alapértelmezett értékek és módszertan tekintetében különös figyelmet kell fordítani az alábbiakra:

- a hulladék és a maradékanyagok számításba vételének módszere,
- a társtermékek számításba vételének módszere,
- a kogeneráció számításba vételének módszere, és
- a mezőgazdasági gabonamaradványok társterméként való elismerése.

A növényi hulladékból vagy állati eredetű olajokból előállított biodízelre vonatkozó alapértelmezett értékeket a lehető leghamarabb felül kell vizsgálni.

Az alapértelmezett értékek IV. mellékletben szereplő listájának módosítása vagy kiegészítése során a következő szabályok betartásával kell eljárni:

- a) ha egy tényezőnek a teljes kibocsátáshoz való hozzájárulása kicsi, vagy ha a változás csekély, illetve ha a tényleges értékek megállapítása túlságosan költséges volna vagy nehézségekkel járna, az alapértelmezett értékek a normál termelési eljárásokra jellemző alapértelmezett értékek;

- b) minden más esetben az alapértelmezett értékeket óvatosan kell megállapítani a normál termelési eljárásokhoz képest.

(8) Részletes fogalommeghatározásokat kell kidolgozni, beleértve a IV. melléklet C. részének 9. pontjában felsorolt kategóriákhoz szükséges technikai specifikációt. Az irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek kiegészítéssel történő módosítására irányuló ezen intézkedéseket a 11. cikk (4) bekezdésében említett, ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással kell elfogadni.

7e. cikk

A bioüzemanyagok fenntarthatóságára vonatkozó végrehajtási intézkedések és jelentések

(1) Az ezen irányelv 7b. cikke (3) bekezdésének második albekezdésében, 7c. cikke (3) bekezdésének harmadik albekezdésében, 7c. cikke (6) bekezdésében, 7c. cikke (8) bekezdésében, 7d. cikke (5) bekezdésében, 7d. cikke (7) bekezdésének első albekezdésében és 7d. cikke (8) bekezdésében említett végrehajtási intézkedések teljes mértékben figyelembe veszik a 2009/28/EK irányelv céljait.

(2) A Bizottság által az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak benyújtandó, az ezen irányelv 7b. cikke (7) bekezdésében, 7c. cikke (2) bekezdésében, 7c. cikke (9) bekezdésében, 7d. cikke (4) bekezdésében, (5) bekezdésében és (6) bekezdésének első albekezdésében említett jelentéseket, valamint az ezen irányelv 7c. cikke (3) bekezdése első és ötödik albekezdésének és 7d. cikke (2) bekezdésének értelmében előterjesztett jelentéseket és információkat a 2009/28/EK irányelv és ezen irányelv alkalmazásában készítik és küldik el.

(*) HL L 30., 2009.1.31., 16. o.

(**) HL L 154., 2003.6.21., 1. o.”

7. A 8. cikk (1) bekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„(1) A tagállamok a benzin esetében az EN 228:2004, a dízelüzemanyagok tekintetében pedig az EN 590:2004 európai szabványokban meghatározott analitikai módszerek segítségével kell ellenőrizniük a 3. és 4. cikk követelményeinek betartását.”

8. Az irányelv szövege a következő cikkel egészül ki:

„8a. cikk

Fém tartalmú adalékok

(1) A Bizottság felmérést végez a fém tartalmú adalékok tüzelőanyagokban történő felhasználásából származó egészségügyi és környezeti kockázatokról, és e célból vizsgálati módszert dolgoz ki. Következtetéseit legkésőbb 2012. december 31-ig benyújtja az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak.

(2) Az (1) bekezdésben hivatkozott vizsgálati módszerek kidolgozásáig a tüzelőanyagok metilciklopentadienil-mangán-trikarbonil (MMT) tartalmát 2011. január 1-től literenként 6 mg mangánkoncentrációra kell korlátozni. 2014. január 1-től a határérték 2 mg mangán literenként.

(3) A tüzelőanyagok (2) bekezdésben meghatározott MMT-tartalmára vonatkozó határértéket az (1) bekezdésben hivatkozott vizsgálati módszer alkalmazásával végzett értékelés alapján felül kell vizsgálni. Ha a kockázatértékelés indokoltá teszi, a határértéket nullára lehet csökkenteni. A határérték nem növelhető, kivéve ha azt a kockázatértékelés indokoltá teszi. Az irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek módosítására irányuló ezen intézkedést a 11. cikk (4) bekezdésében meghatározott ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással kell elfogadni.

(4) A tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy a tüzelőanyag fémtartalmú adalék tartalmára vonatkozó címke láthatóan megjelenjen mindazon helyeken, ahol fémtartalmú adalékokat tartalmazó tüzelőanyagok kaphatók.

(5) A címke a következő szöveget tartalmazza: »Fém-tartalmú adalékot tartalmaz«.

(6) A címkét jól láthatóan a tüzelőanyag típusát jelző tájékoztatás helyére kell erősíteni. A címke méretének és betűtípusának jól láthatónak és könnyen olvashatónak kell lennie.»

9. A 9. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„9. cikk

Jelentéstétel

(1) A Bizottság 2012. december 31-ig, majd azt követően háromévente jelentést nyújt be és indokolt esetben ezen irányelv módosítására irányuló javaslatot terjeszt elő az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak. A jelentés különösen a következőket veszi figyelembe:

- a) a gépjármű-technológiák alkalmazását és fejlődését, különös tekintettel a benzin és a dízelolaj megengedett maximális bioüzemanyag-tartalom határérték növelésének megvalósíthatóságáról és a 3. cikk (3) bekezdésében említett időpont felülvizsgálatának szükségességét;
- b) a közúti közlekedés járműveiből származó CO₂-kibocsátás mérséklésére irányuló közösségi politikát;
- c) a II. mellékletben szereplő követelményeknek és különösen a többgyűrűs aromás szénhidrogénekre vonatkozó határértéknek a nem közúti gépjárművekre (a belvízi hajókat is beleértve), mezőgazdasági és erdészeti traktorokra és kedvtelési célú vízi járművekre történő alkalmazásának lehetőségét;
- d) a tüzelőanyagokhoz adagolt detergensnek alkalmazásának terjedését;
- e) az MMT-től eltérő fémtartalmú adalékok tüzelőanyagokban való alkalmazását;

f) a benzinben és a dízelolaj előállításához használt komponensek teljes mennyiségét, figyelembe véve a környezetvédelemmel kapcsolatos közösségi jogszabályokat, ideértve az ivóvízpolitika terén a közösségi fellépés kereteinek meghatározásáról szóló, 2000. október 23-i 2000/60/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvet (*) és az ahhoz kapcsolódó irányelveket is;

g) az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentésére vonatkozó, a 7a. cikk (2) bekezdésében foglalt célérték kibocsátáskereskedelmi rendszerre gyakorolt hatásait;

h) a 2. cikk (6) és (7) bekezdése, valamint a 7a. cikk (2) bekezdése b) pontja kiigazításának lehetséges szükségességét az üvegházhatású gázok 2020-ra történő legfeljebb 10 %-os csökkentésére vonatkozó célérték eléréséhez való lehetséges hozzájárulás értékelése céljából. Az értékelés szempontjainak a tüzelőanyagokból és energiából származó, teljes életciklusra és energiaegységenként számított üvegházhatású gázkibocsátás Közösségen belüli csökkentésének lehetőségén kell alapulniuk, figyelembe véve a környezet szempontjából biztonságos CO₂-kivonási és -tárolási technológiák és az elektromos járművek terén elért előrelépéseket, valamint az ilyen kibocsátáscsökkentési módszerek 7a. cikk (2) bekezdés b) pontjában hivatkozott költséghatékonyságát;

i) a forgalmazókra vonatkozó, a teljes életciklusra és energiaegységenként számított üvegházhatású gázkibocsátásnak a 7a. cikk (5) bekezdése b) pontjában említett, tüzelőanyagokra vonatkozó alapkövetelményekhez képest 2 %-kal történő csökkentésére irányuló további intézkedések bevezetésének lehetőségét a Kiotói Jegyzőkönyv tiszta fejlesztési mechanizmusa szerint vásárolt kibocsátási egységeknek az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerének létrehozásáról szóló 2003/87/EK irányelvben meghatározott feltételeknek megfelelő felhasználása révén, az üvegházhatású gázoknak a 7a. cikk (2) bekezdés c) pontjában hivatkozott 2020-ra történő legfeljebb 10 %-os csökkentésére vonatkozó célérték eléréséhez való lehetséges hozzájárulások további értékelése céljából;

j) a benzin esetében a nyári időszak során engedélyezett maximális gőznyomás 60 kPa alatti értékre történő csökkentésének frissített költség-haszon elemzését és hatásvizsgálatát.

(2) Legkésőbb 2014-ben a Bizottság jelentést nyújt be az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak a 7a. cikkben hivatkozott, az üvegházhatású gázok 2020-ig történő csökkentésére vonatkozó célérték megvalósulásáról, figyelembe véve, hogy e célértéknek összhangban kell lennie a 2009/28/EK irányelv 3. cikke (3) bekezdésében hivatkozott célértékkel a közlekedés területén a megújuló energiaforrásokból előállított energia tekintetében az irányelv 23. cikke (8) bekezdésében és 23. cikke (9) bekezdésében hivatkozott jelentések fényében.

Adott esetben a Bizottság a jelentéséhez a célérték módosítására vonatkozó javaslatot csatol.

(*) HL L 327., 2000.12.22., 1. o.”

10. A 10. cikk (1) bekezdése helyébe a következő szöveg lép:

„(1) Ha a műszaki fejlődés következtében ki kell igazítani az I. vagy a II. mellékletben említett engedélyezett analitikai módszereket, a 11. cikk (4) bekezdésében említett, ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással az irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek módosítására irányuló módosításokat lehet elfogadni. A III. mellékletet is a műszaki vagy tudományos fejlődéshez lehet igazítani. Az ezen irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek módosítására irányuló ezen intézkedést a 11. cikk (4) bekezdésében említett, ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással kell elfogadni.”

11. A 11. cikk helyébe a következő szöveg lép:

„11. cikk

A bizottság eljárása

(1) A (2) bekezdésben említett esetek kivételével a Bizottság munkáját a tüzelőanyagok minőségével foglalkozó bizottság segíti.

(2) A 7b., 7c. és 7d. cikkek alapján a bioüzemanyagok fenntarthatóságával kapcsolatos ügyekben a Bizottságot a 2009/28/EK irányelv 25. cikke (2) bekezdésében említett »Bioüzemanyagok és folyékony bio-energiához tartozók fenntarthatóságával foglalkozó bizottság« segíti.

(3) Az erre a bekezdésre történő hivatkozáskor az 1999/468/EK határozat 3. és 7. cikkét kell alkalmazni, 8. cikkének rendelkezéseire is figyelemmel.

(4) Az erre a bekezdésre történő hivatkozáskor az 1999/468/EK határozat 5a. cikkének (1)–(4) bekezdését és 7. cikkét kell alkalmazni, 8. cikkének rendelkezéseire is figyelemmel.”

12. A 14. cikket el kell hagyni.

13. Az I., II., III. és IV. melléklet helyébe az ezen irányelv mellékletének szövege lép.

2. cikk

Az 1999/32/EK irányelv módosításai

Az 1999/32/EK irányelv a következőképpen módosul:

1. A 2. cikk helyébe a következő szöveg lép:

a) a 3. pont helyébe a következő szöveg lép:

„3. »tengeri hajózásban használatos tüzelőanyag«: bármely ásványolaj eredetű folyékony tüzelőanyag, amelynek rendeltetése a hajón történő felhasználás, vagy amelyet a hajón használnak fel, beleértve az ISO 8217 meghatározás szerinti tüzelőanyagokat is. Magában foglal minden olyan ásványolaj eredetű folyékony tüzelőanyagot, amelyet a nem közúti gépjárművekbe és berendezésekbe szánt belső égésű motorok gáz- és szilárd halmazállapotú szennyezőanyag-kibocsátása elleni intézkedésekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1997. december 16-i 97/68/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvben (*) és a kedvtelési célú

vízi járművekre vonatkozó tagállami törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések közelítéséről szóló, 1994. június 16-i 94/25/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvben (**) meghatározott belvízi hajókon vagy kedvtelési célú vízi járműveken használnak fel, amikor ezek a vízi járművek a tengeren tartózkodnak;

(*) HL L 59., 1998.2.27., 1. o.

(**) HL L 164., 1994.6.30., 15. o.”;

b) a 3j. pontot el kell hagyni.

2. A 4b. cikk a következőképpen módosul:

a) a cím helyébe a következő szöveg lép: »A Közösség kikötőiben horgonyzó hajók által használt tengeri hajózásban használatos tüzelőanyag maximális kéntartalma«;

b) az (1) bekezdésben az a) pontot el kell hagyni;

c) a (2) bekezdés b) pontját el kell hagyni.

3. A 6. cikk (1a) bekezdésének harmadik albekezdése helyébe a következő szöveg lép:

»A mintavételezést a tüzelőanyag maximális kéntartalmára vonatkozó korlátozás hatálybalépésének napján kell megkezdeni. Az ellenőrzést megfelelő gyakorisággal, megfelelő mennyiségben és olyan módon kell végezni, hogy a minták reprezentatívak legyenek a vizsgált tüzelőanyag tekintetében és a megfelelő tengerszakaszokon és kikötőkben tartózkodó vízi járművek által használt tüzelőanyag tekintetében.»

3. cikk

Hatályon kívül helyezés

A 93/12/EGK irányelv hatályát veszti.

4. cikk

Átültetés

(1) A tagállamok hatályba léptetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy legkésőbb 2010. december 31-ig ennek az irányelvnek megfeleljenek.

A tagállamok haladéktalanul megküldik a Bizottságnak e rendelkezéseik szövegét.

Amikor a tagállamok elfogadják ezeket a rendelkezéseket, azokban hivatkozni kell erre az irányelvre, vagy azokhoz kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. A hivatkozás módját a tagállamok határozzák meg.

(2) A tagállamok megküldik a Bizottságnak nemzeti joguk azon főbb rendelkezéseinek szövegét, amelyeket az ezen irányelv által szabályozott területen fogadnak el.

5. cikk

Hatálybalépés

Ez az irányelv az Európai Unió Hivatalos Lapjában való kihirdetését követő huszadik napon lép hatályba.

6. cikk

Címzettek

Ennek az irányelvnek a címzettjei a tagállamok.

Kelt Strasbourgban, 2009. április 23-án.

az Európai Parlament részéről
az elnök
H.-G. PÖTTERING

a Tanács részéről
az elnök
P. NEČAS

MELLÉKLET

„I. MELLÉKLET

**A KÜLSŐ GYÚJTÁSÚ MOTORRAL FELSZERELT JÁRMŰVEKBEN FELHASZNÁLT, FORGALOMBAN LÉVŐ
TÜZELŐANYAGOK KÖRNYEZETVÉDELMI ELŐÍRÁSAI**

Típus: **Benzin**

Paraméter ⁽¹⁾	Egység	Határértékek ⁽²⁾	
		Minimum	Maximum
Kísérleti oktánszám		95 ⁽³⁾	—
Motoroktánszám		85	—
Gőznyomás, nyári időszakban ⁽⁴⁾	kPa	—	60,0 ⁽⁵⁾
Desztilláció:			
– Elpárologtatott mennyiség, 100 °C-ig	% v/v	46,0	—
– Elpárologtatott mennyiség, 150 °C-ig	% v/v	75,0	—
Szénhidrogéncsoport-összetétel:			
– olefintartalom	% v/v	—	18,0
– aromástartalom	% v/v	—	35,0
– benzoltartalom	% v/v	—	1,0
Oxigéntartalom	% m/m		3,7
Oxigéntartalmú szerves vegyületek			
– metanol	% v/v		3,0
– etanol (szükség lehet stabilizáló anyagokra)	% v/v		10,0
– izopropil-alkohol	% v/v	—	12,0
– terc-butil-alkohol	% v/v	—	15,0
– izobutil-alkohol	% v/v	—	15,0
– éterek (öt vagy nagyobb szénatomszámúak)	% v/v	—	22,0
– egyéb oxigéntartalmú szerves vegyületek ⁽⁶⁾	% v/v	—	15,0
Kéntartalom	mg/kg	—	10,0
Ólomtartalom	g/l	—	0,005

⁽¹⁾ Az EN 228:2004 szabványban előírt vizsgálati módszereket kell alkalmazni. A tagállamok az EN 228:2004 szabvány helyébe lépő szabványokban meghatározott analitikai módszert is alkalmazhatják abban az esetben, ha bizonyítható, hogy az legalább ugyanakkora pontosságú, mint az az analitikai módszer, amelynek helyébe lépett.

⁽²⁾ A megadott értékek „valós értékek”. A határértékek meghatározása az EN ISO 4259:2006 „Ásványolajtermékek. A vizsgálati módszerekre vonatkozó precizitási adatok meghatározása és alkalmazása” szabványban szereplő feltételekkel, a minimumérték meghatározása pedig 2R pozitív különbség figyelembevételével történt (R = ismételhetőség). Az egyes mérési eredményeket az EN ISO 4259:2006 szabványban leírt kritériumok alapján kell értelmezni.

⁽³⁾ A tagállamok határozzák meg úgy, hogy továbbra is engedélyezik a legalább 81-es motoroktánszámú (MON) és a legalább 91-es kísérleti oktánszámú (RON) ólommentes normál benzin forgalomba hozatalát.

⁽⁴⁾ A nyári időszak legkésőbb május 1-jén kezdődik, és legkorábban szeptember 30-án ér véget. Azokban a tagállamokban, ahol alacsony nyári környezeti hőmérséklet uralkodik, a nyári időszak legkésőbb június 1-jén kezdődik, és legkorábban augusztus 31-én ér véget.

⁽⁵⁾ Azon tagállamok esetében, ahol alacsony nyári környezeti hőmérséklet uralkodik, és amelyek a 3. cikk (4) és (5) bekezdésével összhangban eltéréssel éltek, a gőznyomás legnagyobb értékének 70,0 kPa-nak kell lennie. Azon tagállamok esetében, amelyek a 3. cikk (4) és (5) bekezdésével összhangban az etanoltartalmú benzinek tekintetében eltéréssel éltek a megengedett maximális gőznyomás értékre a 60 kPa-hoz képest a III. mellékletben meghatározott eltéréssel megnövelt határérték alkalmazandó.

⁽⁶⁾ Az EN 228:2004 szabvány szerinti értéknél nem magasabb végforráspontú egyéb monoalkoholok és éterek.

II. MELLÉKLET

A KOMPRESSZIÓS GYÚJTÁSÚ MOTOROKKAL FELSZERELT JÁRMŰVEKBEN FELHASZNÁLT,
FORGALOMBAN LÉVŐ TŰZELŐANYAGOK KÖRNYEZETVÉDELMI ELŐÍRÁSAITípus: **Dízelolaj**

Paraméter ⁽¹⁾	Egység	Határértékek ⁽²⁾	
		Minimum	Maximum
Cetánszám		51,0	—
Sűrűség 15 °C-on	kg/m ⁽³⁾	—	845,0
Desztilláció:			
– 95 % v/v átdesztillálásának hőmérséklete:	°C	—	360,0
Többgyűrűs aromás szénhidrogének	% m/m	—	8,0
Kéntartalom	mg/kg	—	10,0
Zsírsvav-metilészter (FAME) tartalom – EN 14078	% v/v	—	7,0 ⁽³⁾

⁽¹⁾ Az EN 590:2004 szabványban előírt vizsgálati módszereket kell alkalmazni. A tagállamok az EN 590:2004 szabvány helyébe lépő szabványokban meghatározott analitikai módszert is alkalmazhatják abban az esetben, ha bizonyítható, hogy az legalább ugyanakkora pontosságú, mint az az analitikai módszer, amelynek helyébe lépett.

⁽²⁾ A megadott értékek „valós értékek”. A határértékek meghatározása az EN ISO 4259:2006 „Ásványolajtermékek. A vizsgálati módszerekre vonatkozó precizitási adatok meghatározása és alkalmazása” szabványban szereplő feltételekkel, a minimumérték meghatározása pedig 2R pozitív különbség figyelembevételével történt (R = ismételtetés). Az egyes mérési eredményeket az EN ISO 4259:2006 szabványban leírt kritériumok alapján kell értelmezni.

⁽³⁾ A FAME-nek ki kell elégítenie az EN 14214 szabvány követelményeit.

III. MELLÉKLET

A BIOETANOL-TARTALMÚ BENZINEK GŐZNYOMÁSÁNAK MEGENGEDETT ELTÉRÉSE

Bioetanoltartalom (% v/v)	A gőznyomás megengedett eltérése (kPa)
0	0
1	3,65
2	5,95
3	7,20
4	7,80
5	8,0
6	8,0
7	7,94
8	7,88
9	7,82
10	7,76

A táblázatban nem szereplő közbenső bioetanoltartalom-értékek esetén a gőznyomás megengedett eltérését lineáris interpolációval kell meghatározni a közvetlenül az adott közbenső bioetanoltartalom alatt, illetőleg felett található bioetanoltartalomhoz tartozó értékekből.

IV. MELLÉKLET

**A BIOÜZEMANYAGOKBÓL SZÁRMAZÓ, TELJES ÉLETCIKLUSRA SZÁMÍTOTT
ÜVEGHÁZHATÁSÚGÁZ-KIBOCSÁTÁS KISZÁMÍTÁSÁRA VONATKOZÓ SZABÁLYOK**

A. Jellemző és alapértelmezett értékek a bioüzemanyagok esetében, ha azokat a földhasználat megváltozásából adódó nettó szénkibocsátás nélkül állítják elő

Bioüzemanyag-előállítási mód	Az üvegházhatású gázok kibocsátásában jelentkező csökkenés jellemző értéke	Az üvegházhatású gázok kibocsátásában jelentkező csökkenés alapértelmezett értéke
cukorrépa-etanol	61 %	52 %
búza-etanol (a feldolgozáshoz használt üzemanyag megjelölése nélkül)	32 %	16 %
búza-etanol (a feldolgozáshoz használt üzemanyag kogenerációs lignit erőműben)	32 %	16 %
búza-etanol (a feldolgozáshoz használt üzemanyag földgáz hagyományos kazánban)	45 %	34 %
búza-etanol (a feldolgozáshoz használt üzemanyag kogenerációs földgáz erőműben)	53 %	47 %
búza-etanol (a feldolgozáshoz használt üzemanyag kogenerációs szalma erőműben)	69 %	69 %
a Közösségben előállított kukorica-etanol (a feldolgozáshoz használt üzemanyag kogenerációs földgáz erőműben)	56 %	49 %
cukornád-etanol	71 %	71 %
az etil-terc-butiléter megújuló energiaforrásokból előállított része (ETBE)	az etanol alkalmazott előállítási módjának értékével megegyező	
a tercier-amil-etil-éter megújuló energiaforrásokból előállított része (TAE)	az etanol alkalmazott előállítási módjának értékével megegyező	
repce-biodízel	45 %	38 %
napraforgó-biodízel	58 %	51 %
szójaolaj-biodízel	40 %	31 %
pálmaolaj-biodízel (meg nem határozott eljárás)	36 %	19 %
pálmaolaj-biodízel (az eljárás során metán-megkötés történik az olajsajtolóban)	62 %	56 %
hulladék növényi vagy állati eredetű (*) olajokból előállított biodízel	88 %	83 %
hidrogénezett növényi olaj repceből	51 %	47 %
hidrogénezett növényi olaj napraforgóból	65 %	62 %
hidrogénezett növényi olaj pálmaolajból (meg nem határozott eljárás)	40 %	26 %
hidrogénezett növényi olaj pálmaolajból (az eljárás során metán-megkötés történik az olajsajtolóban)	68 %	65 %
tiszta növényi olaj repceből	58 %	57 %
biogáz szerves kommunális hulladékból sűrített földgázként	80 %	73 %
biogáz nedves trágyából sűrített földgázként	84 %	81 %
biogáz száraz trágyából sűrített földgázként	86 %	82 %

(*) A nem emberi fogyasztásra szánt állati melléktermékekre vonatkozó egészségügyi előírások megállapításáról szóló, 2002. október 3-i 1774/2002/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet ⁽¹⁾ szerinti 3. kategóriába tartozó anyagként besorolt állati melléktermékekből előállított, állati eredetű olaj kivételével.

⁽¹⁾ HL L 273., 2002.10.10., 1. o.

- B. **Becsült jellemző és alapértelmezett értékek az olyan jövőbeli bioüzemanyagok esetében, amelyek 2008 januárjában nem voltak vagy csak elhanyagolható mennyiségben voltak jelen a piacon, ha azokat a földhasználat megváltozásából adódó nettó szénkibocsátás nélkül állítják elő**

Bioüzemanyag-előállítási mód	Az üvegházhatású gázok kibocsátásában jelentkező csökkenés jellemző értéke	Az üvegházhatású gázok kibocsátásában jelentkező csökkenés alapértelmezett értéke
búzaszalma-etanol	87 %	85 %
hulladékfa-etanol	80 %	74 %
termesztettfa-etanol	76 %	70 %
hulladékfa alapú Fischer-Tropsch dízel	95 %	95 %
termesztettfa alapú Fischer-Tropsch dízel	93 %	93 %
hulladékfa dimetil-éter (DME)	95 %	95 %
termesztettfa-DME	92 %	92 %
hulladékfa-metanol	94 %	94 %
termesztettfa-metanol	91 %	91 %
a metil-terc-butiléter megújuló energiaforrásokból előállított része (MTBE)	a metanol alkalmazott előállítási módjának értékével megegyező	

C. Módszertan

1. A bioüzemanyagok előállítása és használata által kiváltott üvegházhatású gázkibocsátást a következők szerint kell kiszámítani:

$$E = e_{ec} + e_l + e_p + e_{td} + e_u - e_{sca} - e_{ccs} - e_{ccr} - e_{ee},$$

ahol:

- E = az üzemanyag használata során keletkező összes kibocsátás;
 e_{ec} = a nyersanyagok kitermelése vagy termesztése során keletkező kibocsátások;
 e_l = a földhasználat megváltozása által okozott szénkészslet-változásokból eredő éves kibocsátások;
 e_p = a feldolgozás során keletkező kibocsátások;
 e_{td} = a szállítás és a disztribúció során keletkező kibocsátások;
 e_u = az üzemanyag használatából eredő kibocsátások;
 e_{sca} = a jobb mezőgazdasági gazdálkodás révén a talaj szénmegkötő képességéből eredő kibocsátás-csökkentés;
 e_{ccs} = a szén megkötéséből és geológiai tárolásából eredő kibocsátás-csökkentés;
 e_{ccr} = a szén megkötéséből és helyettesítéséből eredő kibocsátás-csökkenés; és
 e_{ee} = a kogenerációból származó villamosenergia-többletből eredő kibocsátás-csökkenés.

A gépek és berendezések gyártása során keletkező kibocsátásokat nem kell figyelembe venni.

2. A tüzelőanyagokból eredő üvegházhatású gázkibocsátást (E) az egy MJ tüzelőanyagra jutó CO_2 grammjának egyenértékében kell kifejezni, $\text{gCO}_{2\text{eq}}/\text{MJ}$.
3. A 2. ponttól eltérve a $\text{gCO}_{2\text{eq}}/\text{MJ}$ -ban kiszámított értékeket ki lehet igazítani a hasznos üzem tekintetében a tüzelőanyagok között tapasztalható különbségek figyelembevétele érdekében, km/MJ -ban kifejezve. Ilyen kiigazításokra csak akkor van lehetőség, ha a hasznos üzem tekintetében fennálló különbségeket bizonyítékokkal alátámasztják.
4. A bioüzemanyagok használatából eredő, az üvegházhatású gázok kibocsátásában jelentkező csökkenést a következők szerint kell kiszámítani:

$$\text{CSÖKKENÉS} = (E_F - E_B)/E_F,$$

ahol:

- E_B = a bioüzemanyagok használatából eredő összes kibocsátás; és
 E_F = a fosszilisüzemanyag-komparátor használatából eredő összes kibocsátás.

5. Az 1. pont alkalmazásában a CO_2 , N_2O és CH_4 üvegházhatású gázokat kell figyelembe venni. A CO_2 -egyenérték kiszámításához a fent említett gázokat a következő értékekkel kell figyelembe venni:

CO_2 : 1

N_2O : 296

CH_4 : 23

6. A nyersanyagok kitermelése vagy termesztése során keletkező kibocsátásokba (e_{cc}), beletartoznak a kitermelés vagy a mezőgazdasági termesztési eljárások során keletkező kibocsátások; a nyersanyagok begyűjtése során keletkező kibocsátások; a hulladékokból és a szivárgásokból eredő kibocsátások; és a kinyeréshez vagy a termeléshez használt vegyszerek vagy egyéb termékek előállítása során keletkező kibocsátások. A nyersanyagtermelés vonatkozásában a szén-dioxid-megkötést nem kell figyelembe venni. Az olajkitermelést kísérő fáklyázásból származó üvegházhatásúgáz-kibocsátásnak a világ bármely pontján bekövetkező bizonyított csökkenését le kell vonni. A termesztésből eredő kibocsátásokra vonatkozó, a tényleges értékek használatának alternatíváját jelentő becslések kiszámíthatók az alapértelmezett értékek kiszámításánál figyelembe vett földrajzi területeknél kisebb területekre kiszámított átlagokból.
7. A földhasználat megváltozása által okozott szénkészlet-változásokból eredő éves kibocsátások (e_l), kiszámításához az összes kibocsátásokat egyenlően el kell osztani 20 évre. Az ilyen kibocsátások kiszámítása során a következő szabályt kell alkalmazni:

$$e_l = (CS_R - CS_A) \times 3,664 \times 1/20 \times 1/P - e_B \quad (1)$$

ahol:

e_l = a földhasználat megváltozása által okozott szénkészlet-változásokból eredő éves kibocsátások (a bioüzemanyagból származó energia egy egységére jutó CO_2 -egyenérték tömegeként számítva);

CS_R = a referencia-földhasználatához hozzárendelt területegységenkénti szénkészlet (a területegységre jutó szén tömegében mérve, beleértve a talajt és a vegetációt is). A referencia-földhasználat a 2008 januárjában vagy a nyersanyag előállítása előtt 20 évvel aktuális földhasználat, bármelyik is a későbbi;

CS_A = a tényleges földhasználatához hozzárendelt területegységenkénti szénkészlet (a területegységre jutó szén tömegében mérve, beleértve a talajt és a vegetációt is). Azokban az esetekben, ahol a szénkészlet egy évnél hosszabb ideig halmozódik fel, a CS_A -hoz rendelt érték a húsz év elteltével vagy a gabona beérésekor becsült területegységenkénti szénkészlet, a korábban bekövetkező figyelembevételével;

P = a növény produktivitása (a bioüzemanyagokból egységnyi területen évente előállított energia); és

e_B = 29 $\text{gCO}_{2\text{eq}}/\text{MJ}$ értékű bónusz olyan bioüzemanyagokra, amelyek esetében a biomasszát a termelésbe viszaállított, degradálódott földterületről nyerik, és a 8. pontban felsorolt feltételek teljesülnek.

8. A 29 $\text{gCO}_{2\text{eq}}/\text{MJ}$ értékű bónusz akkor adható meg, ha az adott földterületről bizonyítható, hogy:
- 2008 januárjában nem állt mezőgazdasági vagy más célú használat alatt; és
 - az alábbi kategóriák valamelyikébe tartozik:
 - súlyosan degradálódott földterület, beleértve a korábban mezőgazdasági célra használt földterületeket is;
 - erősen szennyezett földterület.

A 29 $\text{gCO}_{2\text{eq}}/\text{MJ}$ értékű bónusz a földterület mezőgazdasági használatra való átállításának időpontjától számított legfeljebb 10 évig érvényes, feltéve hogy az i. alponthoz tartozó földterületek esetében biztosított a szénkészlet folyamatos növekedése és az erózió jelentős csökkentése, a ii. alponthoz tartozó földterületek esetében pedig a talajszennyeződés mértéke csökken.

9. A 8. pont b) alpontjában említett kategóriák meghatározása a következő:
- „súlyosan degradálódott földterület”: olyan földterület, amelynek esetében hosszabb időszak során jelentős szikesedés volt tapasztalható, vagy amelynek a szervesanyag-tartalma különösen alacsony, és súlyosan erodálódott;
 - „erősen szennyezett földterület”: olyan földterület, amely a talajszennyeződés mértéke miatt élelmiszer- vagy takarmánytermelésre nem alkalmas.

Ide tartoznak azok a földterületek is, amelyekről a Bizottság a 7c. cikk (3) bekezdése negyedik albekezdésének megfelelően határozatot hozott.

(1) A CO_2 molekulatömegének (44,010 g/mol) a szén molekulatömegével (12,011 g/mol) való elosztása révén kapott hányados 3,664.

10. A 2009/28/EK irányelv V. melléklete C. részének 10. pontja értelmében elfogadott iránymutatások szolgálnak ezen irányelv alkalmazásában a talajban lévő szén-dioxid-készletek kiszámításának alapjául.
11. A feldolgozás során keletkező kibocsátásokba (e_p) beletartoznak maguk a feldolgozás során keletkező kibocsátások; a hulladékokból és a szivárgásokból eredő kibocsátások; és a feldolgozáshoz használt vegyszerek vagy egyéb termékek előállítása során keletkező kibocsátások.

A nem az üzemanyag-előállító üzemben előállított villamosenergia-fogyasztás elszámolásához ennek a villamos energiának az előállítására és elosztására jellemző üvegházhatásúgáz-kibocsátás-intenzitást úgy kell tekinteni, hogy az megegyezik az egy meghatározott régióban a villamos energia előállítására és elosztására jellemző átlagos kibocsátási intenzitással. E szabály alóli kivételként a termelők átlagértéket is alkalmazhatnak egy egyedi villamosenergia-előállító üzem esetében az ebben az üzemben megtermelt villamos energiára, ha ez az üzem nem csatlakozik a villamosenergia-hálózathoz.

12. A szállítás és az elosztás során keletkező kibocsátásokba (e_d) beletartoznak a nyersanyagok és a félkész anyagok szállítása és tárolása során keletkező kibocsátások és a késztermékek tárolása és elosztása során keletkező kibocsátások. A szállítás és az elosztás során keletkező, a 6. pont szerint figyelembe veendő kibocsátásokra ez a pont nem terjed ki.
13. Az üzemanyag felhasználásából eredő kibocsátásokat (e_u) a bioüzemanyagok esetében nullának kell tekinteni.
14. A szén megkötéséből és geológiai tárolásából eredő kibocsátáscsökkenésbe (e_{ccs}) – amelyet az e_p értékben még nem vettek figyelembe – csak azok a kibocsátott CO_2 megkötésével és tárolásával elkerült kibocsátások számíthatók bele, amelyek közvetlenül összefüggnek az üzemanyag kitermelésével,állításával, feldolgozásával és elosztásával.
15. A szén megkötéséből és helyettesítéséből eredő kibocsátáscsökkenésbe (e_{ccr}) csak az olyan CO_2 -megkötéssel elkerült kibocsátások számíthatók bele, amelyek esetében a szén biomassza eredetű, és azt a fosszilis CO_2 helyettesítésére használják kereskedelmi termékekben és szolgáltatásokban.
16. A kogenerációból származó villamosenergia-többletből eredő kibocsátás-csökkenést (e_{ec}) csak az olyan üzemanyag-előállító rendszerek által termelt többlet villamos energia vonatkozásában lehet figyelembe venni, amelyek kogenerációs elven működnek, kivéve ha a kogenerációhoz használt üzemanyag a mezőgazdasági növényi maradványon kívüli társtermék. Ennek a többlet villamos energiának az elszámolásához a kogenerációs egység méretét úgy kell tekinteni, hogy az megegyezik az ahhoz szükséges minimális mérettel, hogy a kogenerációs egység szolgáltatni tudja az üzemanyag-termeléshez szükséges hőt. Az ezzel a többlet villamos energiával összefüggésben keletkező, az üvegházhatású gázok kibocsátásában jelentkező csökkenést úgy kell tekinteni, hogy az megegyezik azzal a mennyiségű üvegházhatású gázzal, amelyet megegyező mennyiségű villamos energiának a kogenerációs egységben használttal azonos üzemanyaggal történő előállítása során bocsátának ki.
17. Ha az üzemanyag-előállítási eljárás kombinálva állítja elő azt az üzemanyagot, amelynek vonatkozásában a kibocsátást számítják és egy vagy több egyéb terméket („társtermékek”), akkor az üvegházhatású gázkibocsátást meg kell osztani az üzemanyag vagy annak köztes terméke és a társtermékek között azok energiatartalmának arányában (ez utóbbit a villamos energián kívüli társtermékek esetében az alsó fűtőértéken kell meghatározni).
18. A 17. pontban említett számítás alkalmazásában a szétosztandó kibocsátások az $e_{ec} + e_l + e_p$, e_{td} és e_{ee} azon hányada, amelyre az előállítási folyamat azon lépéséig bezárólag kerül sor, amikor melléktermékeket állítanak elő. Ha az életciklus során a folyamat egy korábbi lépésében a melléktermékekhez való hozzárendelésre került sor, akkor azoknak a kibocsátásoknak azt a hányadát kell az összes kibocsátás helyett erre a célra felhasználni, amelyet az utolsó ilyen folyamatlépésben a közbelső üzemanyagtermékhez kiosztottak.

Minden mellékterméket, beleértve a 16. pont hatálya alá nem tartozó villamos energiát is, e számításához figyelembe kell venni, kivéve a mezőgazdasági növényi maradványokat, ideértve a szalmát, a kiperéselt cukornádat, a héjakat, a kukoricacsöveket és a dióhéjat. A negatív energiatartalmú melléktermékeket nulla energiatartalommal rendelkezőnek kell tekinteni a számítás során.

A hulladékokat, a mezőgazdasági növényi maradványokat, beleértve a szalmát, a kiperéselt cukornádat, a héjakat, a kukoricacsöveket és a dióhéjat, és a feldolgozás során keletkező maradványokat, beleértve a nyers glicerint (a nem finomított glicerint), az életciklus alatti üvegházhatású gázkibocsátásuk tekintetében nulla értékkel kell figyelembe venni ezen anyagok begyűjtési folyamatáig.

A finomítókban előállított üzemanyagok esetében a 17. pontban említett számítás alkalmazásában az elemzés egysége a finomító.

19. A 4. pontban említett számítás alkalmazásában a fosszilisüzemanyag-komparátor E_F a legutóbbi rendelkezésre álló tényleges átlagos kibocsátás a Közösségben elfogyasztott benzin és dízel fosszilis része tekintetében az ezen irányelv értelmében jelentettek szerint. Ha nem áll rendelkezésre adat a $83,8 \text{ gCO}_{2eq}/\text{MJ}$ értéket kell alkalmazni.

D. A bioüzemanyagokra vonatkozó diszaggregált alapértelmezett értékek

A termelésre vonatkozó diszaggregált értékek: „ e_{ec} ” az e melléklet C. részében meghatározottak szerint

Bioüzemanyag-előállítási mód	Jellemző üvegházhatású gáz kibocsátás (gCO _{2eq} /MJ)	Alapértelmezett üvegházhatású gáz kibocsátás (gCO _{2eq} /MJ)
cukorrépa-etanol	12	12
búza-etanol	23	23
a Közösségben előállított kukorica-etanol	20	20
cukornád-etanol	14	14
az etil-terc-butiléter megújuló energiaforrásokból előállított része (ETBE)	az etanol alkalmazott előállítási módjának értékével megegyező	
a tercier-amil-etil-éter megújuló energiaforrásokból előállított része (TAE)	az etanol alkalmazott előállítási módjának értékével megegyező	
repce-biodízel	29	29
napraforgó-biodízel	18	18
szójaolaj-biodízel	19	19
pálmaolaj-biodízel	14	14
növényi hulladékból vagy állati eredetű (*) olajokból előállított biodízel	0	0
hidrogénnel kezelt növényi olaj repceből	30	30
hidrogénnel kezelt növényi olaj napraforgóból	18	18
hidrogénnel kezelt növényi olaj pálmaolajból	15	15
tiszta növényi olaj repceből	30	30
biogáz organikus háztartási hulladékból sűrített földgázként	0	0
biogáz nedves trágyából sűrített földgázként	0	0
biogáz száraz trágyából sűrített földgázként	0	0

(*) Az 1774/2002/EK rendelet szerint 3. kategóriájú anyagként besorolt állati eredetű melléktermékekből előállított állati eredetű olajok kivételével.

A feldolgozásra vonatkozó diszaggregált értékek (beleértve a villamosenergia-többletet is): „ $e_p - e_{ec}$ ” az e melléklet C. részében meghatározottak szerint

Bioüzemanyag-előállítási mód	Jellemző üvegházhatású gáz kibocsátás (gCO _{2eq} /MJ)	Alapértelmezett üvegházhatású gáz kibocsátás (gCO _{2eq} /MJ)
cukorrépa-etanol	19	26
búza-etanol (a feldolgozáshoz használt üzemanyag megjelölése nélkül)	32	45
búza-etanol (a feldolgozáshoz használt üzemanyag kogenerációs lignit erőműben)	32	45
búza-etanol (a feldolgozáshoz használt üzemanyag földgáz hagyományos kazánban)	21	30
búza-etanol (a feldolgozáshoz használt üzemanyag kogenerációs földgáz erőműben)	14	19
búza-etanol (a feldolgozáshoz használt üzemanyag szalma kogenerációs erőműben)	1	1
a Közösségben előállított kukorica-etanol (a feldolgozáshoz használt üzemanyag kogenerációs földgáz erőműben)	15	21
cukornád-etanol	1	1

Bioüzemanyag-előállítási mód	Jellemző üvegházhatású gáz kibocsátás (gCO _{2eq} /MJ)	Alapértelmezett üvegházhatású gáz kibocsátás (gCO _{2eq} /MJ)
az ETBE megújuló energiaforrásokból előállított része	az etanol alkalmazott előállítási módjának értékével megegyező	
a TAE megújuló energiaforrásokból előállított része	az etanol alkalmazott előállítási módjának értékével megegyező	
repce-biodízel	16	22
napraforgó-biodízel	16	22
szójaolaj-biodízel	18	26
pálmaolaj-biodízel (meg nem határozott eljárás)	35	49
pálmaolaj-biodízel (az eljárás során metán-megkötés történik az olajsajtólóban)	13	18
növényi hulladékból vagy állati eredetű olajokból előállított biodízel	9	13
hidrogénezett növényi olaj repceből	10	13
hidrogénezett növényi olaj napraforgóból	10	13
hidrogénezett növényi olaj pálmaolajból (meg nem határozott eljárás)	30	42
hidrogénezett növényi olaj pálmaolajból (az eljárás során metán-megkötés történik az olajsajtólóban)	7	9
tiszta növényi olaj repceből	4	5
biogáz organikus háztartási hulladékból sűrített földgázként	14	20
biogáz nedves trágyából sűrített földgázként	8	11
biogáz száraz trágyából sűrített földgázként	8	11

A szállításra és elosztásra vonatkozó diszaggregált értékek: „e_{td}”: az e melléklet C. részében meghatározottak szerint

Bioüzemanyag-előállítási mód	Jellemző üvegházhatású gáz kibocsátás (gCO _{2eq} /MJ)	Alapértelmezett üvegházhatású gáz kibocsátás (gCO _{2eq} /MJ)
cukorrépa-etanol	2	2
búza-etanol	2	2
a Közösségben előállított kukorica-etanol	2	2
cukornád-etanol	9	9
az ETBE megújuló energiaforrásokból előállított része	az etanol alkalmazott előállítási módjának értékével megegyező	
a TAE megújuló energiaforrásokból előállított része	az etanol alkalmazott előállítási módjának értékével megegyező	
repce-biodízel	1	1
napraforgó-biodízel	1	1
szójaolaj-biodízel	13	13
pálmaolaj-biodízel	5	5
növényi hulladékból vagy állati eredetű olajokból előállított biodízel	1	1
hidrogénezett növényi olaj repceből	1	1
hidrogénezett növényi olaj napraforgóból	1	1
hidrogénezett növényi olaj pálmaolajból	5	5
tiszta növényi olaj repceből	1	1
biogáz organikus háztartási hulladékból sűrített földgázként	3	3
biogáz nedves trágyából sűrített földgázként	5	5
biogáz száraz trágyából sűrített földgázként	4	4

A termelésre, feldolgozásra, szállításra és elosztásra vonatkozóan összesen

Bioüzemanyag-előállítási mód	Jellemző üvegházhatású gáz kibocsátás (gCO _{2eq} /MJ)	Alapértelmezett üvegházha- tású gáz kibocsátás (gCO _{2eq} /MJ)
cukorrépa-etanol	33	40
búza-etanol (a feldolgozáshoz használt üzemanyag megjelölése nélkül)	57	70
búza-etanol (a feldolgozáshoz használt üzemanyag kogenerációs lignit erőműben)	57	70
búza-etanol (a feldolgozáshoz használt üzemanyag földgáz hagyományos kazánban)	46	55
búza-etanol (a feldolgozáshoz használt üzemanyag kogenerációs földgáz erőműben)	39	44
búza-etanol (a feldolgozáshoz használt üzemanyag kogenerációs szalma erőműben)	26	26
a Közösségben előállított kukorica-etanol (a feldolgozáshoz használt üzemanyag kogenerációs földgáz erőműben)	37	43
cukornád-etanol	24	24
az ETBE megújuló energiaforrásokból előállított része	az etanol alkalmazott előállítási módjának értékével megegyező	
a TAE megújuló energiaforrásokból előállított része	az etanol alkalmazott előállítási módjának értékével megegyező	
repce-biodízel	46	52
napraforgó-biodízel	35	41
szójaolaj-biodízel	50	58
pálmaolaj-biodízel (meg nem határozott eljárás)	54	68
pálmaolaj-biodízel (az eljárás során metán-megkötés történik az olajsajtólóban)	32	37
növényi hulladékból vagy állati eredetű olajokból előállított biodízel	10	14
hidrogénezett növényi olaj repceből	41	44
hidrogénezett növényi olaj napraforgóból	29	32
hidrogénezett növényi olaj pálmaolajból (meg nem határozott eljárás)	50	62
hidrogénezett növényi olaj pálmaolajból (az eljárás során metán-megkötés történik az olajsajtólóban)	27	29
tiszta növényi olaj repceből	35	36
biogáz organikus háztartási hulladékból sűrített földgázként	17	23
biogáz nedves trágyából sűrített földgázként	13	16
biogáz száraz trágyából sűrített földgázként	12	15

E. **Becsült diszaggregált értékek az olyan jövőbeli bioüzemanyagok esetében, amelyek 2008 januárjában nem voltak jelen a piacon, vagy csak elhanyagolható mennyiségben voltak jelen**

A termelésre vonatkozó diszaggregált értékek: „e_{ec}” az e melléklet C. részében meghatározottak szerint

Bioüzemanyag-előállítási mód	Jellemző üvegházhatású gáz kibocsátás (gCO _{2eq} /MJ)	Alapértelmezett üvegházha- tású gáz kibocsátás (gCO _{2eq} /MJ)
búzaszalma-etanol	3	3
hulladékfa-etanol	1	1
termesztettfa-etanol	6	6
hulladékfa alapú Fischer-Tropsch dízel	1	1
termesztettfa alapú Fischer-Tropsch dízel	4	4
hulladékfa dimetil-éter (DME)	1	1
termesztettfa dimetil-éter (DME)	5	5
hulladékfa-metanol	1	1
termesztettfa-metanol	5	5
az metil-terc-butiléter megújuló energiaforrásokból előállított része (MTBE)	a metanol alkalmazott előállítási módjának értékével megegyező	

A feldolgozásra vonatkozó diszaggregált értékek (beleértve a villamosenergia-többletet is): „ $e_p - e_{ec}$ ” az e melléklet C. részében meghatározottak szerint

Bioüzemanyag-előállítási mód	Jellemző üvegházhatású gáz kibocsátás (gCO _{2eq} /MJ)	Alapértelmezett üvegházhatású gáz kibocsátás (gCO _{2eq} /MJ)
búzaszalma-etanol	5	7
Faetanol	12	17
fa alapú Fischer-Tropsch dízel	0	0
fa (dimetil-éter) (DME)	0	0
Fametanol	0	0
az MTBE megújuló energiaforrásokból előállított része	a metanol alkalmazott előállítási módjának értékével megegyező	

A szállításra és az elosztásra vonatkozó diszaggregált értékek: „ e_{td} ”: az e melléklet C. részében meghatározottak szerint

Bioüzemanyag-előállítási mód	Jellemző üvegházhatású gáz kibocsátás (gCO _{2eq} /MJ)	Alapértelmezett üvegházhatású gáz kibocsátás (gCO _{2eq} /MJ)
búzaszalma-etanol	2	2
hulladékfa-etanol	4	4
termesztettfa-etanol	2	2
hulladékfa alapú Fischer-Tropsch dízel	3	3
termesztettfa alapú Fischer-Tropsch dízel	2	2
hulladékfa dimetil-éter (DME)	4	4
termesztettfa dimetil-éter (DME)	2	2
hulladékfa-metanol	4	4
termesztettfa-metanol	2	2
az MTBE megújuló energiaforrásokból előállított része	a metanol alkalmazott előállítási módjának értékével megegyező	

A termelésre, előállításra, szállításra és elosztásra vonatkozó összérték:

Bioüzemanyag-előállítási mód	Jellemző üvegházhatású gáz kibocsátás (gCO _{2eq} /MJ)	Alapértelmezett üvegházhatású gáz kibocsátás (gCO _{2eq} /MJ)
búzaszalma-etanol	11	13
hulladékfa-etanol	17	22
termesztettfa-etanol	20	25
hulladékfa alapú Fischer-Tropsch dízel	4	4
termesztettfa alapú Fischer-Tropsch dízel	6	6
hulladékfa dimetil-éter (DME)	5	5
termesztettfa dimetil-éter (DME)	7	7
hulladékfa-metanol	5	5
termesztettfa-metanol	7	7
az MTBE megújuló energiaforrásokból előállított része	a metanol alkalmazott előállítási módjának értékével megegyező	

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS 2009/31/EK IRÁNYELVE

(2009. április 23.)

a szén-dioxid geológiai tárolásáról, valamint a 85/337/EGK tanácsi irányelv, a 2000/60/EK, a 2001/80/EK, a 2004/35/EK, a 2006/12/EK és a 2008/1/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv, valamint az 1013/2006/EK rendelet módosításáról

(EGT-vonatkozású szöveg)

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Közösséget létrehozó szerződésre és különösen 175. cikke (1) bekezdésére,

tekintettel a Bizottság javaslatára,

tekintettel az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére ⁽¹⁾,

a Régiók Bizottságával folytatott konzultációt követően,

a Szerződés 251. cikkében megállapított eljárásnak megfelelően ⁽²⁾,

mivel:

- (1) Az Egyesült Nemzetek éghajlat-változási keretegyezménye, amelynek elfogadása az 1993. december 15-i 94/69/EK tanácsi határozattal ⁽³⁾ történt, azt a végső célt kívánja elérni, hogy az üvegházhatású gázok légköri koncentrációja olyan szinten stabilizálódjon, amely meggátolja az éghajlati rendszerre gyakorolt veszélyes, emberi eredetű hatást.
- (2) A hatodik közösségi környezetvédelmi cselekvési program megállapításáról szóló, 2002. július 22-i 1600/2002/EK európai parlamenti és tanácsi határozat ⁽⁴⁾ kiemelt intézkedésként jelöli meg az éghajlatváltozással kapcsolatos teendőket. A program megerősíti a Közösség azon vállalását, hogy a 2008 és 2012 közötti időszakra az 1990-es szinthez képest 8 %-kal csökkenti az üvegházhatású gázok kibocsátását, továbbá azt, hogy hosszabb távon az üvegházhatású gázok kibocsátását világszinten az 1990-es szinthez képest körülbelül 70 %-kal kell csökkenteni.
- (3) „A globális éghajlatváltozás 2 Celsius-fokra való csökkentése – Az előttünk álló út 2020-ig és azon túl” címmel 2007. január 10-én elfogadott bizottsági közlemény rámutat arra, hogy ahhoz, hogy 2050-ig világszinten

a terveknek megfelelően 50 %-kal csökkenhessen a CO₂-kibocsátás, 2020-ig a fejlett ipari országokban 30 %-os csökkenést kell elérni, aminek 2050-re 60–80 %-ra kell növekednie; a közlemény rámutat továbbá arra, hogy ez a csökkentés műszakilag megvalósítható, és az előnyök bőségesen ellensúlyozzák a költségeket, eléréséhez ugyanakkor minden lehetőséget ki kell aknázni.

- (4) A szén-dioxid-leválasztása és geológiai tárolása (CCS) az éghajlatváltozás mérsékléséhez hozzájáruló áthidaló technológia. A folyamat az ipari létesítményekből származó szén-dioxid (CO₂) elkülönítését, a tárolóhelyre való elszállítását, valamint állandó tárolás céljából erre alkalmas, földfelszín alatti geológiai formációkba való besajtolását foglalja magában. Ennek a technológiának nem célja, hogy elősegítse a hagyományos tüzelőanyagokkal üzemeltetett erőművek részarányának növekedését. Nem kívánatos, hogy e technológia kifejlesztése az energiamegtakarítási politikák, a megújuló energiák és az egyéb biztonságos és fenntartható, alacsony CO₂-kibocsátású technológiák támogatására irányuló – kutatási és finanszírozási – erőfeszítések csökkenését eredményezze.
- (5) Az irányelv hatásának felmérésére irányuló, a Bizottság hatásvizsgálatában említett előzetes becslések szerint 2020-ig 7 millió tonna, 2030-ig pedig akár 160 millió tonna szén-dioxid tárolására kerülhet sor, feltéve, hogy 2020-ra 20 %-kal csökken az üvegházhatású gázok kibocsátása, valamint hogy a CCS magán-, nemzeti és közösségi támogatásban részesül és környezetvédelmi szempontból biztonságos technológiának bizonyul. 2030-ra az így elkerült CO₂-kibocsátás az Unióban előírt csökkentés mintegy 15 %-ának felelhetne meg.
- (6) A Közösség által a jövőben követendő éghajlat-változási politika elemzése céljából a „Nyerjük meg a csatát a globális éghajlatváltozás ellen” címmel 2005. február 9-én elfogadott bizottsági közleménnyel létrehozott második európai éghajlat-változási program keretében munkacsoport alakult a szén-dioxid elkülönítésével és geológiai tárolásával kapcsolatos kérdések vizsgálatára. A munkacsoport azt a feladatot kapta, hogy elemezze, hogyan használható fel a CCS az éghajlatváltozás mérséklésére. A munkacsoport 2006 júniusában részletes jelentést fogadott el, majd tett közzé a szabályozás kérdéséről. Ebben hangsúlyozta, hogy mind politikai, mind jogszabályi szinten keretet kellene meghatározni a CCS számára, és sürgette a Bizottságot, hogy a témában végezzen további kutatást.

(1) HL C 27., 2009.2.3., 75. o.

(2) Az Európai Parlament 2008. december 17-i véleménye (a Hivatalos Lapban még nem tették közzé) és a Tanács 2009. április 6-i határozata.

(3) HL L 33., 1994.2.7., 11. o.

(4) HL L 242., 2002.9.10., 1. o.

- (7) A „Fenntartható energiatermelés fosszilis tüzelőanyagokból: a csaknem kibocsátásmentes szénelapú energiatermelés megvalósítása 2020-ig” címmel 2007. január 10-én elfogadott bizottsági közlemény ismételt hangsúlyozta egy olyan keretszabályozás kialakításának szükségességét, amely a CO₂-szivárgás kockázatainak integrált elemzésén alapul, és a szivárgás kockázatát minimalizáló helyszín-kiválasztási követelményekre, a tárolás ellenőrzésére alkalmas monitoring- és jelentéstételi rendszerekre, valamint az esetleges károkozás megfelelő orvoslására egyaránt kiterjed. A közlemény a 2007. évre vonatkozóan cselekvési tervet határozott meg ezen a területen a Bizottság számára, amelynek értelmében a Bizottságnak kellően megalapozott keretet kellett kidolgoznia a CCS igazgatására, így különösen foglalkoznia kellett a keretszabályozás, az ösztönző-rendszer és támogató programok kialakításával, és külkapcsolati tevékenységet kellett végeznie, például műszaki együttműködés a legfontosabb országokkal a CCS terén.
- (8) 2007. márciusi ülészakán az Európai Tanács ugyancsak sürgette a tagállamokat és a Bizottságot, hogy törekedjenek a kutatás és a fejlesztés megerősítésére, valamint olyan műszaki, gazdasági és szabályozási feltételek kialakítására, amelyek biztosítják a meglévő jogi akadályok felszámolását, és – lehetőleg 2020-ig – lehetővé teszik, hogy az újonnan épülő fosszilis tüzelésű erőművekben környezeti szempontból biztonságos CCS-megoldások legyenek bevezethetők.
- (9) A 2008. márciusi Európai Tanács emlékeztetett arra, hogy a CCS szabályozó keretére vonatkozó javaslat célja annak biztosítása, hogy ez az új technológia környezetileg biztonságos módon kerüljön bevezetésre.
- (10) A 2008. júniusi Európai Tanács felszólította a Bizottságot, hogy a lehető leghamarabb terjesszen elő a tagállamok és a magánszektor beruházásait ösztönző mechanizmust, amely biztosítja akár tizenkét darab, CCS-t alkalmazó demonstrációs erőmű 2015-ig történő megépítését és üzembe helyezését.
- (11) Mindaddig a CCS különféle elemeit, vagyis a CO₂ leválasztását, szállítását és tárolását az ipari alkalmazáshoz szükségesnél kisebb léptékű kísérleti projektek keretében vizsgálták. Ezeket az elemeket egy teljes CCS-folyamatba kell integrálni, csökkenteni kell a technológiai költségeket, valamint több és jobb tudományos ismeretet kell összegyűjteni. Következésképpen fontos, hogy mielőbb megkezdődjenek a CCS-demonstrációs projekteknek egy integrált szakpolitikai keretben való végrehajtására irányuló közösségi erőfeszítések, ideértve különösen a CO₂-tárolás környezetvédelmi szempontból biztonságos alkalmazásával kapcsolatos jogi keretet, a különösen a további kutatás-fejlesztést célzó ösztönzőket, a demonstrációs projektekkel kapcsolatos erőfeszítéseket és az ismeretterjesztési intézkedéseket.
- (12) Nemzetközi szinten a CO₂ tengerfenék alatti geológiai formációkban történő geológiai tárolása elől elhárultak a jogi akadályok a tengernek a szemét és más anyagok által történő szennyezése megakadályozásáról szóló 1972. évi egyezményhez csatolt, 1996. évi londoni jegyzőkönyv és az Atlanti-óceán északkeleti térsége tengeri környezetének védelméről szóló egyezmény (OSPAR-egyezmény) alapján elfogadott, kapcsolódó kockázatkezelési keretrendszerek révén.
- (13) Az 1996. évi Londoni Jegyzőkönyv szerződő felei 2006-ban módosításokat fogadtak el a jegyzőkönyvhöz. Ezek a módosítások lehetővé teszik a CO₂-elkülönítésből származó CO₂-áramok tengerfenék alatti geológiai formációkban történő tárolásának szabályozását.
- (14) Az OSPAR-egyezmény szerződő felei 2007-ben olyan értelmű módosításokat fogadtak el az egyezmény mellékleteihez, amelyek lehetővé teszik a tengerfenék alatti geológiai formációkban történő CO₂-tárolást, határozatot fogadtak el a CO₂-áramok geológiai formációkban való, környezeti szempontból biztonságos tárolhatóságának biztosítására, továbbá OSPAR-iránymutatásokat fogadtak el a szóban forgó tevékenységgel összefüggő kockázatok elemzéséről és kezeléséről. A szerződő felek elfogadtak továbbá egy határozatot, amely a potenciális kedvezőtlen hatások miatt tiltja a CO₂ elhelyezését a tenger vízoszlopában és a tengerfenéken.
- (15) Közösségi szinten több olyan jogi aktus is hatályban van, amely – különösen a CO₂ elkülönítése és szállítása tekintetében – alkalmas a CCS bizonyos környezeti kockázatainak kezelésére; ezeket a jogi aktusokat ahol lehet, fel kell használni.
- (16) Egyes ipari tevékenységek tekintetében a környezet-szennyezés integrált megelőzéséről és csökkentéséről szóló, 2008. január 15-i 2008/1/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv⁽¹⁾ megfelelően szabályozza a CO₂ leválasztásához társuló, a környezetet és az emberi egészséget érintő kockázatokat, ezért azt alkalmazni kell az irányelv hatálya alá tartozó létesítményekből származó, geológiai tárolásra szánt CO₂-áramok leválasztására.
- (17) A geológiai tárolásra szánt CO₂-áramok elkülönítésére és szállítására indokolt alkalmazni az egyes köz- és magánprojektek környezetre gyakorolt hatásainak vizsgálatáról szóló, 1985. június 27-i 85/337/EGK tanácsi irányelv⁽²⁾. Az irányelvet az ezen irányelv hatálya alá tartozó tárolóhelyekre is indokolt alkalmazni.
- (18) Ezt az irányelvet a CO₂-nek a tagállamok területén, kizárólagos gazdasági övezetén és kontinentális talapzatán belül megvalósuló geológiai tárolására indokolt alkalmazni. Kíváncsú, hogy az irányelv ne legyen alkalmazandó az új termékekkel és eljárásokkal kapcsolatos kutatást, fejlesztést vagy tesztelést célzó, 100 kilotonna tervezett tárolási mennyiséget el nem érő projektekre. Ez a küszöbérték más kapcsolódó közösségi jogi aktusok szempontjából is alkalmas elhatárolásnak tűnik. Indokolt megtiltani a CO₂-nek az ezen irányelv területi hatályán kívülre nyúló tárolókomplexumokban való tárolását, valamint a CO₂-nek a vízoszlopban való tárolását.

⁽¹⁾ HL L 24., 2008.1.29., 8. o.⁽²⁾ HL L 175., 1985.7.5., 40. o.

- (19) Kíváncs, hogy a tagállamok saját területükön belül fenn-tartsák maguknak azon területek meghatározásának jogát, amelyeken belül tárolóhelyek jelölhetők ki. Ez magában foglalja a tagállamok arra vonatkozó jogát, hogy területük egyes részein vagy egészen ne engedélyezzenek tárolást, illetve elsőbbséget biztosítsanak a földfelszín alatti tér bár-mely egyéb célú hasznosításának, ideértve többek között a szénhidrogének kutatását, kitermelését és tárolását vagy a víztartók geotermikus célokra való felhasználását. Ezzel összefüggésben indokolt, hogy a tagállamok a potenciális tárolóhelyek energiával kapcsolatos hasznosításának egyéb lehetőségeit is kellően megfontolják, ideértve a tagállamok energiaellátásának biztonsága vagy a megújuló energiafor-rások létrehozása szempontjából fontos stratégiai lehetőségeket is. Az alkalmas tárolóhely kiválasztása alapvető szerepet játszik annak biztosításában, hogy a tárolt CO₂ teljes egészében és tartósan a tárolóhelyen belül maradjon. A tárolóhelyek kiválasztásakor a tagállamoknak indokolt a lehető legobjektívebb és leghatékonyabb módon figye-lembe venniük a geológiai jellemzőiket, például a földrengés veszélyét. Ennek megfelelően tárolóhelyként csak olyan terület jelölhető ki, ahol a szivárgásnak nem jelentős a koc-kázata, és egyébiránt nem várhatóak jelentős környezeti és egészségügyi következmények. E kritérium teljesülése érde-kében olyan konkrét követelményeket indokolt meghatá-rozni, amelyek a potenciális tárolókomplexum műszaki jellemzőinek meghatározásán és értékelésén alapulnak.
- (20) A növelt hatékonyságú szénhidrogén-kitermelés (EHR) a szénhidrogének víz besajtolása útján vagy más módon tör-ténő kinyerésén túli a kitermelését jelenti. Maga az EHR nem tartozik ezen irányelv hatálya alá. Ha azonban az EHR-t a szén-dioxid geológiai tárolásával együtt alkalmaz-zák, ezen irányelvnek a szén-dioxid környezetvédelmi szempontból biztonságos tárolására vonatkozó rendelkezéseit célszerű alkalmazni. Ez esetben ezen irányelvnek a szivárgásra vonatkozó rendelkezéseit nem célszerű alkalmazni a felszíni létesítményekből származó CO₂-kibocsátásra, amennyiben annak mennyisége nem haladja meg a szokásos szénhidrogén-kinyerési eljárás során elke-rülhetetlen mértéket, és így nem veszélyezteti a geológiai tárolás biztonságát, illetve nem károsítja a tárolókomple-xumot körülvevő környezetet. E kibocsátásokat az üveg-házhatást okozó gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerének létrehozásáról szóló, 2003. október 13-i 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv⁽¹⁾ szabályozza hatályának a tárolóhe-lyekre való kiterjesztésével; ez az irányelv előírja, hogy a szivárgásokért kibocsátási egységeket kell átadni.
- (21) Kíváncs, hogy a tagállamok a vonatkozó közösségi jog-szabályoknak megfelelően környezetvédelmi szempontból tájékozottasság a nyilvánosságot a geológiai szén-dioxid-tárolásról.
- (22) Kíváncs, hogy a területükön CO₂ geológiai tárolását engedélyezni szándékozó tagállamok felmérjék a területü-kön rendelkezésre álló tárolókapacitást. A Bizottságnak az ezen irányelvben előírt információcsere keretében célszerű megszerveznie az információk és a legjobb gyakorlatok e tagállamok közötti cseréjét.
- (23) A tagállamoknak meg kell határozniuk, hogy a tárolóhely kiválasztásához szükséges információk előállítása céljából mely esetekben szükséges földtani kutatást végezni. A föld-tani kutatást, azaz a felszín alá behatoló tevékenységeket engedélyhez kell kötni. A tagállamok nem kötelesek a kutatási engedélyek odaítélési eljárásaiban való részvétel-hez kritériumokat megállapítani, de amennyiben ezt teszik, biztosítaniuk kell legalább azt, hogy ezen eljárásokban a szükséges képességekkel rendelkező valamennyi jogalany részt vehessen. A tagállamoknak biztosítaniuk kell továb-bá, hogy az engedélyek kiadása objektív, közzétett és meg-különböztetéstől mentes kritériumok alapján történjen. A földtani kutatásra irányuló beruházások védelme és ösz-tönzése érdekében kíváncs, hogy a kutatási engedélyek behatárolt földrajzi területre és határozott időre szóljanak; indokolt úgy rendelkezni, hogy e határozott idő alatt az engedélyes kizárólagosan legyen jogosult a potenciális CO₂-tárolókomplexum kutatására. A tagállamoknak biz-tosítaniuk kell, hogy ezen időszak alatt a tárolókomplexum más, ezzel ellentétes célra ne legyen igénybe vehető. Amennyiben az engedélyes ésszerű időn belül semmilyen tevékenységet nem végez, a tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy a kutatási engedélyt visszavonják és más jog-alanyoknak is kiadhassanak ilyen engedélyt.
- (24) A tárolóhelyek üzemeltetését tárolási engedélyhez indokolt kötni. A tárolási engedélynek központi szerepet kell játszania annak biztosításában, hogy teljesüljenek ezen irányelv alapvető rendelkezései, és hogy – ebből következően – a geológiai tárolás környezetvédelmi szempontból biztonsá-gos módon valósuljon meg. A tárolási engedély odaítélé-sékor a versenytársakkal szemben elsőbbséget kell biztosítani a kutatási engedéllyel rendelkezőnek, aki általá-ban ekkorra már jelentős befektetéseket hajtott végre a leendő tárolóhellyel kapcsolatban.
- (25) Az irányelv alkalmazásának kezdeti szakaszában, az ezen irányelvben foglalt előírások egységes végrehajtása érdeké-ben egész Közösségben, valamennyi tárolási engedély iránti kérelmet annak kézhezvételét követően a Bizottság rendelkezésére kell bocsátani. A tárolási engedélyek terve-zetét továbbítani kell a Bizottságnak, hogy az engedélyter-vezetek kézhezvételétől számított négy hónapon belül véleményt nyilváníthasson azokról. A nemzeti hatóságok-nak ezt a véleményt az engedélyre vonatkozó végső dön-tésük meghozatalakor figyelembe kell venniük, és a Bizottság véleményétől való esetleges eltéréseket indokol-niuk kell. A közösségi szintű felülvizsgálatnak hozzá kell járulnia ahhoz is, hogy javuljon a közvéleménynek a CCS-be vetett bizalma.

(1) HL L 275., 2003.10.25., 32. o.

- (26) Az illetékes hatóságnak a tárolási engedélyt felül kell vizsgálnia és – szükség esetén – módosítania kell, vagy vissza kell vonnia egyebek mellett akkor, ha az üzemeltető szivárgásról vagy jelentős rendellenességről értesíti, ha az üzemeltető által benyújtott jelentésből vagy helyszíni ellenőrzés során az derül ki, hogy az engedélyben meghatározott feltételek nem teljesülnek, valamint akkor, ha egyébként úgy értesül, hogy az üzemeltető nem teljesíti az engedélyben meghatározott feltételeket. Az engedély bevonását követően az illetékes hatóságnak vagy új engedélyt kell kiadnia, vagy be kell zárnia a tárolóhelyet. Ezzel egy időben az illetékes hatóságnak kell átvállalnia a tárolóhellyel kapcsolatos felelősséget, ideértve a különös jogi kötelezettséget is. A felmerülő költségeket a korábbi üzemeltetővel meg kell téríttetni.
- (27) A CO₂-áram összetételére vonatkozóan olyan kritériumokat kell meghatározni, amelyek összhangban vannak a geológiai tárolás elsődleges céljával, vagyis annak megakadályozásával, hogy CO₂ kerüljön a légkörbe, és amelyek azokon a kockázatokon alapulnak, amelyeket a szennyezés jelenthet a szállító- és a tárolórendszer védelme és biztonsága, a környezet és az emberi egészség számára. Ebből a célból a CO₂-áram összetételét a besajtolás és a tárolás megkezdése előtt ellenőrizni kell. A CO₂-áram összetétele a leválasztó létesítményekben zajló folyamatok eredménye. A leválasztó létesítményeknek a 85/337/EGK irányelv hatálya alá vonását követően a leválasztásra vonatkozó engedélyezési folyamat során környezeti hatásvizsgálatot kell végezni. A leválasztó létesítményeknek a 2008/1/EK irányelv hatálya alá vonása pedig biztosítja, hogy ki kell dolgozni és alkalmazni kell a CO₂-áram összetételének javítására szolgáló legjobb eljárásokat. Emellett ezen irányelvvel összhangban a tárolóhely üzemeltetője csak abban az esetben fogadhat és sajtolhat be CO₂-áramot, ha elvégezték a CO₂-áram összetételének – ideértve a korrózív anyagokat is – vizsgálatát és a kockázatértékelést, továbbá ha a kockázatértékelés szerint a CO₂-áram szennyezettségi szintjei megfelelnek az ezen irányelvben említett, az összetételre vonatkozó kritériumoknak.
- (28) A monitoring alapvető szerepet játszik annak megítélésében, hogy a besajtolt CO₂ terv szerint viselkedik-e, történt-e anyagelvándorlás vagy szivárgás, és az esetleg észlelt szivárgás károsítja-e a környezetet vagy az emberi egészséget. Ebből a célból a tagállamoknak gondoskodniuk kell arról, hogy az üzemeltetés szakaszában az üzemeltető – konkrét monitoring követelményei alapján kidolgozott monitoringtervhez igazodva – folyamatosan ellenőrizze a tárolókomplexumot és a besajtolóberendezéseket. Ezt a tervet jóváhagyás céljából az illetékes hatóságnak be kell nyújtani. Tengerfenék alatti geológiai tárolás esetén a monitoringot hozzá kell igazítani a CCS tengeri környezetben történő kezeléséhez kapcsolódó sajátos feltételekhez.
- (29) Indokolt megkövetelni, hogy az üzemeltető – egyebek mellett a monitoring eredményeiről – legalább évente egyszer jelentést nyújtson be az illetékes hatóságnak. Emellett a tagállamoknak helyszíni ellenőrzési rendszert is fel kell állítaniuk annak biztosítására, hogy a tárolóhelyek üzemeltetése az irányelv követelményeinek megfelelően történjék.
- (30) Rendelkezni kell azokról a felelősségi szabályokról, amelyek akkor alkalmazandók, ha a tárolt CO₂-t nem sikerül egy helyben tartani, és ennek következtében helyi környezetkárosítás következik be, vagy kárt szenved az éghajlati rendszer. A környezetkárosítással (a védett fajok, illetve természetes élőhelyek, a vizek és a talaj károsításával) kapcsolatos felelősséget a környezeti károk megelőzése és felszámolása tekintetében a környezeti felelősségről szóló, 2004. április 21-i 2004/35/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv⁽¹⁾ szabályozza, amelyet alkalmazni kell az ezen irányelv hatálya alá tartozó tárolóhelyek üzemeltetésére. Az éghajlati rendszer szivárgás miatti károsodásáért viselt felelősségre a 2003/87/EK irányelv vonatkozik, a tárolóhelyekre történő kiterjesztésének megfelelően; az irányelv értelmében a szivárgás következtében a környezetbe jutó gázok ellenében kibocsátási egységeket kell leadni. Emellett ebben az irányelvben a tárolóhelyek üzemeltetőit arra is kötelezni kell, hogy szivárgás vagy jelentős rendellenesség esetén – egy, az illetékes nemzeti hatóságnak benyújtott és e hatóság által jóváhagyott korrekciós intézkedési terv alapján – korrekciós intézkedéseket hozzanak. Ha az üzemeltető nem hozza meg a szükséges korrekciós intézkedéseket, ezeket az intézkedéseket az illetékes hatóságnak kell meghoznia, és a költségeket az üzemeltetővel kell megtéríttetnie.
- (31) A tárolóhelyet az illetékes hatóság által erre feljogosított üzemeltető kérésére be kell zárni, ha az engedélyben meghatározott irányadó követelmények teljesültek; a tárolóhelyet be kell zárni továbbá akkor, ha az illetékes hatóság a tárolási engedély bevonását követően ekként dönt.
- (32) A tárolóhely bezárását követően, mindaddig, amíg a tárolóhelyre vonatkozó felelősséget az illetékes hatóságnak át nem adja, az üzemeltetőnek továbbra is felelnie kell ezen irányelv követelményeinek megfelelően – egy, a bezárást követő időszakra vonatkozóan az illetékes hatóságnak benyújtott és e hatóság által jóváhagyott terv alapján – a fenntartásért, a monitoringért és az ellenőrzésért, a jelentéstételi kötelezettség teljesítéséért és a korrekciós intézkedésekért, továbbá továbbra is felelnie kell valamennyi, a közösségi jog alapján egyébként irányadó kötelezettség teljesítéséért.
- (33) A tárolóhelyre vonatkozó felelősséget – ideértve a különös jogi kötelezettségeket is – akkor kell átadni az illetékes hatóságnak, ha és amikor minden rendelkezésre álló tény arra utal, hogy a tárolt CO₂ teljes egészében és tartósan a tárolóhelyen belül marad. E célból az üzemeltetőnek a felelősségátadás jóváhagyása céljából jelentést kell benyújtania az illetékes hatóságnak. Ezen irányelv alkalmazásának kezdeti szakaszában, az ezen irányelvben foglalt előírásoknak az egész Közösségben történő egységes végrehajtása érdekében, valamennyi jelentést annak kézhezvételét követően a Bizottság rendelkezésére kell bocsátani. A jóváhagyásról szóló határozatok tervezetét továbbítani kell a Bizottságnak, hogy a határozattervezetek kézhezvételétől számított négy hónapon belül véleményt nyilváníthasson azokról. A nemzeti hatóságoknak ezt a véleményt a jóváhagyási határozat meghozatalakor figyelembe kell venniük, és a Bizottság véleményétől való esetleges eltéréseket indokolniuk kell. A tárolási engedélyek tervezetének közösségi szintű felülvizsgálatához hasonlóan a jóváhagyásról szóló határozatok tervezetére vonatkozó felülvizsgálatnak is hozzá kell járulnia ahhoz, hogy javuljon a közvéleménynek a CCS-be vetett bizalma.

⁽¹⁾ HL L 143., 2004.4.30., 56. o.

- (34) Az ezen irányelvben, a 2003/87/EK irányelvben és a 2004/35/EK irányelvben megállapított felelőségeken kívüli felelőségeket – különös tekintettel a besajtolási szakaszra, a tárolóhely bezárására és a jogi kötelezettségeknek az illetékes hatóság számára történő átadását követő időtartamra vonatkozó felelőségekre – nemzeti szinten kell szabályozni.
- (35) A felelősség átadását követően a monitoringot olyan szintre kell csökkenteni, amely még lehetővé teszi a szivárgás vagy jelentős rendellenesség észlelését, de vissza kell azt állítani, ha szivárgást vagy jelentős rendellenességeket észlelnek. A felelősség átadását követően az illetékes hatóság nem térítheti meg a korábbi üzemeltetővel a felmerülő költségeket, kivéve ha a tárolóhely átadását megelőzően az üzemeltető mulasztást követett el.
- (36) Pénzügyi rendelkezést kell hozni annak biztosítása érdekében, hogy a bezárásra és a bezárást követő időszakra vonatkozó kötelezettségek, a 2003/87/EK határozatból fakadó kötelezettségek, valamint az ezen irányelvben a szivárgás és jelentős rendellenesség esetére előírt, korrekciós intézkedések meghozatalára vonatkozó kötelezettségek teljesítése megvalósítható legyen. A tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy a potenciális üzemeltető pénzügyi biztosíték vagy más, ezzel egyenértékű garancia nyújtásával gondoskodják a tartalékképzésről, amelynek a besajtolás megkezdése előtt érvényesnek és valóságosnak kell lennie.
- (37) A nemzeti hatóságoknak a felelősség átruházását követően költségeik, például monitoringköltségeik merülhetnek fel a CO₂ tárolásával kapcsolatban. Ezért az üzemeltetőnek a felelősség átadását megelőzően, a tagállamok által meghatározott szabályoknak megfelelően pénzügyi hozzájárulást kell nyújtania az illetékes hatóság számára. E hozzájárulásnak legalább 30 éves monitoring becsült költségét kell fedeznie. A pénzügyi hozzájárulás mértékét a Bizottság által elfogadandó iránymutatások alapján kell meghatározni az ezen irányelvben foglalt követelmények Közösségen belüli egységes alkalmazásának biztosítása érdekében.
- (38) A CO₂-szállítóhálózatokhoz és -tárolóhelyekhez való, a potenciális felhasználóknak az Unión belüli földrajzi helyzetétől független hozzáférés – a szén és a CCS egymáshoz viszonyított árának függvényében – feltételévé válhat a belső villamosenergia- és távhőpiacra való belépésnek vagy az e piacokon folytatott versenyképes működésnek. Ezért indokolt rendelkezni arról, hogy a potenciális használók a szóban forgó infrastruktúrához milyen feltételekkel nyelhetnek hozzáférést. Ezeket a feltételeket – a tisztességes, nyílt és megkülönböztetéstől mentes hozzáférés elvét alkalmazva – tagállami szinten kell meghatározni, továbbá figyelembe kell venni többek között a rendelkezésre álló vagy ésszerűen rendelkezésre bocsátható szállító- és tárolókapacitást, valamint azt, hogy a tagállamok a nemzetközi jogi eszközök és a közösségi jogszabályok alapján fennálló CO₂ kibocsátás-csökkentési kötelezettségük mekkora hányadát kívánják a CO₂ leválasztásával és geológiai tárolásával teljesíteni. A CO₂-szállító csővezetéseket lehetőség szerint úgy kell megtervezni, hogy megkönnyítsék az összetételre vonatkozó ésszerű minimumköszöbök teljesítő CO₂-áramok fogadását. A tagállamoknak vitarendezési mechanizmusokat is létre kell hozniuk annak érdekében, hogy a szállítóhálózatokhoz és -tárolóhelyekhez való hozzáféréssel kapcsolatban elkerülhetők legyenek a hosszadalmas vitarendezési eljárások.
- (39) Rendelkezéseket kell megállapítani annak biztosítására, hogy az országhatárokat átlépő CO₂-szállítás, valamint a határokon átnyúló tárolóhelyek és tárolókomplexumok tekintetében az érintett tagállamok illetékes hatóságai együttesen teljesítsék ezen irányelv és a közösségi jog egyéb követelményeit.
- (40) Az illetékes hatóságnak nyilvántartást kell készítenie és vezetnie a megadott tárolási engedélyekről, valamennyi bezárt tárolóhelyről és az ezeket övező tárolókomplexumokról, ideértve a térbeli kiterjedésüket ábrázoló térképeket is, amely nyilvántartást az illetékes nemzeti hatóságoknak a kapcsolódó tervezési és engedélyezési eljárások során figyelembe kell venniük. Erről a nyilvántartásról értesíteni kell a Bizottságot.
- (41) A tagállamoknak ezen irányelv végrehajtásáról – a Bizottság által a környezetre vonatkozó egyes irányelvek végrehajtásáról szóló jelentések egységesítéséről és ésszerűsítéséről szóló, 1991. december 23-i 91/692/EGK tanácsi irányelv⁽¹⁾ alapján összeállított kérdőívek felhasználásával – jelentésben kell beszámolniuk.
- (42) A tagállamoknak meg kell határozniuk az ezen irányelv alapján elfogadott nemzeti rendelkezések megsértése esetén alkalmazandó szankciókat. Ezeknek a szankcióknak hatékonynak, arányosnak és visszatartó erejűnek kell lenniük.
- (43) Az irányelv végrehajtásához szükséges intézkedéseket a Bizottságra ruházott végrehajtási hatáskörök gyakorlására vonatkozó eljárások megállapításáról szóló, 1999. június 28-i 1999/468/EK tanácsi határozattal⁽²⁾ összhangban kelljen elfogadni.
- (44) A Bizottságot fel kell hatalmazni különösen arra, hogy módosítsa a mellékleteket. Mivel ezek az intézkedések általános hatályúak és az irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek módosítására irányulnak, azokat az 1999/468/EK tanácsi határozat 5a. cikkében meghatározott ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással kell elfogadni.
- (45) A 85/337/EGK irányelvet módosítani kell oly módon, hogy hatálya a geológiai tárolásra szánt CO₂-áramok elkülönítésére és szállítására, valamint az ezen irányelv hatálya alá tartozó tárolóhelyekre is kiterjedjen. A 2004/35/EK irányelvet módosítani kell oly módon, hogy hatálya az ezen irányelv hatálya alá tartozó tárolóhelyek üzemeltetésére is kiterjedjen. A 2008/1/EK irányelvet módosítani kell oly módon, hogy hatálya az irányelv hatálya alá tartozó létesítményekből származó, geológiai tárolásra szánt CO₂-áramokra is kiterjedjen.

(1) HL L 377., 1991.12.31., 48. o.

(2) HL L 184., 1999.7.17., 23. o.

- (46) Ezen irányelv elfogadásának magas szintű védelmet kell biztosítania a környezet és az emberi egészség számára a CO₂ geológiai tárolásával járó kockázatokkal szemben. Ezért a hulladékokról szóló, 2006. április 5-i 2006/12/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv⁽¹⁾ és a hulladék-szállításról szóló, 2006. június 14-i 1013/2006/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet⁽²⁾ módosítani kell oly módon, hogy hatályuk ne terjedjen ki a geológiai tárolás céljából elkülönített és szállított CO₂-ra. A vízpolitika terén a közösségi fellépés kereteinek meghatározásáról szóló, 2000. október 23-i 2000/60/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv⁽³⁾ módosítani kell oly módon, hogy geológiai tárolás céljából lehetőség legyen a CO₂ sós vizet tartó víztartó rétegekbe történő besajtolására. Az ilyen besajtolásra vonatkoznak a felszín alatti vizek védelméről szóló közösségi jogszabályok rendelkezései, és a besajtolásnak összhangban kell lennie a 2000/60/EK irányelv 4. cikke bekezdésének b) pontjával, valamint a felszín alatti vizek szennyezés és állapotromlás elleni védelméről szóló, 2006. december 12-i 2006/118/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel⁽⁴⁾.
- (47) Az alacsony szén-dioxid-kibocsátású villamosenergia-termelésre való áttérés szükségesé teszi, hogy a fosszilis tüzelőanyagokkal végzett villamosenergia-termelés esetében az új beruházások elősegítsék a kibocsátás jelentős mértékű csökkentését. E célból a nagy tüzelőberendezésekből származó egyes szennyező anyagok levegőbe történő kibocsátásának korlátozásáról szóló 2001. október 23-i 2001/80/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv⁽⁵⁾ annak megkövetelésével kell módosítani, hogy valamennyi olyan, adott kapacitású tüzelőberendezés, amelyre ezen irányelv hatálybalépését követően adtak ki eredeti építési engedélyt vagy eredeti működési engedélyt, a telephelyén megfelelő hellyel rendelkezzen a CO₂ leválasztásához és sűrítéséhez szükséges berendezések számára, amennyiben alkalmas tárolóhelyek állnak rendelkezésre, valamint a CO₂ szállítása és a CO₂ leválasztásához szükséges átalakítások műszakilag és gazdaságilag megvalósíthatók. A szállítás és az átalakítások gazdasági megvalósíthatóságának értékelésekor figyelembe kell venni az átalakítás esetén az adott helyi körülmények között elkerült CO₂-kibocsátás várható költségeit és a Közösségen belüli kibocsátási egységek várható költségeit. Az előrejelzéseknek a legutóbbi tényeken kell alapulniuk; ezenkívül felül kell vizsgálni a műszaki opciókat és bizonytalansági elemzést kell végezni az értékelési folyamat tekintetében. Az illetékes hatóságnak az üzemeltető által készített felmérés és egyéb rendelkezésre álló – különösen a környezetvédelmet és az emberi egészséget érintő – információk alapján meg kell állapítania, hogy e feltételek teljesülnek-e.
- (48) Ezen irányelv végrehajtásának korai szakaszában szerzett tapasztalatok alapján a Bizottságnak 2015. június 30-ig célszerű felülvizsgálnia az irányelvet, és adott esetben módosítási javaslatokat kell előterjesztenie.
- (49) Mivel ezen irányelv célját, nevezetesen a CO₂ környezetvédelmi szempontból biztonságos tárolását szabályozó jogi keret kialakítását a tagállamok önmagukban nem tudják kielégítően megvalósítani, és ezért az annak léptéke és hatásai miatt közösségi szinten jobban megvalósítható, a Közösség intézkedéseket hozhat a Szerződés 5. cikkében foglalt szubszidiaritás elvének megfelelően. Az említett cikkben foglalt arányosság elvének megfelelően ez az irányelv nem lépi túl az e cél eléréséhez szükséges mértéket
- (50) A jogalkotás minőségének javításáról szóló intézményközi megállapodás⁽⁶⁾ 34. pontjával összhangban a tagállamokat ösztönzik arra, hogy – a maguk számára, illetve a Közösség érdekében – készítsék el saját táblázataikat, amelyekben a lehető legpontosabban bemutatják az irányelv és az azt átültető intézkedések közötti megfelelést, és hogy e táblázatokat tegyék közzé.
- (51) Ezt az irányelvet a Szerződés 87. és 88. cikkében foglalt rendelkezések sérelme nélkül kell alkalmazni,

ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

1. FEJEZET

TÁRGY, HATÁLY ÉS MEGHATÁROZÁSOK

1. cikk

Tárgy és cél

- (1) Az éghajlatváltozás elleni küzdelemhez való hozzájárulás céljából ez az irányelv jogi keretet hoz létre a szén-dioxid (CO₂) környezetvédelmi szempontból biztonságos geológiai tárolására.
- (2) A CO₂ környezetvédelmi szempontból biztonságos geológiai tárolásának célja a CO₂ állandó, elszigetelt elhelyezése olyan módon, hogy megelőzzék, vagy – amennyiben ez nem lehetséges – a lehető legnagyobb mértékben kiküszöböljék a környezetet és az emberi egészséget fenyegető kedvezőtlen hatásokat és kockázatokat.

2. cikk

Hatály és tilalom

- (1) Ezt az irányelvet a CO₂-nek a tagállamok területén, kizárólagos gazdasági övezetében és kontinentális talapzatán megvalósuló geológiai tárolására kell alkalmazni – az Egyesült Nemzetek tengerjogi egyezménye (UNCLOS) értelmében.

⁽¹⁾ HL L 114., 2006.4.27., 9. o. A 2006/12/EK irányelvet 2010. december 12-i hatállyal hatályon kívül helyezni a hulladékokról és egyes irányelvek hatályon kívül helyezéséről szóló, 2008. november 19-i 2008/98/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 312., 2008.11.22., 3. o.).

⁽²⁾ HL L 190., 2006.7.12., 1. o.

⁽³⁾ HL L 327., 2000.12.22., 1. o.

⁽⁴⁾ HL L 372., 2006.12.27., 19. o.

⁽⁵⁾ HL L 309., 2001.11.27., 1. o.

⁽⁶⁾ HL C 321., 2003.12.31., 1. o.

(2) Ezt az irányelvet nem kell alkalmazni a CO₂-nek új termékekkel és eljárásokkal kapcsolatos kutatás és fejlesztés vagy tesztelés céljából történő, 100 kilotonna tervezett mennyiséget el nem érő geológiai tárolására.

(3) Nem engedélyezhető a CO₂ tárolása olyan tárolókomplexxummal rendelkező tárolóhelyen, amely az (1) bekezdésben meghatározott területen kívülre terjed.

(4) Nem engedélyezhető a CO₂ tárolása a vízoszlopban.

3. cikk

Meghatározások

Ezen irányelv alkalmazásában:

1. „a CO₂ geológiai tárolása”: CO₂-áramoknak a földfelszín alatti geológiai formációkba történő besajtolása az ott megvalósuló tárolással együtt;
2. „vízoszlop”: víztest felülete és mederfenéki üledéke között elhelyezkedő, függőleges értelemben folytonos víztömeg;
3. „tárolóhely”: egy geológiai formációnak a CO₂ geológiai tárolására használt, meghatározott kiterjedésű térrésze, az ehhez kapcsolódó felszíni és besajtolóberendezésekkel együtt;
4. „geológiai formáció”: olyan litosztratigráfiai egység, amelyen belül kőzetrétegek különíthetők el és térképezhetők fel;
5. „szivárgás”: CO₂ eltávozása a tárolókomplexből;
6. „tárolókomplexbum”: a tárolóhely és a környező földtani összletek, amelyek hatással lehetnek a tárolás általános integritására és biztonságosságára (így például a másodlagos tározóközegekre);
7. „hidraulikai egység”: hidraulikailag összefüggő póruster, amelyben a nyomásátadás műszaki módszerekkel mérhető, és amelyet záró rétegek, úgymint vetők, sódómok, litológiai határok, vagy a geológiai formáció kiékelődése vagy felszínre bukkanása határol;
8. „földtani kutatás”: potenciális tárolókomplexbumok felmérése CO₂ geológiai tárolása céljából a felszín alá behatoló olyan tevékenységekkel, mint például a potenciális tárolókomplexbum rétegeiről fúrással szerzett földtani információk, valamint – adott esetben – a tárolóhely jellemzőinek megállapítása céljából végzett próbavesajtolások;
9. „kutatási engedély”: földtani kutatás végzésére feljogosító, írásba foglalt, indokolással ellátott, ezen irányelv követelményei alapján az illetékes hatóság által kiadott határozat, amely meghatározza a földtani kutatás végzésének feltételeit;
10. „üzemeltető”: az a természetes személy vagy köz-, illetve magántulajdonban lévő jogi személy, aki vagy amely a tárolóhelyet üzemelteti, a tárolóhely felett ellenőrzést gyakorol, vagy a nemzeti jog rendelkezései alapján a tárolóhely műszaki üzemeltetése felett meghatározó gazdasági befolyással rendelkezik;
11. „tárolási engedély”: egy adott tárolóhelyre vonatkozóan a CO₂ geológiai tárolására jogosító, írásba foglalt, indokolással ellátott, ezen irányelv követelményei alapján az illetékes hatóság által kiállított határozat (vagy határozatok), amely meghatározza a tárolás végzésének feltételeit;
12. „jelentős változtatás”: a tárolási engedélyben nem említett olyan változtatás, amely jelentős hatást fejthet ki a környezetre vagy az emberi egészségre;
13. „CO₂-áram”: CO₂-elkülönítési folyamatokból származó anyagáram;
14. „hulladék”: a 2006/12/EK irányelv 1. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében hulladéknak minősülő anyagok;
15. „CO₂-csőva”: a geológiai formációban szétáramló CO₂-halmaz;
16. „elvándorlás”: a CO₂ mozgása a tárolókomplexbumon belül;
17. „jelentős rendellenesség”: a besajtolási vagy a tárolási műveletekben vagy a tárolókomplexbum állapotában bekövetkező olyan rendellenesség, amely a szivárgás kockázatát hordozza magában, vagy kockázatot jelenthet a környezetre vagy az emberi egészségre;
18. „jelentős kockázat”: káresemény valószínűségének és a várható kár nagyságának együttese, amely nem hagyható figyelmen kívül anélkül, hogy az adott tárolóhely vonatkozásában kérdésessé válna ezen irányelv céljának teljesíthetősége;
19. „korrekciós intézkedések”: a jelentős rendellenességek kiigazítása vagy a szivárgás megszüntetése érdekében hozott olyan intézkedések, amelyek célja a tárolókomplexbumból való CO₂-kibocsátás megelőzése vagy annak megszüntetése;
20. „tárolóhely bezárása”: a CO₂-besajtolás végleges leállítása az adott tárolóhelyen;
21. „bezárást követő időszak”: tárolóhely bezárása utáni időszak, beleértve az illetékes hatóságnak történő felelősségátadás utáni időszakot is;
22. „szállítópórház”: a CO₂-nek a tárolóhelyre történő eljuttatását lehetővé tévő csővezeték-hálózat, beleértve a kapcsolódó nyomásfokozó állomásokat is.

2. FEJEZET

TÁROLÓHELYEK KIJELÖLÉSE ÉS KUTATÁSI ENGEDÉLYEK

4. cikk

Tárolóhelyek kijelölése

(1) A tagállamok fenntartják jogukat azon területek meghatározására, amelyeken belül ezen irányelv követelményei alapján tárolóhelyek jelölhetők ki. Ez magában foglalja a tagállamok jogát arra vonatkozóan, hogy területük valamely részén vagy egészen ne engedélyezzék a tárolást.

(2) A területükön CO₂ geológiai tárolását engedélyezni szándékozó tagállamoknak fel kell becslüniük a területük egyes részein vagy egészen rendelkezésre álló tárolókapacitást, adott esetben az 5. cikknek megfelelő földtani kutatást is engedélyezve. A Bizottság a 27. cikkben előírt információcsere keretében megszervezheti az információk és a legjobb gyakorlatok e tagállamok közötti cseréjét.

(3) Azt, hogy egy adott geológiai formáció alkalmas-e tárolóhelyként való igénybevételre, az I. mellékletben előírt kritériumok alapján, a potenciális tárolókomplexum és a környező terület jellemzése és vizsgálata révén kell megállapítani.

(4) Egy geológiai formáció csak akkor választható tárolóhelyként, ha a javasolt használati feltételek mellett nincs jelentős szivárgási kockázat, és ha nem áll fenn jelentős környezeti vagy egészségügyi kockázat.

5. cikk

Kutatási engedélyek

(1) Ha a tagállamok úgy határoznak, hogy a 4. cikk értelmében vett tárolóhely-kijelöléshez szükséges adatok megismerése végett földtani kutatást kell végezni, akkor gondoskodnak arról, hogy ilyen földtani kutatásra kutatási engedély nélkül ne kerülhessen sor.

A kutatási engedély adott esetben kiterjedhet a próbabesajtoláshoz kapcsolódó monitoringra is.

(2) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy a kutatási engedélyek odaítélésére szolgáló eljárásokban a szükséges képességekkel rendelkező valamennyi jogalany részt vehessen, valamint arról, hogy az engedélyek megadása vagy megtagadása objektív, közzétett és a hátrányos megkülönböztetést kizáró kritériumok alapján történjen.

(3) A kutatási engedély érvényességi ideje nem haladhatja meg az engedélyezett földtani kutatás elvégzéséhez szükséges időtartamot. A tagállamok azonban meghosszabbíthatják az engedély érvényességi idejét, amennyiben a megállapított időtartam nem elegendő az adott földtani kutatás befejezéséhez, és amennyiben a földtani kutatást az engedélynek megfelelően végezték. A kutatási engedélyeket egy behatárolt földrajzi területre kell kiadni.

(4) A kutatási engedély jogosultja a potenciális CO₂-tárolókomplexum tekintetében kizárólagos kutatási joggal rendelkezik. A tagállamok biztosítják, hogy az engedélyben meghatározott időszak alatt a komplexum más, ezzel ellentétes célra ne legyen igénybe vehető.

3. FEJEZET

TÁROLÁSI ENGEDÉLYEK

6. cikk

Tárolási engedélyek

(1) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy tárolóhely csak tárolási engedéllyel üzemelhessen, hogy egy adott tárolóhelyet csak egy üzemeltető üzemeltethessen, és hogy különböző, egymással ellentétes célú használatot ne engedélyezzenek.

(2) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy a tárolási engedélyek odaítélésére szolgáló eljárásokban a szükséges képességekkel rendelkező valamennyi jogalany részt vehessen, valamint arról, hogy az engedélyek megadása objektív, közzétett és átlátható kritériumok alapján történjen.

(3) Az ezen irányelvben meghatározott követelmények sérelme nélkül, egy adott helyre vonatkozó tárolási engedély odaítélése tekintetében elsőbbséget élvez az adott helyre érvényes kutatási engedély jogosultja, feltéve, hogy az adott helyen befejeződött a földtani kutatás, a kutatási engedélyben meghatározott valamennyi feltétel teljesült, továbbá a tárolási engedély iránti kérelmet a kutatási engedély érvényességi ideje alatt nyújtották be. A tagállamok biztosítják, hogy a komplexum egymással ellentétes célú használatát az engedélyezési eljárás ideje alatt ne engedélyezzék.

7. cikk

A tárolási engedély kérelmezése

A tárolási engedély kiadása céljából az illetékes hatóságnak benyújtott kérelmeknek legalább az alábbi információkat kell tartalmazniuk:

1. a leendő üzemeltető neve és címe;
2. a leendő üzemeltető műszaki alkalmasságának igazolása;
3. a tárolóhely és a tárolókomplexum adatait, valamint – a 4. cikk (3) és (4) bekezdésének megfelelően – a tárolás várható biztonságosságnak értékelését;
4. a besajtolni és tárolni kívánt CO₂ összmennyisége, a várható források és szállítási módok, a CO₂-áramok összetétele, a besajtolási sebesség és nyomás, valamint a besajtolóberendezések elhelyezkedése;
5. a jelentős rendellenességek megelőzésére irányuló intézkedések leírása;
6. a 13. cikk (2) bekezdésének megfelelően a monitoringtervvel irányuló javaslat;

7. a 16. cikk (2) bekezdésének megfelelően a korrekciós intézkedési tervre irányuló javaslat;
8. a 17. cikk (3) bekezdésének megfelelően a bezárást követő időszakra vonatkozó ideiglenes tervre irányuló javaslat;
9. a 85/337/EGK irányelv 5. cikkében előírt információkat;
10. annak igazolása, hogy a 19. cikkben előírt pénzügyi biztosíték vagy más, azzal egyenértékű intézkedés a besajtolás megkezdését megelőzően érvényes és hatályos.

8. cikk

A tárolási engedély kiadásának feltételei

Az illetékes hatóság tárolási engedélyt csak akkor adhat ki, ha teljesülnek a következő feltételek:

1. a 7. cikknek megfelelően benyújtott kérelem és bármely egyéb releváns információ alapján az illetékes hatóság meggyőződött az alábbiakról:
 - a) az ezen irányelvben és bármely egyéb vonatkozó közösségi jogszabályban előírt valamennyi vonatkozó követelmény teljesült;
 - b) az üzemeltető pénzügyileg stabil, a terület üzemeltetésére és a terület felett gyakorolt ellenőrzésre műszakilag felkészült és e tekintetben megbízható, továbbá az üzemeltető és a személyi állomány valamennyi tagja számára biztosították a szakmai és műszaki továbbképzést és képzést;
 - c) ha egy adott hidraulikai egységben egynél több tárolóhely található, a lehetséges nyomáskölcsönhatások nem befolyásolják azt, hogy a két tárolóhely egyaránt megfelelő az ezen irányelvben foglalt előírásoknak;
2. az illetékes hatóság figyelembe vette az engedélytervezettel kapcsolatos, a 10. cikk szerinti bizottsági véleményt.

9. cikk

A tárolási engedélyek tartalma

Az engedély legalább a következőket tartalmazza:

1. az üzemeltető neve és címe;
2. a tárolóhely és a tárolókomplexum pontos helye és határai, valamint a hidraulikai egységre vonatkozó információk;
3. a tároló üzemeltetésére vonatkozó követelmények, a CO₂ a geológiai tárolásra engedélyezett összmenyisége, a tárolónyomás határértékei, a legnagyobb besajtolási sebesség és nyomás;

4. a 12. cikknek megfelelően a CO₂-áram összetételére és a CO₂-áram befogadási eljárására vonatkozó követelmények, valamint, szükség szerint, a besajtolásra és a tárolásra – különösen a jelentős rendellenességek megelőzésére – vonatkozó további követelmények;
5. a 13. cikknek megfelelően a monitoringterv jóváhagyott szövegét, a terv végrehajtására vonatkozó kötelezettséget és a terv átdolgozására vonatkozó követelményeket, valamint a 14. cikknek megfelelően a jelentéstételi követelményeket;
6. a 16. cikknek megfelelően azt a követelményt, hogy szivárgás és jelentős rendellenesség esetén értesíteni kell az illetékes hatóságot; a korrekciós intézkedési terv jóváhagyott változatát, valamint azt a kötelezettséget, hogy szivárgás és jelentős rendellenesség esetén a korrekciós intézkedési terv szerint kell eljárni;
7. a 17. cikkben említetteknek megfelelően a bezárás feltételei és a bezárást követő időszakra vonatkozó jóváhagyott előzetes terv;
8. a 11. cikknek megfelelően a tárolási engedély felülvizsgálatának, módosításának és visszavonásának szabályait;
9. a 19. cikknek megfelelően pénzügyi biztosíték vagy más, ezzel egyenértékű garancia biztosítására és fenntartására vonatkozó követelmény.

10. cikk

A tárolási engedély tervezetének bizottsági felülvizsgálata

(1) A tagállamok az engedélykérelmeket a kézhezvételtől számított egy hónapon belül a Bizottság rendelkezésére bocsátják. A tagállamok ezenkívül azon egyéb kapcsolódó anyagokat is rendelkezésére bocsátják, amelyeket az illetékes hatóságnak a tárolási engedély megadásáról szóló határozat meghozatalakor figyelembe kell vennie. A tagállamok valamennyi tárolási engedély tervezetéről és a határozattervezet elfogadása során figyelembe vett valamennyi egyéb anyagról tájékoztatják a Bizottságot. A Bizottság a tárolási engedélyek tervezetének kézhezvételétől számított négy hónapon belül nem kötelező erejű véleményt adhat ki. Ha a Bizottság úgy határoz, hogy nem ad ki véleményt, erről az engedély tervezetének benyújtását követő egy hónapon belül tájékoztatja a tagállamot, megjelölve indokait.

(2) Az illetékes hatóság a végleges határozatról értesíti a Bizottságot, és ha a Bizottság véleményétől eltért, megjelöli ennek indokait.

11. cikk

A tárolási engedély megváltoztatása, felülvizsgálata, naprakésszé tétele és visszavonása

(1) Az üzemeltető tájékoztatja az illetékes hatóságot a tárolóhely üzemeltetésével kapcsolatban tervezett változtatásokról, beleértve az üzemeltetőt érintő változtatásokat is. Az illetékes hatóság szükség esetén naprakésszé teszi a tárolási engedélyt vagy az abban foglalt feltételeket.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy az ezen irányelvvel összhangban kiállított új vagy naprakésszé tett tárolási engedély nélkül jelentős változtatás végrehajtására ne kerüljön sor. Ezen esetekben a 85/337/EGK irányelv II. melléklete 13. pontja első francia bekezdését kell alkalmazni.

(3) Az illetékes hatóság felülvizsgálja, és szükség szerint naprakésszé teszi, vagy végső esetben visszavonja a tárolási engedélyt:

- a) ha a 16. cikk (1) bekezdése szerint szivárgásról vagy jelentős rendellenességekről értesítették, vagy ezek tudomására jutottak;
- b) ha a 14. cikk alapján benyújtott jelentés vagy a 15. cikk alapján elvégzett helyszíni környezetvédelmi ellenőrzés arról tanúskodik, hogy az engedélyben foglalt feltételek nem teljesülnek vagy szivárgás vagy jelentős rendellenesség kockázata áll fenn;
- c) ha tudomása van arról, hogy az üzemeltető bármely más módon nem teljesíti az engedélyben foglalt feltételeket;
- d) ha az a legutóbbi tudományos megállapítások és a technológia fejlődése alapján szükségesnek tűnik; vagy
- e) az a)–d) pontban foglaltak sérelme nélkül az engedély kiadását követően öt évvel, majd azt követően tízévente.

(4) Miután az engedélyt a (3) bekezdésnek megfelelően visszavonta, az illetékes hatóság vagy új tárolási engedélyt ad ki, vagy – a 17. cikk (1) bekezdése c) pontjának megfelelően – a tárolóhelyet bezárja. Új tárolási engedély kiállításáig, az ezen irányelvben megállapított előírásoknak megfelelően, az illetékes hatóság ideiglenesen átvállalja a fogadási kritériumokkal – amennyiben az illetékes hatóság folytatni kívánja a CO₂ besajtolását –, a monitoringgal és a korrekciós intézkedésekkel kapcsolatos valamennyi jogi kötelezettséget, szivárgások esetén a kibocsátási egységek átadását a 2003/87/EK irányelv szerint, valamint a 2004/35/EK irányelv 5. cikkének (1) és 6. cikkének (1) bekezdése szerinti megelőző és kárfelszámolási intézkedéseket. Az illetékes hatóság a korábbi üzemeltetővel megterített valamennyi felmerült költséget, többek között a 19. cikkben említett pénzügyi biztosíték felhasználása révén. A tárolóhelynek a 17. cikk (1) bekezdésének c) pontja szerinti bezárása esetén alkalmazni kell a 17. cikk (4) bekezdését.

4. FEJEZET

ÜZEMELTETÉS, BEZÁRÁS ÉS A BEZÁRÁST KÖVETŐ IDŐSZAKRA VONATKOZÓ KÖTELEZETTSÉGEK

12. cikk

A CO₂-áram befogadásának kritériumai és eljárása

(1) A CO₂-áramnak túlnyomórészt szén-dioxidból kell állnia. Ennek megfelelően hulladékot vagy más anyagot, e hulladék vagy más anyag ártalmatlanítása céljából, nem szabad hozzáadagolni. A CO₂-áram azonban tartalmazhat olyan, véletlenül bekerült anyagokat, amelyek a forrásból, a leválasztási vagy a besajtolási eljárásból származnak, továbbá olyan anyagok nyomait, amelyeket a CO₂-migráció nyomon követése és ellenőrzése céljából

adtak a CO₂-áramhoz. Valamennyi véletlenül bekerült vagy hozzáadott anyag koncentrációja nem érheti el azt a szintet, amely:

- a) kedvezőtlenül befolyásolná a tárolóhely integritását vagy a kapcsolódó szállítási infrastruktúrát;
- b) jelentős kockázatot jelentene a környezetre vagy az emberi egészségre; vagy
- c) sértené az alkalmazandó közösségi jogszabályokban megfogalmazott követelményeket.

(2) A Bizottság iránymutatásokat fogadhat el, melyek segítségül szolgálnak az (1) bekezdésben megállapított kritériumok tiszteletben tartása érdekében alkalmazandó eseti feltételek meghatározásához.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy az üzemeltető

- a) csak abban az esetben fogadhasson és sajtolhasson be CO₂-áramot, ha elvégezték a CO₂-áram összetételének – ideértve a maró anyagokat is – vizsgálatát és a kockázatértékelést, továbbá ha a kockázatértékelés szerint a szennyezettségi szintek megfelelnek az (1) bekezdésben említett feltételeknek.
- b) nyilvántartást vezessen a szállított és besajtolt CO₂-áramok mennyiségéről és jellemzőiről, beleértve azok összetételét is.

13. cikk

Monitoring

(1) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy az üzemeltető folyamatosan ellenőrizze a besajtolóberendezéseket és a tárolókomplexumot (ideértve, hacsak lehetséges, a CO₂-csövét is), továbbá – szükség szerint – a tárolókomplexumot körülvevő környezetet annak érdekében, hogy:

- a) összehasonlíthassa a CO₂ és a rétegvíz tényleges és modell alapján várt viselkedését a tárolóhelyen belül;
- b) észlelje a jelentős rendellenességeket;
- c) kimutathassa az esetleges CO₂-elvándorlást;
- d) kimutathassa az esetleges CO₂-szivárgást;
- e) kimutassa a tárolókomplexumot körülvevő környezetre – különösen az ivóvízre –, a lakosságra vagy a környező bioszféra felhasználóira gyakorolt jelentős mértékű kedvezőtlen hatásokat;
- f) értékelhesse a 16. cikk alapján meghozott korrekciós intézkedéseket;
- g) naprakésszé tegye a tárolókomplexum rövid és hosszú távú biztonságosságának és integritásának értékelését, beleértve annak értékelését is, hogy a tárolt CO₂ teljes egészében és tartósan a tárolóhelyen belül marad-e.

(2) A monitoringot egy, a II. mellékletben előírt követelményeknek megfelelően – amelyek a 2003/87/EK irányelv 14. cikkében és 23. cikkének (2) bekezdésében foglaltaknak megfelelően meghatározott iránymutatásokkal összhangban tartalmazzák az ellenőrzésre vonatkozó részleteket – az üzemeltető által kidolgozott, ezen irányelv 7. cikk 6. pontjának és a 9. cikk 5. pontjának megfelelően az illetékes hatóságnak benyújtott és az illetékes hatóság által jóváhagyott monitoringterv alapján kell végezni. A tervet az értékelt szivárgási kockázattal kapcsolatos változások, a környezetet és az emberi egészséget fenyegető, értékelt kockázatokkal kapcsolatos változások, az új tudományos ismeretek, valamint a rendelkezésre álló legjobb technológiák terén elért fejlődés figyelembevétele érdekében a II. mellékletben előírt követelményeknek megfelelően, de legalább ötévente naprakésszé kell tenni. Az átdolgozott tervet jóváhagyás céljából ismét be kell nyújtani az illetékes hatóságnak.

14. cikk

Az üzemeltető általi jelentéstétel

Az üzemeltető az illetékes hatóság által megállapított gyakorisággal, de legalább évente egyszer köteles megküldeni az illetékes hatóságnak:

1. a tárgyidőszakban a 13. cikknek megfelelően végzett monitoring valamennyi eredményét, beleértve az alkalmazott monitoringtechnológiára vonatkozó tájékoztatást is;
2. a jelentéstétel tárgyidőszakában átvett és besajtolta, a 12. cikk (3) bekezdésének b) pontja szerint nyilvántartásba vett CO₂-áramok mennyiségére és jellemzőire, többek között azok összetételére vonatkozó adatokat;
3. a 19. cikknek és a 9. cikk 9. pontjának megfelelően a pénzügyi biztosíték létesítésének és fenntartásának igazolása;
4. minden olyan egyéb információt, amelyet az illetékes hatóság szükségesnek tart ahhoz, hogy képet alkothasson a tárolási engedélyben foglalt feltételek teljesüléséről, és jobban megismerhesse a CO₂-nek a tárolóhelyen tanúsított viselkedését.

15. cikk

Helyszíni ellenőrzés

(1) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy az illetékes hatóságok az ezen irányelv hatálya alá tartozó valamennyi tárolókomplexumra kiterjedően kialakítják a rendszeres és rendkívüli helyszíni ellenőrzések rendszerét abból a célból, hogy ellenőrizték és előmozdítsák az irányelv követelményeinek való megfelelést, valamint hogy folyamatosan ellenőrizzék a környezetre és az emberi egészségre gyakorolt hatásokat.

(2) A helyszíni ellenőrzésnek olyan tevékenységeket kell magában foglalnia mint a felszíni berendezések – és ezen belül a besajtolóberendezések – megtekintése, az üzemeltető által végzett besajtolási és monitoringműveletek értékelése, valamint az üzemeltető által vezetett valamennyi vonatkozó nyilvántartás ellenőrzése.

(3) A rendszeres helyszíni ellenőrzést a bezárást követő három évig évente legalább egy alkalommal, az illetékes hatóság részére való felelősségátadás megtörténteig pedig ötévente kell elvégezni.

Ennek keretében megvizsgálják az érintett besajtoló- és monitoringberendezéseket, valamint a tárolókomplexum által a környezetre és az emberi egészségre kifejtett hatások teljes skáláját.

(4) Rendkívüli helyszíni ellenőrzést a következő esetekben kell tartani:

- a) ha az illetékes hatóságot a 16. cikk (1) bekezdése szerinti szivárgásról vagy jelentős rendellenességekről értesítették vagy ezek a tudomására jutottak;
- b) ha a 14. cikknek megfelelően benyújtott jelentések arról tanúskodnak, hogy az engedélyben foglalt feltételek teljesülése nem kielégítő;
- c) a környezettel vagy az emberi egészséggel kapcsolatos komoly panaszok kivizsgálása céljából;
- d) minden más esetben, ha az illetékes hatóság indokoltnak látja.

(5) Az illetékes hatóság az egyes helyszíni ellenőrzéseket követően jelentést állít össze a helyszíni ellenőrzés eredményeiről. A jelentésben értékeli az ezen irányelv követelményeinek való megfelelést, és jelzi, hogy szükség van-e további intézkedésre. A jelentést megküldi az érintett üzemeltetőnek, és a vonatkozó közösségi jogszabályokkal összhangban a helyszíni ellenőrzést követő két hónapon belül közzéteszi.

16. cikk

Intézkedés szivárgás vagy jelentős rendellenesség esetén

(1) A tagállamok biztosítják, hogy szivárgás vagy jelentős rendellenesség esetén az üzemeltető haladéktalanul értesítse az illetékes hatóságot, és megtegye a szükséges korrekciós intézkedéseket, ideértve az emberi egészség védelmét célzó intézkedéseket is. Szivárgás és szivárgással fenyegető jelentős rendellenesség esetén az üzemeltető értesíti a 2003/87/EK irányelv szerinti illetékes hatóságot is.

(2) Az (1) bekezdésben előírt korrekciós intézkedéseket legalább a 7. cikk 7. pontjának és a 9. cikk 6. pontjának megfelelően az illetékes hatóságnak benyújtott és általa jóváhagyott korrekciós intézkedési terv alapján kell megtenni.

(3) Az illetékes hatóság bármikor kötelezheti az üzemeltetőt, hogy megtegye a szükséges korrekciós intézkedéseket, valamint az emberi egészség védelmét célzó intézkedéseket. Ezek kiegészíthetik a korrekciós intézkedési tervben megállapított intézkedéseket, vagy eltérhetnek azoktól. Az illetékes hatóság maga is bármikor tehet korrekciós intézkedéseket.

(4) Ha az üzemeltető nem teszi meg a szükséges korrekciós intézkedéseket, akkor az illetékes hatóság maga teszi meg azokat.

(5) Az illetékes hatóság megtéríteti az üzemeltetővel a (3) és (4) bekezdésben említett intézkedésekkel kapcsolatos költségeket, többek között a 19. cikk szerinti pénzügyi biztosíték felhasználásával.

17. cikk

Bezárás és a bezárást követő időszakra vonatkozó kötelezettségek

(1) A tárolóhelyet be kell zárni:

- a) ha az engedélyben foglalt irányadó feltételek nem teljesülnek;
- b) az üzemeltető alapos kérésére, az illetékes hatóság általi engedélyezést követően; vagy
- c) ha az illetékes hatóság ekként dönt, miután a 11. cikk (3) bekezdésének megfelelően visszavonta a tárolási engedélyt.

(2) A tárolóhelynek az (1) bekezdés a) vagy b) pontja alapján történő bezárását követően az üzemeltető – mindaddig, amíg a tárolóhelyre vonatkozó felelősséget ezen irányelv 18. cikk (1)–(5) bekezdésének megfelelően az illetékes hatóságnak át nem adja – továbbra is felel az ezen irányelvben megállapított követelmények szerinti monitoringért, jelentéstételért és korrekciós intézkedésekért, valamint szivárgások esetén a kibocsátási egységeknek a 2003/87/EK irányelv szerinti átadásával, továbbá a 2004/35/EK irányelv 5–8. cikke szerinti megelőző és kárfelszámolási intézkedésekkel kapcsolatos valamennyi egyéb kötelezettség teljesítéséért. Az üzemeltető emellett felelős a tárolóhely leplombálásáért és a besajtolóberendezések eltávolításáért.

(3) A (2) bekezdésben előírt kötelezettségeket egy, az üzemeltető által a bevált gyakorlati megoldások alapján, a II. mellékletben előírt követelményekkel összhangban összeállított, a bezárást követő időszakra vonatkozó előzetes tervet a 7. cikk 8. pontjának és a 9. cikk 7. pontjának megfelelően jóváhagyásra be kell nyújtani az illetékes hatóságnak. A tárolóhelynek az e cikk (1) bekezdésének a) vagy b) pontja alapján történő bezárása előtt a bezárást követő időszakra vonatkozó terv ideiglenes változatát:

- a) szükség szerint naprakésszé kell tenni, figyelembe véve a kockázatelemzést, a legjobb gyakorlatot és a technológiai fejlődést;
- b) jóváhagyás céljából be kell nyújtani az illetékes hatóságnak; és
- c) az illetékes hatóságnak a bezárást követő időszakra vonatkozó terv végleges változataként jóvá kell hagynia.

(4) A tárolóhelynek az (1) bekezdés c) pontja alapján végrehajtott bezárását követően az illetékes hatóság az ezen irányelvben előírt követelményeknek megfelelően felel a monitoringért és a korrekciós intézkedésekért, valamint szivárgások esetén a kibocsátási egységeknek a 2003/87/EK irányelv szerinti átadásával, továbbá a 2004/35/EK irányelv 5. cikkének (1) bekezdése és 6. cikkének (1) bekezdése szerinti megelőző és kárfelszámolási intézkedésekkel kapcsolatos valamennyi egyéb kötelezettség teljesítéséért. A bezárást követő időszakra vonatkozóan ezen irányelvben előírt követelményeket ebben az esetben az e cikk (3) bekezdésében említett, a bezárást követő időszakra vonatkozó terv előzetes változata alapján kell az illetékes hatóságnak teljesíteni, amelyet szükség szerint át kell dolgozni.

(5) Az illetékes hatóság megtéríteti az üzemeltetővel a (4) bekezdésben említett intézkedésekkel kapcsolatos költségeket, többek között a 19. cikk szerinti pénzügyi biztosíték felhasználásával.

18. cikk

A felelősség átadása

(1) A tárolóhelynek a 17. cikk (1) bekezdésének a) vagy b) pontja alapján végrehajtott bezárása után az ezen irányelvben megállapított követelmények szerinti monitoringjával és a korrekciós intézkedésekkel, valamint szivárgások esetén a kibocsátási egységeknek a 2003/87/EK irányelv szerinti átadásával, továbbá a 2004/35/EK irányelv 5. cikkének (1) bekezdése és 6. cikkének (1) bekezdése szerinti megelőző és kárfelszámolási intézkedésekkel kapcsolatosan az illetékes hatóság – saját kezdeményezésére vagy az üzemeltető kérésére – átveszi valamennyi kötelezettség teljesítéséért viselt felelősséget, ha az alábbi feltételek teljesülnek:

- a) valamennyi rendelkezésre álló bizonyíték arra utal, hogy a tárolt CO₂ teljes egészében és tartósan a tárolóhelyen belül marad;
- b) az illetékes hatóság által meghatározandó minimális időtartam letelt. A minimális időtartam legalább 20 év, kivéve ha az illetékes hatóság meggyőződött arról, hogy az a) pontban foglalt feltétel ezen időszak végéig teljesül;
- c) a 20. cikkben említett pénzügyi kötelezettséget teljesítették;
- d) a tárolóhelyet leplombálták és a besajtolóberendezéseket eltávolították.

(2) Az üzemeltető az (1) bekezdés a) pontjában említett feltétel teljesülésének dokumentálására jelentést készít, és azt a felelősségátadás jóváhagyása céljából benyújtja az illetékes hatóságnak. A jelentés igazolja:

- a) hogy a besajtolt CO₂ tényleges viselkedése megfelel a modell alapján várt viselkedésnek;
- b) az észlelhető szivárgás hiányát;
- c) hogy a tárolóhely állapota a hosszú távú stabilitás irányába fejlődik.

A Bizottság iránymutatásokat fogadhat el az első albekezdés a), b) és c) pontjában foglaltak értékelésére, amely iránymutatókban hangsúlyozza az (1) bekezdés b) pontjában említett minimális időtartamok meghatározásához szükséges technikai kritériumokat érintő hatásokat.

(3) Miután az illetékes hatóság meggyőződött arról, hogy az (1) bekezdés a) és b) pontjában említett feltételek teljesültek, elkészíti a felelősség átadásának jóváhagyásáról szóló határozat tervezetét. A határozattervezetben meghatározza az (1) bekezdés d) pontjában említett feltételek teljesülésének megállapítására szolgáló módszert, valamint a tárolóhely leplombálására és a besajtolóberendezések eltávolítására vonatkozó esetleges naprakésszé tett követelményeket.

Ha az illetékes hatóság úgy ítéli meg, hogy az (1) bekezdés a) és b) pontjában említett feltételek nem teljesültek, értesíti az üzemeltetőt annak indokairól.

(4) A tagállamok a (2) bekezdésben említett jelentéseket a kézhezvételtől számított egy hónapon belül a Bizottság rendelkezésére bocsátják. A tagállamok ezenkívül azon egyéb kapcsolódó anyagokat is rendelkezésére bocsátják, amelyeket az illetékes hatóságnak a felelősség átadásáról szóló döntés tervezetének előkészítésekor figyelembe kell vennie. Tájékoztatják a Bizottságot az illetékes hatóság által a (3) bekezdés értelmében a jóváhagyó határozatra vonatkozóan elkészített tervezetről, és a döntéshozatalhoz figyelembe vett valamennyi egyéb anyagról. A Bizottság a jóváhagyó határozat tervezetéről a kézhezvételtől számított négy hónapon belül nem kötelező erejű véleményt adhat ki. Ha a Bizottság úgy határoz, hogy nem ad ki véleményt, erről a jóváhagyó határozat tervezetének benyújtását követő egy hónapon belül tájékoztatja a tagállamot, megjelölve indokait.

(5) Miután az illetékes hatóság meggyőződött arról, hogy az (1) bekezdés a)–d) pontjában említett feltételek teljesültek, elfogadja a végleges határozatot és értesíti arról az üzemeltetőt. Az illetékes hatóság a végleges határozatról is értesíti a Bizottságot, és ha az a Bizottság véleményétől eltér, megjelöli ennek indokait.

(6) Miután az illetékes hatóság a felelősséget átvette, megszűnik a 15. cikk (3) bekezdésében meghatározott rendszeres helyszíni ellenőrzés, a monitoringot pedig olyan szintre lehet csökkenteni, amely lehetővé teszi a szivárgások vagy a jelentős rendellenességek észlelését. Szivárgás vagy jelentős rendellenesség észlelése esetén a monitoringot – a probléma nagyságának és a korrekciós intézkedések eredményességének megítéléséhez szükséges mértékben – fokozni kell.

(7) Az üzemeltető hibája esetén – ideértve a hiányos adatszolgáltatást, a vonatkozó információk eltitkolását, a hanyagságot, a szándékos megtévesztést vagy a kellő gondosság elmulasztását is – az illetékes hatóság megtéríteti az előző üzemeltetővel a felelősség átadását követően felmerült költségeket. A 20. cikk sérelme nélkül a felelősség átadása után további költségértérítési követelésnek nincs helye.

(8) Ha a tárolóhely bezárására a 17. cikk (1) bekezdésének c) pontja alapján került sor, a felelősséget átadottnak kell tekinteni, ha és amikor – a tárolóhely fizikai lezárását és a besajtolóberendezések eltávolítását követően – minden rendelkezésre álló tény arra utal, hogy a tárolt CO₂ teljes egészében és tartósan a tárolóhelyen belül fog maradni.

19. cikk

Pénzügyi biztosíték

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a potenciális üzemeltető a tárolási engedélyre vonatkozó kérelme benyújtását megelőzően megfelelő intézkedéseket tesz a tagállamok által meghatározott szabályokat követve, pénzügyi biztosíték nyújtása révén vagy más egyenértékű formában. Ez annak érdekében történik, hogy biztosítsák az ezen irányelv alapján kiadott engedélyben foglalt követelmények (ideértve a bezárásra és a bezárás utáni időszakra vonatkozó követelményeket is), valamint a 2003/87/EK irányelvnek a tárolóhelyre való kiterjesztéséből fakadó követelmények teljesíthetőségét. E pénzügyi biztosítéknak a besajtolás megkezdését megelőzően érvényesnek és hatályosnak kell lennie.

(2) Az ezen irányelv alapján kiadott engedélyben foglalt követelmények és a 2003/87/EK irányelvnek a tárolóhelyre való kiterjesztéséből fakadó követelmények tekintetében a becsült szivárgási kockázattal és a becsült költségekkel kapcsolatos változások figyelembevétele érdekében a pénzügyi biztosíték összegét rendszeresen ki kell igazítani.

(3) Az (1) bekezdésben előírt pénzügyi biztosítéknak vagy más egyenértékű formának érvényesnek és hatályosnak kell maradnia:

- a) a tárolóhelynek a 17. cikk (1) bekezdésének a) vagy b) pontja alapján végrehajtott bezárását követően mindaddig, amíg a 18. cikk (1)–(5) bekezdésének megfelelően az illetékes hatóság át nem veszi a tárolóhelyért viselt felelősséget;
- b) ha az illetékes hatóság a 11. cikk (3) bekezdésének megfelelően visszavonta a tárolási engedélyt:
 - i. az új tárolási engedély kiadásáig;
 - ii. a tárolóhelynek a 17. cikk (1) bekezdésének c) pontja alapján végrehajtott bezárását követően a 18. cikk (8) bekezdése szerinti felelősségátadásig, feltéve, hogy a 20. cikkben említett pénzügyi kötelezettséget teljesítették.

20. cikk

Pénzügyi mechanizmus

(1) A tagállamok biztosítják, hogy az üzemeltető – a tagállamok által meghatározandó módon, a 18. cikk szerinti felelősségátadás előtt – pénzügyi hozzájárulást nyújtson az illetékes hatóság számára. Az üzemeltető általi hozzájárulásnak figyelembe kell vennie az I. mellékletben említett, illetve a felelősségátadás utáni kötelezettségek meghatározása szempontjából releváns korábbi CO₂-tárolásra vonatkozó paramétereket, és fedeznie kell legalább egy 30 évig tartó monitoring várható költségeit. E pénzügyi hozzájárulás az illetékes hatóság által a felelősségátadás után viselt költségek fedezésére használható annak biztosítása érdekében, hogy a CO₂ a felelősségátadás után teljes egészében és tartósan a geológiai tárolóhelyeken belül maradjon.

(2) A Bizottság az (1) bekezdésben említett költségek becslésére szolgáló iránymutatásokat fogadhat el, amely iránymutatásokat az átláthatóságnak és a kiszámíthatóságnak az üzemeltetők számára való biztosítása érdekében a tagállamokkal konzultálva kell kidolgozni.

5. FEJEZET

HARMADIK FELEK HOZZÁFÉRÉSE

21. cikk

Hozzáférés a szállítóhálózathoz és a tárolóhelyekhez

(1) A tagállamok megteszik a szükséges intézkedéseket annak érdekében, hogy a potenciális használók – a (2), (3) és (4) bekezdésben foglalt feltételekkel, az előállított és elkülönített CO₂ geológiai tárolása céljából – hozzáférjenek a szállítóhálózatokhoz és a tárolóhelyekhez.

(2) Az (1) bekezdésben előírt hozzáférést a tagállam által meghatározott módon, átláthatóan és megkülönböztetéstől mentesen kell biztosítani. A tagállam a méltányos és nyílt hozzáférés elvét alkalmazza, és figyelembe veszi:

- a) a 4. cikknek megfelelően meghatározott területeken rendelkezésre álló vagy ésszerűen rendelkezésre bocsátható tárolókapacitást, valamint a rendelkezésre álló vagy ésszerűen rendelkezésre bocsátható szállítókapa­c­itást;
- b) azt, hogy a nemzetközi jog és a közösségi jog alapján fennálló CO₂-kibocsátás-csökkentési kötelezettségének mekkora hányadát szándékozik a CO₂ elkülönítésével és geológiai tárolásával teljesíteni;
- c) a hozzáférés megtagadásának szükségességét abban az esetben, ha a műszaki előírások között olyan jellegű összeegyeztethetlenség áll fenn, amely ésszerűen nem küszöbölhető ki;
- d) azt az igényt, hogy tiszteletben kell tartani a tárolóhely, illetve a szállítóhálózat tulajdonosának vagy üzemeltetőjének kel­lően megindokolt és ésszerű igényeit, valamint a tárolóhely, a hálózat vagy a kapcsolódó feldolgozó- és kezelőlétesítmények vélhetően érintett valamennyi többi felhasználójának érdekeit;

(3) A szállítóhálózat üzemeltetője és a tárolóhely üzemeltetője kapacitáshiányra hivatkozva megtagadhatja a hozzáférést. Hozzáférést csak kellően alapos indokolás kíséretében lehet megtagadni.

(4) A tagállamok megteszik a szükséges intézkedéseket annak érdekében, hogy a kapacitáshiányra vagy összeköttetés hiányára hivatkozva hozzáférést megtagadó üzemeltető végrehajtsa a szükséges fejlesztéseket, amennyiben ezek a fejlesztések gazdaságosak vagy a potenciális ügyfél kész őket finanszírozni, és feltéve, hogy ezek a fejlesztések nem befolyásolják hátrányosan a CO₂ szállításának és geológiai tárolásának környezeti értelemben vett biztonságosságát.

22. cikk

Vitarende­zés

(1) A tagállamok – a 21. cikk (2) bekezdésében meghatározott kritériumok és a hozzáférés megvitatásában várhatóan részt vevő felek számának figyelembevételével – gondoskodnak azokról a vitarendezési mechanizmusokról, ennek keretében egy, a felektől független, valamennyi releváns információhoz hozzáférni jogosult hatóság meglétéről, amelyek lehetőséget adnak a szállítóhálózathoz és a tárolóhelyekhez való hozzáféréssel kapcsolatos viták gyors rendezésére.

(2) Határokon átnyúló jogviták esetében annak a tagállamnak a vitarendezési mechanizmusát kell igénybe venni, amelynek joghatósága arra a szállítóhálózatra vagy tárolóhelyre kiterjed, amelyhez a hozzáférést megtagadták. Ha a határokon átnyúló jogvita olyan szállítóhálózattal vagy tárolóhellyel kapcsolatos, amely felett több tagállam is rendelkezik joghatósággal, az érintett tagállamok ezen irányelv következetes alkalmazása érdekében egyeztetnek egymással.

6. FEJEZET

ÁLTALÁNOS RENDELKEZÉSEK

23. cikk

Illetékes hatóság

A tagállamok létrehozzák vagy kijelölik azt az egy vagy több illetékes hatóságot, amely az ezen irányelvben előírt feladatokat ellátja. Ha több illetékes hatóságot jelölnek ki, a tagállamok intézkedéseket hoznak az e hatóságok által ezen irányelv értelmében végzett tevékenység összehangolására.

24. cikk

Határon átnyúló együttműködés

Az országhatárokat átlépő CO₂-szállítás, valamint a határokon átnyúló tárolóhelyek és tárolókomplexumok tekintetében az érintett tagállamok illetékes hatóságai együttesen teljesítik ezen irányelv és a közösségi jog egyéb követelményeit.

25. cikk

Nyilvántartás

(1) Az illetékes hatóság elkészíti és vezeti az alábbiakat:

- a) a kiadott tárolási engedélyek nyilvántartása; és
- b) valamennyi bezárt tárolóhely és az azokat övező tárolókomplexum folyamatos nyilvántartása, ideértve a térbeli kiterjedésüket ábrázoló térképeket és mellékleteket, valamint az annak értékelésére vonatkozó információkat, hogy a tárolt CO₂ teljes egészében és tartósan a tárolóhelyen belül marad.

(2) Az (1) bekezdésben említett nyilvántartást az illetékes hatóságok figyelembe veszik a kapcsolódó tervezési eljárásokban, valamint akkor, ha olyan tevékenység engedélyezéséről döntenek, amely a nyilvántartott tárolóhelyen geológiai úton tárolt CO₂-t befolyásolhatja, illetőleg amelyet a nyilvántartott tárolóhelyen geológiai úton tárolt CO₂ befolyásolhat.

26. cikk

A nyilvánosság tájékoztatása

A tagállamok az alkalmazandó közösségi jogszabályoknak megfelelően tájékoztatják a nyilvánosságot a geológiai szén-dioxid-tárolással kapcsolatos környezetvédelmi információkról.

27. cikk

A tagállamok jelentéstételi kötelezettsége

(1) A tagállamok háromévente jelentésben számolnak be a Bizottságnak ezen irányelv végrehajtásáról, ideértve a 25. cikk (1) bekezdésének b) pontjában említett nyilvántartást is. Az első jelentést 2011. június 30-ig kell a Bizottságnak megküldeni. A jelentést a Bizottság által a 91/692/EGK irányelv 6. cikkében említett eljárással összhangban kidolgozott kérdőív vagy sablon alapján kell elkészíteni. A kérdőívet, illetőleg a sablont az első jelentés benyújtási határideje előtt legalább hat hónappal meg kell küldeni a tagállamoknak.

(2) A Bizottság a tagállamok illetékes hatóságai között információcserét szervez ezen irányelv végrehajtásával kapcsolatban.

28. cikk

Szankciók

A tagállamok meghatározzák az ezen irányelv alapján elfogadott nemzeti rendelkezések megsértése esetén alkalmazandó szankciókra vonatkozó szabályokat, és meghoznak minden szükséges intézkedést e szabályok végrehajtásának biztosítása érdekében. A szankcióknak hatékonyaknak, arányosaknak és visszatartó erejűeknek kell lenniük. A tagállamok ezekről a rendelkezésekről 2011. június 25-ig értesítik a Bizottságot, továbbá haladéktalanul értesítik a Bizottságot az ezeket érintő minden későbbi módosításról.

29. cikk

A mellékletek módosítása

A mellékletek módosítására intézkedéseket lehet elfogadni. Az irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek módosítására irányuló ezen intézkedéseket a 30. cikk (2) bekezdésében előírt ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással kell őket elfogadni.

30. cikk

A bizottság eljárása

(1) A Bizottság munkáját az Éghajlatváltozási Bizottság segíti.

(2) Erre a bekezdésre történő hivatkozáskor az 1999/468/EK határozat 5a. cikkének (1)–(4) bekezdését és 7. cikkét kell alkalmazni, 8. cikkének rendelkezéseire is figyelemmel.

7. FEJEZET

MÓDOSÍTÁSOK

31. cikk

A 85/337/EGK irányelv módosítása

A 85/337/EGK irányelv a következőképpen módosul:

1. Az I. melléklet a következőképpen módosul:

a) A 16. pont helyébe a következő szöveg lép:

„16. Vezetékek, amelyek átmérője meghaladja a 800 mm-t, hossza pedig a 40 km-t, és amelyek az alábbiakra szolgálnak:

- gáz, olaj, vegyi anyagok szállítására, és
- geológiai tárolásra szánt CO₂-áramok szállítására, beleértve a kapcsolódó nyomásfokozó állomásokat is.”

b) A melléklet a következő pontokkal egészül ki:

„23. A szén-dioxid geológiai tárolásáról szóló, 2009. április 23-i 2009/31/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (*) értelmében vett tárolóhelyek.

24. A 2009/31/EK irányelv értelmében geológiai tárolásra szánt CO₂-áramok elkülönítésére szolgáló létesítmények, ha ezek a CO₂-áramok e melléklet hatálya alá tartozó létesítményekből származnak, vagy az évente elkülönített CO₂-mennyiség legalább 1,5 megatonna.

(*) HL L 140., 2009.6.5., 114. o.”

2. A II. melléklet a következőképpen módosul:

a) A 3. pont a következő alponttal egészül ki:

„j) Az ezen irányelv I. mellékletének hatálya alá nem tartozó létesítményekből származó, a 2009/31/EK irányelv értelmében geológiai tárolásra szánt CO₂-áramok elkülönítésére szolgáló létesítmények.”

b) A 10. pont i. alpontja helyébe a következő szöveg lép:

„i. Olaj- és gázvezetékek létesítményei, valamint geológiai tárolásra szánt CO₂-áramok szállítására szolgáló csővezetékek (az I. mellékletben nem szereplő projektek).”

32. cikk

A 2000/60/EK irányelv módosítása

A 2000/60/EK irányelv 11. cikke (3) bekezdésének j) pontja a harmadik francia bekezdést követően a következő francia bekezdéssel egészül ki:

„— szén-dioxid-áramok besajtolását tárolási céllal természeti okokból más célra tartósan alkalmatlan geológiai formációkba, amennyiben ezt a műveletet a szén-dioxid geológiai tárolásáról szóló, 2009. április 23-i 2009/31/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (*) alapján végzik, vagy a besajtolás az irányelv 2. cikkének (2) bekezdése alapján mentesül annak hatálya alól;

(*) HL L 140., 2009.6.5., 114. o.”

33. cikk

A 2001/80/EK irányelv módosítása

A 2001/80/EK irányelv a következő cikkel egészül ki:

„9a. cikk

(1) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy valamennyi olyan, legalább 300 megawatt teljesítményű tüzelőberendezés üzemeltetője, amelyre a szén-dioxid geológiai tárolásáról szóló, 2009. április 23-i 2009/31/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (*) hatálybalépését követően adtak ki eredeti építési engedélyt vagy – ilyen eljárás hiányában – eredeti működési engedélyt, mérje fel az alábbi feltételek teljesülését:

- rendelkezésre állnak megfelelő tárolóhelyek,

- a szállítóberendezések technikailag és gazdaságilag megvalósíthatók,
- a CO₂ elkülönítéséhez szükséges átalakítások gazdaságilag és műszakilag megvalósíthatók.

(2) Az (1) bekezdésben említett feltételek teljesülése esetén az illetékes hatóság biztosítja, hogy a telephelyen megfelelő hely álljon rendelkezésre a CO₂ elkülönítéséhez és sűrítéséhez szükséges berendezések számára. Az illetékes hatóság az (1) bekezdésben említett felmérés és egyéb rendelkezésre álló – különösen a környezetvédelmet és az emberi egészséget érintő – információk alapján megállapítja, hogy e feltételek teljesültek-e.

(*) HL L 140., 2009.6.5., 114. o.”

34. cikk

A 2004/35/EK irányelv módosítása

A 2004/35/EK irányelv III. melléklete a következő ponttal egészül ki:

„14. A szén-dioxid geológiai tárolásáról szóló, 2009. április 23-i 2009/31/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (*) értelmében vett tárolóhelyek üzemeltetése.

(*) HL L 140., 2009.6.5., 114. o.”

35. cikk

A 2006/12/EK irányelv módosítása

A 2006/12/EK irányelv 2. cikke (1) bekezdésének a) pontja helyébe a következő szöveg lép:

„a) a légkörbe kibocsátott gáz-halmazállapotú anyagok, valamint a szén-dioxid geológiai tárolásáról szóló, 2009. április 23-i 2009/31/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek (*) megfelelően geológiai tárolás céljából elkülönített és szállított, majd geológiai úton tárolt szén-dioxid, vagy amely szén-dioxid az irányelv 2. cikkének (2) bekezdése alapján mentesül annak hatálya alól;

(*) HL L 140., 2009.6.5., 114. o.”

36. cikk

Az 1013/2006/EK rendelet módosítása

Az 1013/2006/EK rendelet 1. cikkének (3) bekezdése a következő ponttal egészül ki:

„h) A szén-dioxid geológiai tárolásáról szóló, 2009. április 23-i 2009/31/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (*) összhangban geológiai tárolásra szánt CO₂ szállítása;

(*) HL L 140., 2009.6.5., 114. o.”

37. cikk

A 2008/1/EK irányelv módosítása

A 2008/1/EK irányelv I. melléklete a következő ponttal egészül ki:

„6.9. Az ezen irányelv hatálya alá tartozó létesítményekből származó, a szén-dioxid geológiai tárolásáról szóló, 2009. április 23-i 2009/31/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (*) értelmében geológiai tárolásra szánt CO₂-áramok elkülönítése

(*) HL L 140., 2009.6.5., 114. o.”

8. FEJEZET

ZÁRÓ RENDELKEZÉSEK

38. cikk

Felülvizsgálat

(1) A Bizottság a 27. cikkben említett jelentések kézhezvételét követő kilenc hónapon belül továbbítja az Európai Parlament és a Tanács részére az ezen irányelv végrehajtásáról szóló jelentést.

(2) A 2015. március 31-ig átadandó jelentésben a Bizottság az ezen irányelv végrehajtása során szerzett tapasztalat alapján, a CCS-sel kapcsolatos tapasztalat fényében, valamint a technikai előrehaladást és a legújabb tudományos ismeretek figyelembevételével különösen az alábbiakat értékeli:

- kellően bizonyított-e, hogy a CO₂ hosszú távú egy helyben tartása oly módon történik, hogy a lehető legnagyobb mértékben megelőzhetők vagy csökkenthetők legyenek az ezzel járó negatív környezeti hatások és az emberi egészséggel kapcsolatos kockázatok, valamint kellően bizonyított-e a CCS környezetre és az emberi egészségre való ártalmatlansága,
- szükség van-e még a tárolásiengedély-tervezetek (10. cikk) és a felelősség átadásáról szóló határozattervezetek (18. cikk) bizottsági felülvizsgálatára vonatkozó eljárásokra,
- a CO₂-áram fogadására vonatkozó kritériumokra és eljárásokra vonatkozó rendelkezésekkel kapcsolatos tapasztalatok,
- a 21. és 22. cikkben említett, harmadik felek általi hozzáférésre vonatkozó rendelkezésekkel, valamint a 24. cikk szerinti, a határokon átnyúló együttműködésre vonatkozó rendelkezésekkel kapcsolatos tapasztalatok,
- a 2001/80/EK irányelv 9a. cikkében említett, legalább 300 megawatt teljesítményű tüzelőberendezésekre vonatkozó rendelkezések,
- a CO₂ harmadik országokban való geológiai tárolásával kapcsolatos kilátások,
- az I. és II. mellékletben említett kritériumok továbbfejlesztése és naprakésszé tétele,

- a CCS-nek a biomasszát égető létesítményekben való alkalmazásának ösztönzésével kapcsolatos tapasztalat,
- a CO₂ szállításához kapcsolódó környezeti kockázatokra vonatkozó további szabályozás szükségessége,

és adott esetben az irányelv felülvizsgálatára irányuló javaslatot nyújt be.

(3) Amennyiben kellően bizonyított, hogy a CO₂ állandó helyhez kötése olyan módon történik, hogy megelőzhető, vagy ha ez nem lehetséges, a lehető legnagyobb mértékben kiküszöbölhető a környezetre és az emberi egészségre gyakorolt esetleges negatív hatások és a környezetet és az emberi egészséget fenyegető kockázatok, valamint kellően bizonyított a CCS környezetre és emberi egészségre való ártalmatlansága, illetve gazdasági megvalósíthatósága, a felülvizsgálat mérlegeli annak szükségességét és megvalósíthatóságát, hogy a 2001/80/EK irányelv 9a. cikke értelmében valamennyi, villamos energiát előállító nagy tüzelőberendezés tekintetében kötelezővé tegyék a kibocsátási teljesítményre vonatkozó előírásokat.

39. cikk

Átültetés és transznacionális intézkedések

(1) A tagállamok elfogadják és kihirdetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek 2011. június 25-ig megfeleljenek. E rendelkezések szövegét haladéktalanul megküldik a Bizottságnak.

Amikor a tagállamok elfogadják ezeket az intézkedéseket, azokban hivatkozni kell erre az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. A hivatkozás módját a tagállamok határozzák meg.

(2) A tagállamok közlik a Bizottsággal nemzeti joguknak azokat a főbb rendelkezéseit, amelyeket az ezen irányelv által szabályozott területen fogadnak el.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy az ezen irányelvnek hatálya alá tartozó alábbi tárolóhelyek 2012. június 25-ig megfeleljenek ezen irányelv követelményeinek:

- a) az 2009. június 25-ig a meglévő jogszabályok szerint használt tárolóhelyek;
- b) az ilyen jogszabályok alapján az 2009. június 25-án vagy azelőtt engedélyezett tárolóhelyek, feltéve, hogy e tárolóhelyeket legfeljebb az említett időpont után egy évig használják.

Ezekben az esetekben a 4. és 5. cikke a 7. cikk 3. pontja, a 8. cikk 2. pontja, valamint a 10. cikk nem alkalmazandó.

40. cikk

Hatálybalépés

Ez az irányelv az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő huszadik napon lép hatályba.

41. cikk

Címzettek

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei.

Kelt Strasbourgban, 2009. április 23-án.

az Európai Parlament részéről
az elnök
H.-G. PÖTTERING

a Tanács részéről
az elnök
P. NEČAS

I. MELLÉKLET

KRITÉRIUMOK A 4. CIKK (3) BEKEZDÉSE SZERINT A POTENCIÁLIS TÁROLÓKOMPLEXUM ÉS AZ AZT KÖRÜLVEVŐ TERÜLET JELLEMZÉSÉHEZ ÉS VIZSGÁLATÁHOZ

A potenciális tárolókomplexum és a környező terület 4. cikk (3) bekezdésében előírt jellemzését és vizsgálatát három lépésben, az értékelés idején érvényben levő legjobb gyakorlatoknak, valamint a következő kritériumoknak megfelelően kell elvégezni. Egy vagy több ilyen kritérium alkalmazásától az illetékes hatóság eltekinthet, feltéve, hogy az üzemeltető bizonyítja, hogy a jellemzés és a vizsgálat ennek ellenére alkalmas marad a 4. cikkben előírt célokra.

1. lépés: Adatgyűjtés

Kellő mennyiségű adatot kell összegyűjteni ahhoz, hogy a tárolóhelyről és a tárolókomplexumról olyan volumetrikus és statikus háromdimenziós (térbeli) földtani modell legyen készíthető, amely magában foglalja a fedőkőzetet és a környező területet, így a hidraulikailag kapcsolódó területeket is. Ezek az adatok legalább a tárolókomplexum következő, belső jellemzőire terjednek ki:

- a) geológia és geofizika;
- b) hidrogeológia (különösen vízhasználat céljára igénybevett vagy arra előirányzott felszín alatti víz);
- c) rezervoár tervezése (ideértve a beszajtolandó CO₂ részére rendelkezésre álló pórustérfogat és a teljes tárolókapacitás volumetrikus számítását is);
- d) a geokémia (oldódási sebességek, ásványosodási sebességek);
- e) a geomechanika (áteresztőképesség, nyomásszilárdság);
- f) földrengés-veszélyeztetettség;
- g) azon természetes és mesterséges útvonalak jelenléte, ideértve a kutakat és a fúrólukákat is, amelyeken keresztül szivárgás következhet be;

Dokumentálni kell továbbá a tárolókomplexum környezetének következő jellemzőit:

- h) a tárolókomplexum körül elhelyezkedő azon területeket, amelyeket a CO₂-nek a tárolóhelyen történő tárolása befolyásolhat;
- i) a tárolóhely feletti terület lakosságának eloszlását;
- j) a közelben elhelyezkedő értékes természeti erőforrásokat (például a vadon élő madarak védelméről szóló, 1979. április 2-i 79/409/EGK tanácsi irányelv ⁽¹⁾ és a természetes élőhelyek, valamint a vadon élő állatok és növények védelméről szóló, 1992. május 21-i 92/43/EGK tanácsi irányelv ⁽²⁾ alapján a Natura 2000 hálózathoz tartozó területeket, az ivóvízbázist, a szénhidrogéneket);
- k) a tárolókomplexum környezetében zajló tevékenységek, valamint az e tevékenységekkel való esetleges kölcsönhatásokat (például szénhidrogének kutatása, kitermelése és tárolása, a vízadók felhasználása geotermikus energia előállítására, valamint a felszín alatti víztartalékok felhasználása);
- l) a potenciális CO₂-kibocsátók közelségét (ideértve a gazdaságosan tárolható CO₂ becsült várható teljes mennyiségét is) és a megfelelő szállítóhálózatok közelségét.

2. lépés: A háromdimenziós statikus geológiai modell elkészítése

Az 1. lépésben összegyűjtött adatok alapján, számítógépes tárolószimulátor felhasználásával el kell készíteni a potenciális tárolókomplexum (beleértve a fedőkőzetet és a hidraulikailag kapcsolódó területeket és fluidumokat is) háromdimenziós statikus geológiai modelljét, illetve ilyen modellek sorozatát. A statikus geológiai modellnek, illetve modellsorozatnak a tárolókomplexumot a következő szempontok figyelembevételével kell leírnia:

- a) a fizikai csapda geológiai szerkezete;
- b) a tározó fedőrétegeinek (fedőkőzet, zárórétegek, porózus és áteresztő rétegek), valamint az ezeket körülvevő formációknak a geomechanikai, geokémiai és hidrogeológiai jellemzői;

⁽¹⁾ HL L 103., 1979.4.25., 1. o.

⁽²⁾ HL L 206., 1992.7.22., 7. o.

- c) a törési rendszer jellemzése és bármely mesterséges útvonál jelenléte;
- d) a tárolókomplexum vízszintes és függőleges kiterjedése;
- e) a pórustér fogat (ideértve a pórustéreloszlást is);
- f) fluidumok alapállapota;
- g) minden más lényeges jellemző.

A modellparaméterek bizonytalanságát minden paraméter tekintetében vizsgálni kell oly módon, hogy az egyes paraméterekre különböző forgatókönyveket veszünk figyelembe, és ezek alapján konfidenciahatárokat határozunk meg. Elemezni kell továbbá a magában a modellben rejlő bizonytalanságokat is.

3. lépés: A tároló dinamikus viselkedésének jellemzése, érzékenységi vizsgálat, kockázatértékelés

A jellemzés és az értékelés dinamikus modellezés alapján történik oly módon, hogy a számítógépes tárolókomplexum-szimulátor révén a 2. lépésben előállított háromdimenziós statikus geológiai modell vagy modellsorozat felhasználásával, egymást követő időpontokban szimuláljuk a CO₂ tárolóhelyre történő besajtolását.

3.1. lépés: a tároló dinamikus viselkedésének jellemzése

Ennek során legalább a következő tényezőket kell figyelembe venni:

- a) a lehetséges besajtolási sebességeket és a CO₂-áram jellemzőit;
- b) a kölcsönhatások modellezésének hatékonyságát (vagyis azt, hogy a szimulátor(ok)ban előállított egyes következmények egymásra is kihathatnak);
- c) a kémiai reakciókat (vagyis azt, hogy a besajtolt CO₂ és a helyi kőzet közötti reakciók visszahatnak a modellre);
- d) a felhasznált tározószimulátort (egyes eredmények érvényességének megállapításához több tárolószimuláció is szükséges lehet);
- e) a rövid és a hosszú távú szimulációt (annak meghatározására, hogy évtizedes és évezredes távlatban mi történik a CO₂-vel, figyelembe véve a CO₂ vízben való oldódásának arányát is).

A dinamikus modell segítségével a következő folyamatokat kell leírni:

- f) a tárolóhelyként használt geológiai formációban fellépő nyomás és hőmérséklet időbeli alakulását a besajtolási sebesség és a besajtolásra került mennyiség kumulált nagysága függvényében;
- g) a CO₂ vízszintes és függőleges kiterjedésének időbeli alakulását;
- h) a tározón belüli CO₂-áramlás jellegét és a fázisviselkedést;
- i) a CO₂ csapdázódásának mechanizmusait és sebességét (beleértve a túlsordulási pontokat és az oldalirányú és a függőleges lezárásokat is);
- j) a teljes tárolókomplexumon belül a másodlagos gátak rendszerét;
- k) a tárolóhelyen rendelkezésre álló tárkapacitást és a nyomásgradienseket;
- l) a repedezettség kockázatát a tárolóhelyként használt geológiai formáció(k)ban és a fedőkőzetben;
- m) annak kockázatát, hogy a CO₂ bejut a fedőkőzetbe;
- n) a tárolóhelyekről történő (pl. az elhagyott vagy elégtelenül lezárt kutakon keresztül) szivárgás kockázatát;
- o) az elvándorlás sebességét (nyitott végű tározókban);
- p) a repedezettség záródási sebességeit;

- q) a geológiai formációkban bekövetkező folyadékkémiai változásokat és az ezek folytán fellépő reakciókat (pl. a pH megváltozása, ásványképződés), valamint a reakcióknak a modellre gyakorolt hatását a következmények vizsgálata céljából;
- r) a geológiai formáció fluidumainak kiszorítási folyamatai;
- s) megnövekedett földrengésveszélyt és felszínemelkedést.

3.2. lépés: Érzékenységi vizsgálat

Szimulációkat kell végezni annak megállapítására, hogy a számítás mennyire érzékeny az egyes paraméterek kapcsán tett alapfeltevésekre. A vizsgálatot a statikus geológiai modellben vagy modellsorozatban a paraméterek módosításával, a dinamikus modellezésben a sebességfüggvények és a kiindulási feltételezések változtatásával kell elvégezni. Ha jelentős érzékenységet tapasztalunk, azt a kockázatelemzésben figyelembe kell venni.

3.3. lépés: Kockázatértékelés

A kockázatértékelés többek között az alábbiakra terjed ki:

3.3.1. A veszélyesség jellemzése

A veszélyességet úgy kell jellemezni, hogy a fent leírt módon elvégzett dinamikus modellezés és biztonságjellemzés eredményeinek felhasználásával megvizsgáljuk a tárolókomplexumból megvalósuló szivárgás lehetőségét. Ennek során figyelembe kell venni egyebek mellett:

- a) a lehetséges szivárgási útvonalakat;
- b) a meghatározott szivárgási útvonalakon keresztüli szivárgás várható intenzitását (a kiáramlási sebességeket);
- c) a lehetséges szivárgás kritikus paramétereit (például a legnagyobb tározónyomást, a legnagyobb beszajtolási sebességet, a hőmérsékletet, a számítás érzékenységet a statikus geológiai modell vagy modellsorozat különböző alapfeltevéseire stb.);
- d) a CO₂-tárolás másodlagos hatásait, így különösen a geológiai formációban lévő folyadékok kiszorítását és a tárolás folytán létrejövő új anyagokat;
- e) minden más olyan tényezőt, amely veszélyeztetheti az emberi egészséget vagy a környezetet (például a projekthez kapcsolódó műtárgyakat).

A veszélyesség jellemzése érdekében minden olyan lehetséges üzemeltetési feltételt figyelembe kell venni, amely a tárolókomplexum biztonságosságát próbára teszi.

3.3.2. a kitettség elemzése – a tárolókomplexum feletti környezet jellemzői és a területen élő lakosság eloszlása és tevékenységei, valamint a 3.3.1 lépésben meghatározott lehetséges útvonalakon elszivárgó CO₂ várható viselkedése és sorsa alapján;

3.3.3. a következmények elemzése – az egyes fajok, populációk és élőhelyek érzékenysége és a 3.3.1 lépésben meghatározott lehetséges szivárgási forgatókönyvek alapján. Adott esetben kiterjed a bioszférában előforduló megnövekedett CO₂-koncentrációknak való expozíció hatásaira is (beleértve a talajokat, a tengeri üledékeket és a bentikus vizeket (fulladás, hiperkapnia), valamint a CO₂-szivárgás következtében e környezetekben kialakuló pH-érték-csökkenést). A vizsgálatnak ki kell terjednie a szivárgó CO₂-vel együtt távozó esetleges más anyagok (a CO₂-árammal együtt beszajtoló anyagok, a CO₂ tárolása során képződött anyagok) hatásainak elemzésére is. Ezeket a hatásokat különböző időtartományok és térbeli kiterjedések, illetőleg különböző erősségű szivárgások feltételezésével kell vizsgálni;

3.3.4. a kockázat jellemzése – ennek során elemezni kell a tárolóhely rövid és hosszú távú biztonságosságát és integritását, beleértve a javasolt használati feltételekhez tartozó szivárgási kockázat és az elképzelhető legrosszabb környezeti és egészségi hatások elemzését is. A kockázatot a veszélyesség, a kitettség és a következmények elemzése alapján kell jellemezni. A vizsgálatnak magában kell foglalnia a tárolóhely jellemzésének és értékelésének lépései során azonosított bizonytalansági források elemzését is, valamint – amennyiben elvégezhető – a bizonytalanság csökkentésére vonatkozó lehetőségek számbavételét.

II. MELLÉKLET

KRITÉRIUMOK A 13. CIKK (2) BEKEZDÉSÉBEN ELŐÍRT MONITORINGTERV ÖSSZEÁLLÍTÁSÁHOZ ÉS ÁTDOLGOZÁSÁHOZ, VALAMINT A BEZÁRÁST KÖVETŐ IDŐSZAKBAN VÉGZENDŐ MONITORINGHOZ**1. A monitoringterv összeállítása és átdolgozása**

A 13. cikk (1) bekezdésében meghatározott ellenőrzési követelmények teljesítése céljából a 13. cikk (2) bekezdésében előírt monitoringtervet az I. melléklet 3. lépésében végzett kockázatértékelési elemzéssel összhangban a következő kritériumok alapján kell összeállítani, illetve átdolgozni:

1.1. A terv összeállítása

A monitoringtervben részletesen ismertetni kell a projekt elsődleges fázisaiban végrehajtandó monitoringot, így különösen a kiindulási, az üzemeltetés közbeni és a bezárást követő időszakban végrehajtott ellenőrzést. Minden egyes szakaszra vonatkozóan meg kell határozni:

- a) az ellenőrizendő paramétereket;
- b) a monitoring céljára alkalmazandó műszaki eszközöket és ezek megválasztásának indokait;
- c) a monitoring helyeit és a mintavételi helyek felvételének indokait;
- d) az ellenőrzések gyakoriságát és a mintavételi időpontok felvételének indokait.

Az ellenőrizendő paramétereket a monitoring céljának megfelelően kell megválasztani. A tervnek ugyanakkor minden esetben tartalmaznia kell a következő paraméterek folyamatos vagy szakaszos monitoringját:

- e) a besajtolóberendezésből ellenőrizetlenül eltávozó CO₂ mennyisége;
- f) a besajtolókút kútfejen belépő CO₂ térfogata;
- g) a CO₂ nyomása és hőmérséklete a besajtolókút kútfejen (a tömegáram meghatározása céljából);
- h) a besajtolt anyag kémiai összetétele;
- i) a tározó hőmérséklete és nyomása (a CO₂ fázisviselkedésének és fázisállapotának meghatározása céljából).

Az ellenőrzés céljára alkalmazandó műszaki eszközöket a terv összeállításának időpontjában rendelkezésre álló bevált gyakorlati megoldások alapján kell megválasztani. Meg kell fontolni a szükség szerint igénybe kell venni a következő lehetőségeket:

- j) a CO₂ földfelszín alatti és felszíni jelenlétének, elhelyezkedésének és vándorlási útvonalainak kimutatására képes technológiák;
- k) olyan technológiák, amelyek a tároló formációkról a 4. cikk és az I. melléklet alapján összeállított térbeli geológiai modelleken végrehajtott térbeli numerikus szimuláció finomítása érdekében információkat szolgáltatnak a CO₂-csóva nyomás–térfogat viselkedéséről és alaprajzi, illetve térbeli eloszlásáról;
- l) olyan technológiák, amelyek – jelentős rendellenességek vagy a CO₂-nek a tárolókomplexumon kívülre távozása esetén – nagy területet átfogva, a tárolókomplexum teljes vízszintes vetületi területére vonatkozóan és azon túlmenően is képesek információkat szolgáltatni az esetleg korábban figyelmen kívül hagyott szivárgási útvonalokról.

1.2. A terv frissítése

A monitoring során összegyűjtött adatokat összegyűjtik és értelmezik. A mérési eredményeket össze kell hasonlítani a térbeli nyomás–térfogat viselkedés és telítődési viselkedés dinamikus szimulációja révén a 4. cikk, illetve az I. melléklet 3. lépése szerint végrehajtott biztonsági jellemzés során kapott értékekkel.

Ha a mért és a számított viselkedés között jelentős eltérés adódik, akkor a térbeli modellt újra kell kalibrálni oly módon, hogy a mért viselkedést tükrözze. Az újrapalibrálásnak a monitoringterv szerinti megfigyelések során nyert adatokon kell alapulnia, és ha az újrapalibrálás alapfeltevéseinek megbízhatósága szükségessé teszi, további adatokat is be kell szerezni.

Az újrakalibrált modell, illetve modellsorozat felhasználásával ismételtén végre kell hajtani az I. mellékletben előírt 2. és 3. lépést, és új veszélyességi forgatókönyveket és kiáramlási sebességeket kell meghatározni, valamint felül kell vizsgálni és módosítani kell a kockázatelemzést.

Amennyiben a műtillesztés és a modell újrakalibrálása során új CO₂-forrás megjelenésére, áramlási útvonalára, áramlási sebességére vagy a korábbi értékektől való jelentős eltérésekre következtetnek, a monitoringtervet ennek megfelelően módosítani kell.

2. **Monitoring a bezárást követő időszakban**

A bezárást követő időszakban a monitoringot a 13. cikk (2) bekezdésében és az e melléklet 1.2. pontjában meghatározott monitoringterv végrehajtása során összegyűjtött, illetve számított adatok alapján kell végezni. Ennek az ellenőrzésnek különösen a 18. cikk (1) bekezdésében foglaltakhoz kell információkat szolgáltatnia.

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS ÁLTAL EGYÜTTESEN ELFOGADOTT HATÁROZATOK

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS 2009/406/EK HATÁROZATA

(2009. április 23.)

az üvegházhatású gázok kibocsátásának a 2020-ig terjedő időszakra szóló közösségi kötelezettségvállalásoknak megfelelő szintre történő csökkentésére irányuló tagállami törekvésekről

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Közösséget létrehozó szerződésre és különösen annak 175. cikke (1) bekezdésére,

tekintettel a Bizottság javaslatára,

tekintettel az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére ⁽¹⁾,

a Régiók Bizottságával folytatott konzultációt követően,

a Szerződés 251. cikkében megállapított eljárásnak megfelelően ⁽²⁾,

mivel:

- (1) Az Egyesült Nemzetek éghajlatváltozási keretegyezménye (UNFCCC), amelyet az Európai Közösség a 94/69/EK tanácsi határozattal ⁽³⁾ hagyott jóvá, végső célul az üvegházhatású gázok légköri koncentrációinak olyan szinten történő stabilizálását tűzte ki, amely megakadályozza az éghajlat rendszerébe való veszélyes mértékű emberi beavatkozást.
- (2) A Közösség álláspontja szerint, melynek legutóbb első sorban az Európai Tanács 2007. márciusi ülésén adott hangot, e célkitűzés elérése érdekében az átfogó globális éves felszíni átlaghőmérséklet-növekedés nem haladhatja meg

2 °C-nál többel az iparosodás előtti mértéket, ami az üvegházhatású gázok globális kibocsátásának az 1990-es szinthez képest legalább 50 %-os csökkentését jelenti. A határozat hatálya alá tartozó, üvegházhatású közösségi gázkibocsátás csökkenésének 2020 után is folytatódnia kell, a Közösség arra irányuló erőfeszítéseinek részeként, hogy hozzájáruljon e globális szintű kibocsátás-csökkentési célkitűzés megvalósításához. A fejlett országoknak, így az Unió tagállamainak is, a jövőben is ezen kezdeményezések élére kell állniuk, vállalva, hogy az üvegházhatású gázkibocsátás mértékét az 1990-es szinthez képest együttesen 30 %-kal csökkentik 2020-ig. Mindezt azért is meg kell tenniük, hogy üvegházhatásúgáz-kibocsátásaik kollektív csökkentésének mértéke 2050-ig elérje az 1990-hez viszonyított 60–80 %-ot. Minden gazdasági ágazatnak hozzá kell járulnia az említett kibocsátás-csökkentési célok eléréséhez, beleértve a nemzetközi tengerhajózást és a légi közlekedést is. A légi közlekedés e csökkentésekhez a kibocsátási egységek Közösségen belüli kereskedelmi rendszeréhez (a továbbiakban: a közösségi rendszer) való csatlakozás révén járul hozzá. Abban az esetben, ha 2011. december 31-ig a tagállamok nem fogadnak el olyan, a Nemzetközi Tengerészeti Szervezet keretein belüli nemzetközi megállapodást, amelynek csökkentési célkitűzései között szerepelnek a nemzetközi tengeri kibocsátások, és/vagy a Közösség nem fogad el ilyen jellegű megállapodást az UNFCCC-n keresztül, a Bizottságnak 2013-as hatálybalépési célkitűzéssel javaslatot kell tennie arra, hogy a nemzetközi tengeri kibocsátások bekerüljenek a Közösség csökkentési kötelezettségvállalásai közé. Ez a javaslat a minimálisra csökkenti a Közösség versenyképességét érintő hatásokat, figyelembe véve a lehetséges környezeti előnyöket.

- (3) Továbbá, e célkitűzés teljesítése érdekében az Európai Tanács 2007. márciusi brüsszeli ülésén a 2012 utáni időszakra vonatkozó globális és átfogó megállapodáshoz hozzájárulva támogatta az üvegházhatású gázok 1990-es szinthez viszonyított kibocsátásának 30 %-os csökkentését 2020-ig előírányzó közösségi célkitűzést, azzal a feltétellel, hogy más fejlett országok is hasonló mértékű kibocsátás-csökkentésre vállalkoznak kötelezettséget, illetve ahhoz a gazdaságilag magasabb fejlettségi szintű fejlődő országok is felelősségeik és képességeik szerint, megfelelő mértékben hozzájárulnak.

⁽¹⁾ HL C 27., 2009.2.3., 71. o.

⁽²⁾ Az Európai Parlament 2008. december 17-i véleménye (a Hivatalos Lapban még nem tették közzé) és a Tanács 2009. április 6-i határozata.

⁽³⁾ HL L 33., 1994.2.7., 11. o.

- (4) Az Európai Tanács hangsúlyozta a Közösség arra irányuló törekvését, hogy Európa gazdasága nagy energiahatékonysággal, ugyanakkor alacsony szintű üvegházhatású gázkibocsátás mellett működjön, és úgy határozott, hogy a 2012 utáni időszakra vonatkozó globális és átfogó megállapodás létrejöttéig, valamint a nemzetközi tárgyalásokon kialakított álláspont fenntartásával a Közösség határozottan és egyoldalúan vállalja, hogy az üvegházhatású gázok kibocsátását 2020-ig az 1990-es szinthez képest legalább 20 %-kal csökkenti.
- (5) Az energiahatékonysági fejlesztések döntő fontosságúak annak érdekében, hogy a tagállamok meg tudjanak felelni e határozat előírásainak. Ebben az összefüggésben a Bizottságnak szorosan nyomon kell követnie, milyen előrelépések történnek az energiafogyasztás 2020-ra 20 %-kal való csökkentésére irányuló célkitűzés megvalósítása irányában, és amennyiben a haladás nem megfelelő, kiegészítő lépéseket kell javasolnia.
- (6) A 2003/87/EK irányelv⁽¹⁾ létrehozta az üvegházhatású gázok kibocsátási egységeinek Közösségen belüli kereskedelmi rendszerét, amely a gazdaság bizonyos ágazatait érinti. Az üvegházhatású gázok 1990-es kibocsátási szinthez viszonyított 20 %-os csökkentésének 2020-ra előirányzott költséghatékony megvalósításához a gazdaság összes ágazatának részt kell vállalnia a kibocsátáscsökkentésben. A tagállamoknak ezért további szakpolitikai követelményeket és intézkedéseket kell érvényesíteniük annak érdekében, hogy a 2003/87/EK irányelv hatálya alá nem tartozó források üvegházhatású gázkibocsátását tovább korlátozzák.
- (7) Az egyes tagállamok vállalásainak mértékét az üvegházhatású gázok e határozat tárgyát képező, 2005-ös kibocsátási szintje alapján kell meghatározni, oly módon kiigazítva, hogy ne szerepeljenek benne azon létesítmények kibocsátásai, amelyek 2005-ben már léteztek, de amelyeket a 2006–2012-es időszakban vontak be a közösségi rendszerbe. A 2013 és 2020 közötti időszakra vonatkozó éves kibocsátási jogosultságokat tonna szén-dioxid egyenértékben kifejezve, a felülvizsgált és hitelesített adatok alapján kell meghatározni.
- (8) A tagállamok kibocsátás-csökkentési vállalásait a szolidaritás elve és a Közösség egészen belüli fenntartható gazdasági növekedés kívánalma alapján kell meghatározni, figyelembe véve az egyes tagállamok egy főre jutó relatív GDP-jét. Azokban a tagállamokban, amelyekben jelenleg viszonylag alacsony az egy főre jutó GDP és ezért nagyarányú GDP-növekedéssel számolnak, az üvegházhatású gázok 2005. évi kibocsátásának szintjéhez képest engedélyezni kell a kibocsátás mértékének növelését, ám a növekedésnek a Közösség egyoldalú csökkentési kötelezettségvállalásának keretén belül kell maradnia. Azokban a tagállamokban, amelyekben jelenleg viszonylag magas az egy főre jutó GDP, csökkenteni kell az üvegházhatású gázok kibocsátását a 2005. évi kibocsátás szintjéhez képest.
- (9) A Közösség egyoldalú csökkentési kötelezettségvállalásának teljesítése irányában tett tagállami vállalások
- igazságos megosztása érdekében egyetlen tagállammal szemben sem támasztható olyan elvárás, hogy 2020-ra a 2005-ös szinthez képest 20 %-nál nagyobb mértékben csökkentse kibocsátásainak mértékét, ugyanakkor egyetlen tagállam számára sem engedélyezett, hogy 2020-ig a 2005-ös szinthez képest 20 %-nál nagyobb mértékben növelje a kibocsátást. Az üvegházhatású gázok kibocsátását a 2013 és 2020 közötti időszakban kell csökkenteni. A tagállamok a következő évről előrehozhatják az éves kibocsátási jogosultságuk legfeljebb 5 %-áig terjedő mennyiségét. Amennyiben a tagállam kibocsátásai nem érik el az éves kibocsátási jogosultságot, a tagállam átviheti kibocsátás-csökkentési többletét a következő évekre.
- (10) Az egyes tagállamok által viselt kibocsátás-csökkentési költségek közötti különbségek kiegyenlítésének eszközeként, a nagyobb földrajzi rugalmasság érdekében, ugyanakkor a Közösség teljes kötelezettségvállalása átfogó költséghatékonyságának javítása mellett, a tagállamok számára lehetővé kell tenni, hogy az éves kibocsátási jogosultságaik egy részét átruházhassák egy másik tagállamra. Az ilyen átruházások átláthatóságát egyrészt a Bizottságnak küldött értesítéssel, másrészt az egyes átruházásoknak mindkét érintett tagállam nyilvántartásába történő bevezetésével kell biztosítani. Az átruházást mindkét fél számára elfogadható módon kell végrehajtani, például árverezéssel, ügynökségi alapon működő piaci közvetítők alkalmazásával vagy kétoldali megállapodással.
- (11) Az Unióban jelentősen kell csökkenteni az üvegházhatású gázok kibocsátását. A projekttevékenységből származó egységek használatát korlátozni kell, hogy azt a nemzeti tevékenységek kiegészítéseként lehessen alkalmazni. Az Unió továbbra is elkötelezett a tiszta fejlesztési mechanizmus (CDM) további javítása mellett, és a megfelelő nemzetközi eljárásokon keresztül törekszik erre. Fontos, hogy projektekből származó, a tagállamok által használt egységek valódi, ellenőrizhető, további és tartós kibocsátáscsökkentést képviseljenek, egyértelmű előnyt jelentsenek a fenntartható fejlődés szempontjából, és ne legyenek jelentős negatív hatással a környezetre vagy a társadalomra. A tagállamoknak ezenkívül jelentést kell tenniük az ilyen egységek használata során alkalmazott minőségi feltételekről.
- (12) A kötelezettségek rugalmas tagállami szintű teljesítése és a fenntartható fejlődés, különösen a fejlődő országok fejlődésének elősegítése, valamint a befektetői biztonság növelése érdekében a Közösség bizonyos mértékig továbbra is elismeri a harmadik országok üvegházhatású gázkibocsátásainak csökkentését szolgáló projektekből származó kibocsátási egységeket mindaddig, amíg egy éghajlatváltozásról szóló jövőbeni nemzetközi megállapodás (a továbbiakban: az éghajlatváltozásról szóló nemzetközi megállapodás) meg nem születik. A tagállamok feladata biztosítani, hogy a kibocsátási egységek megvásárlására vonatkozó politikáik a projektek lehető legegyszerűsebb földrajzi eloszlását eredményezzék, különösen a legkevésbé fejlett országoktól és a fejlődő kis szigetállamoktól vásárolt hitelesített kibocsátáscsökkentők (CER) arányának növelése révén, és hozzájáruljanak az éghajlatváltozásról szóló nemzetközi megállapodás létrejöttéhez.

⁽¹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2003/87/EK irányelve (2003. október 13.) az üvegházhatású gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerének létrehozásáról és a 96/61/EK tanácsi irányelv módosításáról (HL L 275., 2003.10.25., 32. o.).

- (13) A tagállamok így fel tudják majd használni a 2008 és 2012 közötti időszakban végrehajtott csökkentésekért kiadott üvegházhatásúgáz-kibocsátási egységeket, amelyek a közösségi rendszerben használható projektípusokból származnak ebben az időszakban. A tagállamok szintén fel tudják használni az említett időszakot követően végzett projektekből származó üvegházhatásúgáz-kibocsátási egységeket, amelyeket a 2008 és 2012 közötti időszakban bejegyeztek, és amelyek a 2008 és 2012 közötti időszakban a közösségi rendszerben használható projektípusokból származnak.
- (14) Rendkívül kevés CDM-el kapcsolatos projekt valósult meg az LDC-országokban. Tekintettel arra, hogy a Közösség a CDM-projektek igazságos elosztását támogatja, többek között az éghajlatváltozás elleni globális szövetség keretén belül is – amint azt az „Éghajlatváltozás elleni globális szövetség kiépítése az Európai Unió és az éghajlatváltozás által leginkább sebezhető szegény fejlődő országok között” című, 2007. szeptember 18-i bizottsági közlemény is tartalmazza –, indokolt garantálni a legkevésbé fejlett országokban a 2008 és 2012 közötti időszak után indított projektekből származó kibocsátási egységek elfogadását azon projektípusok esetében, amelyek a 2008 és 2012 közötti időszakban a közösségi rendszerben használhatók. Az elfogadás gyakorlatával egészen 2020-ig, illetve ha ennél korábban létrejön, egy vonatkozó közösségi megállapodás megkötéséig kell élni.
- (15) A tagállamok ez irányú rugalmasságának növelése és fenntartható fejlődésének elősegítése érdekében a tagállamoknak biztosítani kell a Közösség és a harmadik országok között létrejött megállapodások nyomán végrehajtott projektekből származó további kibocsátási egységek felhasználhatóságát. A vállalatok közös végrehajtását (JI) célzó projektek az egyes fejlett országokhoz rendelt egységek számát meghatározó éghajlatváltozásról szóló nemzetközi megállapodás hiányában 2012 után nem folytathatók. Az ilyen projektekből származó üvegházhatásúgáz-kibocsátási egységeket azonban a jövőben is el kell ismerni a harmadik országokkal kötött megállapodások révén.
- (16) Fontos, hogy a tagállamok a későbbiekben is fel tudják használni a CDM-egységeket, mert így 2012 után is biztosítható ezek piaca. A piac működése és az üvegházhatású gázok Közösségen belüli kibocsátásának további csökkentése, s ezáltal a Közösség megújuló energiaforrásokkal, energia-hatékonysággal, energiabiztonsággal, innovációval és versenyképességgel kapcsolatban megfogalmazott céljainak teljesítése érdekében javasolt, hogy a tagállamok számára mindaddig legyen engedélyezett a harmadik országokban vagy más tagállamokban végzett üvegházhatású gázkibocsátás-csökkentési projektek kibocsátási egységeinek éves felhasználása az egyes tagországokban a 2003/87/EK irányelv hatálya alá nem tartozó forrásokból származó kibocsátások 2005-ben megállapított értékének 3 %-áig, ameddig egy, az éghajlatváltozásról szóló nemzetközi megállapodás létre nem jön. Indokolt, hogy egyes tagállamok e mennyiség fel nem használt részét átruházzák más tagállamokra. Indokolt továbbá, hogy az e határozatban meghatározott, negatív vagy legfeljebb 5 %-os pozitív határértékkel rendelkező tagállamok a fent említett kibocsátási egységeken felül további kibocsátási egységeket használjanak, amelyek az LCD-országokban és az SIDS-államokban évenként folytatott projektekből származó 2005-ös hitelesített kibocsátásuk 1 %-át tehetik ki, az ebben a határozatban megállapított négy feltétel közül eggyel való megfelelésük esetén.
- (17) Ez a határozat nem érinti a szigorúbb tagállami célkitűzéseket. Amennyiben a tagállamok egy szigorúbb célkitűzés megvalósítása érdekében kötelezettségeiken túl korlátozzák az e határozat hatálya alá tartozó üvegházhatású gázok kibocsátását, az üvegházhatású gázkibocsátás-csökkentési egységek felhasználásának e határozat által előírt korlátozása nem alkalmazható a tagállami célkitűzés megvalósítása érdekében végrehajtott további kibocsátáscsökkentésre.
- (18) Annak érdekében, hogy – elsősorban a nagyra törő célokat kitűző tagállamok számára – növelni lehessen a nemzeti célkitűzések megvalósításának költséghatékonyágát, a tagállamok a 2003/87/EK irányelv 24a. cikkében meghatározottak szerint felhasználhatják a közösségi szintű projektekből származó egységeket.
- (19) Az éghajlatváltozásról szóló nemzetközi megállapodás megkötését követően a tagállamok – a közös megközelítésre is figyelemmel – kizárólag azon országok kibocsátási egységeit fogadhatják el, amelyek a megállapodást ratifikálták.
- (20) Az a tény, hogy az irányelv egyes rendelkezései egy éghajlatváltozásról szóló nemzetközi megállapodás Közösségen belüli jóváhagyására utalnak, nem érinti az említett megállapodás tagállami megkötését.
- (21) Egy, a 2012 utáni időszakra vonatkozó éghajlatváltozásról szóló nemzetközi egyezmény jóváhagyása esetén az egyezményben foglaltak szerint a Közösségnek és tagállamainak részt kell venniük az egyezményt aláíró fejlődő országokban az üvegházhatású gázok kibocsátását csökkentő mérhető, ellenőrizhető, kézzelfogható és nemzeti szinten megfelelő, azzal a céllal összhangban álló intézkedések finanszírozásában, hogy az iparosodás előtti szinthez viszonyítva az általános globális éves felszíni középhőmérséklet-emelkedés mértékét 2 °C-ra csökkentsék.
- (22) Egy, a 2012 utáni időszakra vonatkozó, éghajlatváltozásról szóló nemzetközi egyezmény jóváhagyása esetén és az egyezményben foglaltak szerint a Közösség és tagállamai részt vesznek az egyezményt ratifikáló fejlődő országok segélyezésének finanszírozásában, különösen az éghajlatváltozás által leginkább veszélyeztetett közösségek és országok tekintetében annak érdekében, hogy támogassák őket az alkalmazkodásban és a kockázatsökkentési stratégiák kidolgozásában.

- (23) Amennyiben a Közösség 2010. december 31-ig nem köt éghajlatváltozásról szóló nemzetközi megállapodást, a Bizottság 2013-as hatálybalépési célkitűzéssel javaslatot tesz arra, hogy a földhasználat, a földhasználat változásaihoz és az erdészethez kapcsolható kibocsátások és abszorpció a harmonizált módszerekkel összhangban kerüljenek bele a közösségi kötelezettségvállalások közé, folytatva az UNFCCC keretein belül megkezdett munkát, biztosítva a földhasználat, a földhasználat-megváltoztatás és az erdészet által nyújtott hozzájárulás állandóságát és környezetvédelmi integritását, valamint a körültekintő ellenőrzést és nyilvántartást. A Bizottságnak fel kell mérnie, hogy az egyes tagállami erőfeszítések megoszlását ennek megfelelően ki kell-e igazítani.
- (24) Az ebben a határozatban foglaltak teljesítésének menetét évente értékelni kell az üvegházhatású gázok Közösségen belüli kibocsátásának nyomon követését szolgáló rendszerrel és a Kiotói Jegyzőkönyv végrehajtásáról szóló, 2004. február 11-i 280/2004/EK európai parlamenti és tanácsi határozat ⁽¹⁾ értelmében benyújtott jelentések alapján. Kétévente fel kell mérni a tervezett haladást, 2016-ban pedig teljes körűen értékelni kell a határozat végrehajtását.
- (25) A 2003/87/EK irányelv hatályát érintő mindennemű változtatáskor módosítani kell az e határozatban nem szabályozott üvegházhatásúgáz-kibocsátások maximális mennyiségét is a változtatásnak megfelelően.
- (26) Az éghajlatváltozásról szóló nemzetközi megállapodás jóváhagyását követően módosítani kell a tagállamok üvegházhatásúgáz-kibocsátási határértékeit a megállapodásban foglalt új közösségi vállalások alapján, figyelembe véve a tagállamok közötti szolidaritás és a Közösség egészén belüli fenntartható növekedés kívánalmát. A harmadik országokban végzett kibocsátáscsökkentési projektek nyomán szerzett kibocsátási egységek tagállamok által felhasználható mennyiségét az e határozat hatálya alá tartozó további kibocsátáscsökkentések legfeljebb 50 %-ával kell növelni.
- (27) A 280/2004/EK határozatban rögzített kibocsátási egységforgalmi jegyzék használatával és a 2003/87/EK irányelv szerint kijelölt központi tisztviselő alkalmazásával gondoskodni kell az e határozat végrehajtásával kapcsolatos minden ügylet pontos feldolgozásáról és könyveléséről.
- (28) Mivel a Közösség csökkentési kötelezettségvállalása nem csupán a tagállamok kormányaira ró feladatokat, hanem a tagállami helyi és regionális önkormányzatok és egyéb helyi és regionális képviselői fórumok és szervek számára is, a tagállamok biztosítják a központi és a különböző szintű helyi hatóságai közötti együttműködést.
- (29) Az egyes tagállamok, a központi kormányzatok, valamint a helyi és regionális szervek és hatóságok mellett mind a piaci szereplőket, mind pedig a háztartásokat és az egyéni fogyasztókat be kell vonni a közösségi csökkentési kötelezettségvállalás megvalósításához való hozzájárulásba, az üvegházhatású gázok nekik tulajdonítható kibocsátásának mértékétől függetlenül.
- (30) A tagállamoknak biztosítaniuk kell az új, innovatív technikák alkalmazásának finanszírozását annak érdekében, hogy az ipari szereplők új munkahelyeket tudjanak létesíteni, ezáltal növelve a versenyképességet, és elősegítve a lisszaboni stratégia által kitűzött célok elérését.
- (31) Mivel a villamos energia megújuló energiaforrásokból való termelésének növelése különösen fontos eszköze az üvegházhatású gázok kibocsátása csökkentésének, a tagállamoknak a megújuló energiaforrásokból előállított energia támogatásáról szóló, 2009. április 23-i 2009/28/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ⁽²⁾ alapján kell cselekedniük.
- (32) Az e határozat végrehajtásához szükséges intézkedéseket a Bizottságra ruházott végrehajtási hatáskörök gyakorlására vonatkozó eljárások megállapításáról szóló, 1999. június 28-i 1999/468/EK tanácsi határozatnak ⁽³⁾ megfelelően kell elfogadni.
- (33) A Bizottságot fel kell hatalmazni különösen arra, hogy meghatározza a 2013 és 2020 közötti időszakra a tonna szén-dioxid egyenértékben kifejezett éves kibocsátási jogszükségleteket, kijelölje azokat a módokat, amelyek megkönnyítik a tagállamok kibocsátási egységeinek átruházását és biztosítják ezen átruházások átláthatóságát, valamint elfogadja a nyilvántartásokhoz és a központi tisztviselőhöz kapcsolódó végrehajtási intézkedéseket. Mivel ezek az intézkedések általános hatályúak, és a határozat új, nem alapvető fontosságú elemekkel történő kiegészítése által annak nem alapvető fontosságú elemei módosítására irányulnak, azokat az 1999/468/EK határozat 5a. cikkében meghatározott ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.
- (34) Mivel e határozat céljait a tagállamok nem tudják kielégítően megvalósítani, és ezért azok léptéke vagy hatásai miatt azok közösségi szinten jobban megvalósíthatók, a Közösség intézkedéseket hozhat a Szerződés 5. cikkében foglalt szubszidiaritás elvének megfelelően. Az említett cikkben foglalt arányosság elvének megfelelően ez a határozat nem lépi túl az e célok eléréséhez szükséges mértéket,

⁽¹⁾ HL L 49., 2004.2.19., 1. o.

⁽²⁾ HL L 16.

⁽³⁾ HL L 184., 1999.7.17., 23. o.

ELFOGADTA EZT A HATÁROZATOT:

1. cikk

Tárgy

Ez a határozat a minimális tagállami szerepvállalást rögzíti az e határozat hatálya alá tartozó üvegházhatásúgáz-kibocsátási forrásokkal kapcsolatban a 2013 és 2020 közötti időszakra vonatkozó közösségi kibocsátás-csökkentési kötelezettségvállalások teljesítésének vonatkozásában, továbbá meghatározza az e szerepvállalás teljesítésére vonatkozó szabályokat és a teljesítés értékelését.

Ez a határozat rendelkezéseket tartalmaz továbbá a 20 %-ot meghaladó, szigorúbb közösségi csökkentési kötelezettségvállalás értékeléséről és megvalósításáról, amelyeket a 3. cikk szerint előírtakat meghaladó kibocsátás-csökkentéshez vezető, az éghajlatváltozásról szóló nemzetközi megállapodás Közösség általi jóváhagyását követően kell alkalmazni, ahogyan azt az Európai Tanács 2007. márciusi ülése által jóváhagyott 30 %-os csökkentési kötelezettségvállalás is tükrözi.

2. cikk

Fogalommeghatározások

E rendelet alkalmazásában a következő fogalommeghatározások érvényesek:

1. „Üvegházhatású gázok kibocsátása”: az I. mellékletben felsorolt kategóriákból származó szén-dioxid (CO_2), metán (CH_4), dinitrogén-oxid (N_2O), fluorozott szénhidrogének (HFC), perfluor-szénhidrogének (PFC) és kén-hexafluorid (SF_6), tonna szén-dioxid egyenértékben kifejezett kibocsátása, a 280/2004/EK határozat alapján meghatározottak szerint, a 2003/87/EK irányelv hatálya alá tartozó, üvegházhatású gázok kibocsátásának kivételével.
2. „Éves kibocsátási jogosultság”: a 2013 és 2020 közötti időszakra a 3. cikk (2) bekezdésében meghatározottak alapján évenként maximálisan engedélyezett üvegházhatásúgáz-kibocsátás.

3. cikk

A 2013–2020 közötti időszakra vonatkozó kibocsátási szintek

(1) Az egyes tagállamok 2020-ig legalább az ezen határozat 2. mellékletében a 2005-ös kibocsátások alapján számukra megállapított arányban csökkentik az üvegházhatású gázok kibocsátását.

(2) Az ezen cikk (3), (4) és (5) bekezdése, valamint az 5. cikk rendelkezéseinek megfelelően a II. melléklet szerint negatív határértékkel rendelkező tagállamok gondoskodnak arról – ideértve az e határozatban lehetővé tett rugalmassági intézkedések alkalmazását is –, hogy a területükön 2013-ban kibocsátott üvegházhatású gáz mennyisége ne haladja meg a 2003/87/EK irányelv és a 280/2004/EK határozat szerint bejelentett és hitelesített kibocsátások 2008-ban, 2009-ben és 2010-ben mért éves átlagos szintjét.

Az ezen cikk (3), (4) és (5) bekezdése, valamint az 5. cikk rendelkezéseinek megfelelően a II. melléklet szerint pozitív határértékkel rendelkező tagállamok gondoskodnak arról – ideértve az e határozatban lehetővé tett rugalmassági intézkedések alkalmazását is –, hogy a területükön 2013-ban kibocsátott összes üvegházhatású gáz mennyisége ne haladja meg a 2003/87/EK irányelv és a 280/2004/EK határozat szerint bejelentett és hitelesített kibocsátások 2008-ban, 2009-ben és 2010-ben mért éves átlagos szintjén kezdődő, 2009-től induló, és 2020-ban a tagállamra vonatkozó, a II. mellékletben rögzített határértéken végződő lineáris pálya által kijelölt szintet.

Az ezen cikk (3), (4) és (5) bekezdése, valamint az 5. cikk rendelkezéseinek megfelelően az egyes tagállamok évről évre lineárisan csökkentik az említett üvegházhatású gázok kibocsátását – ideértve az e határozatban lehetővé tett rugalmassági intézkedések alkalmazását is –, annak érdekében, hogy ezen kibocsátások szintje az adott tagállamban 2020-ban ne haladja meg a II. mellékletben rögzített határértékeket.

Amint a felülvizsgált és hitelesített kibocsátási adatok hozzáférhetővé válnak, 6 hónapon belül intézkedéseket kell elfogadni a 2013 és 2020 közötti időszakra vonatkozó, tonna szén-dioxid egyenértékben kifejezett éves kibocsátási jogosultságok meghatározására.

Az ezen határozat nem alapvető fontosságú elemeinek kiegészítéssel történő módosítására vonatkozó ezen intézkedéseket a 13. cikk (2) bekezdésében említett, ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

(3) A 2013 és 2019 közötti időszakban a tagállamok egy adott évben előrehozhatják a következő évről az éves kibocsátási jogosultságuk legfeljebb 5 %-ának megfelelő mennyiséget. Amennyiben egy adott tagállam üvegházhatású gázkibocsátása az éves kibocsátási jogosultság szintje alatt marad, figyelembe véve az e bekezdésnek, valamint a (4) és (5) bekezdésnek megfelelő rugalmassági intézkedések alkalmazását, éves kibocsátási jogosultságának egy adott évre vonatkozó, az adott év üvegházhatású gázkibocsátását meghaladó részét 2020-ig átviheti a következő évre.

A tagállam 2013-ban és 2014-ben szélsőséges időjárási feltételek esetén, amelyek következtében az előző évekhez képest jelentősen emelkedik az üvegházhatású gázok kibocsátása a normális időjárású előző évekhez képest, kérheti a kibocsátási jogosultság 5 %-át meghaladó megnövelt átvitelt. E célból a tagállam a kérelmet indokoló jelentést nyújt be a Bizottságnak. A Bizottság három hónapon belül határoz arról, hogy helyt ad-e a kérelemnek.

(4) A tagállam az adott évre vonatkozó éves kibocsátási jogosultságának legfeljebb 5 %-át másik tagállamra ruházhatja át. Az átvevő tagállam ezt a mennyiséget az adott évben vagy 2020-ig bármely azt követő évben az e cikkben előírt kötelezettségeinek teljesítésére használhatja. A tagállam éves kibocsátási jogosultságainak egy részét sem ruházhatja át abban az esetben, ha az átruházás időpontjában nem felel meg e határozat előírásainak.

(5) A tagállam éves kibocsátási jogosultságának azt a részét, amely az adott évben meghaladja üvegházhatásúgáz-kibocsátását, más tagállamra ruházhatja át, figyelembe véve a (3) és (4) bekezdéseknek megfelelő rugalmassági intézkedések alkalmazását. Az átvevő tagállam ezt a mennyiséget ugyanazon évben vagy 2020-ig bármely azt követő évben az e cikkben előírt kötelezettségeinek teljesítésére használhatja. A tagállam éves kibocsátási jogosultságainak egy részét sem ruházhatja át abban az esetben, ha az átruházás időpontjában nem felel meg e határozat előírásainak.

(6) A (4) és (5) bekezdésben említett átruházások megkönnyítése és átláthatóságuk növelése érdekében az azok módszereit meghatározó intézkedéseket kell elfogadni.

Az e határozat nem alapvető fontosságú elemeinek kiegészítéssel történő módosítására irányuló ezen intézkedéseket a 13. cikk (2) bekezdésében említett, ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

4. cikk

Energiahatékonyság

(1) A Bizottság 2012-ig felmérést és jelentést készít a Közösség és tagállamai által az energiafogyasztás 2020-ra 20 %-kal való csökkentésére vonatkozó célkitűzés megvalósítása felé tett előrelépésről a 2020-ra vonatkozó előrejelzésekhez képest, a 2006. október 19-i bizottsági közleményben szereplő energiahatékonysági cselekvési tervben felvázoltaknak megfelelően.

(2) Szükség esetén a Bizottság 2012. december 31-ig az energiahatékonyság fejlesztésének felgyorsítására irányuló megerősített vagy új intézkedésekre tesz javaslatot, elsősorban azzal a céllal, hogy segítse a tagállamokat az üvegházhatásúgáz-kibocsátás csökkentésére vonatkozó közösségi kötelezettségvállalások megvalósításában.

5. cikk

A projekttevékenységekből származó kibocsátási egységek felhasználása

(1) A tagállamok a 3. cikkben az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentésével kapcsolatban meghatározott kötelezettségeik teljesítéséhez az alábbi kibocsátási egységeket használhatják fel:

- a) a 2003/87/EK irányelvben meghatározott hitelesített kibocsátás-csökkentők és a kibocsátás-csökkentési egységek, amelyeket a 2008–2012-es időszakban a közösségi rendszerben használható kibocsátás-csökkentéssel kapcsolatban adtak ki 2012. december 31-ig;
- b) A 2013. január 1-jétől végrehajtott kibocsátás-csökkentéssel kapcsolatban kiadott CER-ek és ERU-k, amelyek a 2013 előtt bejegyzett projektek vonatkozásában a 2008–2012-es időszakban felhasználhatók a közösségi rendszerben;
- c) a legkevesebb fejlett országokban végrehajtott kibocsátás-csökkentő projektekből eredő, a 2008–2012-es időszakban a közösségi rendszerben felhasználható kibocsátás-csökkentés nyomán kiadott CER-ek 2020-ig, illetve ha ezek az országok ennél korábban erősítenek meg egy a Közösséggel kötött vonatkozó megállapodást, a megerősítés időpontjáig használhatók fel;

d) erdőtelepítési vagy erdő-visszatelepítési projektekből származó ideiglenes hitelesített kibocsátás-csökkentők (tCER) és hosszú távú hitelesített kibocsátás-csökkentők (lCER), feltéve hogy – amennyiben egy tagállam tCER-eket vagy lCER-eket használt fel a 2002/358/EK tanácsi határozat⁽¹⁾ szerinti kötelezettségvállalásainak teljesítésére a 2008–2012 közötti időszakra vonatkozóan – a tagállam kötelezettséget vállal e kibocsátási egységek tCER-ekkel, lCER-ekkel vagy a Kiotói Jegyzőkönyv szerint érvényes egyéb egységekkel történő folyamatos felváltására a tCER-ek vagy lCER-ek lejártá előtt, és a tagállam kötelezettséget vállal arra is, hogy a tCER-ek vagy lCER-ek lejártá előtt az e határozat értelmében felhasznált tCER-eket vagy lCER-eket folyamatosan felváltja olyan tCER-ekkel, lCER-ekkel vagy egyéb egységekkel, amelyek felhasználhatók e kötelezettségvállalások teljesítésére. Ha a felváltás tCER-ek vagy lCER-ek felhasználása révén történik, a tagállam ezeket a tCER-eket vagy lCER-eket is folyamatosan felváltja lejáratuk előtt mindaddig, amíg fel nem váltja őket korlátlan érvényességű egységekkel.

A tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy a kibocsátási egységek megvásárlására vonatkozó politikáik a projektek lehető legegyszerűsebb földrajzi eloszlását eredményezzék és hozzájáruljanak az éghajlatváltozással kapcsolatos nemzetközi megállapodás létrejöttéhez.

(2) Az (1) bekezdésben foglaltakon túl és amennyiben az éghajlatváltozásról szóló nemzetközi megállapodás megkötésére irányuló tárgyalások 2009. december 31-ig nem zárulnak le, a tagállamok a 3. cikkben foglalt kötelezettségeik teljesítése érdekében további kibocsátási egységeket használhatnak fel a 2003/87/EK irányelv 11a. cikkének (5) bekezdésében említett megállapodásoknak megfelelő egyéb kibocsátás-csökkentő tevékenységekből vagy projektekből származó kibocsátási egységekből.

(3) Az 1. cikk (1) bekezdésében említett, éghajlatváltozásról szóló nemzetközi megállapodás létrejötte esetén 2013. január 1-jétől a tagállamok kizárólag a megállapodást ratifikáló harmadik országok projekteiből származó kibocsátási egységeket használhatnak fel.

(4) Az egyes tagállamokban a kibocsátás-csökkentési egységek (1), (2) és (3) bekezdésnek megfelelő felhasználása éves szinten nem haladhatja meg az adott tagállamban a kibocsátások 2005-ben megállapított mennyiségének 3 %-át, amihez hozzájön a (6) bekezdés szerinti átruházott mennyiség.

(5) A III. mellékletben felsorolt tagállamok, amelyek a II. mellékletben meghatározott negatív vagy legfeljebb 5 %-os pozitív határértékkel rendelkeznek, a (4) bekezdésben említett kibocsátási egységeken felül további kibocsátási egységeket használhatnak fel, amelyek a legkevesebb fejlett országokban és a kis fejlődő szigetállamokban évenként folytatott projektekből származó 2005-ös hitelesített kibocsátásuk 1 %-át tehetik ki, az alábbi négy feltétel közül egynek való megfelelésük esetén:

- a) az EU 2020-ra vonatkozó, a klímaváltozásról és megújuló energiáról szóló végrehajtási intézkedéscsomaghoz csatolt bizottsági hatásvizsgálat szerint a teljes csomag közvetlen költsége meghaladja a bruttó hazai termék 0,70 %-át;

⁽¹⁾ A Tanács 2002/358/EK határozata (2002. április 25.) az Egyesült Nemzetek éghajlatváltozási keretegyezménye Kiotói Jegyzőkönyvének az Európai Közösség nevében történő jóváhagyásáról, valamint az abból származó kötelezettségek közös teljesítéséről (HL L 130., 2002.5.15., 1. o.).

- b) a Bizottság a) pontban említett hatásvizsgálata szerint a bruttó hazai termék legalább 0,1 % -os növekedése áll fenn az érintett tagállam esetében jelenleg elfogadott célkitűzés és a költséghatékonysági tervek között;
- c) az érintett tagállam számára az ebben a határozatban engedélyezett teljes kibocsátás több mint 50 %-a közlekedéssel kapcsolatos kibocsátásokból származik; vagy
- d) az érintett tagállam megújuló energiaforrásokra vonatkozó célkitűzései 2020-ra meghaladják a 30 %-ot a 2009/28/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvben meghatározottak értelmében.

(6) A tagállamok minden évben az éves mennyiségük 3 %-ának megfelelő, fel nem használt részét a (4) bekezdésben meghatározottak szerint átruházhatják egy másik tagállamra. Amennyiben valamely tagállam esetében a kibocsátási egységek éves felhasználása nem éri el a (4) bekezdésben foglalt mennyiséget, akkor a tagállam átviheti e mennyiség fel nem használt részét a következő évekre.

(7) A tagállamok továbbá bármiféle mennyiségi korlátozás nélkül felhasználhatják a közösségi szintű projektekből származó, a 2003/87/EK irányelv 24a. cikke szerint kiosztott kibocsátási egységeket kibocsátás-csökkentési kötelezettségvállalásaik teljesítésére.

6. cikk

Jelentéstétel, az elért előrehaladás értékelése, módosítások és felülvizsgálat

(1) A tagállamok a 280/2004/EK határozat 3. cikke értelmében benyújtott jelentéseikben beszámolnak a következőkről:

- a) a 3. cikkben foglaltak végrehajtásából fakadó éves üvegházhatású gázkibocsátások szintjét;
- b) az 5. cikk szerinti felhasznált kibocsátási egységek felhasználása, földrajzi eloszlása és típusa, valamint a rájuk alkalmazott mennyiségi feltételek;
- c) az ebben a határozatban foglalt kötelezettségeik teljesítése céljából tervezett lépések, beleértve a nemzeti stratégiákról és intézkedésekről, és a nemzeti tervekről szóló tájékoztatást;
- d) a tervezett további nemzeti stratégiákról és intézkedésekről szóló tájékoztatás, amelyek célja az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentése az ebben a határozatban foglalt kötelezettségvállalásokon túl, és tekintettel az éghajlatváltozásról szóló nemzetközi megállapodás végrehajtására, a 8. cikkben említetteknek megfelelően.

(2) Ha egy tagállam olyan projektípusokból származó kibocsátási egységeket használ fel, amelyeket a gazdasági szereplők nem használhatnak fel a közösségi rendszerben, részletes indoklást kell adnia az ilyen kibocsátási egységek felhasználására vonatkozóan.

(3) A Bizottság a 280/2004/EK határozat 5. cikke (1) és (2) bekezdésének értelmében benyújtott jelentésében értékeli,

hogy a tagállamok előrehaladása elégségesnek bizonyul-e az ebben a határozatban foglalt kötelezettségeik teljesítéséhez.

Az értékelés figyelembe veszi a közösségi szakpolitikákban és intézkedésekben bekövetkezett változásokat és a tagállamok által a 280/2004/EK határozat 3. és 5. cikkének megfelelően közölt adatokat.

A 2013. évre vonatkozó üvegházhatásúgáz-kibocsátási jelentésektől kezdődően az értékeléseknek két évente előrejelzést is kell tartalmazniuk arról, hogy milyen mértékű előrehaladás várható a Közösség kibocsátás-csökkentési célkitűzéseinek elérése, valamint a tagállamok e határozat alapján fennálló kötelezettségei teljesítésének terén.

(4) A (3) bekezdésben említett jelentésben a Bizottság értékeli a határozat általános végrehajtását, beleértve a CDM-egységek felhasználását és minőségét, valamint az e határozat által érintett ágazatokban további olyan közösségi szintű közös és összehangolt szakpolitikák és intézkedések szükségességét, amelyek elősegítik, hogy a tagállamok teljesítsék az e határozatban foglalt kötelezettségvállalásaikat, és szükség esetén javaslatokat tesznek.

(5) E határozat végrehajtása érdekében a Bizottság szükség esetén javaslatot tesz a 280/2004/EK határozat módosítására és módosításokat fogad el a 2005/166/EK bizottsági határozathoz, azzal a céllal, hogy a módosító jogi aktusokat 2013. január 1-jétől alkalmazzák, különösen a következők biztosítására:

- a) az üvegházhatásúgáz-kibocsátások gyorsabb, hatékonyabb, átláthatóbb és költséghatékonyabb nyomon követése, azokról jelentéstétel és ellenőrzésük;
- b) az üvegházhatású gázok 2020 utáni kibocsátására vonatkozó nemzeti tervek kidolgozása.

7. cikk

Korrektíós intézkedés

(1) Ha valamely tagállam üvegházhatású gázkibocsátása meghaladja a 3. cikk (2) bekezdésében meghatározott éves kibocsátási jogosultságot, a 3. és 5. cikkben foglalt rugalmas intézkedések figyelembevételével az alábbi intézkedések alkalmazandók:

- a) a tagállam számára a következő évre kiosztott kibocsátási jogosultságból a többletkibocsátás tonna szén-dioxid egyenértékben kifejezett mennyisége 1,08-dal, mint helyreállítási tényezővel történő szorzatának megfelelő levonás;
- b) korrektíós intézkedési terv kidolgozása az e cikk (2) bekezdésével összhangban; és
- c) a tagállam számára kiosztott kibocsátási jogosultságok és JI/CDM-jogok más tagállamokra való részbeni átruházására vonatkozó lehetőség ideiglenes felfüggesztése mindaddig, amíg a tagállam nem teljesíti a 3. cikk (2) bekezdésében foglaltakat.

2. Az (1) bekezdés hatálya alá tartozó tagállam három hónapon belül értékelést és korrekciós intézkedési tervet nyújt be a Bizottsághoz, amely magában foglalja a következőket:

- a) a tagállam által annak érdekében végrehajtandó intézkedés, hogy teljesítse a 3. cikk (2) bekezdésében foglalt kötelezettségeit, elsőbbséget adva a hazai szakpolitikáknak és intézkedéseknek, valamint a közösségi intézkedéseknek;
- b) menetrend az említett intézkedés végrehajtására, amely lehetővé teszi a végrehajtás során tett éves előrelépés értékelését.

A Bizottság véleményt adhat ki az adott tagállam korrekciós intézkedési tervéről.

A vélemény kiadása előtt a Bizottság észrevételezés céljából továbbíthatja a korrekciós intézkedési tervet a 13. cikk (1) bekezdésében említett éghajlatváltozási bizottságnak.

8. cikk

Az éghajlatváltozásról szóló nemzetközi megállapodás közösségi jóváhagyásától alkalmazandó kiigazítások

(1) Legkésőbb három hónappal azt követően, hogy a Közösség olyan, éghajlatváltozásról szóló nemzetközi megállapodást ír alá, amely 2020-ra az üvegházhatású gázok kibocsátásának az 1990. évi szinthez képest 20 %-kal való kötelező csökkentését tűzi ki célul, ahogyan azt a 2007. márciusi Európai Tanács ülése által jóváhagyott 30 %-os csökkentési kötelezettségvállalás is tükrözi, a Bizottság jelentést készít, amelyben különösen a következő elemeket értékeli:

- a) a nemzetközi tárgyalások keretében kidolgozott intézkedések természete, valamint a más fejlett országok által tett, a Közösségéhez hasonló kibocsátás-csökkentési kötelezettségvállalások, és a gazdaságilag fejlettebb fejlődő országok által tett azon kötelezettségvállalások, hogy saját felelősségüknek és képességeiknek megfelelően ők is hozzájárulnak a kibocsátás-csökkentéshez;
- b) az éghajlatváltozásról szóló nemzetközi megállapodás hatásai, és ebből következően a közösségi szinten annak érdekében szükséges intézkedések, hogy a 30 %-os csökkentési célt lehessen elérni kiegyensúlyozottan, átláthatóan és igazságosan, figyelembe véve a Kiotói Jegyzőkönyv első kötelezettségvállalási időszaka során végzett munkát;
- c) a Közösség feldolgozóiparának versenyképessége a szénszívargási kockázatok tekintetében;
- d) az éghajlatváltozásról szóló nemzetközi megállapodás hatása a Közösség többi gazdasági ágazatára;
- e) a Közösség mezőgazdasági ágazatára gyakorolt hatás, ideértve a szénszívargási kockázatok is;

f) megfelelő módok a Közösségen belüli földhasználatból, földhasználat-megváltoztatásból és erdészeti tevékenységből származó kibocsátások és abszorpció figyelembevételére;

g) a harmadik országokban folyó erdősítés, újraerdősítés, erdőirtás és erdőpusztulás egy nemzetközileg elismert ezzel összefüggő rendszer létrehozása esetén;

h) további közösségi politikák szükségessége a Közösség és tagállamai által tett, az üvegházhatásúgáz-kibocsátás csökkentésére irányuló kötelezettségvállalások tekintetében.

(2) Az (1) bekezdésben említett jelentés alapján a Bizottság szükség esetén jogalkotási javaslatot terjeszt az Európai Parlament és a Tanács elé e határozat (1) bekezdés szerinti módosításáról, tekintettel az azt módosító jogi aktus hatálybalépésére a klímaváltozásról szóló nemzetközi megállapodás Közösség által történő jóváhagyásakor, valamint tekintettel a kibocsátás-csökkentési kötelezettségvállalások e megállapodás keretében történő végrehajtására.

Ez a javaslat az átláthatóság, a gazdasági eredményesség és a költséghatékonyság, valamint az erőfeszítések tagállamok közötti megoszlása tekintetében a méltányosság és szolidaritás elvein alapul.

(3) A javaslat szükség esetén lehetővé teszi, hogy a tagállamok az ebben a határozatban foglalt kibocsátási egységeken túl olyan harmadik országok által jóváhagyott hitelesített kibocsátás-csökkentőket, kibocsátáscsökkentési egységeket és egyéb kibocsátási egységeket is felhasználjanak, amelyek megerősítették az éghajlatváltozásról szóló nemzetközi megállapodást.

(4) A javaslatnak szükség esetén intézkedéseket kell tartalmaznia annak lehetővé tételére is, hogy a tagállamok a (3) bekezdésben említett kiegészítő mennyiség felhasználatlan részét a következő években használják fel, vagy e mennyiség felhasználatlan részét más tagállamra ruházzák át.

(5) A javaslatnak tartalmaznia kell szükség esetén az (1) bekezdésnek megfelelő kötelező csökkentések átláthatóan, kiegyensúlyozottan és igazságosan történő elérésének elősegítéséhez szükséges egyéb intézkedéseket is és különösen tartalmaznia kell olyan végrehajtási intézkedéseket, amelyek olyan esetekről rendelkeznek, amikor a tagállamok adott esetben egyéb típusú projektekből származó kibocsátási egységeket, vagy az éghajlatváltozásról szóló nemzetközi megállapodás keretében kialakított egyéb mechanizmusokat használnak.

(6) Az éghajlatváltozásról szóló nemzetközi megállapodásban foglalt szabályok alapján a Bizottság javaslatot tesz a földhasználatból, földhasználat-megváltoztatásból és erdészeti tevékenységből származó kibocsátások és abszorpció szükség esetén a Közösség kibocsátási kötelezettségvállalásaiba történő belefoglalására, a földhasználat, földhasználat-megváltoztatás és erdészeti tevékenység állandóságát és környezeti integritását, valamint a pontos nyomon követést és elszámolást biztosító, harmonizált módon. A Bizottságnak fel kell mérnie, hogy az egyes tagállami erőfeszítések megoszlását ennek megfelelően ki kell-e igazítani.

(7) A javaslat megfelelő átmeneti és felfüggesztő hatályú intézkedéseket tartalmaz az éghajlatváltozásról szóló nemzetközi megállapodás hatálybalépéséig.

9. cikk

A földhasználat, a földhasználat megváltoztatásához és az erdészethez kapcsolódó eljárás az éghajlatváltozásról szóló nemzetközi megállapodás hiányában

Amennyiben 2010. december 31-ig a Közösség nem hagy jóvá egy, az éghajlatváltozásról szóló nemzetközi megállapodást, a tagállamok az UNFCCC keretében végzett munka során használt módszertan figyelembevételével határozhatnak úgy, hogy a földhasználatot, a földhasználat megváltoztatását és az erdészetet bevonják a Közösség csökkentési kötelezettségvállalásaiba. Figyelembe véve a tagállamok ilyen jellegű határozatait, a Bizottság 2011. június 31-ig felméri a földhasználat, a földhasználat megváltoztatásához és az erdészethez kapcsolódó tevékenységek-ből származó kibocsátások és abszorpció közösségi csökkentési kötelezettség-vállalásokba történő bevonásának módjait, biztosítva az állandóságot, a földhasználat, a földhasználat megváltoztatása és az erdészet hozzájárulásának környezeti integritását, valamint a körülmények ellenőrzését és nyilvántartást, és megfelelő javaslatot tesz azzal a céllal, hogy a javasolt jogi aktus 2013-tól hatályba léphessen. A Bizottságnak fel kell mérnie, hogy az egyes tagállami erőfeszítések megoszlását ennek megfelelően ki kell-e igazítani.

10. cikk

A 2003/87/EK irányelv hatályát érintő változások és az irányelv 24a. cikkének alkalmazása

Minden egyes tagállam ezen határozat 3. cikke szerinti maximális gázkibocsátási mennyiségét az alábbi mennyiségekkel összhangban kell kiigazítani:

- a) a 2003/87/EK irányelv 11. cikke értelmében az üvegházhatású gázok kibocsátásával kapcsolatban kiadott kibocsátási egységek mennyisége, amely a 2003/87/EK irányelvnek megfelelően a 2008–2012-es időszakra vonatkozó nemzeti kiosztási tervek végső bizottsági jóváhagyását követően az irányelvben meghatározott források tekintetében történő módosításából ered;
- b) a 2003/87/EK irányelv 24. és 24a. cikkének megfelelően kiadott kibocsátási egységek vagy keretek az ezen határozat hatálya alá tartozó, tagállamokban történő kibocsátáscsökkentés tekintetében;
- c) a 2003/87/EK irányelv 27. cikke értelmében a közösségi rendszerből kizárt létesítményekből származó, üvegházhatású gázok kibocsátására vonatkozó kvóták mennyisége a kizárás időtartamára.

A Bizottság közzéteszi a módosított mennyiségi adatokat.

11. cikk

A kibocsátási egység-forgalmi jegyzék és a központi tisztviselő

(1) A Közösségnek és a tagállamoknak a 280/2004/EK határozat 6. cikke értelmében létrehozott kibocsátási egység-forgalmi jegyzékéi az ebben a határozatban foglalt ügyletek pontos nyilvántartását biztosítják. Az erre vonatkozó adatokat hozzáférhetővé kell tenni a nyilvánosság számára.

(2) A 2003/87/EK irányelv 20. cikke szerint kijelölt központi tisztviselőnek az e határozatnak megfelelően lebonyolított minden egyes ügyletet automatikusan ellenőriznie kell a független ügyleti jegyzőkönyv használatával, és amennyiben szükséges, a szabálytalanságok kizárása érdekében le kell állítania bizonyos ügyleteket. Az erre vonatkozó adatokat hozzáférhetővé kell tenni a nyilvánosság számára.

(3) A Bizottság elfogadja az (1) és a (2) bekezdésben foglaltak teljesítéséhez szükséges intézkedéseket.

Az e határozat nem alapvető fontosságú elemeinek kiegészítéssel történő módosítására irányuló ezen intézkedéseket a 13. cikk (2) bekezdésében említett, ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

12. cikk

A 994/2008/EK rendelet módosításai

A Bizottság e határozat végrehajtása érdekében módosításokat fogad el a 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv és a 280/2004/EK európai parlamenti és tanácsi határozat szerinti kibocsátási egység-forgalmi jegyzékek egységesített és biztonságos rendszeréről szóló, 2008. október 8-i 994/2008/EK bizottsági rendelethez ⁽¹⁾.

13. cikk

A bizottság eljárása

(1) A Bizottságot a 280/2004/EK határozat 9. cikkével létrehozott éghajlatváltozási bizottság segíti.

(2) Az e bekezdésre való hivatkozáskor az 1999/468/EK határozat 5a. cikkének (1)–(4) bekezdését és 7. cikkét kell alkalmazni, figyelemmel 8. cikkének rendelkezéseire is.

14. cikk

Jelentéstétel

A Bizottságnak jelentésben kell értékelnie az ebben a határozatban foglaltak végrehajtását. A jelentés azt is értékeli, hogy ezen határozat végrehajtása hogyan befolyásolja a nemzeti, közösségi és nemzetközi szintű versenyt. A Bizottság a jelentését a megfelelő javaslatokkal együtt 2016. október 31-ig megküldi az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak, különösen arról, hogy helyénvaló-e megkülönböztetést alkalmazni a nemzeti céloknál a 2020 utáni időszakban.

⁽¹⁾ HL L 271., 2008.10.11., 3. o.

15. cikk

Hatálybalépés

Ez a határozat az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő huszadik napon lép hatályba.

16. cikk

Címzettek

Ennek a határozatnak a tagállamok a címzettjei.

Kelt Strasbourgban, 2009. április 23-án.

az Európai Parlament részéről
az elnök
H.-G. PÖTTERING

a Tanács részéről
az elnök
P. NEČAS

I. MELLÉKLET

AZ E HATÁROZAT 2. CIKKE (1) BEKEZDÉSÉBEN EMLÍTETT, A 2005/166/EK HATÁROZAT I. MELLÉKLETÉNEK 1–4. ÉS 6. KATEGÓRIÁJÁBAN TOVÁBB PONTOSÍTOTT KATEGÓRIÁK

Energia

- Energiahordozók égetése
- Energiahordozókból származó illékony kibocsátások

Ipari folyamatok

Oldószerek és egyéb termékek használata

Mezőgazdaság

Hulladék

II. MELLÉKLET

ÜVEGHÁZHATÁSÚGÁZ-KIBOCSÁTÁSI HATÁRÉRTÉKEK AZ EGYES TAGÁLLAMOKBAN, A 3. CIKKNEK MEGFELELŐEN

	Az egyes tagállamokban az üvegházhatású gázok kibocsátásának 2020-ban előírányzott határértékei a 2005-ös kibocsátási szintekhez viszonyítva
Belgium	– 15 %
Bulgária	20 %
Cseh Köztársaság	9 %
Dánia	– 20 %
Németország	– 14 %
Észtország	11 %
Írország	– 20 %
Görögország	– 4 %
Spanyolország	– 10 %
Franciaország	– 14 %
Olaszország	– 13 %
Ciprus	– 5 %
Lettország	17 %
Litvánia	15 %
Luxemburg	– 20 %
Magyarország	10 %
Málta	5 %
Hollandia	– 16 %
Ausztria	– 16 %
Lengyelország	14 %
Portugália	1 %
Románia	19 %
Szlovénia	4 %
Szlovákia	13 %
Finnország	– 16 %
Svédország	– 17 %
Egyesült Királyság	– 16 %

III. MELLÉKLET

AZ 5. CIKK (5) BEKEZDÉSÉBEN EMLÍTETT TAGÁLLAMOK

Belgium

Dánia

Írország

Spanyolország

Olaszország

Ciprus

Luxemburg

Ausztria

Portugália

Szlovénia

Finnország

Svédország

2009-es előfizetési díjak (áfa nélkül, rendes szállítási költségeket beleértve)

Az EU Hivatalos Lapja, L + C sorozat, kizárólag nyomtatott kiadvány	az EU 22 hivatalos nyelvén	1 000 EUR/év (*)
Az EU Hivatalos Lapja, L + C sorozat, kizárólag nyomtatott kiadvány	az EU 22 hivatalos nyelvén	100 EUR/hó (*)
Az EU Hivatalos Lapja, L + C sorozat, nyomtatott kiadvány + éves CD-ROM	az EU 22 hivatalos nyelvén	1 200 EUR/év
Az EU Hivatalos Lapja, L sorozat, kizárólag nyomtatott kiadvány	az EU 22 hivatalos nyelvén	700 EUR/év
Az EU Hivatalos Lapja, L sorozat, kizárólag nyomtatott kiadvány	az EU 22 hivatalos nyelvén	70 EUR/hó
Az EU Hivatalos Lapja, C sorozat, kizárólag nyomtatott kiadvány	az EU 22 hivatalos nyelvén	400 EUR/év
Az EU Hivatalos Lapja, C sorozat, kizárólag nyomtatott kiadvány	az EU 22 hivatalos nyelvén	40 EUR/hó
Az EU Hivatalos Lapja, L + C sorozat, havi CD-ROM (összevont)	az EU 22 hivatalos nyelvén	500 EUR/év
A Hivatalos Lap Kiegészítő Kiadványa (S sorozat), közbeszerzés és ajánlati felhívások, CD-ROM, heti 2 kiadvány	többnyelvű: az EU 23 hivatalos nyelvén	360 EUR/év (= 30 EUR/hó)
Az EU Hivatalos Lapja, C sorozat – versenyvizsga-kiírások	a vizsgakiírás szerinti nyelv(ek)en	50 EUR/év

(*) Számonkénti értékesítés: 32 oldalig: 6 EUR
33 és 64 oldal között: 12 EUR
64 oldal felett: egyedileg meghatározott ár

Az *Európai Unió Hivatalos Lapjának*, amely az Európai Unió hivatalos nyelvein jelenik meg, 22 nyelvi változatára lehet előfizetni. Az L (jogsabályok) és a C (tájékoztatók és közlemények) sorozatot foglalja magában.

Valamennyi nyelvi változatra külön kell előfizetni.

A 920/2005/EK tanácsi rendelet értelmében, amelyet a Hivatalos Lap 2005. június 18-i L 156. száma tett közzé, és amely előírja, hogy az Európai Unió intézményei nem kötelesek minden jogi aktust ír nyelven is megszövegezni, illetve ezen a nyelven kihirdetni, az ír nyelven kiadott Hivatalos Lapok értékesítése külön történik.

A Hivatalos Lap Kiegészítő Kiadványára (S sorozat – közbeszerzés és ajánlati felhívások) történő előfizetés mind a 23 hivatalos nyelvi változatot magában foglalja egyetlen többnyelvű CD-ROM-on.

Kérésére az *Európai Unió Hivatalos Lapjára* történő előfizetéssel a Hivatalos Lap különféle mellékleteit is megkaphatja. Az előfizetők a mellékletek megjelenéséről az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* közzét „Az olvasóhoz” című közleménynek köszönhetően értesülnek.

Értékesítés és előfizetés

A Kiadóhivatal gondozásában megjelent, térítés ellenében kapható kiadványok a Kiadóhivatal forgalmazó partnereitől szerezhetők be. A forgalmazó partnerek listája a következő címen található:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_hu.htm

Az EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) közvetlen és ingyenes hozzáférést biztosít az Európai Unió jogához. Erről a honlapról elérhető az *Európai Unió Hivatalos Lapja*, valamint tartalmazza a szerződéseket, a jogszabályokat, a jogeseteket és az előkészítő dokumentumokat is.

További információt az Európai Unióról a <http://europa.eu> internetcímen találhat.

